

ДАНИЕЛ СИЛВА

АСЪТ НА ШПИОНСКИЯ ТРИЛЪР

ПРАТЕНИКЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДАНИЪЛ СИЛВА ПРАТЕНИКЪТ

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

След поредния сблъсък с палестинските терористи Габриел Алон търси спокойствие в работата си като реставратор. Но личният секретар на папата се обръща към него с молба да разследва необяснимите обстоятелства около странно убийство във Ватикана. С напредване на разследването агентът разкрива чудовищен план, целящ унищожителен удар срещу главата на Римокатолическата църква. Времето изтича и екипът на Алон трескаво се подготвя да се изправи срещу мощния враг в лицето на саудитски мултимилionер, който финансира терористични актове на Ал Кайда. Капанът е заложен. Водена от жажда за лично отмъщение, красивата Сара Банкрофт е готова да се включи в операцията, а изгубен шедьовър на Ван Гог служи за примамка. Алон трябва само да чака и да се надява, че нещата няма да се объркат.

„Габриел Алон се нарежда сред най-любимите главни герои на трилърови поредици.“

Филадельфия Инкуайърър

На Филис и Бърнард Джейкъб за многото години напътствия, любов и подкрепа.

И както винаги, на моята съпруга — Джейми, и на децата ми — Лили и Николас.

Саудитците проявяват активност на всички нива в световната терористична мрежа: от планирането на атентати до финансирането на престъпни групировки. Привърженици на тероризма има сред военните — от кадровите офицери до пехотинците, сред политическите и идеологическите лидери на страната.

Лоран Муравек,
експерт в корпорация
„Ранд“

Ако не се заемем с идеологическите корени на омразата, които доведоха до 11 септември, войната срещу тероризма няма да бъде спечелена. Появата на следващия Осама бен Ладен ще е само въпрос на време.

Доре Голд,
Царството на омразата

*Ние ще владеем Ватикана.
Ние ще владеем Рим
и ще внедрим исляма в него.*

Шейх Мохамед бен
Абд ал Рахман ал Арифи,
Имам на джамията към

Военната академия „Крал
Фахд“

ПЪРВА ЧАСТ
ВРАТАТА НА СМЪРТТА

1. ЛОНДОН

Али Масуди неволно изтръгна Габриел Алон от краткото му и неспокойно уединение. Масуди — свободомислещият интелектуалец, настроен проевропейски, който в момент на паника бе забравил, че англичаните карат в лявата страна на платното.

Тази трагедия се случи в Блумсбъри в една дъждовна октомврийска вечер. Причината да е там беше заключителната сесия на Първия годишен политически форум за мир и сигурност в Палестина, Ирак и другите страни в региона. Конференцията се откри сутринта на същия ден с големи очаквания и много шум, но към края на деня се превърна в претрупана постановка на посредствена пиеса. Даже демонстрантите, които дойдоха с надеждата да споделят част от насоченото към събитието обществено внимание, сякаш си дадоха сметка, че са свидетели на същия изтъркан сценарий. Чучелото на американския президент бе изгорено в десет часа. Това на израелския премиер бе хвърлено в пречистващия огън в единайсет. По обяд под проливния дъжд, който за кратко превърна Ръсел Скуеър в езеро, бе настъпила бъркотия, породена от протести във връзка с правата на жените в Саудитска Арабия. В осем и половина вечерта, когато чукчето на председателстващия закри форума, двете дузини стоици, останали до края, се отправиха към изходите. Организаторите на събитието не доловиха особен ентузиазъм за повторното им ангажиране през следващата есен.

Един сценичен работник излезе нетърпеливо и свали от трибуната плаката, който гласеше: *Ивицата Газа е свободна, а сега какво?* Първият изказал се беше Саид от Лондонския икономически институт, поддръжник на самоубийствените атентати и апологет на Ал Кайда. Следващият беше неприветливият Чембърлейн от Кеймбридж, който говори за Палестина и евреите така, сякаш те още са грижа на Министерството на външните работи. По време на цялата дискусия застаряващият Чембърлейн бе служил като разделителна стена между подстрекателя Саид и клетницата от израелското посолство Рашел, която бе посрещана с освирквания всеки път, когато си отвореше

устата. Чембърлейн се опита да играе ролята на миротворец, когато Саид последва Рашел до вратата с язвителни забележки, че дните ѝ като колонизатор са преброени.

Али Масуди — професор по глобално управление и социална теория в Бременския университет, се надигна последен. „Никак не е чудно“ — биха казали ревнивите му колеги, защото сред многонационалния свят на изучаващите Близкия изток Масуди си бе спечелил репутацията на човек, който никога не напуска доброволно сцената. Палестинец по рождение, йорданец по паспорт и европеец по възпитание и образование, професор Масуди изглеждаше умерен човек в очите на всички. Наричаха го „бляскавото бъдеще на Арабия“, „истинското лице на прогреса“. Известен беше като човек, хранещ недоверие към религията като цяло, а в частност — към войнствения ислям. Във вестникарските редакции, в лекционните зали и в телевизионните студиа винаги можеха да разчитат на него да представи плачевното положение на Арабския свят, неспособността му да даде адекватно образование на своите жители, склонността му да обвинява американците и ционистите за всичките си проблеми. Последната му книга бе като мощен призив за ислямска реформация. Бойците на джихад го бяха осъдили като еретик. Умерените ислямисти обявиха, че притежава смелостта на Мартин Лутер. Този следобед — за огромна почуда на Саид — Масуди поддържа мнението, че сега топката е изцяло в полето на палестинците. „Докато те не се разделят с терора — бе казал професорът, — не може да се очаква, че израелците ще отстъпят и един сантиметър от Западния бряг“. „А и не трябва. Какво кощунство! — изкрещя Саид. — Вероотстъпник“.

Професор Масуди беше висок малко над един и осемдесет и бе твърде красив за мъж, който работи в непосредствена близост с впечатлителни млади жени. Имаше черна къдрава коса, широки скули и квадратна брадичка с трапчинка по средата. Кафявите му дълбоки очи придаваха на лицето му благородна успокояваща интелигентност. Както беше облечен в момента — в спортно сако от кашмир и кремаво поло — той приличаше на прототип на европейския интелектуалец. Това бе образ, за постигането на който положи доста усилия. Муден по природа, той прибра методично книгата и химикалките си в поизтърканата си чанта, слезе по стълбите от сцената и се насочи по централната алея към изхода.

Няколко от участниците във форума все още се мотаеха във фойето. Девойката бе застанала настрана — бурен остров в иначе спокойното море. Носеше избелели джинси, кожено яке и карирана палестинска кефия^[1] на врата. Черната ѝ коса блестеше като гарваново крило. Очите ѝ също бяха почти черни, но имаха друг блясък. Казваше се Хамида ал Татари. Беше се представила като бежанка, родена в Аман, израснала в Хамбург, а сега гражданка на Канада, живееща в Северен Лондон. Масуди я срещна този следобед на прием в Студентския съюз. Докато пиеха кафе, тя разпалено го обвини в недостатъчноzakлеймяване на американските и еврейските престъпления. На Масуди се хареса това, което видя. Бяха запланували тази вечер да пийнат по едно питие в бара до театъра на Слоун Скуеър. Намеренията му не бяха романтични. Той не желаше тялото на Хамида, а нейната устременост и честно лице, отличния ѝ английски език и канадския ѝ паспорт.

Девойката го погледна крадешком, докато той пресичаше фойето, но не направи опит да го заговори. „Дръж се на дистанция след симпозиума — беше я инструктирал Масуди следобед. — Човек в моето положение трябва да внимава с кого го виждат“. Като излезе навън, той остана за миг под колонадата, загледан в трафика, който се точеше бавно по мократа улица. Усети как някой докосна лакътя му и видя Хамида да потъва безмълвно в поройния дъжд. Изчака, докато тя се скри от погледа му, после праметна дръжката на чантата си през рамо и се отправи в противоположната посока, към хотела си на Ръсел Скуеър.

У него настъпи промяна, както винаги, когато преминаваше от единия си начин на живот към другия. Пулсът му се ускори, сетивата му се изостриха, долавяйки и най-малките подробности: например оплешивяващия млад мъж, който вървеше срещу него, скрит под чадъра си, и чийто поглед сякаш се задържа малко по-дълго върху лицето на Масуди; или вестникаря, който нагло се взря в очите му, докато си купуваше *Ивнинг Стандарт*. Или таксиметровия шофьор, който го изгледа продължително, когато трийсет секунди по-късно пусна същия вестник в кошчето за боклук на Ъпър Уобърн Плейс.

Настигна го лондонски автобус. Докато отминаваше, поклащайки се бавно, Масуди се взря в запотените му прозорци и видя дузина уморени лица, почти всичките черни или мургави. *Новите*

лондончани — помисли си и за момент професорът по глобално управление и социална теория се замисли над последиците. Колко ли от тях тайно симпатизират на неговата кауза? Колко ли от тях биха се подписали, ако сложи пред тях договор да станат камикадзета?

На автобусната спирка на отсрещната страна на улицата стоеше самотен пешеходец, облечен с мушама, острата му коса бе вързана на опашка, а веждите му приличаха на две прави линии. Масуди веднага го позна. Младежът присъстваше на конференцията — на един и същи ред с Хамида, но на противоположния край на залата. Седеше на същото място и сутринта, когато Масуди бе единственият опонент по време на дискусиата за ефикасността от изгонването на израелските учени от европейските страни.

Професорът сведе поглед и продължи да върви, като несъзнателно стисна с лявата ръка дръжката на чантата си. Дали не го следят? И кои точно? МИ5 е най-вероятното обяснение. „Най-вероятното, но не и единственото“ — напомни си той. Може би немското разузнаване го е проследило от Бремен до Лондон. Или пък е под наблюдение от ЦРУ.

Именно четвъртата възможност обаче накара сърцето му да забие учестено. Ами ако мъжът не е англичанин, немец или американец? Ами ако работи за тайната служба, която няма никакви угризения да ликвидира враговете си — дори и по улиците на чужди столици? Тайна служба, която се бе прославил с използването на жени като примамка. Спомни си какво му беше казала Хамида по-рано следобед.

„Израснах най-вече в Торонто“.

„А преди това?“

„В Аман, когато бях много малка. После прекарах една година в Хамбург. Аз съм палестинка, професоре. Куфарът е моят дом“.

Масуди рязко се обърна и напусна площад „Уобърн Плейс“, като се шмугна в лабиринта от странични улички в района на гарата Сейнт Панкрас. След няколко метра намали ход и погледна през рамо. Мъжът с мушамата беше пресякъл улицата и го следваше.

* * *

Той ускори крачка, направи редица завои наляво и надясно. Пред него се изпречваха ту еднофамилни къщи, ту някой жилищен блок или празен площад, покрит с изсъхнали листа. Масуди почти не ги забелязваше. Опитваше се да не се загуби. Познаваше достатъчно добре главните лондонски артерии, но задните улички бяха истинска загадка. Извика на помощ целия си професионален опит, редовно поглеждайки през рамо. При всеки поглед откриваше мъжа с крачка-две по-близо до него.

Стигна до едно кръстовище, погледна наляво и видя трафика по Юстън Роуд. Знаеше, че на отсрещната страна се намират гарите Кингс Крос и Сейнт Панкрас. Пое в тази посока и след няколко секунди хвърли поглед през рамо. Мъжът бе завил на ъгъла и вървеше след него.

Затича се. Никога не бе бил добър спортист, а годините на академично образование лишиха тялото му от гъвкавост. Лаптопът в чантата му тежеше като корабна котва. При всяка стъпка той се удряше в хълбока му. Притисна го с лакът и хвана презрамката на чантата с другата си ръка, но това допълнително затрудни крачките му и го забави още повече. Помисли дали да не го изхвърли, но вместо това го стисна по-здраво. В неподходящи ръце лаптопът щеше да е безценна находка от информация. Персонал, наблюдаващи фотографи, комуникационни връзки, *банкови сметки*...

Спря рязко на Юстън Роуд. Като погледна през рамо, установи, че преследвачът му крачи упорито към него с ръце в джобовете и забит в земята поглед. Озърна се наляво, видя, че на асфалтовото платно няма коли, и стъпи на улицата.

Изсвирването на клаксона на камион бе последният звук, който стигна до слуха на Али Масуди. При удара чантата изхвърча от рамото му, преобърна се няколко пъти във въздуха и се стовари на улицата. Мъжът с мушамата трябваше само да забави за миг крачка, за да се наведе и да я хване за дръжката. Той я преметна на собственото си рамо, пресече Юстън Роуд и се вля в потока от пътници, които влизаха в гара Кингс Крос.

---

[1] Памучна кърпа, обикновено бяла или карирана, която се връзва на главата чрез лента, наречена *агал*. Традиционно се носи от арабските бедуини, а в някои части — от селяните. В Персийския

залив тя е обикновено бяла, а в Палестина — червено-бяла или черно-бяла. — Б.пр. ↑

2. ЙЕРУСАЛИМ

На зазоряване чантата пристигна в Париж, а в единайсет часа бе внесена в една на вид безлична административна сграда на булевард „Цар Саул“ в Тел Авив. Там личните вещи на професора бяха спешно прегледани, а хард дискът на лаптопа му бе подложен на атака от екип технически виртуози. В три следобед първият пакет информация бе изпратен в кабинета на министър-председателя в Йерусалим, а в пет часа кафявата папка, съдържаща най-тревожните материали, лежеше на задната седалка на едно бронирано пежо, което се носеше към улица „Наркис“ — тиха, потънала в зеленина уличка, недалеч от търговския център „Бен Йехуда“.

Колата спря пред ниската жилищна сграда на номер 16. Ари Шамрон — двукратно шеф на израелските тайни служби, а сега специален съветник на премиера по въпросите на сигурността и разузнаването — слезе от задната врата. Черноокият началник на личната му охрана — Рами, го последва мълчаливо. През дългата си и бурна кариера Шамрон си бе създал безброй врагове и поради сложната демографска структура на Израел много от тях бяха неприятно близо. Дори когато се намираше в приличната си на крепост вила в Тиберия, той бе винаги заобиколен от охраната си.

Ари спря за момент на градинската алея и погледна нагоре. Беше старомодна триетажна сграда от йерусалимски камък^[1], пред която растеше голям евкалипт и хвърляше приятна сянка върху предните тераси. Клоните на дървото се люлееха под напора на първия студен есенен вятър, а от отворения прозорец на третия етаж се носеше острата миризма на разреждател за бои.

Като влезе във фойето, Шамрон погледна към пощенската кутия на апартамент номер 3 и видя, че няма табелка с името на притежателя й. Стигна до стълбището и бавно се заизкачва по него. Беше нисък на ръст и както винаги, облечен с жълто-кафяви панталони и протрито кожено яке, скъсано в горната част на дясната предница. Лицето му бе покрито с бръчки и прошарената коса, обрамчваща голото му теме, бе подстригана толкова късо, че почти не се виждаше. Ръцете му бяха

съсухрени, покрити с кафеникави петънца и толкова големи, сякаш принадлежаха на мъж, два пъти по-висок от него. В една от тях носеше папката.

Когато стигна до площадката на третия етаж, вратата на апартамента се оказа откритата. Ари леко я бутна с пръсти. Жилището, в което влезе, някога бе педантично обзаведено от една красива жена с италианско-еврейски произход, която имаше безупречен вкус. Сега мебелите, както и красивата италианка, ги нямаше, а апартаментът бе превърнат в художническо ателие. Не художническо, трябваше да си напомни Шамрон. Габриел Алон беше реставратор — един от тримата или четиримата най-търсени реставратори в света. Сега той стоеше пред едно огромно платно, изобразяващо мъж, заобиколен от големи хищни котки. Ари се разположи мълчаливо на един оцапан с боя стол и няколко минути го наблюдава как работи. Умението на Габриел да имитира мазките на старите майстори винаги го озадачаваше. За Шамрон това бе нещо като сценичен фокус, просто още една от дарбите на Алон, която може да се използва, както езиците, които владее, или способността му да измъкне беретата от колана на кръста и да заеме позиция за стрелба за времето, за което повечето хора щяха едва да плеснат с ръце.

— Определено изглежда по-добре, отколкото когато пристигна — каза Ари, — но все още не мога да си представя защо някой ще иска да я закачи в дома си.

— Тя няма да отиде в частен дом — поясни Габриел, без да отделя четката си от платното. — Това е музеен експонат.

— Кой я е нарисувал? — внезапно попита Шамрон, сякаш разпитваше за извършител на бомбен атентат.

— От лондонската аукционна къща „Бонамс“ мислят, че е на Еразъм Квелин — отговори Алон. — Квелин може да е положил основата, но за мен е ясно, че Рубенс я е завършил вместо него. — Ръката му се движеше бързо над широкото платно. — Неговите мазки са навсякъде.

— Че каква е разликата?

— Около десет милиона паунда — каза Габриел. — Джулиан ще направи голям удар с нея.

Джулиан Ишърууд беше лондонски търговец на картини и от време на време таен служител на израелското разузнаване. То имаше

дълго име, което нямаше почти нищо общо с истинското естество на работата му. Хората като Габриел и Шарон го наричаха просто Службата.

— Надявам се, че Джулиан ще ти даде солидно възнаграждение.

— Таксата ми за реставриране плюс малка комисиона при продажбата.

— Колко общо?

Алон топна четката си в боята върху палитрата и продължи да работи.

— Трябва да поговорим — каза Шамрон.

— Ами говори.

— Няма да говоря на гърба ти. — Габриел се обърна и се взря още веднъж в Ари през лещите на увеличителните си очила. — Няма да говоря с теб и докато носиш това нещо. Изглеждаш като излязъл от кошмарите ми.

Алон с неохота остави палитрата на работната маса и свали увеличителните стъкла, разкривайки изумрудения цвят на очите си. Ръстът му беше малко под средния, а фигурата — слаба като на колоездач. Имаше високо чело и тясна брадичка, издължен, деликатен нос, който изглеждаше като издялан от дърво. Косата му бе късо подстригана и прошарена на слепоочията. Заради Шамрон бе станал реставратор, а не един от най-изкусните художници от своето поколение, и пак заради него слепоочията му бяха побелели буквално за една нощ, когато беше малко над двайсетте. Ари Шамрон беше офицерът от разузнаването, когото Голда Мейер избра да издири и убие извършителите на Мюнхенското клане^[2] през 1972 година, а многообещаващият студент по изобразително изкуство Габриел Алон беше най-добрият му стрелец.

Той почисти палитрата и четките си, после отидоха в кухнята. Ари се разположи до малката маса и изчака да види гърба на Габриел, за да запали нетърпеливо една от смърдящите си турски цигари. Като чу познатото щракване на старата запалка „Зипо“, Алон посочи отчаяно към платното на Рубенс, но Шамрон махна пренебрежително и предизвикателно вдигна цигарата до устата си. Между двамата се възцари приятна тишина, докато Габриел наля от едно шише вода в чайника и сипа кафе във френската преса^[3]. Шамрон се заслуша с удоволствие в шумолящите от вятъра клони на евкалиптите в

градината. Отявлен атеист, той отбелязваше хода на времето не по еврейските празници, а по ритъма на земята: денят, в който идваха дъждовете, денят, когато дивите цветя разцъфваха из Галилея, денят, в който се връщаха студените ветрове. Алон сякаш четеше мислите му. „Още една есен, а ние все така сме тук. Споразумението не е анулирано“.

— Премиерът иска отговор. — Шамрон не откъсваше поглед от малката градина с избуяла растителност. — Той е търпелив човек, но няма да чака вечно.

— Казах ти, че ще му дам отговор, когато приключа с реставрирането.

Ари изгледа Габриел.

— Арогантността ти няма ли граници? Министър-председателят на Израел иска да станеш шеф на отдел „Специални операции“, а ти отхвърляш това заради някакво си петстотингодишно платно!

— *Четиристотингодишно.*

Алон занесе кафето на масата и наля в две чашки. Шамрон си сипа захар в неговото и го разбърка яростно само веднъж.

— Ти самият каза, че картината е почти готова. Какъв е отговорът ти?

— Не съм решил.

— Може ли да ти дам мъничък съвет?

— А ако не желая твоя съвет?

— Аз все пак ще ти го дам. — Ари си дръпна за последно от фаса. — Трябва да приемеш предложението на премиера, преди да го е направил на някого друго.

— Нищо няма да ме направи по-щастлив от това.

— Наистина ли? И какво ще вършиш? — Тъй като не получи отговор, Шамрон продължи: — Нека да ти обрисувам живота ти, Габриел. Ще сторя най-доброто, на което съм способен. Не съм талантлив като теб. Не произхождам от известно немско-еврейско семейство. Аз съм само един беден полски евреин, чийто баща продаваше гърнета от една ръчна количка.

Убийственият полски акцент на Ари се засили. Габриел не можа да се сдържи и се усмихна. Знаеше, че винаги когато Шамрон се прави на потиснат полски евреин от Лвов, със сигурност следва нещо забавно.

— Няма къде другаде да отидеш, Габриел. Ти сам го каза, когато за първи път ти предложихме работата. Какво ще правиш, когато свършиш с твоя Рубенс? Имаш ли уговорена друга поръчка? — Паузата, която направи, беше доста театрална, защото знаеше, че отговорът ще е „не“. — Не можеш да се върнеш в Европа, докато не си официално оправдан за бомбения атентат в Лионската гара. Джулиан би могъл да ти изпрати друга картина, но в крайна сметка и това ще секне, защото разходите по опаковането и транспортирането ще се отразят на и бездруго доста намалелите му финанси. Схващаш ли мисълта ми, Габриел?

— Съвсем ясно. Опитваш се да използваш лошото ми материално положение, за да ме изнудиш да приема ръководството на отдел „Специални операции“.

— Да те изнудвам? О, не! Знам какво означава изнудване и когато ми е необходимо, Бог ми е свидетел, че го използвам. Само се опитвам да ти помогна.

— Да ми помогнеш?

— Кажи ми нещо, Габриел. Как възнамеряваш да печелиш пари?

— Имам си пари.

— Достатъчно, за да живееш като аскет, но недостатъчно, за да живееш *наистина*. — Шамрон замълча за момент и се заслуша във вятъра. — Сега е тихо, нали? Почти спокойно. Примамливо е да си помисли човек, че така ще е винаги. Но не може. Дадохме им Газа, без да искаме нищо в замяна, а те ни се отплатиха, като свободно избраха хората от *Хамас* да са техни управници. После ще поискат Западния бряг и ако не им го отстъпим незабавно, ще последват нови кръвопролития, много по-лоши дори от Втората интифада. Повярвай ми, Габриел, скоро всичко това ще започне отново. И не само тук. *Навсякъде*. Мислиш ли, че ще стоят със скръстени ръце? Разбира се, че не. Те планират следващата си кампания. Също така преговарят с Осама бен Ладен и неговите приятели. В момента знаем със сигурност, че в палестинската власт са проникнали много от хората на Ал Кайда и нейните съюзници. Знаем също, че планират, в близко бъдеще да извършат големи атаки срещу Израел и израелски цели в чужбина. В Службата са убедени, че премиерът и главните му съветници също са набелязани да бъдат убити.

— И ти ли?

— Естествено — отвърна Ари. — В крайна сметка аз съм специалният съветник на министър-председателя по всички въпроси на сигурността и тероризма. Смъртта ми ще е страхотна символична победа за тях.

Той отново погледна през прозореца към разлюлените от вятъра клони.

— Каква ирония, нали? Това място би трябвало да е нашето убежище. Сега по странен начин то ни оставя по-уязвими от всякога. Почти половината евреи на света живеят на тази тясна ивица земя. Една малка ядрена бомба ще сложи край на всичко. Американците могат да преживеят една. Руснаците може едва да я забележат. Но ние? Една бомба в Тел Авив ще убие четвърт от населението на страната, а може би и повече.

— И ти се нуждаеш от мен, за да предотвратят Апокалипсиса? Мислех, че Службата е в добри ръце.

— Нещата определено са по-добре сега, когато изгониха Лев. Амос е изключително добър лидер и администратор, но понякога си мисля, че у него взема превес войникът.

— Той беше шеф и на Саярет Маткал^[4], и на Аман^[5]. Какво очакваше?

— Ние знаехме какво получаваме с Амос, но сега премиерът и аз мислим, че той се опитва да превърне Службата в преден пост на израелската армия. Ние искаме Службата да запази оригиналния си облик.

— Безумието?

— Самоувереността си — възрази Шамрон. — Дързостта си. Искане ми се Амос да мисли по-малко като полеви командир, а повече катооо... — провлачи той, докато търсеше точната дума. Като я откри, потри палеца и показалеца си и добави: — ... като художник. Нужен ми е някой до него, който мисли повече като Караваджо.

— Караваджо е бил луд.

— Точно така.

Ари понечи да запали втора цигара, но този път Алон успя да задържи ръката му, преди да е щракнал запалката. Шамрон го погледна и очите му внезапно станаха сериозни.

— Имаме нужда от теб сега, Габриел. Преди два часа шефът на „Специални операции“ подаде оставката си на Амос.

— Защо?

— Заради Лондон. — Ари сведе очи към уловената си от Габриел ръка. — Може ли да ме пуснеш?

Алон пусна широката китка. Шамрон затъркаля незапалената цигара между палеца и показалеца си.

— Какво се е случило в Лондон? — попита Габриел.

— Опасявам се, че снощи е станал малък инцидент.

— Инцидент? Когато се случи инцидент със Службата, обикновено някой се прощава с живота си.

Ари кимна утвърдително.

— Е, поне може да се каже, че има приемственост.

* * *

— Името Али Масуди говори ли ти нещо?

— Той е професор в някакъв университет в Германия — отговори Габриел. — Обича да играе ролята на иконоборец и реформатор. Всъщност срещал съм го веднъж.

Шамрон изненадано вдигна вежди.

— Наистина ли? Къде?

— Преди две години пристигна във Венеция във връзка с голям симпозиум по проблемите на Близкия изток. Като бонус на участниците бе предложена организирана обиколка на града. Един от обектите за разглеждане бе църквата „Сан Дзакария“, където реставрирах олтарната картина на Белини.

Няколко години Алон бе живял и работил във Венеция под името Марио Делвекио. Преди шест месеца беше принуден да напусне набързо града, след като бе разкрит от изпечения терорист Халед ал Халифа. Аферата приключи на Лионската гара в Париж и вследствие на нея името на Габриел и тайното му минало се появиха на първите страници във френската и европейската преса заедно с едно експозе в *Сънди Таймс*, където го бяха нарекли „израелският ангел на смъртта“. Той все още се издирваше за разпит от френската полиция, а една палестинска група за граждански права бе подаде иск в Лондонския съд, обвинявайки го във военни престъпления.

— И наистина се запозна с Масуди? — попита невярващо Шамрон. — Здрависахте ли се?

— Естествено като Марио Делвекио.

— Предполагам, не си знаел, че се здрависваш с терорист.

Ари мушна края на цигарата между устните си и щракна запалката. Този път Габриел не се намеси.

— Преди три месеца получихме сведения от наш приятел от йорданските разузнавателни служби, че професор Али Масуди — прославеният учен с умерени и реформаторски възгледи — е вербовчик на кадри за Ал Кайда. Според йорданците, той е набирал доброволци за нападение над Израел и еврейски обекти в Европа. Любимите му „ловни полета“ са конференциите за мир и антиизраелските демонстрации. Тази част не ни изненада особено. От известно време знаехме, че конференциите за мир са се превърнали в места за среща на агенти на Ал Кайда и европейски екстремисти както с леви, така и с десни убеждения. Решихме, че ще е добре да поставим професор Масуди под наблюдение. Добрахме се до телефона в апартамента му в Бремен, но подслушаното бе, меко казано, разочароващо. Нямаше за какво да се хванем в телефонните му разговори. Обаче преди месец от лондонската ни централа ни подадоха своевременно информация. Оказа се, че е отправена молба към Културния отдел на посолството ни в Лондон да осигури представител за нещо, наречено „Политически форум за мир и сигурност в Палестина, Ирак и други страни от региона“. Когато културният аташе поискал списъка на участниците, познай чие име фигурирало в него?

— На професор Али Масуди.

— От Културния отдел се съгласиха да изпратят представител на конференцията, а от „Специални операции“ поставиха Масуди под наблюдение.

— Каква беше целта на операцията?

— Проста — отвърна Шамрон. — Да го хванат в действие. Да го компрометират. Да го заплашат. Да го вербуват. Можеш ли да си представиш? Наш агент в отдел „Кадри“ на Ал Кайда? С помощта на Масуди щяхме да сложим ръка на европейската им мрежа.

— И какво стана?

— Подхвърлихме му като примамка една девойка. Тя му се е представила като Хамида ал Татари. Истинското ѝ име е Авива и е от

Рамат Ган, но в случая това не е от значение. Девойката се е запознала с Масуди на един прием. Той се заинтригувал от нея и приел да се срещнат по-късно същата вечер за по-пространно обсъждане на съвременното положение в света. Нашият човек последвал професора след края на конференцията, но очевидно Масуди го е забелязал и се втурнал да бяга. Когато пресичал Юстън Роуд, погледнал в грешната посока и се озовал под колелата на един камион.

Габриел потръпна.

— За щастие не останахме със съвсем празни ръце — продължи Ари. — Нашият човек е взел чантата на професора. Освен другите неща, в нея имаше лаптоп. Изглежда, Али Масуди е бил нещо повече от вербовчик.

Шамрон постави папката пред Алон и със сухо кимване му даде знак да я отвори. Вътре Габриел намери множество снимки от наблюдение: площад „Свети Петър“, заснет от дузина различни ъгли, фасадата и интериорът на базиликата, швейцарските гвардейци на пост пред Арката с камбаните. Ясно бе, че снимките не са правени от обикновен турист, защото фотографът бе проявил интерес по-скоро към мерките за охрана на базиликата, отколкото към художествените достойнства на Ватикана. Имаше няколко снимки на загражденията в западната част на площада и на металните детектори по протежение на величествената Колонада на Бернини, както и още няколко на охранителите и карабинерите, които патрулираха на площада по време на големи празненства, и на оръжията им в близък план. На последните три фотографии се виждаше как папа Павел VII приветства тълпата на площад „Свети Петър“ от своя остъклен папамобил. Обективът на фотоапарата бе фокусиран не върху Светия отец, а върху цивилните швейцарски гвардейци, които вървяха край него.

Габриел разгледа снимките още веднъж. По светлината и облеклото на тълпите богомолци заключи, че са правени най-малко при три отделни събития. Той знаеше, че повтарящото се фотографско наблюдение на една и съща цел е отличителен белег за сериозна операция на Ал Кайда. Затвори папката и я подаде на Ари, но той не пожела да я вземе. Алон се вгледа в лицето на Стареца също толкова напрегнато, колкото бе изучавал снимките. Можеше да каже със сигурност, че ще последват още лоши новини.

— Техниците откриха още нещо в лаптопа на Масуди — каза Шамрон. — Инструкции за достъп до банкова сметка в Цюрих — сметка, за която знаем от известно време, защото в нея редовно постъпват пари от някакъв Комитет за освобождение на Ал Кудс.

Ал Кудс бе арабското име на Йерусалим.

— Кой стои зад него? — попита Габриел.

— Саудитска Арабия — отговори Ари. — Или по-точно нейният министър на вътрешните работи, принц Набил.

В Службата обичайно наричаха Набил Принца на мрака заради омразата му към Израел и САЩ и подкрепата му за ислямската агресия по цял свят.

— Той създаде Комитета в разгара на Втората интифада — продължи Ари. — Сам набира средствата и лично контролира тяхното разпределение. Смятаме, че има на разположение сто милиона долара и ги насочва към някои от най-яръстните терористични групировки, в това число и към подразделения на Ал Кайда.

— Кой дава парите на Набил?

— За разлика от другите саудитски благотворителни организации, Комитетът за освобождение на Ал Кудс има много малка дарителска база. Мислим, че принцът събира пари от шепа саудитски мултимилionери.

Шамрон се взря за миг в кафето си.

— Благотворителност — процеди презрително. — Прекрасна дума, нали? Ала саудитската благотворителност винаги е била нож с две остриета. Световната мюсюлманска лига, Международната организация за ислямска помощ, ислямската фондация „Ал Харамайн“, Международната благотворителна фондация са за Саудитска Арабия това, което беше Коминтернът за бившия Съветски съюз — начини за пропагандиране на вярата. На исляма, и то не на коя да е негова форма, а на саудитския догматичен ислям — ухабизма^[6]. Благотворителните организации строят джамии и ислямски центрове по целия свят, медресета, които подготвят бъдещите воители ухабити. Освен това те дават пари директно на терористите, в това число и на нашите приятели от „Хамас“. Американските коли се движат със саудитски петрол, но мрежите на световния ислямски тероризъм се въртят основно със саудитски пари.

— Милостинята е третият стълб на исляма — каза Габриел. — *Закат*.

— И е благородно качество — вметна Шамрон, — освен когато в крайна сметка *закат* се озовава в ръцете на убийци.

— Мислиш ли, че Али Масуди е бил свързан със саудитците с нещо повече от парите?

— Може никога да не узнаем това, защото известният професор вече не е сред нас. Но този, за когото е работил, очевидно е насочил вниманието си към Ватикана и някой трябва да им го каже.

— Подозирам, че имаш някого наум за тази работа.

— Считай го за първата си задача като шеф на отдел „Специални операции“ — заяви Ари. — Премиерът иска да я поемеш. *Незабавно*.

— А Амос?

— Амос имаше предвид друг човек, но министър-председателят и аз му дадохме ясно да разбере кого искаме на този пост.

— Досието ми е доста скандално и за съжаление, сега то е известно на света.

— Имаш предвид историята на Лионската гара? — Шамрон сви рамене. — Беше въввлечен в нея от умен противник. Впрочем винаги съм смятал, че една кариера, около която няма дискусии, не е никаква кариера. Премиерът е на същото мнение.

— Може би защото и той бе въввлечен в няколко скандала. — Габриел въздъхна тежко и погледна още веднъж снимките. — Рисковано е да ме изпратиш в Рим. Ако французите открият, че съм на италианска територия...

— Няма нужда да ходиш в Рим — прекъсна го Ари. — Рим ще дойде при теб.

— Донати?

Стареца кимна утвърдително.

— Колко му каза?

— Достатъчно, за да попита в „Алitalia“ дали може да наеме самолет за няколко часа — отговори Шамрон. — Ще пристигне тук рано сутринта. Покажи му снимките. Съобщи му толкова, колкото сметнеш, че е необходимо, за да му внушиш убеждението ни, че заплахата е реална.

— А ако поиска помощ?

Ари пак сви рамене.

— Дай му всичко, от което се нуждае.

---

[1] Местен варовик с жълт цвят, използван за външна облицовка и подово покритие. — Б.пр. ↑

[2] По време на Олимпиадата в Мюнхен единадесет израелски спортисти загиват при атентат на палестински терористи. — Б.пр. ↑

[3] Уред за приготвяне на кафе, при който смляното кафе се накисва за кратко в гореща вода, след което се отделя с помощта на прецеждащ клапан, събиращ и притискащ смляното кафе на дъното на съда. Понякога се среща под названието „кафетиера“. — Б.пр. ↑

[4] Израелското елитно антитерористично поделение. — Б.пр. ↑

[5] Израелското военно разузнаване. — Б.пр. ↑

[6] Радикално ислямско учение, което признава за правоверни единствено тези, които се придържат към най-ранните и най-стриктни форми на исляма от периода на Мохамед и първите халифи. Според уахабитите всички останали — християни, евреи, умерени мюсюлмани — попадат в различните категории на неверниците. — Б.пр. ↑

3. ЙЕРУСАЛИМ

На следващия ден, в единайсет часа, монсеньор Луиджи Донати — личният секретар на негово Светейшество папа Павел VII — чакаше Габриел във фоайето на хотел „Цар Давид“. Той беше висок, строен и красив като италианска филмова звезда. Кройката на свещеническите му дрехи и бялата якичка, както и скъпият швейцарски часовник на китката му и златната автоматична писалка, мушната в малкото джобче на гърдите му, подсказваха, че макар и скромен, не му липсва човешката суета. Черните му очи излъчваха силен интелект, докато упоритата му брадичка разкриваше, че е опасен човек, на когото не бива да се изпречваш на пътя. Ватиканските репортери му бяха лепнали прозвището Клерикала^[1] Распутин — властта зад папския престол. Враговете му в Курията^[2] пък често го наричаха Черния папа — неласкав намек за йезуитското му минало.

Бяха изминали три години от първата им среща. Тогава Габриел разследваше убийството на Бенджамин Щерн — израелски учен, живеещ в Мюнхен, и бивш агент на Службата. Следите го отведоха до Ватикана, където попадна във вещите ръце на Донати, и с общи усилия бяха елиминирали сериозна заплаха срещу папството. Година по-късно монсеньор помогна на Алон да намери в църковните архиви улика, която му позволи да идентифицира и залови нацисткия военнопръстъпник Ерих Радек, който живееше във Виена. Обаче връзката между Габриел и Луиджи се простираше отвъд двамата мъже. Началникът на Донати — папа Павел VII, беше по-благосклонен към Израел от всичките си предшественици и бе взел мащабни мерки за подобряване на отношенията между католиците и евреите. Запазването на неговия живот бе от първостепенна важност за Шамрон.

Когато забеляза идващия през фоайето Габриел, Донати се усмихна топло и протегна дългата си мургава ръка.

— Радвам се да те видя, приятелю. Само ми се иска да бе при други обстоятелства.

— Регистрира ли се?

Луиджи му показа ключа си.

— Да се качим горе. Има нещо, което трябва да видиш.

Двамата отидоха до асансьора и се качиха в свободната кабина. Още преди монсеньор да посегне към панела с бутоните, Габриел знаеше, че ще натисне този за шестия етаж, както и че ключът в ръката на Донати е за стая 616. Просторният апартамент с изглед към стените на Стария град беше постоянно на разположение на Службата. Освен обичайните луксозни удобства, в него имаше вградена звукозаписна система, която се пускаше от мъничък ключ, скрит под мивката в банята. Преди да покаже снимките на Донати, Алон се убеди, че тя е изключена. Лицето на монсеньор не трепна, докато разглеждаше внимателно всяка снимка, но малко по-късно, щом застана до прозореца, загледан към Купола на скалата, който блестеше в далечината, Габриел забеляза как мускулите на челюстта му потрепват от напрежение.

— Преживели сме това много пъти, Габриел: в навечерието на новото хилядолетие, в деня на юбилея му, почти всяка Коледа и Великден. Понякога предупрежденията идват от италианските сили за сигурност, понякога — от наши приятели в ЦРУ. Всеки път отговаряме, като засилваме мерките за сигурност, докато сметнем, че заплахата е отминала. Досега нищо не се е случило. Базиликата все още е непокътната. А също — казвам го с удоволствие — и Светият отец.

— Само защото не са успели, не означава, че не се опитват, Луиджи. Надъханите терористи ухабиха от Ал Кайда и нейните клонове гледат на всички, които не се присъединят към техния екстремистки ислям, като на *кафури* и *мушрикун*, заслужаващи само да умрат. *Кафур* означава „неверник“, а *мушрикун* — „езичник“. Те считат дори сунитите^[3] и шиитите^[4] за *мушрикун*, но според техния начин на мислене няма по-голям символ на езичеството от Ватикана и Светия отец.

— Разбирам всичко това, но „С какво тази нощ е различна от останалите?“, както казвате вие на празничната трапеза за Пасха.

— Питаш ме защо трябва да приемеш сериозно *тази* заплаха?

— Точно така.

— Заради куриера — отговори Габриел, — мъжа, на чийто компютър намерихме тези снимки.

— Кой е той?

— Опасявам се, че не мога да ти кажа.

Донати бавно се извърна от прозореца и погледна високомерно Габриел.

— Аз ти разкрих някои от най-тъмните тайни на Римокатолическата църква. Най-малкото, което можеш да направиш в замяна, е да ми кажеш откъде се сдобихте със снимките.

Алон се поколеба.

— Говори ли ти нещо името Али Масуди?

— *Професор* Али Масуди? — Лицето на Донати потъмня. — Не беше ли убит в Лондон преди две нощи?

— Не е бил *убит* — поясни Алон. — Умрял е при катастрофа.

— Боже мой, кажи ми, че не сте го блъснали под онзи камион, Габриел!

— Запази скръбта си за някого, който я заслужава. Знаем, че Масуди е вербувал терористи. А предвид онова, което открихме в неговия лаптоп, сигурно се е занимавал и с планиране на операциите им.

— Много жалко, че е мъртъв. Можахме да го подложим на мъчения, докато не ни каже каквото искаме да знаем. — Донати сведе поглед към ръцете си. — Извинявай за саркастичния тон, Габриел, но аз не съм голям поддръжник на тази война с тероризма, в която сме забъркани. Светият отец не е за тази работа.

Свещеникът отново погледна през прозореца към стените на Стария град.

— Каква ирония, нали? Моето първо посещение във вашия свещен град, и то по какъв повод.

— Наистина ли никога не си идвал?

Донати бавно поклати глава.

— Искаш ли да погледнеш откъде е започнало всичко?

Луиджи се усмихна.

— Всъщност това ми се иска най-много.

* * *

Те пресякоха долината Хином и се заизкачваха по склона на хълма към източната стена на Стария град. Пътеката в основата на

стената тънеше в сянка. Поеха на юг към църквата „Успение Богородично“, после завиха на ъгъла и минаха през Сионската порта. Докато вървяха по пътя в Еврейския квартал, Донати измъкна едно листче от джоба на църковните си одежди.

— Светият отец би се радвал да оставя това на Стената на плача.

Последваха група *харедими*^[5] към Тиферет Израел. С черното си облекло Донати изглеждаше така, сякаш бе член на групата. В края на улицата слязоха по широкото каменно стълбище, което водеше към площада пред Стената. Пред контролно-пропускателния пункт се виеше дълга опашка. След като прошепна нещо на жената граничар, Габриел преведе Донати край металния детектор и влезе на площада.

— Правиш ли нещо като нормалните хора?

— Върви — отвърна Алон. — Аз ще чакам тук.

Монсеньор се обърна и с нехайна походка се отправи към женския вход за Стената. С дискретна гримаса Габриел го насочи към входа за мъжете. Донати си избра *kipa* от коша за туристи и несигурно я сложи на главата си. Той постоя известно време в мълчалива молитва пред Стената, после мушна малкото книжно рулце в една цепнатина между йерусалимските камъни.

— Какво пишеше в него? — попита Габриел, когато Луиджи се върна.

— Беше молитва за мир.

— Трябваше да я оставиш там горе — каза Алон, като посочи към джамията „Ал Акса“.

— Променил си се — рече Донати. — Мъжът, когото срещнах преди три години, никога не би казал това.

— Всички се променихме, Луиджи. В този град няма друго безопасно кътче, освен в охраняем лагер. Арафат не се е и надявал на това, когато даде ход на атентаторите самоубийци.

— Арафат вече го няма.

— Да, но за да се поправят вредите, които нанесе, ще е нужно да се смени най-малко едно поколение. — Габриел сви рамене. — Кой знае? Може би раните от Втората интифада никога няма да заздравеят.

— Значи убийствата ще продължат? Със сигурност не можете да очаквате такова бъдеще.

— Разбира се, че можем, Луиджи. Така е било винаги по тези места.

Те излязоха от Еврейския квартал и отидоха пеш до храма „Гроб Господен“. Алон остана да чака в двора, докато Донати, след като отклони предложението на един палестински гид на свободна практика, влезе вътре. Той се върна след десет минути и каза:

— Тъмно е и малко разочароващо, ако трябва да съм искрен.

— Опасявам се, че това е мнението на всички.

Напуснаха двора и поеха по Виа Долороза. Група американски поклонници, водени от свещеник в кафяво расо, който стискаше червен балон, се зададоха срещу тях, като припряно се блъскаха. Донати ги наблюдаваше съсредоточено.

— Все още ли вярваш? — попита го внезапно Габриел.

Луиджи помълча известно време, преди да отговори:

— Както си се досетил, предполагам, личната ми вяра е нещо доста сложно. Обаче наистина вярвам във възможността на Римокатолическата църква да бъде сила на доброто в един свят, изпълнен със злини. Вярвам също и в папата.

— Значи си безверник на страната на човек с голяма вяра.

— Добре казано — рече Донати. — Ами ти? Ти вярваш ли още? Изобщо някога вярвал ли си?

Габриел спря да върви.

— Ханаанците, хитите, амалеките и моабитите вече ги няма, но по някаква причина ние още сме тук. Дали защото Бог е сключил споразумение с Авраам преди четири хиляди години? Кой може да каже?

— „Аз ще благословя и преблагословя, ще размножа и преумножа твоето семе, както небесните звезди и както пясъка по морския бряг“ — каза Донати, цитирайки глава 22 от *Битие*.

— „И твоето семе ще завладее градовете на враговете си“ — довърши цитата Габриел. — И сега моят враг си иска обратно този град и е готов на всичко, включително и да жертва своя син, за да си го върне.

Луиджи се усмихна на хитрата интерпретация на Светото писание, която направи неговият спътник.

— Ние с теб не сме толкова различни. И двамата сме отдали живота си на по-висши сили. За мен това е Църквата, за теб — твоят народ. — Той замълча за миг. — И твоята земя.

Продължиха да вървят по Виа Долороза и навлязоха в Мюсюлманския квартал. Когато улицата потъна в сянка, Габриел вдигна слънчевите очила на челото си. Палестинските търговци го гледаха с любопитство от претъпканите си дюкянчета.

— Тук безопасно ли е за теб?

— Всичко ще е наред.

— Тогава приемам, че си въоръжен.

Мълчанието на Габриел бе красноречив отговор. Донати продължи да върви с прикован в калдъръма поглед, смръщил замислено черните си вежди.

— Щом като аз знам, че Али Масуди е мъртъв, може ли да допуснем, че и другарите му знаят това?

— Разбира се.

— Дали знаят също, че в лаптопа му са били онези снимки, както и че той е попаднал в ръцете ви?

— Възможно е.

— Може ли това да ги подтикне да ускорят плановете си?

— А може да ги накара да отложат операцията, докато вие и италианците отново свалите гарда си.

Минаха през Дамаската порта. Като навлязоха в многолюдния и шумен пазарен площад, който се простираше отвъд стените, Габриел пак си сложи слънчевите очила.

— Има нещо, което трябва да знаеш за снимките — каза Донати. — Всички са направени по време на общата аудиенция на Светия отец, когато той поздравява поклонниците, дошли от цял свят, на площад „Свети Петър“.

Габриел се закова на място и се загледа в златния Купол на скалата, който се извисяваше над стените.

— Общата аудиенция се състои всяка сряда, нали?

— Точно така.

Алон погледна към спътника си и добави:

— Днес е вторник.

Донати погледна часовника си.

— Ще ме откараш ли на летището? Ако побързаме, може да пристигнем в Рим за вечеря.

— Ние?

— На излизане от града ще се отбием в апартамента ти, за да си стегнеш багажа — отвърна Луиджи. — В Рим времето отиваше на буря. Не забравяй да си вземеш дъждобран.

„Ще ми трябват повече неща от един дъждобран — помисли си Габриел, докато превеждаше Донати през многолюдния пазар. — Имам нужда и от фалшив паспорт“.

---

[1] Привърженик на клерикализма — консервативно политическо течение, което се стреми да наложи господстваща роля на религията и Църквата в обществено-политическия и културния живот. — Б.пр. ↑

[2] Правителството на Ватикана. — Б.пр. ↑

[3] Най-многобройните последователи на едно от двете направления в исляма. За разлика от шиитите, те не признават идеята за особената природа на Али и правото на потомците му на имамат. — Б.пр. ↑

[4] Шиитският ислям е създаден като политическо движение, подкрепящо Али — братовчед и зет на пророка Мохамед. — Б.пр. ↑

[5] Ултраортодоксални евреи. — Б.пр. ↑

4. ВАТИКАН

Кабинетът бе доста обикновен за такъв могъщ човек. Ориенталският килим беше избелял и протрит, а завесите — дебели и сиви. Когато Габриел и Донати влязоха в стаята, дребната, облечена в бяло фигура, която седеше зад голямото строго бюро, гледаше съсредоточено в екрана на телевизора. Там се виждаше сцена на насилие: пламъци и дим, оцелелите, изцапани с кръв, си скубеха косите и ридаеха над разкъсаното тяло на мъртвия. Папа Павел VII, епископ на Рим, върховен понтифекс, наследник на свети Петър, натисна копчето за изключване на дистанционното и екранът потъмня.

— Габриел — каза той. — Радвам се да те видя отново.

Папата се изправи бавно на крака и подаде малката си ръка — пръстенът на Рибаря^[1] не беше обърнат с печата нагоре, както го носеше при срещите си с повечето хора, а с печата към дланта. Ръкостискането му беше все още здраво, а очите, които погледнаха нежно към Габриел, бяха все така живи и ясни. Алон бе забравил колко дребен е на ръст Пиетро Лукези. Помисли си за следобеда, когато Лукези е излязъл от конклава — миниатюрна фигура, губеща се в набързо приготвеното расо, която едва се е виждала над парапета на балкона на базиликата. Коментатор на италианската телевизия го беше провъзгласил за Пиетро Невъзможния. Кардинал Марко Бриндизи — реакционният министър, който очакваше, че той самият ще излезе, облечен в бяло, от конклава — саркастично бе нарекъл Лукези Първия случаен папа.

За Габриел обаче друг образ на Пиетро Лукези изникваше първо в съзнанието му: как стои на *бима*^[2] в Голямата синагога в Рим, говорейки неща, които никой папа досега не е казвал. *За тези и други грехове, които скоро ще бъдат разкрити, поднасяме своята изповед и молим за вашата прошка. Няма думи, с които да се опише колко дълбоко скърбим. В часа, когато сте имали най-голяма нужда от помощ, когато нацистите са ви изтръгвали от домовете ви по улиците около тази синагога, отчаяните ви викове са били*

посрещнати с мълчание. Ето защо днес, когато моля за вашата прошка, ще го сторя по същия начин. С мълчание.

Папата се отпусна отново на стола си и погледна към телевизионния екран, сякаш картините на далечния терористичен акт все още бяха там.

— Предупредих го да не го прави, но той не ме послуша. Сега възнамерява да дойде в Европа, за да сключи примирие с предишните си съюзници. Пожелавам му късмет, но смятам, че шансовете му за успех са слаби.

Габриел погледна към Донати за обяснение.

— Снощи от Белия дом ни информираха, че американският президент ще пристигне тук в началото на следващата година за обиколка на европейските столици. Неговите хора се надяват да му изградят по-сърдечен, не толкова агресивен имидж и да поправят някои от щетите, нанесени от решението да се започне война с Ирак.

— Война, на която аз твърдо се противопоставям — вметна папата.

— Ще дойде ли във Ватикана? — поинтересува се Габриел.

— Ще посети Рим, доколкото знаем. От Белия дом още не са ни информирали дали президентът ще поиска аудиенция при Светия отец. Обаче очакваме скоро да пристигне такова искане.

— Той не би си и помислил да дойде в Рим и да не се отбие във Ватикана — каза папата. — Консервативните католици представляват значителна част от неговите избиратели. Ще иска някоя хубава снимка и няколко мили думи от мен. Ще си получи снимката. Колкото до думите... — Гласът на Светия отец заглъхна. — Страхувам се, че тях трябва да ги потърси другаде.

Донати покани с жест Габриел да седне, после и той се настани на един стол до него.

— Президентът е човек, който цени прямотата, както обичат да казват американците. Ще изслуша това, което имате да му кажете, Ваше Светейшество.

— Трябваше да ме послуша първия път. Казах му ясно, когато дойде във Ватикана преди войната, че според мен поема по катастрофален път. Заявих му, че войната е неоправдана, защото няма непосредствена заплаха за Америка и нейните съюзници. Казах му също, че не е изчерпал всички възможности за избягване на конфликта

и че Обединените нации, а не САЩ, са наистина институцията, която трябва да се справи с този проблем. Обаче наблегнах най-много на последния си аргумент срещу войната. Казах на президента: „Вие сте силни, а врагът ви е слаб и Америка сигурно ще спечели бърза победа на бойното поле“. Но му предсказах, че години след войната неговата страна ще се изправя пред бурни протести. Предупредих го, че като се опитва да разреши една криза с насилие, само ще създаде нова, по-опасна криза, че тази война ще се възприеме от мюсюлманския свят като нов кръстоносен поход на белите християни, че тероризмът няма да бъде победен от повече тероризъм, а чрез социална и икономическа справедливост.

Като приключи своята проповед, папата погледна малката си аудитория за реакция. Очите му се преместиха няколко пъти от единия на другия, преди да се спрат върху лицето на Габриел.

— Нещо ми подсказва, че искаш да оспориш някои аспекти от казаното.

— Вие притежавате голямо красноречие, Ваше Светейшество.

— Ти си сред свои хора, Габриел. Говори открито.

— Силите на радикалния ислям обявиха война — на Америка, Запада, християнството и Израел. Според Божиите и човешките закони ние имаме правото, всъщност моралния дълг, да им се противопоставим.

— Да се противопоставим на терористите чрез справедливост и равни възможности, а не с насилие и кръвопролития. Когато политиците прибегват до насилие, страда човечеството.

— Изглежда, вярвате, че проблемът с тероризма и радикалния ислям може да се премахне, ако те станат като нас, тоест, че ако бедността, неграмотността и тиранията не са така широко разпространени в мюсюлманския свят, няма да има млади мъже, искащи да пожертват живота си, за да осакатят и убият други. Но те видяха начина ни на живот и не го искат. Видяха нашата демокрация и я отхвърлят. Те гледат на демокрацията като на религия, която противоречи на основните догми на исляма, и затова ще ѝ се противопоставят с фанатична ярост. Как ще осигурим справедливост и просперитет на онези ислямисти, които вярват само в смъртта?

— Те със сигурност не могат да им бъдат наложени с оръжията на белите хора.

— Съгласен съм с това, Ваше Светейшество. В Арабския свят ще има социална справедливост и истински просперитет едва когато ислямът се реформира. Ала докато дойде това време, не можем да стоим безучастни и да не правим нищо, когато тръгналите на джихад кроят планове за нашето унищожение. Това, Ваше Светейшество, също е неморално.

Папата се изправи от бюрото си и отвори прозореца, гледащ към площад „Свети Петър“. Нощта бе настъпила. Рим пулсираше от живот в краката му.

— Бях прав за войната, Габриел, и съм прав за бъдещето, което очаква всички нас: мюсюлмани, християни и евреи, ако не изберем друг път. Но кой ще ме чуе? Аз съм само един старец в расо, който живее в позлатена клетка. Дори моите енорияши вече не ме слушат. В Европа живеем като че ли Бог не съществува. Сега нашата единствена религия е антиамериканизмът. — Той се обърна и погледна към Алон. — И антисемитизмът.

Габриел остана мълчалив. Папата продължи:

— Луиджи ми каза, че сте открили доказателство за заговор срещу моя живот. *Още* един заговор — добави с тъжна усмивка.

— Страхувам се, че е истина, Ваше Светейшество.

— Не е ли иронично? Аз съм този, който се опита да предотврати войната в Ирак. Аз съм този, който се опита да изгради мост между християните и мюсюлманите, и все пак те искат да убият именно мен. — Старецът погледна през прозореца. — Може би съм грешал. Може би те в крайна сметка не искат мост.

* * *

Повечето вечери папа Павел VII и монсеньор Донати вечеряха сами в личните папски покои заедно с един-двама гости, поканени за компания. Донати съзнателно се опитваше да поддържа настроението ведро и разговорите за работата обикновено бяха ограничени до клюките от Курията, които папата тайничко харесваше. Обаче тази вечер атмосферата в папската трапезария определено бе различна. Набързо изготвеният списък на гостите включваше не стари приятели, а мъже, отговарящи за защитата на живота на Светия отец: полковник

Карл Брюнер, началник на швейцарската гвардия, генерал Карло Маркезе от карабинерите и Мартино Белано — заместник-директор на италианските служби за сигурност.

Габриел им предостави да разгледат снимките, като им даваше кратки пояснения на италиански с характерния си венециански акцент. Презентацията му беше по-сбита от тази, която сутринта направи на Донати в Йерусалим, и името на Али Масуди не бе споменато. Въпреки това, тонът му не оставяше никакво съмнение, че израелското разузнаване гледа на заплахата като на реално съществуваща и смята, че трябва да се вземат мерки за защита на папата и Светия престол. Когато спря да говори, лицата на хората от сигурността бяха потъмнели, но нямаше видими признаци на паника. Бяха преживявали това многократно и заедно бяха изработили автоматични процедури за повишаване сигурността около Ватикана и Светия отец, когато се сметеше за необходимо. Габриел се заслуша, докато те правеха преглед на тези процедури. При една от паузите в разговора им той се прокашля.

— Имаш някакво предложение ли? — попита Донати.

— Може би ще е по-разумно утрешната церемония да се премести на закрито — в Папската зала за аудиенции.

— Утре Светият отец ще обяви за блажена една португалска монахиня — поясни Луиджи. — Заедно с обичайната тълпа очакваме да пристигнат и няколко хиляди португалски поклонници. Ако преместим аудиенцията в залата, много от тях трябва да бъдат върнати.

— По-добре да върнете няколко поклонници, отколкото ненужно да изложите на опасност Светия отец.

Папата погледна към Габриел.

— Разполагаш ли с някакво специално доказателство, че терористите възнамеряват да нанесат удара си *утре*?

— Не, Ваше Светейшество. Трудно е да се добереш до подобна оперативна информация.

— Ако преместим аудиенцията в залата и върнем добри хора, това ще означава, че терористите са спечелили, нали?

— Понякога е по-добре да дадеш на противника си малка победа, отколкото да понесеш съкрушително поражение.

— Твоят народ е легендарен със способността си да живее нормално въпреки терористичните заплахи.

— Ние продължаваме да вземаме разумни предпазни мерки — отвърна Алон. — Например в моята страна човек не може да влезе на повечето обществени места, без да бъде претърсен.

— Тогава претърсете поклонниците и вземете и други разумни предпазни мерки — каза папата, — но утре аз ще бъда на площад „Свети Петър“, където ми е мястото. *Твоята* работа е да гледаш нищо да не се случи.

* * *

Минаваше десет часът, когато Донати съпроводи Габриел по стълбите, водещи от Апостолическия дворец към Виа Белведере. Спускаше се лека мъгла. Габриел закопча ципа на якето си и метна на рамо дръжката на пътната си чанта. Без връхна дреха, свещеникът сякаш не забелязваше хладното време. Докато вървяха край Централната поща на Ватикана към портата „Санта Анна“, очите му бяха приковани в паважа.

— Сигурен ли си, че не искаш да те закарам?

— До тази сутрин си мислех, че никога няма да ми разрешат да стъпя отново тук. Смятам да се възползвам от възможността да се поразходя.

— Ако италианската полиция те арестува, преди да стигнеш до апартамента си, кажи им да ми звънат по телефона. Негово Светейшество ще гарантира за теб. — Известно време повървяха мълчаливо. — Защо не се върнеш завинаги?

— В Италия? Опасявам се, че Шамрон има други планове за мен.

— Липсваш ни — каза Донати. — На Тиеполо също.

Франческо Тиеполо — приятел на папата и на Луиджи — притежаваше най-успешната реставраторска фирма в областта Венето. За него Габриел бе реставрирал две от най-великите олтарни картини на Белини. „Почти две“ — уточни мислено той. Наложил се Тиеполо да довърши тази в църквата „Сан Джовани Кризостомо“ след бягството на Габриел от Венеция.

— Нещо ми подсказва, че Франческо ще оцелее и без мен.

— А Киара?

С мрачното си мълчание Алон даде ясно да се разбере, че не желае да обсъжда с личния секретар на папата състоянието на объркания си любовен живот. Донати умело смени темата:

— Съжалявам, ако ти се е сторило, че Светият отец те постави в затруднено положение. Мисля, че е изгубил предишната си въздържаност. Това се случва с всички, като минат няколко години от папството им. Когато гледат на теб като на заместник на Исус, трудно е да не станеш поне малко надменен.

— Той е все същият благ човек, с когото се запознах преди три години, Луиджи. Само е малко поостарял.

— Не беше в първа младост, когато зае този пост. Кардиналите искаха за папа един фигурант, който да топли трона на свети Петър, докато реформаторите и реакционерите уредят противоречията си. Както знаеш, моят шеф никога не е имал намерение да е само фигурант. Преди да умре, той има да свърши много работа — неща, които със сигурност няма да зарадват реакционерите. Съвсем очевидно е, че не искам папството му да бъде прекъснато.

— Нито пък аз.

— Ето защо ти си идеалният човек да си край него по време на утрешната аудиенция.

— Швейцарските гвардейци и техните помощници карабинерите са напълно способни да се грижат за твоя шеф.

— Те са много добри, но нямат опит в нито едно терористично нападение.

— Малцина имат такъв опит — възрази Габриел — и обикновено не оцеляват, за да ни разкажат за него.

Донати изгледа спътника си.

— Ти си оцелял — каза той. — Виждал си отблизо терористите. Виждал си изражението в очите на човек, който се готви да натисне бутона на своя детонатор.

Спряха на няколко метра от портата „Санта Анна“. Вляво се издигаше едноименната кръгла кремавобяла църква — енорийската църква на Ватикана, а отдясно бяха казармите на швейцарската гвардия. Един от гвардейците, облечен в сеплата си синя нощна униформа, стоеше на пост от вътрешната страна на входа.

— Какво искаш да направя, Луиджи?

— Оставям това в твоите способни ръце. Свърши си обичайната работа. Ако видиш проблем, заеми се с него.

— С какви правомощия?

— С *моите* — отвърна решително Донати. Бръкна в джоба на расото си и извади ламинирана карта, която подаде на Алон. Беше карта за самоличност от Службата за сигурност на Ватикана. — Тя ще ти даде достъп навсякъде във Ватикана, освен до Тайните архиви, разбира се. Страхувам се, че не можем да те оставим да тършуваш там.

— Вече съм го правил — каза Габриел, после мушна картата в джоба на якето си и излезе на улицата. Донати изчака до портата „Санта Анна“, докато той изчезна в тъмнината, след това се обърна и се отправи обратно към площада. Едва по-късно си даде сметка, че тихо мълвеше думите на „Аве Мария“.

* * *

Габриел пресече река Тибър по моста Умберто. На отсрещния бряг зави наляво и тръгна към Пиаца ди Спаня. Площадът беше пуст и Испанските стъпала^[3] блестяха като полирано дърво под светлината на лампите. На двайсет и осмото стъпало седеше девойка. Косата ѝ беше като тази на Киара и за момент Габриел си помисли, че може наистина да е тя. Ала като се изкачи по-нагоре, видя, че е Нурит — намусена куриерка от римската централа на Службата. Тя му даде ключа за тайната квартира и на иврит му каза, че зад консервите със супа в кухненския килер ще намери заредена берета и резервен пълнител.

Той изкачи останалата част от стъпалата до църквата „Тринита дей Монти“. Жилищната кооперация се намираше на по-малко от петдесет метра от нея, на Виа Грегориана. Квартирата включваше две спални и малка тераса. Габриел измъкна беретата от килера и отиде в по-голямата спалня. Като всички телефони в безопасните квартири, и този нямаше звънец, а само червена лампичка, която сигнализира за обажданията отвън. Излегнат на леглото, както си беше с дрехите, които бе облякъл за срещата с министър-председателя, Габриел вдигна слушалката и набра един номер във Венеция. Отсреща се обади женски глас. „Кой е?“ — попита на италиански. После, като не получи отговор, изруга тихо и затръшна телефона толкова силно, че Габриел

дръпна слушалката от ухото си, преди да я постави внимателно върху вилката.

Съблече се, отпусна глава на възглавницата, но когато вече потъваше в съня, стаята внезапно бе осветена от мълния. Габриел инстинктивно започна да брои кога ще прозвучи гръмотевицата. Пред очите му изникна образът на мърша̀во черно̀косо момче със зелени като изумруд очи, което гонеше светкавици в хълмовете край Назарет. Гърмът изтреця и разтърси сградата.

Последваха още гръмотевици и дъждът затропа по прозореца на спалнята. Той се опита да заспи, но не можа. Светна нощната лампа, отвори папката със снимките, свалени от лаптопа на Али Масуди, и бавно започна да ги разглежда, запечатвайки всяка от тях в паметта си. След час загаси лампата и в ума си отново прегледа снимките. Над Арката с камбаните на църквата светна мълния. Габриел затвори очи и взе да брои.

---

[1] Папският пръстен, наречен така по прозвището на свети Петър, който е бил рибар, преди да стане следовник на Христос. — Б.пр. ↑

[2] Издигната част в синагогата, където има маса, на която разгръщат и четат свитъци от Тората. — Б.пр. ↑

[3] Монументална стълба от 138 стъпала, която се намира между площад „Пи́аца ди Спаня“ и църквата „Тринита дей Монти“. — Б.пр. ↑

5. ВАТИКАН

На зазоряване дъждът спря. Габриел напусна рано безопасния апартамент и се отправи към Ватикана по пустите улици. Като пресичаше реката, над пиниите на върха на хълма Яникулум се бе разстлала пепеляворозова светлина, но площад „Свети Петър“ тънеше в сянка и лампите под колонадата още светеха. Кафенето, недалеч от входа на Ватиканския пресцентър, бе отворено. Габриел изпи две чаши капучино на маса на тротоара и прочете сутрешните вестници. Изглежда, никой от римските всекидневници не знаеше, че предния ден личният секретар на папата е направил кратко посещение в Йерусалим или че предишната нощ шефовете на сигурността на Ватикана и Италия се бяха събрали в трапезарията на папата, за да обсъдят терористична заплаха срещу живота на Светия отец.

Към осем часа на площад „Свети Петър“ започна подготовката за общата аудиенция. Екипите от ватикански работници нареждаха съгъваеми столове и временни метални бариери на еспланадата пред базиликата, а персоналът по охраната поставяше детектори за метал по протежение на колонадата. Габриел напусна кафенето и застана до стоманеното ограждение, което разделяше територията на Светия престол от земите на Италия. Нарочно започна да се държи напрегнато, няколко пъти погледна часовника си и отдели специално внимание на поставянето на детекторите. Накратко, симулираше държание, за което карабинерите, охранителите и ватиканските полицаи трябваше да следят. Изминаха десет минути, преди един униформен карабинер да се приближи до него и да поиска да се легитимира. На отличен италиански Габриел го информира, че е прикрепен към ватиканската Служба за сигурност.

— Приемете моите извинения — каза карабинерът и се отдалечи.

— Почакайте! — извика Алон.

Униформеният мъж спря и се обърна.

— Няма ли да поискате да видите личната ми карта?

Карабинерът протегна ръка. Погледна отегчено служебната карта на Габриел и му я върна.

— Не се доверявайте на никого — посъветва го Алон. — Искайте от всеки да се легитимира и ако личната карта изглежда подозрителна, извикайте висшестоящия си офицер.

Габриел се обърна и тръгна към портата „Санта Анна“, където група монахини в сиви одежди бяха пуснати само като казаха „Анона“ — името на ватиканския супермаркет. Пробва същата тактика и както и монахините, бе пропуснат с едно махване на ръка на територията на Светия престол. Като мина през портата, той извади служебната си карта и навика швейцарския гвардеец на немски с берлински акцент, който бе научил от майка си. После пак излезе на улицата. След малко дойде възрастен свещеник с чисто бяла коса, който информира гвардееца, че отива до ватиканската аптека. Швейцарският гвардеец го задържа на портата, докато той не извади от расото си личната си карта.

Габриел реши да провери охраната на другия главен вход за Ватикана — Арката с камбаните. Пет минути по-късно беше там — точно навреме, за да види как един кардинал от Курията и двамата му помощници минаха през портата, съпроводени единствено от разсеяния поглед на швейцарския гвардеец, който стоеше мирно близо до постовата будка. Алон вдигна личната си карта пред очите на постовия.

— Защо не изискахте от кардинала да се легитимира?

— Червената шапка и кръстът на гърдите му са белег за неговата самоличност.

— Не и днес — отвърна Габриел. — Проверявайте личните карти на всички!

Той се обърна и тръгна от външната страна край колонадата, размишлявайки над сцените, на които стана свидетел. Колкото и да беше просторен, площад „Свети Петър“ бе напълно обезопасен. Но ако Ватиканът имаше ахилесова пета, то тя беше относително големият брой хора, на които се позволяваше свободно да се движат *извън* площада. Помисли си за снимките от лаптопа на Али Масуди и се запита дали терористите са стигнали до същия извод.

* * *

Той пресече площада при Бронзовите врати. Нямаше магически думи, с които да бъдеш допуснат до това, което всъщност е предният вход на Апостолическия дворец. Служебната карта за самоличност на Габриел бе разгледана внимателно от швейцарския гвардеец в пълно униформено облекло, който стоеше на пост отвън, и още веднъж във фойето от охранител в цивилни дрехи. Пропускът от Службата за сигурност му позволи да влезе в двореца, без да се подписва на пропускателния пункт, но изискаха да остави огнестрелното си оръжие, което той направи с известно нежелание.

Мраморните стъпала на Скала Реджа — Кралската стълба, се издигаха пред него, проблясвайки под светлината на големите фенери от ковано желязо. Габриел се изкачи по тях до вътрешния двор „Сан Дамазо“, пресече го и стигна до асансьора, който го качи до третия етаж. Спря за кратко в лоджията, за да се полюбува на фреската на Рафаело, после забърза по широкия коридор към папските покои. Донати, облечен в расо с пурпурен колан, седеше зад бюрото в малкия кабинет, който бе в съседство с папския. Алон влезе и затвори вратата.

— Колко души *работят* във Ватикана? — повтори въпроса му Луиджи. — Около половината.

Габриел се смръщи неразбиращо.

— Извинявай — каза Донати. — Това е стара ватиканска шега. Отговорът е: хиляда и двеста. В това число влизат свещениците и прелатите, които работят в Държавния секретариат и в различните конгрегации и съвети, заедно с техния помощен персонал. Следват миряните, които обслужват мястото; екскурзоводи, улични чистачи, хората от поддръжката, градинари, пощенски служители, аптекари и продавачи в супермаркета. И хората от охранителната служба, разбира се.

Алон вдигна картата си от ватиканската охранителна служба.

— И всички имат такива карти?

— Не всеки може да влезе в Апостолическия дворец, но всички имат документи за самоличност, които им дават достъп до служебните сектори във Ватикана.

— Искаш да кажеш, площада и базиликата?

— Точно така.

— Каква проверка извършвате на биографичните им данни?

— Приемам, че нямаш предвид кардиналите, епископите, висшите католически духовници и свещениците.

— Добре, да ги оставим настрана. — Габриел се намръщи, после добави: — Засега.

— Работните места във Ватикана са силно желани. Заплатите не са много високи, но всички наши служители ползват привилегии при пазаруване в аптеката и в супермаркета. Цените са субсидирани и много по-ниски от тези в италианските магазини. Същото важи и за цените в нашата бензиностанция. Освен това работното време е приемливо, отпуските са дълги и премиите са доста добри.

— Какво ще ми кажеш за проверката на биографичните данни на хората, които получават тази работа?

— Работните места са така привлекателни и толкова ограничени, че почти винаги се заемат от някой роднина, така че проверката на биографичните данни е съвсем повърхностна.

— Точно от това се страхувах — рече Алон. — А какво ще кажеш за хората като мен? Тези с временните пропуски?

— Питаш ме колко са? — Донати вдигна рамене. — Бих казал, че във всеки един момент има няколкостотин души с временен достъп до Ватикана.

— Как работи системата?

— Обикновено те са назначени като помощен персонал или професионални консултанти в някои от различните папски съвети или комисии. Префектът или някой помощник-секретар гарантира за дадения човек и Службата за сигурност издава пропуски.

— Службата за сигурност пази ли всички документи?

— Разбира се.

Габриел вдигна слушалката на телефона и я подаде на Донати.

* * *

Изминаха двамайсет минути, преди телефонът на Донати да иззвъни. Той изслуша мълчаливо съобщението, остави слушалката и погледна към Алон, който стоеше до прозореца с изглед към площада и наблюдаваше прииждащите тълпи.

— Сега започват да обработват документите.

— *Започват?*

— Това изисква разрешение от началника. Той беше на съвещание. Ще бъдат готови след петнайсет минути.

Габриел погледна часовника си. Наближаваше десет и половина.

— Преместете аудиенцията вътре.

— Светият отец не иска и да чуе за това. — Луиджи отиде при Алон до прозореца. — Освен това е твърде късно. Гостите започнаха да пристигат.

* * *

Настаниха го в миниатюрна стаичка с опушен прозорец, гледащ към двора „Белведере“, и му предоставиха младолик бивш карабинер на име Лука Анджели, който да носи папките. Той ограничи търсенето си само до мирските служители. Дори и Габриел, който бе безкрайно недоверчив, не можеше да си представи сценарий, при който да бъде вербуван — съзнателно или не — католически свещеник за каузата на Ал Кайда. Изключи от списъка си и членовете на швейцарската гвардия и охранителната служба. В охранителната служба влизаха главно бивши карабинери или полицаи. Колкото до гвардейците — те произхождаха само от католически семейства от Швейцария и повечето идваха от немско- и френскоговорещите кантони в планинското сърце на страната, които едва ли бяха крепост на ислямския екстремизъм.

Започна със светските служители на Ватикана. За да ограничи параметрите на търсенето си, прегледа единствено папките на онези, които бяха наети през последните пет години. Само това му отне почти трийсет минути. Като приключи, отдели настрана половин дузина папки за по-нататъшно проучване — на продавач във ватиканската аптека, на един градинар, на двама складови работници от супермаркета „Анона“, на пазач във ватиканския музей и на жена, която работеше в един от сувенирните магазини — и върна останалите на Анджели.

Следващите папки, които му донесе Лука, бяха на светските служители към различните конгрегации на Римската курия. Конгрегациите бяха нещо като еквивалент на правителствените

министерства и се занимаваха с главните области на църковното управление: доктрината, вярата, духовенството, светците и католическото образование. Всяка конгрегация се ръководеше от кардинал, а под него стояха няколко епископи и монсеньори. Габриел прегледа папките на канцеларските служители и помощния персонал на всяка от деветте конгрегации и като не откри нищо интересно, ги върна на Анджели.

— Какво остана?

— Папските комисии и съвети — отговори Лука. — И другите служби.

— Другите служби?

— Администрацията на имотите на Светия престол, префектурата на финансите на Светия престол...

— Схванах — прекъсна го Алон. — Колко са папките?

Анджели вдигна ръце, за да покаже, че купчината папки надхвърля трийсет сантиметра. Габриел погледна часовника си: беше единайсет и половина.

— Донеси ги.

* * *

Лука донесе първо тези на папските комисии. Алон отдели още две папки за повторно преглеждане — на консултант към Комисията за свещена археология и на аржентински учен, прикрепен към Папската комисия по въпросите за Латинска Америка. Върна останалите на помощника си и пак погледна часовника: 11,45. Беше обещал на Донати, че ще охранява папата на площада по време на общата аудиенция по обяд. Имаше време само за още няколко папки.

— Пропусни финансовия отдел — каза на Анджели. — Донеси ми папките на папските съвети.

Лука се върна след минута с петнайсетсантиметрова купчина кафяви папки. Габриел ги прегледа по реда, по който му ги подаваше Анджели: Папският съвет за миряните, Папският съвет за подкрепа на християнското единство, Папският съвет за семейството, Папският съвет за правосъдие и мир, Папският съвет за преселниците и странстващите хора, Папският съвет за законодателните текстове.

Папският съвет за диалог между религиите...

Габриел вдигна ръка. Беше открил това, което търсеше.

* * *

Той чете известно време, после рязко вдигна очи.

— Този човек наистина ли има достъп до Ватикана?

Анджели наведе слабото си тяло и погледна над рамото на Габриел.

— Професор Ибрахим ал Бана? Той е тук повече от година.

— С какво се занимава?

— Член е на специалната комисия, която търси начини за подобряване връзките между християнския и ислямския свят. Тя се състои от дванайсет души — общоцърковен екип от шестима християнски и шестима ислямски учени, които представляват различните ислямски секти и университети по ислямско право. Ибрахим ал Бана е професор по ислямско право в университета „Ал Азхар“ в Кайро. Той е също така един от най-уважаваните учени по ханафи^[1] в света. Ханафи ислямът преобладава сред...

— ... мюсюлманите сунити — натъртено довърши изречението му Габриел. — Не знаеш ли, че „Ал Азхар“ е развъдник на ислямската агресия? Той е напълно превзет от силите на Ал Кайда и „Мюсюлманско братство“.

— Той е и един от най-старите и престижни университети по ислямска теология и ислямско право в света. Професор Ал Бана беше избран за този пост заради своите умерени възгледи. Той се е срещал няколко пъти лично със Светия отец. В два от случаите двамата бяха съвсем сами.

— Къде се събира комисията?

— Кабинетът на професор Ал Бана се намира в сградата близо до площад „Санта Марта“, недалеч от Арката с камбаните.

Габриел погледна часовника си. Беше дванайсет без пет. Нямахше начин да говори с Донати. Той вече беше долу с папата, подготвяйки се да излезе на площада. Спомни си инструкциите, които му беше дал предишната вечер на Виа Белведере: *Свърши си обичайната работа.*

Ако видиш проблем, заеми се с него. Алон стана от стола и погледна към Анджели.

— Искам да говоря с имама.

Лука се поколеба.

— Инициативата е много важна за Светия отец. Ако повдигнете обвинение срещу професор Ал Бана без основателна причина, той много ще се засегне и работата на комисията ще бъде изложена на риск.

— По-добре един ядосан имам, отколкото мъртъв папа. Кой е най-краткият път до площад „Санта Марта“?

— Ще минем направо през базиликата — отговори Лука.

* * *

Те минаха през галерията, водеща от Скала Реджа до параклиса на Светото причастие, после пресякоха по диагонал просторния неф^[2]. Под паметника на Александър VII имаше врата, която водеше към площад „Санта Марта“. Когато излязоха на дневна светлина, от площад „Свети Петър“ се разнесоха бурни аплодисменти. Папата бе пристигнал за общата аудиенция. Анджели преведе Габриел през малкия площад и го въведе в мрачна на вид административна сграда в бароков стил. Във фойето зад портиерската маса седеше неподвижно една монахиня. Тя изглежда неодобрително Габриел и Анджели, когато се втурнаха вътре.

— Ибрахим ал Бана? — попита направо Лука Анджели.

Монахинята примигна два пъти.

— Стая четиристотин и дванайсет.

Те се заизкачваха по стълбите, като Анджели вървеше напред, а Алон го следваше по петите. Когато откъм площада се разнесе втора вълна от аплодисменти, Габриел сръга Лука в ребрата и ватиканският охранител се заизкачва, като вземаше по две стъпала наведнъж. Като пристигнаха пред стая 412, вратата беше затворена. Габриел посегна към дръжката, но Лука задържа ръката му и почука отривисто, но учтиво.

— Професор Ал Бана? Професор Ал Бана? Тук ли сте?

Когато никой не отговори, Алон бутна Анджели настрана и разгледа старата ключалка. С тънкото метално лостче, което държеше в портфейла си, той можеше да я отключи за секунди, но новите одобрителни аплодисменти от площада му напомниха, че няма време. Хвана дръжката с две ръце и удари с рамо вратата. Тя не помръдна. Блъсна я втори път, после трети. На четвъртия опит Анджели се присъедини към него. Дървената каса се сцеди и двамата политнаха навътре.

Стаята беше празна. „Не само празна“ — отбеляза наум Габриел. Беше изоставена. Нямаше книги или папки, нито химикалки или хвърчащи листове. В средата на бюрото лежеше само един пощенски плик. Анджели посегна към копчето на лампата, но Алон му извика да не го докосва, после избута италианеца в коридора. Извади химикалка от джоба на сакото си и я използва, за да провери дебелината на плика. Когато се увери, че той съдържа единствено хартия, взе го от бюрото и внимателно повдигна капачето. В плика имаше само един лист, сгънат на три. Писмото бе написано на ръка на арабски език.

„Ние обявяваме война на вас, кръстоносците, чрез разрушаването на вашия невернически храм на многобожието и смъртта на вашия така наречен първосвещеник, който е човек, а вие го тачите като бог. Това е вашето наказание за греховете ви в Ирак, «Абу Граиб» и залива Гуантанамо. Нашите атаки ще продължат, докато земята на Ирак не бъде освободена от американско робство, а Палестина — от лапите на евреите. Ние сме «Мюсюлманско братство». Няма друг Бог, освен Аллах и всички го възхваляват.“

Габриел се спусна тичешком по стълбите, а Анджели го следваше по петите.

---

[1] Разновидност на исляма, която е по-отворена за другите религии. — Б.пр. ↑

[2] Главният кораб на църква. — Б.пр. ↑

6. ВАТИКАН

— In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.^[1]

Гласът на папата, усилен от микрофона, отекваше над площад „Свети Петър“ и по цялата Виа дела Кончилиационе.

Двайсет хиляди гласа отговориха:

— Амин.

Габриел и Лука Анджели пресякоха тичешком площад „Санта Марта“ и се втурнаха край външната стена на базиликата. Преди да стигнат до Арката с камбаните, Анджели зави надясно и влезе в Бюрото за разрешителни — главния контролно-пропускателен пункт за повечето посетители на Ватикана. Ако Ибрахим ал Бана бе вкарал още някого във Ватикана, документите щяха да са там. Габриел продължи към Арката с камбаните. Швейцарският гвардеец, който бе на пост там, се стресна при вида на тичащия към него мъж и насочи отбранително алебардата си при приближаването на Алон. После я вдигна, когато видя размаханата пред лицето му служебна карта.

— Дай ми пистолета си! — нареди му Габриел.

— Синьор?

— Дай ми пистолета си! — извика му Алон на немски.

Гвардеецът бръкна под многоцветната си ренесансова туника и извади супермодерен деветмилиметров зигзауер точно когато Лука Анджели се появи под свода на арката.

— В единайсет и половина Ал Бана е вкарал във Ватикана делегация от трима немски свещеници.

— Не са свещеници, Лука. Те са *шахиди*^[2]. Мъченици. — Габриел погледна към тълпата, която се бе събрала на площада. — Съмнявам се, че още са във Ватикана. Сега вероятно са навън, въоръжени с експлозиви и бог знае с какво още.

— А защо са влезли през Арката с камбаните?

— За да вземат бомбите си естествено. — Това беше ахилесовата пета в сигурността на Ватикана. Терористите я бяха открили чрез многократно наблюдение и бяха използвали инициативата за мир на Светия отец. — Ал Бана вероятно ги е внесъл тайно по време на

престоя си и ги е съхранявал в своя кабинет. *Шахидите* са ги взели, след като са минали през контролно-пропускателния пункт, после са влезли на площада от някое място, където няма детектори за метал.

— Базиликата — каза Лука. — Може да са влезли в базиликата през страничния вход и да са излезли през някоя от предните врати. Може да сме се разминали с тях преди малко, без да имаме представа за това.

Габриел и Анджели прескочиха дървената ограда, която отделяше входа на Арката с камбаните от останалата част на площада, и се качиха на подиума. Внезапното им появяване предизвика шепот сред зрителите. Донати стоеше зад папата. Габриел отиде спокойно до него и му подаде бележката, която бе взел от кабинета на Ал Бана.

— Те са тук.

Монсеньор сведе поглед, видя арабския текст и вдигна очи към Алон.

— Открихме това в кабинета на Ибрахим ал Бана. В него пише, че ще разрушат базиликата и ще убият Светия отец. Трябва да го изведем от подиума. Веднага, Луиджи!

Донати погледна към множеството на площада: католически поклонници и сановници от цял свят, ученици в бели дрехи, групи от болни и стари хора, дошли да получат папската благословия. Светият отец седеше на пурпурния церемониален трон. По традиция, наследена от неговия предшественик, той поздравяваше поклонниците на родните им езици, като преминаваше бързо от един на друг.

— А какво ще правим с поклонниците? — попита Луиджи. — Как ще ги предпазим?

— Може би е твърде късно за тях. Или поне за някои от тях. Ако се опитаме да ги предупредим, ще настъпи паника. Изведи Светия отец от площада колкото се може по-бързо. После ще започнем да извеждаме поклонниците.

Началникът на швейцарската гвардия — полковник Брюнер, се присъедини към тях на подиума. Както и останалата част от личната охрана на папата, той беше облечен в черен официален костюм и носеше миниатюрна слушалка. Когато Донати му обясни положението, лицето на Брюнер преbledня.

— Ще го изведем през базиликата.

— А ако са скрили бомбите там? — попита Габриел.

Началникът отвори уста да отговори, но думите му бяха заглушени от силна взривна вълна. Звукът достигна до тях една хилядна от секундата по-късно — оглушителен трясък, усилен многократно от ехото на затворения площад „Свети Петър“. Габриел бе отнесен от платформата като лист хартия от ураган. Той излетя във въздуха и се преобърна поне веднъж, преди да се стовари върху стъпалата на базиликата и да изгуби сваят.

* * *

Когато отвори очи, видя Христовите апостоли да гледат към него от корнизата на фасадата. Не знаеше колко дълго е бил в несваят. Няколко секунди, а може би и повече. Седна с все още бучащи уши и се огледа. Вдясно от него бяха прелатите от Курията, които преди това стояха на подиума с папата. Те изглеждаха шокирани и разрошени, но без никакви наранявания. Отляво лежеше Донати, а до него — Карл Брюнер. Очите на началника на швейцарската гвардия бяха затворени и от тила му обилно течеше кръв.

Габриел се изправи на крака и се огледа.

Къде е папата?

Ибрахим ал Бана беше вкарал *трима* свещеници във Ватикана.

Алон се опасяваше, че ще последват още два взрива.

Откри зигзауера, който бе взел от гвардееца, и извика на прелатите да останат на земята. После, като се качи отново на подиума, за да потърси Лукези, експлодира втората бомба.

Още една силна, мъчително гореща въздушна вълна.

Още един тътен.

Габриел бе отхвърлен назад. Този път падна върху Донати.

Той пак се изправи на крака. Не можа да стигне до подиума, преди да избухне третата бомба.

Когато грохотът най-сетне заглъхна, Алон се качи на платформата и огледа пораженията. *Шахидите* се бяха разпределили на равни разстояния в тълпата близо до подиума: първият бе застанал до Бронзовите врати, вторият — в средата на площада, а третият — близо до Арката с камбаните. Единственото, което бе останало от тях, бяха три стълба черен дим, издигащи се към безоблачното бледосиньо

небе. В участъците, където бяха стояли терористите, паветата бяха почернели от експлозията, оплискани с кръв и осеяни с части от крайници и парчета плът. По-надалеч от центровете на експлозията човек трудно можеше да си представи, че разкъсаните тела допреди минути са били човешки същества. Сгъваемите столове, които Габриел бе наблюдавал да поставят на еспланадата по-рано сутринта, бяха намятани един върху друг като тесте карти и навсякъде имаше разпилени обувки. *Колко ли са жертвите? Навярно стотици* — помисли си той. Ала основната му грижа в този момент не бяха те, а Светият отец.

Ние обявяваме война на вас, кръстоносците, чрез разрушаването на вашия невернически храм на многобожието...

Габриел бе сигурен, че атаката още не е приключила.

В този момент през пелената на черния дим видя да се разгръща следващата фаза. Един камион бе спрял точно зад загражденията в далечния край на площада. Задните му врати се отвориха и отвътре изскочиха трима мъже. Всеки от тях носеше през рамо гранатомет.

* * *

Точно тогава Габриел видя трона, на който бе седял папата. Беше запратен настрана от първия взрив и се бе приземил нагоре с краката на стъпалата на базиликата. Изпод него се подаваше малка ръка със златен пръстен... ръкавът на бялото расо бе обагрен в кръв.

Алон погледна към Донати.

— Те имат гранатомети, Луиджи. Махни всички далеч от катедралата „Свети Петър“!

Габриел скочи от подиума и вдигна трона. Очите на Светия отец бяха затворени и той кървеше от няколко малки порезни рани. Когато се наведе и вдигна папата на ръце, до ушите му достигна характерното свистене на приближаващ се противотанков снаряд. Той извърна глава колкото да зърне как ракетата прелита над площада към базиликата. Миг по-късно бойната глава удари купола на Микеланджело и експлодира сред дъжд от огън, стъкла и камъни.

Габриел прикри папата от падащите отломки, после го вдигна и затича към Бронзовите врати. Преди да стигне прикритието на

колонадата, втора ракета прелетя над площада. Тя удари фасадата на базиликата — точно под балюстрадата на Лоджията за благослов.

Алон загуби равновесие и падна на паважа. Вдигна глава и видя изстреляната трета ракета. Траекторията ѝ беше по-ниска от тази на предишните и тя летеше право към подиума. В мига преди да попадне в целта, Габриел видя кошмарна картина: Луиджи Донати отчаяно се опитваше да премести кардиналите от Курията и прелатите на безопасно място. Алон остана на земята и покри с тялото си Светия отец, когато още един дъжд от отломки се изсипа върху тях.

— Ти ли си, Габриел? — попита папата с все още затворени очи.

— Да, Ваше Светейшество.

— Свърши ли?

Три бомби, три ракети — символи на Светата Троица, даде си сметка Алон. Пресметнато оскърбление към мушрикун.

— Да, Ваше Светейшество. Мисля, че свърши.

— Къде е Луиджи?

Алон погледна към горящите останки от подиума и видя Донати да излиза, олюлявайки се, от пушека, понесъл на ръце мъртвото тяло на един кардинал.

— Жив е, Ваше Светейшество.

Папата затвори очи и прошепна:

— Благодаря ти, Боже.

Габриел усети, че нечия ръка го сграбчи за рамото. Извърна се и видя четирима мъже в сини костюми и с извадени пистолети.

— Остави го — извика единият от мъжете. — Ние ще го отведем оттук.

Алон гледа мъжете известно време, после бавно поклати глава.

— Аз ще го занеса — отвърна, изправи се и внесе папата в Апостолическия дворец, обграден от швейцарските гвардейци.

* * *

Жилищната сграда се издигаше на една тясна калдъръмена уличка близо до църквата „Санта Мария“ в квартала Трастевере. Избялялата светлокафява фасада на четириетажната постройка бе опасана с електрически и телефонни кабели. В няколко големи

участъка мазилката бе паднала и отдолу се червенееше зидарията. На приземния етаж се помещаваше малка работилница за мотоциклети, която се бе разпростряла чак до улицата. Вдясно от нея беше входната врата, през която се стигаше до горните етажи. В джоба на Ибрахим ал Бана имаше ключ за тази врата.

Атентатът бе започнал пет минути след като Ал Бана напусна Ватикана. Той се бе възползвал от настъпилата паника на Борго Санто Спирито, за да свали предпазливо своята *куфи*^[3] и да си окачи на шията голям дървен кръст. Оттам отиде пеш до парка Яникулум, после се спусна по хълма към Трестевере. На Виа дела Паля една заблудена жена го помоли да я благослови. Той го направи, имитирайки думите и жестовете, които бе виждал във Ватикана, след това незабавно помоли Аллах да му прости светотатството.

Сега — вече в безопасност в жилищната сграда — Ал Бана свали противния кръст от шията си и се заизкачва по сумрачното стълбище. Беше му наредено да дойде тук от саудитеца, който замисли и планира атаката, саудитеца, когото познаваше само като Халил. Това трябваше да бъде първата му спирка по пътя за тайно измъкване от Европа и завръщане в мюсюлманския свят. Надяваше се да се върне в родния си Египет, но Халил го убеди, че там няма да е в безопасност. *Докато се усетиш, американският лакей Мубарак ще те предаде на неверниците — бе казал саудитецът. — На света има само едно място, където те не могат да те пипнат.*

Мястото беше Саудитска Арабия — земята на Пророка, родината на ухабитския ислям. На Ибрахим бе обещана нова самоличност, преподавателско място в престижния университет в Медина и банкова сметка с половин милион долара. Убежището му беше награда от саудитския министър на вътрешните работи — принц Набил. Парите пък бяха дар от саудитския милиардер, който финансираше операцията.

И така мюсюлманският духовник, който се качваше по стълбите на римската жилищна сграда, беше доволен човек. Току-що помогна да се осъществи един от най-важните актове на джихад в дългата и славна история на исляма. Сега щеше да започне нов живот в Саудитска Арабия, където думите и вярата му можеха да помогнат за вдъхновяването на следващото поколение ислямски воини. Само в рай щеше да е по-хубаво.

Ал Бана стигна до площадката на третия етаж и се запъти към апартамент 3А. Когато мушна ключа си в ключалката, усети слаб електрически ток по пръстите, а като го завъртя, вратата експлодира. След това не чувстваше нищо.

* * *

В същия момент във вашингтонската централа, известна като „Фоги Ботъм“, една жена се събуди от кошмар. Той бе изпълнен със същите образи, които виждаше всяка сутрин по това време: стюардеса с прерязано гърло, красив млад пътник, който провежда последния си телефонен разговор. Ад. Тя се претърколи и погледна часовника на нощното шкафче. Беше шест и половина. Жената взе дистанционното, насочи го към телевизора и натисна бутона за включване. *Господи, не!* — помисли си, когато видя базиликата в пламъци. — *Не отново.*

---

[1] В името на Отца и Сина и Светия Дух (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Терористи самоубийци. — Б.пр. ↑

[3] Мюсюлманска шапка (араб.). — Б.пр. ↑

7. РИМ

Габриел остана цяла седмица в безопасния апартамент близо до църквата „Тринита дей Монти“. Имаше моменти, когато му се струваше, че нищо от това не се е случило наистина. Но тогава излизаше на терасата и виждаше стърчащия над покривите на града купол на базиликата, разбит и почернял от огъня, сякаш Бог в момент на неодобрение или безразличие бе протегнал ръка и разрушил делото на своите деца. На реставратора Габриел му се искаше това да е само една картина, олющено платно, което може да оправи с шишенце безир и малко бои.

Траурният камбанен звън се увеличаваше с всеки изминал ден. В края на срядата — Черната сряда, както я кръстиха римските вестници — броят на жертвите беше шестстотин. В четвъртък беше шестстотин и петдесет, а до края на седмицата надхвърли седемстотин. Полковник Карл Брюнер от Папската швейцарска гвардия беше сред загиналите. Мъртъв беше и Лука Анджели, който се бори три дни със смъртта в клиниката „Джемели“, преди да изключат животоподдържащите системи. Папата даде последното причастие и остана край леглото на Анджели до смъртта му. Римската курия претърпя ужасни загуби. Сред жертвите бяха четирима кардинали, осем епископи и трима монсеньори. Погребенията им трябваше да се състоят в базиликата „Сан Джовани ди Латерано“, защото два дни след атентата международен екип от строителни инженери заключи, че в базиликата „Свети Петър“ е опасно да се влиза. Най-големият римски вестник — *Ла Република*, оповести новината, като отпечата на цяла страница снимка на разрушения купол, над която бе написана само една дума: ОБРЕЧЕНА.

Израелското правителство не участваше официално в разследването, но поради близостта си с Донати и папата Габриел скоро знаеше за атентата толкова, колкото и всеки разузнавач по света. Той събра повечето сведения на трапезата на Светия отец, където всяка вечер се хранеше с хората, водещи разследването: генерал Маркезе от карабинерите и Мартино Белано от италианските служби за сигурност.

През по-голямата част от времето те говореха свободно пред него, а всичко, което премълчаваха, му предаваше Донати. На свой ред, Габриел предаваше цялата информация на булевард „Цар Саул“, което обясняваше защо Шамрон припира той да напусне Рим.

Четирийсет и осем часа след атентата италианците успяха да установят самоличността на всички, които бяха замесени в него. Обстрелът с гранатометите бе осъществен от четиричленен екип. Шофьорът на камиона беше тунизиец. Тримата мъже, които стреляха, бяха с йорданска националност и ветерани от въстанието в Ирак. И четиримата бяха убити от залп на карабинерите секунди след като изстреляха ракетите. Колкото до тримата мъже, които играха ролята на немски свещеници, само единият беше германец — млад студент от Хамбург, следващ инженерство, на име Манфред Цайглер. Вторият беше холандец от Ротердам, а третият — фламандско говорещ белгиец от Антверпен. И тримата бяха приели исляма и бяха участвали в антиамерикански и антиизраелски демонстрации. Макар че нямаше доказателство за това, Габриел подозираше, че са били вербувани от професор Али Масуди.

Използвайки записите на камерите за наблюдение и разказите на очевидци, ватиканските и италианските власти успяха да проследят последните моменти от живота на терористите. След като бяха допуснати във Ватикана от техния съмишленик, работещ в Бюрото за разрешителни, тримата мъже бяха отишли до кабинета на Ибрахим ал Бана близо до площад „Санта Марта“. На излизане оттам всеки носеше голямо дипломатическо куфарче. Както бе заподозрял Анджели, после те се бяха промъкнали в базиликата през страничен вход. Бяха влезли на площад „Свети Петър“ през Вратата на смъртта. Тази врата, както и останалите четири, които водеха от базиликата към площада, трябваше да е заключена. До края на първата седмица ватиканската полиция още не бе открила защо е оставена отворена.

Тялото на Ибрахим ал Бана беше идентифицирано три дни след като бе изкопано изпод отломките на жилищна сграда в квартал Трастевере. За момента истинската му връзка с атентата оставаше хипотетична. Кое е „Мюсюлманското братство“? Клон ли е на Ал Кайда, или е самата Ал Кайда под друго име? Кой е планирал и финансирал толкова сложна операция? Едно нещо обаче стана ясно веднага. Атаката над огнището на християнството възпламени отново

световното движение джихад. В Техеран, Кайро и Бейрут се проведеха бурни улични тържества, а анализаторите от разузнавателните служби от Вашингтон до Лондон и Тел Авив веднага установиха рязко повишаване на терористичната активност и завербуването на нови терористи.

Следващата сряда — седмица след атаката — Шамрон реши, че е време Габриел да се прибере у дома. Докато си опаковаше багажа в безопасния апартамент, червената лампичка на телефона светна, показвайки, че някой го търси. Той вдигна слушалката и чу гласа на Донати:

— Светият отец иска да поговори с теб насаме.

— Кога?

— Днес следобед, преди да тръгнеш за летището.

— За какво ще е разговорът?

— Ти си член на много малък клуб, Габриел Алон.

— Кой е този клуб?

— На мъже, които се осмеляват да зададат подобен въпрос.

— Къде и кога? — попита примирено Габриел.

Луиджи му даде нужната информация. Алон затвори телефона и довърши опаковането на багажа си.

* * *

Габриел мина през контролно-пропускателния пункт на карабинерите в края на Колонадата на Бернини и тръгна през площад „Свети Петър“, над който се спускаше мрак. Той още бе затворен за посетители. Съдебномедицинските екипи бяха приключили ужасната си задача, но тъмните заграждения, които бяха поставили около трите места на взрива, още стояха. Огромен бял брезент висеше пред фасадата на базиликата, скривайки пораженията под Лоджията за благослов. На него бе изобразен гълъб с надпис: МИР.

Той мина под Арката с камбаните и тръгна покрай лявата страна на базиликата. Страничните входове бяха затворени и барикадирани и пред всеки от тях стояха на пост полицаи. Във Ватиканските градини човек можеше да си помисли, че нищо не се е случило, докато не погледнеше към разрушения купол, който бе окъпан сега от пепеливата

сиена^[1] на залеза. Светият отец чакаше близо до къщичката на градинаря. Той поздрави топло Габриел и двамата се отправиха към далечния край на ватиканския комплекс. Дузина швейцарски гвардейци, облечени цивилно, крачеха бавно от двете им страни между пиниите, които хвърляха дълги тесни сенки по тревата.

— Луиджи и аз бяхме помолили да се намали числеността на швейцарската гвардия — каза папата. — За момента това е невъзможно. Гвардейците са малко изнервени... по обясними причини. От опожаряването на Рим^[2] насам за първи път техен началник загива, защитавайки Ватикана от неприятелско нападение.

Известно време вървяха мълчаливо.

— Такава ли е съдбата ми, Габриел? Винаги да съм заобиколен от въоръжени мъже с радиостанции? Как бих могъл да общувам с моето паство? Как бих могъл да давам утеха на болните и опечалените, щом съм отделен от тях с фаланги от бодигардове?

Габриел нямаше подходящ отговор.

— Никога няма да бъда същият, нали, Габриел?

— Опасявам се, че е така, Ваше Светейшество.

— Наистина ли имаха намерение да ме убият?

— Без никакво съмнение.

— Дали ще опитат отново?

— Щом веднъж си набележат мишена, обикновено не спират, докато не успеят. Но в този случай те успяха да убият седемстотин поклонници и няколко кардинали и епископи, без да се брои началникът на швейцарската гвардия. Освен това нанесоха доста щети на базиликата „Свети Петър“. Според мен ще сметат историческата си сметка за уредена.

— Може и да не успяха да ме убият, но ме направиха затворник във Ватикана. — Папата спря и погледна към разрушения купол. — Клетката ми вече не е така позлатена. Нужно е било повече от век, за да се построи, и само няколко секунди, за да се разруши.

— Тя не е разрушена, Ваше Светейшество. Куполът може да се реставрира.

— Това тепърва ще се разбере — каза папата с необичайно унил глас. — Инженерите и архитектите не са сигурни, че може да стане. Може да се наложи да се разруши изцяло и да се построи отново. Освен това и балдахинът на олтара е сериозно пострадал от

посипалите се отломки. Той не е нещо, което просто може да се подмени, но ти го знаеш най-добре.

Габриел хвърли поглед към часовника си. Скоро трябваше да потегли за летището, иначе щеше да изпусне полета си. Зачуди се защо папата поиска да го види тук. Със сигурност не за да обсъждат реставрацията на базиликата. Светият отец се обърна и отново закрачи напред. Бяха се насочили към Кулата на свети Йоан, издигаща се в югозападния ъгъл на Ватикана.

— Има само една причина да не съм мъртъв сега — каза папата. — И тази причина си ти, Габриел. Сред цялата скръб и объркване през тази ужасна седмица нямах възможност да ти благодаря, както подобава. Правя го сега. Искане ми се да можех да го направя публично.

Ролята на Алон в събитията беше грижливо запазена от медиите. Напук на всички неблагоприятни обстоятелства, досега тя бе останала в тайна.

— А на мен ми се иска да бях разкрил по-рано Ибрахим ал Бана — отвърна Габриел. — Седемстотин души можеха да са живи.

— Ти направи всичко, което можеше да се направи.

— Може би, Ваше Светейшество, но все пак не беше достатъчно.

Двамата стигнаха до ватиканската стена. Папата се заизкачва по едно каменно стълбище и Алон мълчаливо го последва. Като стигнаха до върха, двамата се загледаха към Рим. Из целия град една след друга се палеха лампите. Габриел погледна през рамо и видя швейцарските гвардейци да крачат нервно под тях. Той им махна успокоително и се обърна към папата, който се взираше надолу към колите, профучаващи по Виале Ватикано.

— Луиджи ми каза, че в Тел Авив те очаква повишение. — Светият отец трябваше да повиши глас, за да надвика шума от уличното движение. — Ти ли се бореше за него, или то е дело на Шамрон?

— Някои хора много обичат да се налагат, Ваше Светейшество.

Папата се усмихна. Това бе първата усмивка, която Габриел виждаше на лицето му, откакто пристигна в Рим.

— Може ли да ти дам мъничък съвет?

Габриел кимна утвърдително.

— Използвай властта си мъдро. Макар че ще си в позицията да наказваш своите врагове, използвай властта си да се бориш за мир на

всяка крачка. Търси правосъдие, а не отмъщение.

Алон се изкушаваше да припомни на Светия отец, че е само един таен служител на държавата, че решенията за война или мир са в ръцете на хора с повече власт от него. Вместо това го увери, че ще вземе присърце неговия съвет.

— Ще търсиш ли мъжете, които нападناха Ватикана?

— Това не е наша битка, поне не още.

— Нещо ми подсказва, че скоро ще стане.

Папата наблюдаваше трафика под него, очарован като дете.

— Моя беше идеята да се сложи гълъбът на платнището, което покрива фасадата на базиликата. Сигурен съм, че тази сантименталност ти се струва безнадеждно наивна. Може би и мен смяташ за наивен.

— Не бих искал да живея на този свят без хора като вас, Ваше Светейшество.

Габриел не си направи труда да прикрие поредното си поглеждане към часовника.

— Самолетът те очаква, нали? — попита папата.

— Да, Ваше Светейшество.

— Ела. Ще те изпратя.

Алон направи няколко крачки към стълбите, но Светият отец остана до парапета на стената.

— Тази сутрин Франческо Тиеполо ми позвъни от Венеция. Изпраща ти поздрави. — Той се обърна към Габриел. — Киара също.

Габриел не отвърна нищо.

— Тя каза, че иска да те види, преди да се върнеш в Израел. Чудеше се дали не можеш да спреш пътьом във Венеция. — Папата хвана Алон за лакътя и като се усмихна, го поведе надолу по стълбите. — Давам си сметка, че нямам никакъв опит, когато става дума за сърдечни работи, но ще позволиш ли на стареца да ти даде още един мъничък съвет?

---

[1] Естествена минерална боя, охра с тъмножълт цвят. — Б.пр. ↑

[2] На 6 май 1527 г. Рим е опожарен от император Карл V. — Б.пр. ↑

8. ВЕНЕЦИЯ

Беше малка тухлена църква, построена за бедната енория в *сестиерата*^[1] Канареджо. Парцелът бил твърде малък за подобаващ църковен площад, затова главният вход гледаше директно към оживената *сализада*^[2] „Сан Джовани Кризостомо“. Някога Габриел имаше ключ за тази църква. Сега влезе в нея като обикновен турист и спря за момент в преддверието, за да привикнат очите му с полумрака. Хладният въздух, примесен с аромата на восък от свещите и тамян, облъхна лицето му. Спомни си за последния път, когато стъпи в този храм. Беше вечерта, когато Шамрон дойде във Венеция, за да му каже, че е разкрит от враговете им и е време отново да се прибере у дома. *Няма да остане и следа от теб* — бе казал Ари. — *Ще е като че никога не си бил тук.*

Прекося вътрешния неф и отиде до параклиса на свети Йероним, който се намирал в дясната част на църквата. Олтарната картина тънеше в сянка. Габриел пушна монета в автомата за осветлението и лампите се включиха, осветявайки последната велика творба на Джовани Белини. Като подпря брадичка на дясната си ръка и наклони леко глава, той заразглежда картината на ярката светлина. Франческо Тиеполо бе свършил чудесна работа, довършвайки я вместо него. Габриел наистина не можеше да различи къде свършва неговата реставрация и къде започва тази на Тиеполо. „Нищо чудно“ — каза си той. И двамата бяха чиракували при знаменития венециански реставратор Умберто Конти.

Автоматът се изключи и лампите угаснаха, потапяйки отново картината в мрак. Габриел излезе на улицата и тръгна на запад през Канареджо, достигайки до железен мост — единствения в цяла Венеция. През Средновековието в средата на моста имало врата и през нощта там стоял на пост християнски караул, така че затворените от другата страна да не могат да избягат. Габриел прекоси моста и влезе в тъмния подлез. Като излезе от другата страна, пред него се ширна голям площад: Кампо ди Гето Нуово — центърът на старото гето във Венеция. Някога там бяха живели над пет хиляди евреи. Сега едва

двайсетина от четиристотинте евреи в града обитаваха старото гето и повечето от тях бяха старци, които живееха в Каза ди Рипозо Израелитика^[3].

Той пресече площада и спря пред къщата с номер 2899. На малката медна табелка пишеше „Венецианска еврейска общност“. Натисна звънеца и бързо обърна гръб на охранителната камера, поставена над вратата. След доста време домофонът изпраща и познат женски глас каза:

— Обърнете се! Искам да видя лицето ви.

* * *

Габриел изчака там, където му бе казала — на дървена пейка в огрения от слънцето ъгъл на площада, близо до мемориала в памет на венецианските евреи, арестувани през декември 1943 г. и откарани в концлагера Аушвиц, за да намерят смъртта си. Минаха десет минути, после още толкова. Когато Киара най-накрая излезе от офиса, тя пресече бавно площада и спря на няколко крачки от него, сякаш се страхуваше да дойде по-близо. Все още седнал, Габриел вдигна слънчевите очила на челото си и погледна към жената, застанала под ослепителната светлина. Носеше избелели сини джинси, които обгръщаха плътно стройните ѝ бедра и се разширяваха под колената, и велурени ботуши с високи токчета. Кройката на бялата ѝ блуза разкриваше в пълна степен пищната ѝ гръд. Буйната ѝ кестенява коса бе прихваната назад с шоколадовокафява сатенена панделка, а на шията ѝ бе завързано копринено шалче. Мургавата ѝ кожа беше много тъмна. Габриел предположи, че наскоро се е пекла на слънце. Очите ѝ — големи и бадемовидни — имаха цвят на карамел, изпъстрен със златисти точки. Те обаче променяха цвета си според настроението ѝ. Последния път, когато ги видя, бяха почти черни от гняв и от размазания грим. Киара скръсти отбранително ръце пред гърдите си и го попита какво прави във Венеция.

— Здравей, Киара. Изглеждаш прекрасно.

Лекият бриз развя косата ѝ и два кичура паднаха пред лицето ѝ. Тя ги отметна с лявата си ръка. Диамантения годежен пръстен, който ѝ беше дал, го нямаше. Сега пръстите ѝ красяха други пръстени, а на

китката ѝ блестеше нов златен часовник. Габриел се запита дали са подарък от друг мъж.

— Не съм получавала новини от теб, откакто напуснах Йерусалим — каза Киара с преднамерено спокоен тон, към който прибягваше винаги, когато искаше да прикрие чувствата си. — Оттогава изминаха месеци. А сега се появяваш тук без предупреждение и очакваш да те посрещна с отворени обятия и усмивка на лицето?

— Без предупреждение ли? Тук съм, защото ти помоли да дойда.

— Аз? За какво говориш, по дяволите?

Габриел се вгледа в очите ѝ. Личеше, че не се преструва.

— Извинявай — рече. — Изглежда, са ме изпратили тук под фалшив предлог.

Тя завъртя между пръстите си края на шалчето, като явно се забавляваше от неговото неудобство.

— Кой те е изпратил?

„Донати и Тиеполо — помисли си Габриел. — А може би и самият папа“. Изправи се рязко.

— Няма значение — каза на глас. — Съжалявам, Киара. Беше ми приятно да те видя отново.

Обърна се и понечи да тръгне, но тя го хвана за ръката.

— Почакай. Остани за малко.

— Ще се държиш ли учтиво?

— Учтивостта е за разведени съпрузи с деца.

Габриел отново седна, но Киара остана права. От подлеза излезе мъж със слънчеви очила и светлокафяво спортно сако. Той погледна Киара с възхищение, после пресече площада и изчезна отвъд моста, който водеше към двете стари сефарадски^[4] синагоги, издигащи се в южния край на гетото. Тя го проследи с поглед, след това наклони глава и се взря в Габриел.

— Някой казвал ли ти е, че поразително приличаш на мъжа, който спаси папата?

— Той е италианец — отвърна Габриел. — Не чете ли за него във вестниците?

Тя пренебрегна въпроса му.

— Когато видях репортажа по телевизията, помислих, че халюцинирам. Знаех, че си ти. Онази нощ, след като нещата се

поуспокоиха, се обадох в Рим. Шимон ми каза, че си във Ватикана.

Внезапно движение на площада я накара да извърне глава. Загледа се в мъжа с прошарена брада и мека шапка, който вървеше забързано към общинския център. Беше баща ѝ — главният равин на Венеция. Киара вдигна пръстите на десния си крак и го завъртя на върха на токчето си. Габриел познаваше тази поза. Тя означаваше, че ще последва нещо провокативно.

— Защо си тук, Габриел Алон?

— Казаха ми, че си искала да ме видиш.

— И ти дойде? Просто така?

— Да, просто така.

Тъгълчетата на устата ѝ се извиха в лека усмивка.

— Какво е толкова смешно? — попита той.

— Горкият Габриел. Още ме обичаш, нали?

— Винаги съм те обичал.

— Но не и достатъчно, за да се ожениш за мен?

— Може ли да обсъдим това насаме?

— Не сега. Трябва да наглеждам офиса. Другата ми работа — каза Киара с престорено съзаклятнически тон.

— Моля те, предай поздравите ми на рави Дзоли.

— Не мисля, че това е добра идея. Рави Дзоли още ти е много ядосан.

Тя извади ключ от джоба си и му го подхвърли. Той го гледа дълго време. Дори и след месеците раздяла му беше трудно да си представи, че Киара води свой собствен живот.

— Живея сама, в случай че се чудиш. Не че имаш право да знаеш, но е истина. Настаня се удобно. Почини си. Изглеждаш скапан.

— Днес ни върви на комплименти, нали? — Габриел пусна ключа в джоба си. — Какъв е адресът?

— Знаеш ли, за шпионин си ужасен лъжец.

— За какво говориш?

— Знаеш адреса ми, Габриел. Взел си го от отдел „Операции“, откъдето си взел и телефонния ми номер.

Тя се наведе и го целуна по бузата. Когато косата ѝ падна на лицето му, той затвори очи и вдиша аромата на ванилия.

* * *

Сградата, в която живееше тя, се намираше от другата страна на Канале Гранде, в Санта Кроче, в малък затворен двор с един вход и изход. Като се вмъкна в апартамента, Габриел изпита усещането, че влиза в собственото си минало. Дневната изглеждаше като за снимка в списание. Дори старите списания и вестници изглеждаха подредени от фанатик, стремящ се към външно съвършенство. Той отиде до малка четвъртита масичка и разгледа снимките в рамка: Киара и нейните родители, Киара и по-големият ѝ брат, който живееше в Падуа, Киара с приятелка на брега на Тивериадско море^[5]. Именно по време на това свое пътуване тя — току-що навършила двайсет и пет години — бе привлякла вниманието на един търсач на таланти от Службата. Шест месеца по-късно, след като беше проверена обстойно и добре обучена, Киара бе изпратена обратно в Европа като *бат левейха*^[6]. Нямаше нейни снимки с Габриел, защото такива не съществуваха.

Той отиде до прозореца и погледна навън. Долу, на девет метра под него, лениво течаха мазните зелени води на Рио дел Меджо. Към отсрещната сграда бе прокарано въже за простиране. Ризи и панталони се полюшваха на слънцето, а в другия край на въжето една старица седеше пред отворения прозорец, отпуснала пълната си ръка на перваза. Тя видимо се изненада, като го видя. Габриел вдигна ключа и каза, че е приятел на Киара от Милано.

Той спусна щорите и отиде в кухнята. В мивката имаше наполовина изпита чаша с кафе с мляко и коричка от намазана с масло препечена филийка. Изключително придирчива към останалите неща, Киара винаги оставяше съдовете от закуската си в мивката чак до вечерта. Като израз на домакинска дребнавост Габриел ги остави там, където си бяха, и влезе в спалнята ѝ.

Хвърли чантата си върху неоправеното легло и устоявайки на изкушението да претърси стенния гардероб и чекмеджетата ѝ, влезе в банята и пусна душа. Отвори шкафчето над мивката и погледна за самообръсначка, афтършейв или друго доказателство за мъжко присъствие. Имаше две неща, които не беше виждал преди: шишенце с приспивателни и друго — с антидепресанти. Върна ги точно на

мястото, на което ги намери. Киара, както и той самият, беше обучена да забелязва дори и най-малките промени.

Съблече дрехите си и ги хвърли в коридора, после прекара дълго време под душа. Като приключи, уви хавлията около талията си и отиде в спалнята. Пухеният юрган ухаеше на Киара. Щом отпусна глава върху възглавницата ѝ, камбаните на „Санта Кроче“ удариха за обяд. Той затвори очи и потъна в дълбок сън.

* * *

Събуди се късно следобед от шума на ключ, мушнат в ключалката, последван от потракването на токчетата на Киара в антрето. Тя не си направи труда да извика, че се е прибрала. Знаеше, че той ще се събуди при най-малкия шум или движение. Когато влезе в спалнята, тихо си тананикаше глупава италианска популярна песен, която той не харесваше.

Седна в края на леглото, достатъчно близо, та бедрото ѝ да се притисне до ханша му. Габриел отвори очи и я наблюдава, докато тя си свали ботушите и изхлузи джинсите. Киара сложи длан на гърдите му. Той дръпна панделката от косата ѝ и кестенявите къдрици се спуснаха като водопад по лицето и раменете ѝ. Тя повтори въпроса, който му зададе на площада:

— *Защо си тук, Габриел Алон?*

— Чудех се дали да не пробваме отново — отвърна той.

— Не ми е нужно да пробвам. Вече съм опитвала веднъж и много ми хареса.

Габриел отвърза коприненото шалче на шията ѝ и бавно започна да откопчава копчетата на блузата ѝ. Киара се наведе и го целуна по устата. Сякаш го целуна Рафаеловата *Мадона Алба*.

— Ако пак ме нараниш, ще те намразя завинаги.

— Няма да те нараня.

— Никога не съм спирала да те сънувам.

— Хубави ли бяха сънищата?

— Не — отговори тя. — Сънувах само, че си умрял.

* * *

Единствената следа от Габриел в апартамента беше стар скицник. Той отгърна на чиста страница и огледа Киара с професионална безпристрастност. Увита в копринения чаршаф, тя седеше в края на дивана, подвила под себе си дългите си крака. Лицето ѝ бе обърнато към прозореца, осветено от залязващото слънце. Габриел с облекчение видя първите бръчици в ъгълчетата на очите ѝ. Винаги се бе притеснявал, че тя е твърде млада за него и че един ден, когато той остарее, ще го напусне заради друг мъж. Той дръпна чаршафа, оголвайки гърдите ѝ. Киара задържа погледа му за миг, после затвори очи.

— Имаш късмет, че съм тук — каза тя. — Можех да бъда някъде със задача.

Беше си бърлива. Габриел отдавна бе разбрал, че е безсмислено да я моли да мълчи, докато му позира.

— Не си работила след онази задача в Швейцария.

— Откъде знаеш за тази операция?

Той я погледна загадъчно над ръба на скицника и ѝ напомни да не мърда.

— Толкова за необходимостта от секретност. Изглежда, можеш да влезеш в отдел „Операции“, когато си поискаш, и да разбереш какво правя. — Тя понечи да обърне главата си, но той я спря, като рязко изцъка с език. — Всъщност не би трябвало да се изненадвам. Дадоха ли ти вече директорския пост?

— Директорският пост на какво? — попита Габриел, правейки се на наивен.

— На „Специални операции“.

Призна ѝ, че постът му е бил предложен и той го е приел.

— Значи сега си ми шеф — отбеляза Киара. — Предполагам, че сме нарушили половин дузина различни разпоредби на Службата относно сближаването между висшестоящите офицери и персонала.

— Най-малко — отговори Габриел. — Обаче назначението ми още не е официално.

— О, слава богу! Не бих искала великият Габриел да има някакви проблеми заради сексуалния си живот. Колко дълго можем да

се възползваме от телата си, преди да си навлечем гнева на отдел „Кадри“?

— Колкото си искаме. Трябва само да се регистрираме при тях по някое време.

— Ами пред Бога, Габриел? Този път ще се регистрираме ли пред Бога? — В настъпилата тишина се чуваше единствено драскането на въглена по листа. Тя смени темата: — Какво знаеш за задачата ми в Швейцария?

— Знам, че си отишла в Цермат, за да съблазниш един швейцарски търговец на оръжие, канещ се да сключи сделка с някой, който не ни мисли доброто. От булевард „Цар Саул“ са искали да разберат кога ще тръгне пратката и къде е била опакована.

След дълго мълчание той я попита дали е спала с швейцареца.

— Не беше такъв вид операция. Работех с друг агент. Аз само трябваше да задържа търговеца на оръжие в бара, докато агентът ни проникне в стаята му и свали информацията от компютъра му. Освен това знаеш, че не се предполага *бат левейхата* да бъде използвана за секс. Наемаме професионалистки за тази работа.

— Невинаги.

— Никога не бих използвала тялото си по този начин. Аз съм религиозно момиче. — Киара се усмихна дяволито. — Впрочем ние го спипахме. Корабът претърпя мистериозна злополука край бреговете на остров Крит. Сега оръжието е на дъното на морето.

— Знам — каза Габриел. — Затвори си отново очите.

— Накарай ме — отвърна тя, засмя се и направи това, което я беше помолил. — Няма ли да ме попиташ дали съм била с някой друг, докато бяхме разделени?

— Това не ми влиза в работата.

— Но може да си любопитен. Мога само да си представя какво си направил с апартамента ми, когато си прекрачил прага му.

— Намекваш, че съм ровил из нещата ти ли?

— О, моля те!

— Защо не можеш да спиш?

— Наистина ли искаш да ти отговоря?

Той не каза нищо.

— Нямаше никой друг, Габриел, но ти го знаеш, нали? Как би могло да има? — Киара му отправи усмивка, в която прозираше лека

горчивина. — Те никога не ти казват това, когато те канят да се включиш в техния затворен клуб. Не ти казват как лъжите започват да се трупат или че никога няма да се чувстваш съвсем удобно край хора, които не са негови членове. Това ли е истинската причина да се влюбиш в мен, Габриел? Защото бях от Службата?

— Харесаха ми твоите спагети с гъби. Ти правиш най-хубавите спагети с гъби в цяла Венеция.

— Ами ти? Беше ли с други жени, докато ме нямаше?

— Прекарвах цялото си време с една много голяма картина.

— О, да, забравих за твоя проблем. Ти не можеш да се любиш с жена, ако тя не знае, че си убивал заради страната си. Сигурна съм, че само да беше решил, щеше да намериш някоя подходяща на булевард „Цар Саул“. Всички жени в Службата те желаят.

— Говориш твърде много. Никога няма да приключи това, ако продължаваш да бърбериш.

— Гладна съм. Не трябваше да споменавам за храна. Впрочем как е Леа?

Габриел спря да рисува и погледна към Киара над ръба на скицника, сякаш искаше да ѝ каже, че не му допада пренебрежителното съпоставяне на храната и съпругата му.

— Извинявай — каза Киара. — Как е тя?

Той се чу да ѝ отговаря, че Леа е добре, че два или три пъти в седмицата ходи до психиатричната клиника „Маунт Херцел“, за да прекара няколко минути с нея. Ала докато ѝ казваше тези неща, умът му беше другаде — на малка уличка във Виена, недалеч от Юденплац, виждаше бомбата, която уби сина му, и огнения ад, който съсипа тялото на Леа и отне паметта ѝ. Цели тринайсет години тя бе мълчала в негово присъствие. Сега от време на време му говореше. Наскоро в градината на болницата го попита същото, което и Киара преди малко. Дали е имало други жени, докато тя е отсъствала. Беше ѝ отговорил откровено.

— Обичаш ли това момиче, Габриел?

— Обичах я, но се отказах от нея заради теб.

— Защо, за бога, си направил това? Погледни ме. Нищо не е останало от мен. Нищо, освен спомени.

Киара бе потънала в мълчание. Светлината, огряла лицето ѝ, взе да избледнява от кораловочервено към сиво. Дебелата старица се

показа на отсрещния прозорец и започна да прибира прането си. Киара придърпа чаршафа до брадичката си.

— Какво правиш?

— Не искам синьора Лоренцето да ме види гола.

Дръпвайки чаршафа в първоначалното му положение, Габриел остави черен отпечатък от въглена върху гърдите ѝ.

— Предполагам, ще трябва да се върна в Йерусалим — вметна Киара. — Освен ако не ти се иска да кажеш на Шамрон, че не можеш да оглавиш „Специални операции“, защото ще останеш във Венеция.

— Привлекателна идея — рече той.

— Привлекателна, но невъзможна. Ти си предан войник, Габриел. Винаги правиш каквото ти наредят. Винаги си го правил. — Тя избърса петното от гърдите си. — Поне няма да ми се налага да обзавеждам апартамента.

Габриел не вдигна очи от скичника. Киара се вгледа в лицето му и попита:

— Какво си направил с него?

— Нуждаех се от място, където да работя.

— И просто размести някои неща?

— Знаеш ли, и аз огладнях.

— Габриел Алон, там остана ли нещо?

— Тази вечер е топло — отвърна той. — Хайде да се качим на корабчето до Мурано и да хапнем риба.

---

[1] Градски район в средновековна Венеция. — Б.пр. ↑

[2] Павирана улица във Венеция. — Б.пр. ↑

[3] Израелски старчески дом (ит.). — Б.пр. ↑

[4] Сефарадските евреи са потомци на голямата еврейска общност, живяла в Испания и Португалия през Средновековието. — Б.пр. ↑

[5] Езерото Генисарет в Галилея. — Б.пр. ↑

[6] Помощник-агент, задължително жена. — Б.пр. ↑

9. ЙЕРУСАЛИМ

В осем вечерта на следващия ден Габриел пристигна на улица „Наркис“. Колата на Шамрон бе паркирана до тротоара, а неговият бодигард Рами стоеше на пост на алеята пред номер 16. Горе Габриел завари всички лампи да светят, а Ари седеше до кухненската маса и пиеше кафе.

— Как влезе?

— В случай че си забравил, това беше безопасен апартамент на Службата. В интендантството разполагат с ключове.

— Да, обаче аз смених ключалките през лятото.

— Наистина ли?

— Май ще трябва да ги сменям отново.

— Не си прави труда.

Габриел отвори прозореца, за да проветри стаята от пушека. Шест фаса лежаха като гилзи в една кафена чинийка. Шамрон беше тук от доста време.

— Как е във Венеция?

— Там е чудесно, но следващия път, когато влезеш с взлом в моя апартамент, прояви възпитание и не пуши. — Алон взе чинийката и изсипа фасовете в кофата за боклук. — Какво е толкова спешно, че не може да почака до утре сутринта?

— Друга саудитска връзка с атентата във Ватикана.

Габриел вдигна поглед към Шамрон.

— Кой е?

— Ибрахим ал Бана.

— Египетският духовник? Защо ли не съм изненадан.

Габриел седна до масата.

— Преди две вечери шефът на централата ни в Кайро се е срещнал тайно с един от нашите най-важни информатори в египетските служби „Мухабарат“. Изглежда, професор Ибрахим ал Бана има дългогодишна борческа традиция в рода си. По-големият му брат е бил член на „Мюсюлманско братство“ и близък съратник на Айман ал Заухири — втория човек в Ал Кайда. Негов племенник е

заминал за Ирак да се сражава срещу американците и е убит при обсадата на Фалуджа. Както става ясно, сред египетските ислямски бойци се слушат касети с проповедите на имама.

— Много жалко, че нашият приятел от „Мухабарат“ не е казал на Ватикана истината за Ал Бана. Седемстотин души щяха да са живи... и в купола на базиликата „Свети Петър“ нямаше да зее дупка.

— Египтяните знаели и още нещо за професор Ал Бана — рече Шамрон. — През по-голямата част от осемдесетте и деветдесетте години, когато проблемът с ислямския фундаментализъм избухна в Египет, професорът е получавал редовно пари в брой и инструкции от саудитец, който се представял за служител на Международната ислямска организация за освобождение — една от главните саудитски благотворителни организации. Този мъж се е представял като Халил, но египетското разузнаване е узнало истинското му име: Ахмед бен Шафик. Обаче още по-интересна е професията на Бен Шафик по онова време.

— Бил е от ГРД — подхвърли Габриел.

— Точно така.

ГРД, или Генерална разузнавателна дирекция, беше името на саудитската разузнавателна служба.

— Какво знаем за него?

— Допреди четири години Бен Шафик е бил шеф на тайно подразделение на ГРД с кодовото име Група 205, отговорна за създаването и поддържането на връзките между Саудитска Арабия и ислямските бойни групи в целия Близък изток. Египет е бил една от първостепенните цели на Група 205, заедно с Афганистан естествено.

— Какво е значението на номера?

— Това е бил вътрешният номер на кабинета на Бен Шафик в щабквартирата на ГРД.

— Какво се е случило преди четири години?

— Бен Шафик и неговите агенти предоставяха оръжие и пари на терористите от „Хамас“ и „Ислямски джихад“. Един палестински информатор ни каза за операцията и ние съобщихме на американците. Американският президент показа нашите доказателства на краля и му оказа натиск да закрие Група 205. Това се случи шест месеца след атентата на 11 септември и кралят нямаше друг избор, освен да отстъпи пред исканията на президента, за огромен потрес на Бен

Шафик и другите хардлайнери в кралството. Група 205 бе разформирана, а Бен Шафик — изгонен от ГРД.

— Отишъл е от другата страна на барикадата?

— Питаш ме дали е станал терорист? Отговорът е, че не знаем. Това, което знаем обаче, е, че ислямската войнственост е в кръвта му. Дядо му е бил водач на *Ихван* — Обществото на ислямските братя, създадено от Ибн Сауд в началото на XIX век в Нажд.

Габриел познаваше добре *Ихван*. В много отношения те бяха прототипът и духовният предшественик на съвременните ислямски бойни групи.

— Къде другаде е действал Бен Шафик, когато е бил с Група 205?

— В Афганистан, Пакистан, Йордания, Ливан, Алжир. Дори подозираме, че е бил и на Западния бряг.

— Значи е възможно да си имаме работа с някого, който има терористични контакти, като се започне от Ал Кайда и се стигне до „Хамас“ и „Мюсюлманско братство“ в Египет. Ако Бен Шафик е *минал* от другата страна на барикадата, ние сме изправени пред кошмарен сценарий — перфектния терористичен „мозък“.

— Открихме и още интересни неща в нашите архиви — каза Шамрон. — Преди две години получихме доклади за един саудитец, който обикалял бежанските лагери в Южен Ливан за набиране на опитни бойци. Според докладите, той се е представял като Халил.

— Същото име, което Бен Шафик е използвал в Кайро.

— За съжаление, не можахме да го проследим. Честно казано, ако се добирахме до всеки богат саудитец, който се опитва да създаде армия, за да води джихад, нямаше да можем да свършим нищо друго. Като теглим чертата, както се казва, сме валат.

— Какво още имаме за Бен Шафик?

— Опасявам се, съвсем малко.

— А снимка?

Шамрон поклати отрицателно глава.

— Както можеш да предположиш, той си пада срамежлив.

— Трябва да споделим тази информация, Ари. Италианците трябва да знаят, че може би има саудитска връзка. Американците също.

— Знам — отвърна мрачно Шамрон. За него идеята да сподели трудно придобити сведения беше като ерес, особено когато няма да

спечели нищо в замяна. — Свикнал съм да бъда синьо-бял — допълни той, намеквайки за цветовете на националния флаг на Израел. — Това беше нашето мото. Нашата ценностна система. Ние сами си вършихме работата. Не сме молили други за помощ и не сме помагали на други да решават проблемите си.

— Светът се промени, Ари.

— Може би не съм роден за такъв свят. Когато се борехме срещу ООП и „Черният септември“, си беше чиста Нютонова физика. Наблюдавай ги, подслушвай ги, определи числеността на тяхната организация, елиминирай нейните ръководители. Сега се борим срещу „движение“ — рак, който е обхванал всички жизненоважни органи в тялото. Това е като да се опитваш да хванеш мъгла върху стъкло. Старите правила са неприложими. Синьото и бялото вече не са достатъчни. Обаче ще ти кажа едно нещо. Това няма да се приеме добре във Вашингтон. Саудитците имат много приятели там.

— Причина за това са парите — каза Габриел. — Ала американците трябва да узнаят истината за техния най-добър приятел в Арабския свят.

— Те знаят истината. Просто не искат да я приемат. Американците са наясно, че в много отношения саудитците са източникът на ислямския тероризъм, че те посяха семената, напояваха ги с петродолари и ги торяха с ухабитска омраза и пропаганда. Те явно са доволни да живеят с това, сякаш вдъхновеният от саудитците тероризъм е просто малък преразход за всяка цистерна с бензин. Това, което не разбират, е, че тероризмът никога не може да бъде победен, ако не се стигне до извора: Рияд и Ал Сауд.

— Още една причина да споделим с тях сведенията, свързващи ГРД и Ал Сауд с агентата във Ватикана.

— Радвам се, че мислиш така, защото ти бе избран да отидеш във Вашингтон и да им съобщиш какво знаем.

— Кога тръгвам?

— Утре сутринта.

Шамрон погледна разсеяно през прозореца и за втори път попита Габриел за пътуването му до Венеция.

— Примамиха ме там под фалшив претекст — отвърна Алон. — Обаче се радвам, че отидох.

— Кой те измами?

Габриел му каза. Усмивката, която се появи на лицето на Ари, го накара да се зачуди дали и той не е замесен в тази операция.

— Тя ще дойде ли тук?

— Прекарахме заедно само един ден — отговори Алон. — Нямаше време да правим никакви планове.

— Не ми се вярва — рече предпазливо Шамрон. — Със сигурност не възнамеряваш да се върнеш във Венеция. Забрави ли, че се ангажира да поемеш ръководството на „Специални операции“?

— Не, не съм забравил.

— Впрочем твоето назначение ще се извърши официално, когато се върнеш от Вашингтон.

— Броя часовете дотогава.

Шамрон огледа апартамента.

— Призна ли на Киара, че махна всичките ѝ мебели?

— Тя знае, че трябваше да извърша някои промени, за да го пригоди за ателие.

— Никак няма да се зарадва — подхвърли Ари. — Бих дал всичко, за да видя лицето ѝ, когато влезе тук за първи път.

* * *

Шамрон остана още един час, за да получи отчет от Габриел за атентата във Ватикана. В девет и петнайсет Алон го изпрати до колата и остана за малко на тротоара, докато габаритите на автомобила изчезнаха зад ъгъла. После се качи обратно в апартамента си, подреди кухнята, угаси лампата и отиде в спалнята. Точно тогава жилищната сграда се разтреса от мощна експлозия. Както всички израелци, той се бе научил да преценява пораженията от бомбените атентати по броя на сирените. Колкото повече сирени, толкова повече линейки. Колкото повече линейки, толкова повече убити и ранени. Чу една сирена, после втора, трета. „Не са твърде много“ — помисли си Габриел. После включи телевизора и зачака първите новини, но петнайсет минути след експлозията не бе спомената и дума за нея. Разтревожен, вдигна слушалката и набра номера на телефона в колата на Шамрон. Никой не отговори.

ВТОРА ЧАСТ
ДЪЩЕРЯТА НА ДОКТОР ГАШЕ

10. ЕЙН КЕРЕМ, ЙЕРУСАЛИМ

Животът на Геула Шамрон беше низ от напрегнати нощни бдения. Бе изтърпяла тайните мисии в опасни страни, войните и терора, кризите и заседанията на кабинета по сигурността, които сякаш никога не свършваха преди полунощ. Винаги се страхуваше, че един ден ще се появи някой от старите врагове на Шамрон и ще си отмъсти. Знаеше, че някой ден ще ѝ се наложи да очаква известие дали Ари ще живее, или ще умре.

Габриел я завари да седи спокойно в частната чакалня на интензивното отделение на медицинския център „Хадаса“. Прословутото пилотско яке на Ари лежеше в скута ѝ и тя разсеяно подръпваше скъсаното място от дясната страна на гърдите, което Шамрон никога не счете за необходимо да бъде закърпено. Габриел винаги намираше в тъжния поглед и в буйната побеляла коса на Геула някаква прилика с Голда Мейер. Не можеше да я погледне, без да си спомни за деня, в който Голда тайно закачи медала на гърдите му и със сълзи в очите му благодари, че е отмъстил за единайсетимата израелци, убити в Мюнхен.

— Какво се случи, Габриел? Как се добраха до Ари в центъра на Йерусалим?

— Вероятно е бил под наблюдение от дълго време. Снощи, когато тръгна от дома ми, каза, че ще се върне в кабинета на министър-председателя, за да свърши малко работа. — Алон седна и хвана ръката на Геула. — Ударили са го на светофара на улица „Крал Джордж“.

— Някой атентатор самоубиец?

— Смятаме, че са били двама мъже. Били са в камион и дегизирани като *харедими*. Бомбата е неимоверно голяма.

Тя погледна към телевизора, сложен на поставка високо на стената.

— Виждам това и на екрана. Не е за вярване, че някой е оцелял.

— Очевидец е видял колата на Ари внезапно да форсира миг преди бомбата да експлодира. Сигурно Рами или шофьорът са

забелязали нещо съмнително. Бронираното купе е устояло на ударната вълна, но колата е изхвърчала във въздуха. Очевидно се е завъртяла поне два пъти.

— Кой го е извършил? *Хамас? Ислямски джихад? Бригадите на мъчениците от Ал Акса?*

— Отговорност са поели от *Мюсюлманско братство*.

— Същите хора, които извършиха атентата във Ватикана?

— Да, Геула.

— Вярваш ли им?

— Рано е да се каже — отвърна Габриел. — Какво казаха лекарите?

— Ще остане в операционната поне още три часа. Казаха, че ще можем да го видим, когато излезе, но само за минута-две. Предупредиха ме, че няма да изглежда добре.

Тя задържа погледа си за миг върху него, после вдигна очи към телевизора.

— Притесняваш се, че няма да оживее, нали, Габриел?

— Разбира се.

— Не се притеснявай. Той не може да загине. Шамрон е вечен.

— Какво казаха за раните му?

Възрастната жена спокойно повтори думите на лекарите. От описанието на засегнатите органи, травмите по главата и счупените кости на Алон му стана ясно, че оцеляването на Шамрон не е напълно сигурно.

— Ари е в най-добро състояние от тримата — допълни Геула. — Както изглежда, Рами и шофьорът са пострадали по-сериозно. Горкият Рами. Той охранява Ари от години. А сега да го сполети това.

— Къде е Йонатан?

— Тази нощ беше дежурен на север. Пътува за насам.

Синът на Шамрон беше полковник в израелската армия. Своенравната му дъщеря — Ронит, се беше преместила в Нова Зеландия, за да се махне от властния си баща. Там тя живееше в птицеферма с приятеля си неевреин. Двамата с Шамрон не си говореха от години.

— Ронит също е на път — обади се Геула. — Кой знае? Може би от всичко това ще излезе нещо добро. Отсъствието ѝ много му тежеше.

Обвиняваше себе си за това — и с основание. Ари е много суров към децата си. Но ти го знаеш от собствен опит, нали, Габриел?

За момент тя се взря в очите на Алон, после внезапно отвърна поглед. Години наред Геула го мислеше за журналист, който знае много за изкуството и е прекарал дълго време в Европа. Както и останалата част от хората в страната, научи за истинското естество на работата му от вестниците. След разкриването му държанието ѝ към него се промени. Беше мълчалива в негово присъствие, внимаваше да не го разстрои и не можеше да го гледа дълго в очите. Габриел бе виждал подобно поведение и преди, в детството си, когато хората посещаваха дома му. Смъртта бе оставила своя отпечатък върху лицето му — точно както Биркенау върху лицето на майка му. Геула не можеше да го гледа дълго в очите, защото се страхуваше от това, което щеше да види в тях.

— Той не беше добре и преди това. Криеше го, разбира се, дори от министър-председателя.

Алон не се изненада. Знаеше, че Шамрон от години се бори скришом с различни болести. Здравето на Стареца, както и почти всички останали аспекти от живота му, бе строго пазена тайна.

— Бъбреците ли?

Геула поклати глава.

— Ракът се върна.

— Мислех, че са го изрязали напълно.

— Така смяташе и Ари. Но това не е всичко. Дробовете му са съсипани от цигарите. Кажу ми да не пуши толкова много.

— Никога не ме слуша.

— Ти си единственият, когото слуша. Той те обича като свой син, Габриел. Понякога си мисля, че те обича повече от Йонатан.

— Не ставай глупава, Геула.

— Ари е най-щастлив, когато седите заедно на терасата ни в Тиберия.

— Обикновено спорим.

— Той обича да спори с теб, Габриел.

— Това и аз го разбрах.

На телевизионния екран министрите и шефовете по сигурността пристигаха в кабинета на премиера за спешно заседание. При нормални обстоятелства Шамрон щеше да е сред тях. Габриел хвърли

дискретен поглед към Геула. Тя пак бе взела да подръпва скъсаното парче на якето на съпруга си.

— Беше Ари, нали? — попита възрастната жена. — Той те въвлече в този начин на живот... след Мюнхен.

Габриел погледна към светлините на линейките, които проблясваха на телевизионния екран, и кимна разсеяно.

— В армията ли беше?

— Не, бях я напуснал. По онова време следвах в Художествената академия „Бетсал’ел“. Ари дойде да ме види няколко дни след като заложниците бяха убити.

Тогава никой не го знаеше, но Голда вече бе издала заповед да се ликвидират всички участници в атентата.

— Защо е избрал теб?

— Говорех чужди езици, а и бе видял нещо в армейските доклади за физическата ми годност... качества, за които е сметнал, че ме правят подходящ за работата.

— Да убиваш от близко разстояние, лице в лице. Така си го направил, нали?

— Да, Геула.

— Колко пъти?

— *Геула!*

— Колко пъти, Габриел?

— Шест — отвърна той. — Убих шест души.

Тя докосна прошарените му слепоочия.

— Но ти беше още момче.

— По-лесно е, когато си момче. С възрастта става по-трудно.

— Но все пак си го направил. Теб изпратиха да убиеш Абу Джихад, нали? Влязъл си във вилата му в Тунис и си го застрелял пред съпругата и децата му. И те си отмъстиха — не на страната, а на *теб*. Сложиха бомба под колата ти във Виена.

Старата жена дърпаше все по-силно скъсаното парче на якето. Габриел хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред, Геула. Това беше много отдавна.

— Спомням си, когато се обадиха. Ари ми каза, че бомба е избухнала под наша дипломатическа кола във Виена. Спомням си, че отивах към кухнята да му направя кафе, а когато се върнах в спалнята, го заварих да плаче. Каза ми: „Аз съм виновен. Аз убих жена му и

детето му“. Това е единственият път, когато съм го виждала да плаче. После изчезна за цяла седмица. Когато най-сетне се прибра вкъщи, го попитах какво се е случило. Естествено не ми отговори. Дотогава беше възвърнал самообладанието си. Но аз знам, че това го яде отвътре през всичките тези години. Обвинява се за случилото се.

— А не е трябвало — рече Габриел.

— Не ти разрешиха дори да скърбиш подобаващо, нали? Правителството каза пред света, че съпругата и детето на израелски дипломат са мъртви. Ти погребя сина си тайно на Маслиновия хълм^[1] — само ти, Ари и равинът — и скри жена си под фалшиво име далеч в Англия. Обаче Халед я намери. Той отвлече съпругата ти и я използва, за да те примами на Лионската гара. — Една сълза се търкулна по бузата на Геула. Габриел я избърса нежно, откривайки с изненада, че набръчканата ѝ кожа все още е мека като кадифе. — И всичко това, защото моят мъж е дошъл да те види в един септемврийски ден преди много години. Можеше да имаш толкова по-различен живот. Можеше да станеш велик художник. Вместо това, ние те превърнахме в убиец. Защо не си сърдит, Габриел? Защо не мразиш Ари, както го мразят децата му?

— Пътят на живота ми е бил предначертан в деня, когато германците са избрали дребния австрийски ефрейтор за свой канцлер. Ари беше просто кормчията на нощна вахта.

— Толкова фаталистично ли си настроен?

— Повярвай ми, Геула, минах през период, в който не можех да погледна Ари. Обаче в крайна сметка осъзнах, че приличам на него много повече, отколкото съм подозирал.

— Може би това е качеството, което той е видял в армейските доклади за теб.

Габриел се усмихна леко.

— Може би.

Старата жена пак зачопли скъсаното място на якето на Шамрон.

— Знаеш ли как се получи това?

— То е една от големите мистерии в Службата — отвърна Алон. — Ширят се какви ли не невероятни теории за това какво се е случило, но той винаги е отказвал да ни разкрие истината.

— Беше в нощта на бомбения атентат във Виена. Ари бързаше да отиде на булевард „Цар Саул“. Като се качваше в колата, якето се

закачи на вратата и се скъса. — Тя прокара пръсти по ръба на дупката. — Опитвах се многократно да го зашия, но той не ми позволи. Каза ми, че е заради Леа и Дани. Носи съдраното яке през всичките тези години заради случилото се с твоята съпруга и сина ти.

Мобилният му телефон иззвъня. Габриел вдигна слушалката до ухото си и се заслуша за момент.

— Ще бъда там — каза след малко и затвори телефона. — Беше министър-председателят. Иска веднага да ме види. Ще се върна, като свършим.

— Не се притеснявай, Габриел. Йонатан скоро ще пристигне.

— Ще дойда пак, Геула.

Тонът му беше много твърд. Той я целуна извинително по бузата и се изправи. Като се насочи към вратата, старата жена го хвана за ръката.

— Вземи това — каза и му подаде якето на Шамрон. — Той би искал да го дам на теб.

— Не говори така, сякаш Ари няма да оцелее.

— Просто вземи якето и върви. — Геула му отправи тъжна усмивка. — Не трябва да караш премиера да те чака.

Габриел излезе в коридора и забърза към асансьора. *Не трябва да караш премиера да те чака.* Така Геула винаги казваше на Шамрон, когато той тръгваше от къщи.

* * *

Една кола и охранителен отряд чакаха на автомобилната алея. Отне им само пет минути да стигнат до кабинета на министър-председателя на улица „Каплан“ 3. Охранителите въведоха Габриел в сградата през един таен вход и го придружиха по стълбите до просторен и неочаквано семпло обзаведен кабинет на най-горния етаж. Стаята тънеше в полумрак, министър-председателят седеше зад бюрото си в кръг от светлина и изглеждаше някак смален под огромния портрет на ционисткия идеолог Теодор Херцел^[2], който висеше на стената зад гърба му. Габриел не беше го виждал повече от година. За това време косата му бе напълно побеляла, а кафявите му очи бяха придобили влажния блясък на стар човек. Министрите,

участвали в заседанието по сигурността, се бяха разотишли и премиерът беше сам, с изключение на Амос Шарет — новия генерален директор на Службата, който седеше напрегнато на един кожен фотьойл. Габриел се ръкува с него за първи път.

— Радвам се най-сетне да се запознаем — каза Амос. — Искаше ми се обаче обстоятелствата да бяха други.

Алон се настани на един стол.

— Облечен си с якето на Шамрон — отбеляза министър-председателят.

— Геула настоя да го взема.

— Отива ти — усмихна се сдържано премиерът. — Знаеш ли, дори започваш малко да приличаш на него.

— Това комплимент ли е?

— На младини той беше много красив.

— Ари никога не е бил млад, господин премиер.

— Никой от нас не е бил. Състарихме се преждевременно. Дадохме младостта си да построим тази страна. Шамрон не е ползвал нито ден отпуск от 1947 година. И така ли ще свърши? — Министър-председателят поклати глава. — Не, той ще живее. Повярвай ми, Габриел, познавам го по-дълго даже от теб.

— Шамрон е вечен. Така каза Геула.

— Може би не е вечен, но няма да бъде убит от банда терористи.

Премиерът погледна намръщено часовника си.

— Искяхте да обсъдите нещо с мен, сър?

— Твоето назначение за шеф на отдел „Специални операции“.

— Аз се съгласих да заема този пост, сър.

— Знам, но сега вероятно не е най-подходящото време да поемеш ръководството на отдела.

— Може ли да ви попитам защо?

— Защото цялото ти внимание трябва да се насочи върху откриването и наказването на хората, които причиниха това на Шамрон.

Премиерът внезапно потъна в мълчание, сякаш даваше възможност на Алон да изкаже някакво възражение. Габриел обаче остана неподвижен, забил поглед в ръцете си.

— Изненадваш ме — каза министър-председателят.

— И защо?

— Опасявах се, че ще ми кажеш да намеря някой друг за тази работа.

— Човек не може да откаже на премиера.

— Със сигурност има и нещо повече от това.

— Бях в Рим, когато терористите атакуваха Ватикана, и изпратих Ари до колата му тази вечер. Чух избухването на бомбата. — Той замълча. — Тази терористична мрежа — които и да са те и каквито и цели да преследват — трябва да бъде разбита, и то бързо.

— Звучиш така, сякаш търсиш отмъщение.

Габриел вдигна поглед от ръцете си.

— Така е, господин премиер. Вероятно при тези обстоятелства не съм подходящият човек за работата.

— Всъщност при дадените обстоятелства ти си точно *правилният* човек.

Думите бяха произнесени от Амос. Габриел се обърна и за първи път го огледа внимателно. Беше нисък, широкоплещест, с почти квадратна фигура, тъмнокос, с прическа като на монах и ниско, свъсено чело. По чин все още беше генерал от израелската армия, но сега носеше бледосив костюм. Неговата прямота бе освежаваща промяна. Лев беше мнителен човек, който винаги търсеше някаква слабост или порок. Амос беше повече като чук. Габриел трябваше да внимава, когато е около него, за да не се стовари чукът върху главата му.

— Само гледай гневът да не замъгли преценките ти — добави Шарет.

— Досега никога не съм го допускал — отговори Габриел, издържайки тежкия поглед на Амос.

Шарет се усмихна мрачно, сякаш искаше да каже: *Докато аз командвам, няма да има стрелба по френски гари, независимо какви са обстоятелствата.* Министър-председателят се наведе напред, подпирайки се на лакти.

— Вярваш ли, че саудитците стоят зад това?

— Разполагаме с известни доказателства, които сочат за връзка със саудитското „Мюсюлманско братство“ — отговори благоразумно Алон, — но ни трябва още сведения, преди да започнем да търсим конкретен човек.

— Ахмед бен Шафик например.

— Да, господин премиер.

— А ако е той?

— Според мен си имаме работа с група, а не с движение. Група, която е създадена и поддържана със саудитски пари. Ако я обезглавим, тя ще умре. Обаче няма да е лесно, господин премиер. Знаем много малко за него. Не знаем дори как точно изглежда. Освен това ще е и политически сложно заради американците.

— Изобщо не е сложно. Ахмед бен Шафик се опита да убие най-близкия ми съветник. Значи Шафик трябва да умре.

— А ако действа по заповед на принц Набил или някой друг от кралското семейство, което исторически и икономически е свързано с нашия най-важен съюзник?

— Скоро ще узнаем това.

Министър-председателят погледна изкосо Амос.

— Ейдриън Картър от ЦРУ иска да си поговорите — каза Шарет.

— Трябваше да летя за Вашингтон утре сутринта, за да го запозная накратко с това, което знаем за атентата във Ватикана.

— Картър поиска да променим мястото.

— Къде иска да се срещнем?

— В Лондон.

— Защо там?

— Предложението беше на Картър — отговори Амос. — Искаше удобно неутрално място.

— Откога безопасната квартира на ЦРУ в Лондон е неутрална територия? — Габриел погледна към премиера, после към Шарет. — Не искам да напускам Йерусалим, не и преди да разберем дали Шамрон ще оживее.

— Картър каза, че е спешно — вметна Амос. — Искане да се видите утре вечер.

— Тогава изпратете някой друг.

— Не можем — каза министър-председателят. — Само ти си поканен.

---

[1] Хълм в източната част на Йерусалим. — Б.пр. ↑

[2] Австрийски журналист от еврейски произход, създател на съвременния политически ционизъм. — Б.пр. ↑

11. ЛОНДОН

— Как е Стареца? — попита Ейдриън Картър.

Двамата вървяха един до друг на площад „Итън“, криейки се от слабия нощен дъжд под чадъра на Габриел. Бяха се срещнали преди пет минути, уж случайно, на Белгрейв Скуеър. Картър бе облечен с шлифер и държеше в ръка вестник *Индипендънт*. Ейдриън беше праволинеен последовател на установените норми в занаята. Според шегаджиите в службата в Лангли, той дори оставял тебеширени знаци на таблата на леглото, когато искал да прави любов с жена си.

— Все още е в безсъзнание — отвърна Габриел, — но изкара нощта и вече не кърви.

— Дали ще прескочи трапа?

— Снощи щях да ти отговоря с „не“.

— А сега?

— Повече се притеснявам как ще е след това. Ако има мозъчни поражения или е прикован в тяло, което не му се подчинява... — Гласът изневери на Габриел. — Шамрон има само едно нещо в живота и това е работата му. Ако не може да работи, ще е нещастен, както и всички хора около него.

— Каква друга новост има? — Картър погледна към входа на една къща в стил „крал Джордж“, на която имаше табелка с номер 24. — Апартаментът е в нея. Да направим една обиколка на квартала, а? Държа да върша нещата по правилата.

— Не си ли чул, Ейдриън? Съветският съюз се разпадна преди няколко години, КГБ е извън бизнеса. Сега вие и руснаците сте приятели.

— Човек трябва винаги да е предпазлив, Габриел.

— Твоите момчета от охраната не са ли поставили маршрута под наблюдение?

— Те не са момчета, Габриел.

— Това безопасна квартира на Управлението ли е?

— Не точно — отговори Ейдриън. — Апартаментът е на един приятел.

— Приятел на Управлението?

— Всъщност приятел на президента.

Картър дръпна леко Габриел за ръкава на палтото и го поведе по тъмната улица. Те направиха бавно една обиколка на площад „Итън“, който тънеше в тишина, нарушавана единствено от уличния трафик по Кингс Роуд. Ейдриън крачеше тежко, като човек, който има определена среща, на която предпочита да не отиде. Габриел си блъскаше главата над една мисъл: Защо заместник-директорът на Оперативния отдел на ЦРУ иска да разговарят на място, където неговото собствено правителство нямаше да може да го чуе?

Двамата се върнаха отново на площад „Итън“. Този път Картър поведе Габриел надолу по стълбите към входа на сутерена. Докато Ейдриън пъхаше ключа си в ключалката, Алон леко повдигна капака на кофата за боклук и видя, че е празна. Картър отвори вратата и влязоха в нещо като кухня, която в брошурите на фирмите за недвижими имоти обикновено се описваше като *gourmet*^[1]. Плотовете бяха от гранитогрес и приятно осветени от халогенни лампи, скрити под направените по поръчка кухненски шкафове. Подът беше покрит с йерусалимски камък, така харесван от английските и американските сноби, които търсеха връзка със средиземноморските си корени. Ейдриън отиде до печката от неръждаема стомана и напълни електрическия чайник с вода. Не си направи труда да попита госта си дали иска нещо по-силно. Знаеше, че Габриел не пие друго, освен чаша вино при специален повод, и никога не смесва алкохола и работата, освен за прикритие.

— Това е мезонет — поясни Картър. — Спалните и гостната са на горния етаж. Иди и се настанни удобно.

— Разрешаваш ли да поогледам наоколо, Ейдриън?

Картър тъкмо отваряше и затваряше вратичките на шкафа с объркано изражение. Габриел отиде до кухненския килер, намери кутия чай „Ърл Грей“ и я хвърли на Ейдриън, преди да се насочи към стълбата. Гостната беше обзаведена с удобни мебели, но изглеждаше някак безлична, като във всяко жилище за временно ползване. Габриел изпита чувството, че никой не бе обичал, не се бе скарвал и не бе тъжил тук. Той взе от малка масичка до стената снимка в рамка, на която се виждаше грубоват, но явно проспериращ американец с три пълнички деца и жена, претърпяла твърде много пластични операции.

Две други снимки показваха американеца, застанал сковано до президента. И двете бяха с автограф: *На Били с благодарност*.

Картър се качи след минута, носейки в ръце поднос за чай. Имаше оредяваща къдрава коса и широки мустаци като на някогашните професори в американските колежи. Почти нищо в държането му не подсказваше, че е един от най-могъщите членове на огромната вашингтонска разузнавателна институция или че преди издигането му до префинената атмосфера на седмия етаж в Лангли е бил най-известният действащ агент. Естествената му склонност повече да слуша, отколкото да говори, караше хората да заключат, че е някакъв лекар. Когато си помислеше за Ейдриън Картър, човек си го представяше като душеприказчик на любовни интриги и разочарования или като Дикенсов персонаж, приведен над дебели книги с дълги латински писания. Хората имаха склонност да подценяват Картър. Това беше едно от най-силните му оръжия.

— Кой стои зад това, Ейдриън? — попита Габриел.

— Ти ми кажи, Габриел. — Картър сложи подноса за чай в средата на масата и съблече шлифера си, сякаш беше уморен от дългото пътуване. — Това е твоят район.

— Това е нашият район, но нещо ми подсказва, че е твой проблем. Иначе нямаше да си тук, в Лондон... — Габриел огледа стаята. — ... във взет назаем безопасен апартамент, без микрофони и подкрепление от местната централа.

— Не си пропуснал много, нали, Габриел? Съжали се над мен. Кажи ми името му.

— Той е бивш саудитски агент от ГРД и се казва Ахмед бен Шафик.

— Браво, Габриел! Добра работа. — Ейдриън метна шлифера си на облегалката на един стол. — Наистина добра работа.

* * *

Картър повдигна капачето на чайника, вдъхна аромата и реши, че чаят има нужда още да се запари.

— Откъде знаете?

— Ние не само *знаем* — натъртено отвърна Габриел. — Това е логично заключение, основаващо се на поредица от доказателства.

— Например?

Алон му разказа всичко, което знаеше: за злополучно завършилото следене на професор Али Масуди, за снимките и информацията за банковата сметка в Цюрих, намерени в лаптопа на Масуди, за връзките между Ибрахим ал Бана и саудитския агент, представящ се като Халил, както и за докладите за саудитец със същото име, обикалящ бежанските лагери в Южен Ливан, за да набира бойци. През цялото време Ейдриън се суетеше с чая. Той наля първата чаша и я подаде на Габриел. Неговият чай обаче изискваше по-сложна подготовка: прецизно измерено количество мляко, после чай, сетне бучка захар. Следователите прибягваха до такива очебийни трикове за печелене на време и отклоняване на вниманието. Картър пушеше лула. Алон се опасяваше, че и тя скоро ще се появи.

— А ти? — попита го той. — Кога разбра, че е бил Бен Шафик?

Ейдриън взе втора бучка с щипките за захар и за момент се поколеба дали да я добави в чая, преди безцеремонно да я пусне обратно в захарницата.

— Може би съм разбрал още в деня, когато Негово величество закри Група 205 — отговори той. — Или може би в деня, в който Бен Шафик сякаш изчезна от лицето на земята. Знаеш ли, Габриел, ако съм научил нещо в този бизнес, то е, че всяко действие, което ние предприемаме, води до негативна реакция. Ние прогонихме Руската мечка от Афганистан и през това време създадохме *хидра*^[2]. Унищожихме главната квартира на Ал Кайда и сега щабквартирите на нейните клонове развиват собствена дейност. Затворихме „офиса“ на Бен Шафик в ГРД и сега той явно е минал на частна практика.

— Защо?

— Питаш ме какво го е подтикнало да мине от другата страна? — Картър сви рамене и с мрачно изражение разбърка чая си. — Не му е трябвало много. Ахмед бен Шафик е правоверен ухабит.

— Внук на воин *ихван* — вметна Габриел, което му спечели изпълнено с възхищение кимване от страна на Ейдриън.

— Може да се поспори защо саудитците поддържат терористите — продължи Картър. — Може да се поспори дали те наистина подкрепят целите на убийците, които въоръжават и финансират, или са

се захванали с хитрата и цинична политика да контролират района около тях и така да осигурят собственото си оцеляване. Обаче не може да се спори за човека, избран от ГРД за провеждането на тази политика. Ахмед бен Шафик е правоверен. Той мрази Съединените щати, Запада и християнството и ще бъде много щастлив, ако твоята държава престане да съществува. Ето защо ние настояхме кралят да закрие неговата малка „работилница за терор“.

— Значи, когато сте принудили Негово величество да закрие Група 205, Шафик е побеснял? Решил е да използва връзките, които е създал през годините, и сам да предизвика вълна от терористични действия? Сигурно има много повече от това, Ейдриън.

— Опасявам се, че ние може да сме го побутнали малко — каза Картър. — Нахлухме в Ирак против желанието на кралството и повечето негови жители. Заловихме членове на Ал Кайда и ги хвърлихме в тайни затвори, където им е мястото. Това не се хареса на мюсюлманския свят и подкладе огъня на джихада. Вие също имате пръст в това. Саудитците възприемат вашата разделителна стена като едностранна граница, каквато е всъщност, и не са доволни.

— Може да ти се стори шокиращо, Ейдриън, но нас не ни е грижа какво мислят саудитците за нея. Ако не бяха изсипали милиони в хазните на „Хамас“ и „Ислямски джихад“, тя нямаше да ни трябва.

— Връщам се на първоначалната си мисъл — рече Картър, като замълча, за да отпие от чая си. — Ислямският свят кипи от гняв, а Ахмед бен Шафик, правоверният ухабит, излезе напред, за да развее знамето на джихад срещу неверниците. Той използва връзките си от времето на Група 205, за да изгради нова мрежа. Прави това, което Бен Ладен вече не може: планира и провежда широкомащабни терористични зрелища — като атентата във Ватикана. Мрежата му е малка, изключително професионална и както убедително го доказва, много смъртоносна.

— И е финансирана от саудитците.

— Със сигурност — съгласи се Картър.

— Колко високо стига това, Ейдриън?

— Много нависоко — отговори американецът. — Дяволски близо до върха.

— Къде действа той? Кой плаща сметките? Откъде идват парите?

— От „Ей Ей Би Холдингс“ в Рияд, Женева и градовете между тях — отговори без колебание Ейдриън. — Ахмед бен Шафик е една от най-успешните инвестиции на Ей Ей Би. Да ти сипя ли още чай?

* * *

Разговорът бе прекъснат отново, този път, докато Картър се опитваше да отгатне как да запали газовата камина. Той постоя озадачено известно време пред решетката, после, като хвърли смутен поглед към Габриел, помоли за помощ. Алон намери копчето на полицата, завъртя го, за да осигури приток на газ, и я запали с клечка кибрит.

— Колко години им даваш, Габриел? Колко време остава, преди династията Сауд да бъде свалена и мястото ѝ да заеме Ислямска република Арабия? Пет години? Десет? Или е по-вероятно да са двайсет? Никога не ни е бивало много в правенето на подобни предвиждания. Мислехме, че Съветската империя ще трае вечно.

— А пък ние, че „Хамас“ никога няма да спечели избори.

Картър се изхили тъжно.

— Нашите най-големи умове им дават най-много седем години. Негово величество е готов да прекара тези седем години, като играе по старите правила: предоставя ни евтин петрол и псевдоприятелство, докато в същото време тихомълком плаща на ислямските въоръжени отряди и така ги подкупва да не го нападат. А когато всичко приключи, ще избяга в многобройните си палати край Ривиерата и ще изживее остатъка от живота си в лукс, който е твърде гротесков дори да се съзерцава.

Ейдриън протегна ръце към огъня.

— Не е много топло — вметна той.

— „Цепениците“ са от керамика. Дај им минутка да се загреят.

Картър направи скептична гримаса. Габриел се насочи към прозореца и погледна към улицата тъкмо когато една кола бавно мина по нея и се скри зад следващия ъгъл. Американецът се отказа от идеята да се стопли и се върна на стола си.

— Да не пропуснем и онези членове на кралското семейство, които искат да играят по други правила. Наричаме ги Правоверните. Те

смятат, че единственият начин да оцелее династията Сауд е, като поднови споразумението, сключено преди двеста години с Мохамед Абдул Уахаб в Нажд. Обаче това ново споразумение трябва да държи сметка за новите реалности. Чудовището, което династията Сауд е създала преди двеста години, сега е господар на положението и ПравOVERните са готови да му дадат каквото иска — кръвта на неверниците. Безкраен джихад. Някои от тези ПравOVERни искат да стигнат по-далеч — да прогонят всички неверници от Арабския полуостров, да наложат ембарго на търговията с петрол с Америка и другите държави, които правят бизнес с тях. Те смятат, че на петрола вече не трябва да се гледа само като на бездънен кладенец с течни пари, който изтича от терминалите на Рас Танура в цюрихските банкови сметки на Ал Сауд. Искат да го използват като оръжие, което да парализира американската икономика и да направи ухабитите господари на планетата — точно както е възнамерявал Аллах, когато е поставил петролното море под пясъците на Ал Хаса. А някои от тези ПравOVERни — като президента и главен изпълнителен директор на „Ей Ей Би Холдингс“, всъщност искат лично да пролеят малко неверническа кръв.

— Имаш предвид Абдул Азиз ал Бакари?

— Точно така — отвърна Ейдриън. — Знаеш ли нещо за него?

— По последни данни той е петнайсетият най-богат човек в света с лично богатство от около десет милиарда долара.

— Плюс-минус един-два милиарда.

— Той е президент, главен изпълнителен директор и лорд император на „Ей Ей Би Холдингс“ — първото А^[3] идва от Абдул, второто — от Азиз, а Б — от Бакари. Ей Ей Би притежават банки и инвестиционни компании, произвеждат кораби и стомана. Те секат горите в басейна на Амазонка и имат открити рудници в Андите в Перу и Боливия. Имат химическа компания в Белгия и фармацевтична — в Холандия. Недвижимото имущество и изследователските компании на Ей Ей Би са едни от най-големите в света. Абдул Азиз ал Бакари притежава и най-много хотели.

Картър продължи оттам, където бе свършил Габриел:

— Той има дворец в Рияд, който рядко посещава, и две бивши съпруги, живеещи там, които никога не вижда. Притежава имение в Ил дьо ла Сите, Париж, разкошно имение в английската провинция, къща

в Мейфеър, вили на морското крайбрежие в Сен Тропе, Марбеля и Мауи, хижи в Цермат и Аспен, апартамент на Парк Авеню, който към момента струва четирийсет милиона долара, и обширен комплекс с изглед към река Потомак, край който минавам всеки ден, отивайки на работа.

Ейдриън сякаш смяташе комплекса край Потомак за най-тежкия от греховете на Ал Бакари. Бащата на Картър беше епископален свещеник от Ню Хемпшър и под хрисимата му външност биеше сърце на пуритан.

— Ал Бакари и неговият антураж пътуват по света с позлатен „Боинг-747“ — продължи той. — Два пъти в годината: през февруари и през август, операциите на Ей Ей Би се замислят в морето, когато управителният съвет заседава на борда на тристафутовата яхта на Ал Бакари „Александра“. Пропуснах ли нещо?

— Приятелите му го наричат Зизи — отвърна Габриел. — Той притежава една от най-големите колекции с произведения на френски импресионисти и ние от години ви повтаряме, че е изцяло ангажиран във финансирането на тероризма, особено срещу нас.

— Не съм знаел това.

— Какво не си знаел?

— Че Зизи е колекционер.

— И то много агресивен.

— Имал ли си удоволствието да го срещнеш?

— Опасявам се, че аз и Зизи имаме напълно противоположен бизнес — отговори Габриел и се намръщи. — Е, каква е връзката между Зизи ал Бакари и Ахмед бен Шафик?

Картър духна замислено чая си — знак, че още не е готов да отговори на въпроса му.

— Интересен тип е този Ал Бакари. Знаеш ли, че баща му беше личният банкер на крал Сауд? Както можеш да очакваш, татко Ал Бакари се е справил доста добре — достатъчно добре, че да даде на сина си десет милиона долара, за да основе собствена компания. Обаче това е нищо в сравнение с парите, които е взел от Ал Сауд, когато нещата започнаха да се разсъхват. Сто милиона, ако се вярва на слуховете. Ей Ей Би все още е любимата банка, където саудитското кралско семейство си влага парите, и това е една от причините Зизи да е така заинтересован да оцелее династията Сауд.

Сърцето на Габриел се сви, когато Ейдриън посегна за кесийката си с тютюн.

— Той е сред най-богатите хора в света — продължи Картър — и един от най-големите благотворители. Построил е джамии и ислямски центрове из цяла Европа. Финансирал е изследователски проекти за делтата на река Нил и за подпомагане на гладуващите в Судан. Дал е милиони на палестинските бежанци и още повече милиони за проекти за развитието на Западния бряг и ивицата Газа.

— И над трийсет милиона долара на саудитските телевизионни предавания за събиране на пари за атентатори самоубийци — допълни Алон. — Зизи е най-големият дарител. А сега отговори на въпроса ми, Ейдриън.

— На кой въпрос?

— Каква е връзката между Зизи и Бен Шафик?

— Ти бързо се учиш, Габриел. Ти ми кажи.

— Очевидно Зизи подпомага финансово мрежата на Шафик.

— Очевидно — съгласи се Ейдриън.

— Но Бен Шафик е саудитец. Той може да вземе пари навсякъде. Зизи притежава нещо по-ценно от парите. Той има глобална инфраструктура, чрез която Шафик може да придвижва хора и оръжие. Освен това Зизи притежава идеалното място, където голям конспиратор като Шафик може да се скрие.

— „Ей Ей Би Холдингс“ в Рияд, Женева и градовете между тях.

* * *

Докато Картър пълнеше лулата си, между тях настъпи мълчание, плътно като завеса. Габриел продължаваше да стои до прозореца, вирайки се в улицата. Изкушаваше се да остане там заради тютюна на Ейдриън, който, като се запалеше, миришеше на нещо средно между горящо сено и мокро куче. Все пак знаеше, че разговорът им е преминал етапа, в който може да се води от несигурно място като прозореца. Така че неохотно седна на стола срещу Картър и известно време двамата се вираха мълчаливо един в друг — Ейдриън пушеше, отдаден на съзерцание, а Габриел уморено махаше с ръка, за да прогони дима.

— Колко сигурен си в това?

— Много.

— Как разбрахте?

— Чрез източници и методи — отвърна механично Картър. —
Чрез източници и методи.

— Как *разбрахте*, Ейдриън?

— Разбрахме, защото го подслушваме — каза Картър. —
Националната агенция за сигурност е чудесно нещо. Имаме и
източници в умереното крило на кралската фамилия Сауд и в ГРД,
които са съгласни да ни докладват. Ахмед бен Шафик живее главно в
Западна Европа под фалшива самоличност. Той се е окопал някъде във
финансовата империя на Зизи и двамата регулярно се съвещават. В
това сме сигурни.

В средата на масата, близо до чашата чай на Габриел, лежеше
кафява картонена папка. В нея имаше само една снимка, която
Ейдриън му подаде. На нея се виждаше мъж с вълнено палто и мека
шапка, който стоеше пред врата от ковано желязо. Лицето бе заснето
откъм левия профил и чертите бяха малко неясни. Като се съдеше по
компресията на изображението, фотографът беше снимал от известно
разстояние.

— Това той ли е?

— Така мислим — отвърна Картър.

— Къде е направена?

— Пред къщата на Зизи на остров Ил дьо ла Сите, в Париж.
Снимащият е бил на другия бряг на Сена, на кея на Кметството, което
е и причината за известната неяснота на изображението.

— Кога е направена?

— Преди шест месеца.

Ейдриън бавно се изправи и отиде към камината. Канеше се да
почука лулата си върху решетката, за да я изпразни в огъня, когато
Габриел му напомни, че той е фалшив. Седна и изпразни лулата си в
голям кристален пепелник.

— Колко американци бяха убити във Ватикана? — поинтересува
се Алон.

— Двайсет и осем, в това число и един кардинал от Курията.

— Колко пари е дал Зизи ал Бакари на терористите през
годините?

- Стотици милиони.
- Повдигнете съдебно преследване срещу него — каза Габриел.
- Образувайте дело и го изправете пред съда.
- Срещу Зизи ал Бакари?
- Ейдриън, чувал ли си за член 18, алинея 2339 (б) от Наказателния кодекс на САЩ?
- Цитираш ми американския закон?
- Даването на пари на дадена терористична група, независимо дали те са използвани за конкретно нападение, е нарушение на американския закон. Вероятно бихте могли да проведете съдебно преследване на дузина богати саудитци за материална подкрепа на вашите врагове, в това число и на Зизи ал Бакари.
- Разочароваш ме, Габриел. Винаги съм те смятал за изключително разумен човек — е, понякога с малко повече скрупули по отношение на правилното и грешното, но разумен. Не можем да преследваме Зизи ал Бакари.
- Защо?
- Заради *парите* — отговори Картър и добави: — И заради петрола, разбира се.
- Разбира се.
- Ейдриън се заигра със запалката си.
- Саудитското кралско семейство има много приятели във Вашингтон — приятели, които само парите могат да купят. Зизи също има приятели. Той дарява пари на академични катедри и ги пълни със свои съмишленици и поддръжници. Организиран е откриването на факултети по арабистика в половин дузина от най-големите американски университети. Почти самостоятелно финансира реконструкцията на Кенеди Сентър. Дава пари на влиятелни сенатори за благотворителни проекти за домашните любимци и инвестира в бизнес авантюрите на техните приятели и роднини. Притежава контролния пакет в една от нашите най-престижни банки и акции в няколко други големи американски компании. Освен това е бил посредник в безброй саудитско-американски бизнес сделки. Сега изяснява ли ти се картината?
- Така беше, но Габриел искаше да чуе още.
- Ако батальонът от вашингтонски адвокати на Зизи дори заподозре, че той е цел на криминално разследване, Зизи ще се обади

на Негово кралско величество, Сауд ще се обади на посланика Башир, той пък ще се втурне към Белия дом, за да си побъбри с президента. Ще му припомни, че с едно-две завъртания на петролното кранче цената на петрола ще скочи над 5 долара на галон. Дори може да отбележи, че подобен ценови скок със сигурност ще бъде удар за хората от вътрешността на страната, на които се налага да пропътуват с кола дълги разстояния и които са склонни да гласуват за партията на президента.

— Значи Зизи буквално ще се измъкне безнаказано от убийство.

— Опасявам се, че е така.

— Да не говорим, че подобно нещо, ако правилно съм разбрал, може да ти създаде проблеми.

— Познаваш добре играта.

— Една от причините да не можеш да действаш срещу Зизи или да го разследваш е, че се страхуваш какво може да откриеш: бизнес обвързвания с видни американци, тъмни сделки с хора от Вашингтон. Представи си реакцията на американския народ, ако научи, че саудитски милиардер, свързан с видни личности във Вашингтон, в действителност финансира дейността на вашите врагове. Взаимоотношенията ви едва преодоляха първата атака от 11 септември. Съмнявам се, че ще преодолеят втора такава.

— Не, няма — поне не и в сегашната им форма. В Капитолия вече има движение за изолиране на Саудитска Арабия заради подкрепата ѝ за глобалния ислямски екстремизъм. Скандал, в който е замесен Зизи ал Бакари, само ще подкладе огъня. Няколко светила по външната политика в Конгреса вече обмислят закони, с които да се окаже давление върху Саудитска Арабия. Те могат да си позволят този лукс. Няма да се сгромоляшат, ако американската икономика зацikli заради по-високите цени на петрола. Президентът обаче ще се сгромоляса.

— Тогава какво искаш от нас, Ейдриън? Какво искаш да ми кажеш в тази стая, която никой не подслушва?

— Президентът на Съединените щати моли за услуга — каза Картър, загледан в огъня. — Вид услуга, в който по една случайност сте много добри. Той иска да внедрите агент във фирмата на Зизи. Да откриете кой влиза и излиза от нея. И ако се случи Ахмед бен Шафик да мине край нея, да го застреляте. Операцията ще е ваша, но ние ще

ви окажем цялата подкрепа, от която се нуждаете. Ние ще бъдем извън полезрението — достатъчно далеч, за да сме сигурни, че ще можем правдоподобно да отричаме в Рияд.

— Разочароваш ме, Ейдриън. Винаги съм те мислил за разумен тип...

— Какво пък направих сега?

— Мислех, че ще поискаш да убием Зизи ал Бакари и да се приключи с това.

— Да убиете Зизи? — Картър поклати глава. — Той е недосегаем. Той е радиоактивен.

* * *

Габриел се върна при наблюдателницата си до прозореца и погледна към улицата точно когато двама влюбени минаха забързано по тротоара под проливния дъжд.

— Ние не сме наемни убийци — каза той. — Не може да ни наемете за мръсната работа, която не желаете да свършите сами. Искате Бен Шафик мъртъв, но не искате да приемете последствията. Насаждате нас на пачи яйца.

— Мога да ти припомня няколко очебийни факта — възрази Ейдриън. — Мога да ти припомня, че президентът остана непоколебимо на ваша страна, докато останалата част от света Ви третираше като евреите сред нациите. Мога да ти припомня, че той ви позволи да издигнете разделящата стена, докато останалите страни ви обвиниха, че постъпвате като южноафриканците. Мога да ти припомня, че той ви позволи да обсадите Арафат в „Муката“, докато останалият свят ви обвини, че се държите като нацистки наказателни части. Мога да спомена и още много други пъти, когато президентът ви е изпирал кирливите ризи, но няма да го направя, защото ще бъде аполитично. Освен това би намекнало за нещо като „танто за танто“, а случаят не е такъв.

— А какъв е?

— Признание — отговори Ейдриън. — Признание, че ние, американците, нямаме куража да свършим нещата, които трябва, за да спечелим тази битка. Опарихме си пръстите. Имиджът ни ужасно

пострада. Погледнахме се в огледалото и това, което видяхме, не ни хареса. Нашите политици биха искали да си направим резервации за първия полет от Ирак, за да започнат да харчат пари за неща, които печелят гласовете на избирателите. Нашият народ иска да се върне към своя охолол и щастлив живот. Хората искат да зароят главите си в пясъка и да се преструват, че в живота им няма истинска организирана сила, която заговорничи и планира тяхното унищожение. Ние платихме страшна цена, задето скочихме в канавката с терористите, за да се борим с тях на тяхното ниво, но съм сигурен, че вие винаги сте знаели, че ще го направим. Никой не е платил по-висока цена от вас.

— Значи искате да го направим заради вас. Предполагам, на това му викат наемане на подизпълнител. Колко американско от твоя страна, Ейдриън.

— При сегашните обстоятелства САЩ не могат да обвинят в убийство бивш високопоставен офицер от саудитските разузнавателни служби, защото, ако го направят, ще развалят отношенията си с кралството. Не можем също да арестуваме и да изправим пред съда Зизи ал Бакари заради основанията, които ти изтъкнах.

— Обаче искате проблемът да изчезне?

— Точно така.

— Да го потулите? Да отложите уреждането на сметките за подходящ момент?

— Доста многословно казано.

— Мислите, че това е начинът да сразите вашата *хидра*? Да й отсечете главата и да се надявате, че нещата ще се оправят? Според мен трябва да я унищожите из корен, както е направил Херкулес. Трябва да обстрелвате звяра с отровни стрели.

— Ще се заемете ли с кралската фамилия Сауд?

— Не само с нея — отговори Габриел, — а и с ухабитските фанатици, с които те са сключили кърваво споразумение преди двеста години на голото плато Нажд. Те са истинските ви врагове, Ейдриън. Те са тези, които най-напред са създали *хидра*.

— Един мъдър принц избира времето и мястото на битката, а сега не е времето да се сваля династията Сауд.

Габриел потъна в мрачно мълчание. Картър се взираше в лулата си и побутваше оттук-оттам тютюна в нея като преподавател, очакващ отговор от слаб студент.

— Трябва ли да ти напомням, че те нападнаха Шамрон?

Алон хвърли на американеца печален поглед, който красноречиво му подсказа, че не е нужно.

— Тогава защо е това колебание? Мислех, че очакваш с нетърпение да станеш независим, за да докопаш Бен Шафик след това, което стори на Стареца.

— Искам го повече от всеки друг, Ейдриън, но никога не съм желал да бъда независим. Това е опасна операция, твърде опасна за вас — даже да опитате. Ако нещо се обърка или ни заловят на местопрестъплението, ще свърши зле и за трима ни.

— Трима ни?

— Аз, ти и президентът.

— Тогава се подчини на единадесетата заповед на Шамрон: *Не се оставяй да те хванат!* — и всичко ще бъде наред.

— Бен Шафик е призрак. Дори нямаме негова снимка.

— Това не е напълно вярно. — Картър отново бръкна в кафявата си папка и извади друга снимка, която хвърли на малката масичка пред Габриел. На нея се виждаше мъж с тесни черни очи, чието лице беше отчасти скрито под *кефията*. — Това е Бен Шафик, сниман преди почти двацет години в Афганистан. Тогава той беше наш приятел. Бяхме от една и съща страна на барикадата. Ние доставяхме оръжието. Бен Шафик и неговите господари в Рияд даваха парите.

— И ухабитската идеология, която помогна да се родят талибаните — допълни Габриел.

— Лошите дела не остават ненаказани — каза с разкаян тон Картър. — Обаче ние разполагаме с нещо по-ценно от двацетгодишната снимка. Притежаваме запис на неговия глас.

Американецът взе малко черно дистанционно, насочи го към радиокасетофона и натисна бутона „Старт“. След минута двама души започнаха да разговарят на английски — единият с американски, а другият с арабски акцент.

— Предполагам, че саудитецът е Бен Шафик.

Картър кимна утвърдително.

— Кога е направен записът?

— През 1988 година — отговори Ейдриън. — В една тайна квартира в Пешавар.

— Кой е американецът? — попита Алон, въпреки че вече знаеше отговора.

Картър натисна бутона „Стоп“ и се загледа в огъня.

— Аз — отговори сдържано. — Американецът в тайната квартира в Пешавар бях аз.

— Ще познаеш ли Бен Шафик, ако го видиш отново?

— Бих могъл, но нашите източници ни казаха, че той се е подложил на няколко пластични операции, преди да се заеме със сегашната си дейност. Обаче *ще позная* белега на дясната му ръка. Беше улучен от парче шрапнел по време на едно пътуване до Афганистан през 1985 година. Белегът започва над китката и стига до под лакътя. Никой пластичен хирург не може да направи каквото и да е, за да го заличи.

— Белегът от коя страна на ръката е — от вътрешната или от външната?

— От вътрешната — отговори Картър. — От раната мускулите на ръката му леко атрофираха. Той претърпя няколко операции, за да възстанови функциите ѝ, но нищо не помогна. Обикновено гледа да я държи в джоба си. Не обича да се ръкува. Бен Шафик е горд бедуин и не уважава физическата недъгавост.

— Предполагам, източниците ви в Рияд не могат да ни кажат къде се крие той в империята на Зизи.

— За съжаление не могат. Ала ние знаем, че е там. Внедрете агент във фирмата на Зизи и рано или късно Бен Шафик ще влезе през задната врата.

— Да внедрим агент в обкръжението на Зизи ал Бакари? И как предлагаш да го направим, Ейдриън? Зизи разполага с по-голяма охрана от повечето държавни глави.

— Не съм си и помислял да се намесвам в оперативните работи — отговори дипломатично Картър. — Но бъди сигурен, че ние ще бъдем търпеливи и възнамеряваме да доведем нещата докрай.

— Търпението и постоянството не са типични американски добродетели. Вие обичате да забъркате кашата и да се прехвърлите на друг проблем.

Последва ново продължително мълчание, нарушавано от време на време от почукването на лулата на Картър върху ръба на пепелника.

— Какво искаш, Габриел?

— Гаранции.

— В нашата работа няма гаранции. Знаеш това.

— Искам всичко, което имате за Бен Шафик и Ал Бакари.

— По обясними причини няма да ти предоставя всички мръсотии за видните личности във Вашингтон.

— Искам протекция — настоя Габриел. — Когато работата бъде свършена, ние ще сме първите заподозрени. Всъщност ние винаги сме такива, дори и когато не сме отговорни. Ще имаме нужда от вашата помощ, за да издържим на бурята.

— Мога да говоря само от името на отдел „Операции“ — каза Картър — и мога да те уверя, че ще бъдем до вас.

— Ще премахнем Бен Шафик по време и на място, което ние изберем, без никаква намеса от страна на Лангли.

— Президентът ще ви бъде благодарен, ако това не стане на американска земя.

— В нашата работа няма гаранции, Ейдриън.

— Туше.^[4]

— Може да ти е трудно да го повярваш, но не мога да взема сам това решение. Трябва да говоря с Амос и министър-председателя.

— Те ще направят каквото им кажеш.

— И с основание.

— Е, какво ще им кажеш?

— Че американският президент моли за услуга — отвърна Габриел. — И аз искам да му помогна.

---

[1] Гастроном, познавач (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Отпратка към Лернейската хидра — чудовище от древногръцката митология с тяло на змия и девет глави на дракон. Също като Немейския лъв, и тя била дете на Тифон и Ехидна. Хера се грижела за нея, надявайки се тя един ден да убие Херкулес. — Б.пр. ↑

[3] На английски AAB Holdings. — Б.пр. ↑

[4] Термин от фехтовката. Когато докоснеш с острието на шпагата противника си (фр.). — Б.пр. ↑

12. ТЕЛ МЕГИДО, ИЗРАЕЛ

Следващия следобед, в два и половина, министър-председателят даде на Габриел правомощия за извършването на операцията. Алон се насочи направо към Армагедон. Смяташе, че е идеалното място, откъдето да започне.

Времето изглеждаше ненормално хубаво за такъв повод: прохладно, с бледосиньо небе и мек юдейски бриз, който издуваше ръкавите на ризата му, докато се носеше с пълна скорост по пътя за Яфа. Той включи радиото. Траурната музика, която изпълваше ефира в часовете след опита за покушение срещу Шамрон, вече я нямаше. Внезапно започнаха новините. Премиерът бе обещал да направи всичко по силите си за откриването и наказването на отговорните за атентата срещу Ари. Той не спомена факта, че вече знае кой е отговорен или че е дал правомощия на Габриел да го убие.

Алон се запуска по улица „Баб ал Уад“ по посока на морето, криволичейки нетърпеливо през бавния уличен трафик, после се понесе с пълна скорост под лъчите на залязващото слънце на север през крайбрежната равнина. По радиото съобщиха, че близо до Хадера е вдигната тревога — заподозрян атентатор самоубиец бе успял да се промъкне през един проход в разделителната стена в Долината на Израил. На осем километра от Афула от лявата му страна се появи могила с кръгла форма. На иврит се наричаше Тел Мегидо, или хълмът Мегидо. На останалата част от света бе известен като Армагедон, който, според предсказанията в *Откровението* на свети Йоан, щеше да е мястото на последната битка между силите на доброто и злото. Битката още не беше започнала и паркингът бе празен, като се изключат три прашни пикапа, които показваха, че екипът археолози продължава работа.

Габриел слезе от колата и се закатери по стръмната пътека към върха. Тел Мегидо беше обект на периодични археологически разкопки в продължение на повече от век и върхът му бе прорязан от лабиринт от дълги и тесни канавки. Под почвата на хълма бяха открити

останки от над двайсет града, за единия от които се смяташе, че е бил построен от цар Соломон.

Той спря в края на един изкоп и погледна надолу. Видя превита на четири крака дребна фигура, облечена в светлокафяво яке, която копаеше пръстта с малка лопатка. Алон си спомни за последния път, когато стоеше над мъж, намиращ се в яма на археологически обект, и изпита чувството, че внезапно на тила му са сложили буца лед. Археологът вдигна глава и го погледна с умните си кафяви очи, след това отново се наведе и продължи да копае.

— Очаквах те — каза Ели Лавон. — Защо се забави толкова?

Габриел седна на земята в края на изкопа и се загледа в работата на Лавон. Двамата се познаваха от операцията „Черният септември“. Ели беше *айн* — наблюдател. Работата му бе да проследява терористите и да изучава техните навици. В много отношения неговата задача бе по-опасна от тази на Алон, защото понякога дни и седмици наред бе изложен на риска да бъде разкрит от терористите без никакво подкрепление зад гърба си. След разгромяването на терористичната група той се установи във Виена и отвори там малко детективско бюро, наречено „Разследвания и справки за събития по време на войната“. Ползвайки съвсем оскъден бюджет, успя да проследи милиони долари, плячкосани от авоарите на евреи, и изигра важна роля в разкриването на нацистки тайни сметки с милиарди долари в швейцарски банки. Понастоящем Лавон правеше разкопки на Мегидо и преподаваше археология на непълен работен ден в Еврейския университет.

— Какво откри тук, Ели?

— Парче от керамичен съд, предполагам. — Полъх на вятъра повдигна рехавата му рошава коса и я метна върху челото му. — А ти?

— Саудитски милиардер, който се опитва да разруши цивилизования свят.

— Не са ли го направили вече?

Габриел се усмихна.

— Нужен си ми, Ели. Знаеш да се оправяш със счетоводни баланси. Умееш да проследяваш движението на пари, без никой да разбере.

— Кой е саудитецът?

— Президентът и главен изпълнителен директор на *Джихад Инкорпорейтед*.

— Този президент има ли си име?

— Абдул Азиз ал Бакари.

— Зизи ал Бакари?

— Същият.

— Това има ли нещо общо с Шамрон?

— И с Ватикана.

— Каква е връзката със Зизи?

Габриел му разказа.

— Предполагам, няма нужда да питам какво възнамеряваш да правиш с Бен Шафик — рече Лавон. — Икономическата империя на Зизи е огромна. Бен Шафик би могъл да действа от всяка точка на света. Как ще го открием?

— Ще внедрим агент в близкото обкръжение на Зизи и ще чакаме да се появи Бен Шафик.

— Агент в лагера на Зизи? — Ели поклати невярващо глава. — Това не може да стане.

— Напротив, може.

— Как?

— Ще намеря нещо, което Зизи желае — отвърна Габриел. — После ще му го дам.

— Слушам те.

Алон седна в края на канавката, така че краката му се полюляваха над изкопа, и обясни как планира да проникне в *Джихад Инкорпорейтед*. От дъното на канавката се чуваше само шумът, издаван от работещия Лавон — чук-чук!, бръсване с четката, духване с уста, чук-чук!, бръсване с четката, духване с уста...

— Кой ще е агентът? — попита Ели, когато Габриел свърши разказа си.

— Още не съм го намерил.

Лавон остана мълчалив известно време. Чук-чук!, бръсване с четката, духване с уста, чук-чук!, бръсване с четката, духване с уста...

— Какво искаш от мен?

— Обърни наопаки Зизи ал Бакари и „Ей Ей Би Холдингс“. Искам да проникнеш във всяка компания, която той притежава или контролира. Биографична справка за всичките му ръководни кадри и за

хората от най-близкото му обкръжение. Искам да разбера как всеки от тях е попаднал там и как е останал. Искам да знам повече за Зизи, отколкото той знае за себе си.

— А какво ще стане, когато трябва да се действа?

— Ти ще станеш действащ агент.

— Твърде стар съм за такива работи.

— Ти си истински виртуоз в проследяването, Ели — най-добрият в историята на Службата. Не мога да се справя с това без теб.

Лавон седна и избърса ръцете си в панталоните.

— Да внедриш агент в най-близкото обкръжение на Зизи ал Бакари? Това е лудост. — Той хвърли на Габриел малката си лопатка. — Слез тук и ми помогни. Скоро ще се стъмни.

Алон се спусна в канавката и коленичи до своя стар приятел. Двамата ровиха древния слой пръст, докато нощта се спусна като плътна завеса над долината.

* * *

Минаваше девет часът, когато пристигнаха на булевард „Цар Саул“. Лавон отдавна бе напуснал Службата, но все още изнасяше лекции в Академията и имаше акредитивите да влиза в сградата, когато си поиска. Габриел го въведе в архива на отдел „Проучване“, после слезе на третия сутеренен етаж и тръгна по един тъмен коридор. В края на коридора се намираше стая 456В. На лист, залепен с тиксо на вратата, бе написано на иврит с изящния почерк на Габриел: *Временна комисия за проучване на терористичните заплахи в Западна Европа*. Реши засега да не го маха.

Набра комбинацията за отключване на бравата, светна лампите и влезе. Стаята изглеждаше като застинала във времето. В Службата бе известна с няколко имена: Търбуха, Четиригълника и Цистерната. Яков, сипаничав здравеняк от Отдела по арабските въпроси на Шабак^[1], я беше кръстил Дупката. Йоси от отдел „Проучване“ я бе нарекъл Селото на прокълнатите, но той бе изучавал древни езици и антична литература в Оксфордския университет и винаги влагаше ерудиция в работата си, дори когато темата не си заслужаваше.

Алон спря пред импровизираната маса, която бяха делили Дина и Римона. Техните постоянни пререкания за място на нея го бяха докарвали до лудост. Разделителната линия, която бе начертал по средата на масата, още си стоеше заедно с предупреждението, което Римона бе написала на своята част от плота: *Пресичаш на собствен риск*. Тя беше капитан от израелската армия и работеше за Аман — военното разузнаване. Освен това бе племенница на Геула Шамрон. Римона смяташе, че границите трябва да бъдат защитавани, и отвърщаше с ответни набези всеки път, щом Дина преминеше линията. Сега на мястото на Дина имаше кратка бележка, която тя бе оставила през последния ден на операцията: *Дано никога не ни се налага да се върнем тук*. „Колко наивно“ — помисли си Габриел. От всички хора Дина трябваше да знае най-добре невъзможността на пожеланието си.

Той продължи бавно обиколката на стаята. В ъгъла стоеше същата остаряла компютърна конфигурация, която никой не си бе направил труда да премести. Преди да стане щабквартира на групата, работеща по случая „Халед“, стая 456В беше помещение, където се изхвърляха стари мебели и излезли от употреба компютри, и често се използваше от нощната смяна за любовни срещи. Черната дъска на Габриел също си стоеше на мястото. Той трудно разчете последните думи, които бе написал. Вдигна поглед към стените, които бяха покрити със снимки на млад палестинец. Една от тях привлече вниманието му. На нея се виждаше малко момче с барета и *кефия*, падаща на гънки върху раменете му, което седеше в скута на Ясер Арафат. Това беше Халед ал Халифа на погребението на баща си — Сабри. Габриел беше убил Сабри, както и Халед.

Той свали старите снимки от стените и на тяхно място залепи две нови. Едната бе на мъж с *кефия* в планините на Афганистан. Другата показваше същия мъж, с кашмирено палто и мека шапка, застанал пред къщата на милиардера в Париж.

Групата „Халед“ сега беше група „Бен Шафик“.

* * *

През първите четирийсет и осем часа Габриел и Лавон работиха сами. На третия ден към тях се присъедини Йоси — висок

оплешивяващ мъж, който се държеше като английски интелектуалец. Римона дойде на четвъртия ден, както и Яков, който пристигна от главната квартира на Шабак с кашон, пълен с материали за терористите, които бяха взривили колата на Шамрон. Дина дойде последна. Дребна и тъмнокоса, на 19 октомври 1994 година тя бе стояла на телавивската улица „Дизенгоф“, когато атентатор самоубиец от „Хамас“ превърна автобус номер 5 в ковчег за двацет и един пътници. Майка ѝ и двете ѝ сестри бяха сред загиналите, а самата Дина бе тежко ранена и сега леко накуцваше. Преодоля загубата, като стана експерт в областта на тероризма. И наистина Дина Сарид можеше да цитира времето, мястото и броя на жертвите на всеки терористичен акт, извършен срещу Израел. Веднъж каза на Габриел, че знае повече за терористите, отколкото те самите знаят за себе си. И той ѝ повярва.

Те си поделиха работата. С Ахмед бен Шафик и „Мюсюлманско братство“ се занимаваха Дина, Яков и Римона, а Йоси се присъедини към ровенето на Лавон в делата на „Ей Ей Би Холдингс“. Поне за момента Габриел работеше съвсем сам, защото се бе нагърбил с незавидната задача да идентифицира всяка картина, която някога е била придобита или продадена от Зизи ал Бакари.

Докато дните минаваха, стените на стая 456В започнаха да отразяват уникалната същност на операцията. На едната от тях постепенно се появили тъмните очертания на нова смъртоносна терористична мрежа, ръководена от мъж, който бе истински призрак. Доколкото им позволяваха силите, те проследиха дългото пътуване на Бен Шафик в кървавия поток на ислямския екстремизъм. Изглежда, той бе раздавал с шепи саудитски петродолари и ухабитска пропаганда навсякъде по света, където бе възниквал проблем: в Афганистан, Ливан, Египет, Алжир, Йордания, Пакистан, Чечения, Босна и разбира се, в Палестинската автономия. Все пак имаха някои важни ориентири, тъй като при провеждането на два големи атентата от Бен Шафик и Братството бяха разкрити повече от дузина имена, които можеха да бъдат разследвани за връзки и партньори. Освен това разполагаха с убития египетски имам Ибрахим ал Бана и с професор Али Масуди, който бе издирвал и вербувал способни млади хора.

На отсрещната стена се появи друга мрежа: „Ей Ей Би Холдингс“. Използвайки общодостъпни и някои недотам достъпни

източници, Лавон усърдно проникваше в различните нива на финансовата империя на Зизи и събираше разпръснатите парченца като фрагменти от древен артефакт. На върха на структурата беше самият Абдул Азиз ал Бакари. Под него имаше заплетена финансова мрежа от по-малки компании и фиктивни корпоративни организации, които позволяваха на Зизи да разширява влиянието си до почти всяко кътче на земята в условията на перфектна секретност. Ели оприличи Зизи, повечето компании на когото бяха регистрирани в Швейцария и на Каймановите острови, на таен финансов изстребител, способен да удари, когато поиска, като в същото време не може да бъде засечен от противниковия радар. Въпреки непроницаемата същност на империята на Ал Бакари, Лавон стигна до заключението, че сметките не излизат. „Зизи определено не е успял да спечели достатъчно от по-ранните си инвестиции, за да оправдае по-късните си придобивки — обясни той на Габриел. — «Ей Ей Би Холдингс» е фасада на кралската фамилия Сауд. — Опитва си да открие Ахмед бен Шафик във финансовия октопод на Ал Бакари Ели оприличи на откриването на игла в Арабската пустиня. — Не е невъзможно — каза той, — но е възможно да умреш от жажда, докато я търсиш“.

Йоси се занимаваше с персонала на Зизи. Той се концентрира върху относително малкия екип, който работеше в главната квартира на Ал Бакари в Женева, както и върху компаниите, които бяха изцяло притежавани и контролирани от Ей Ей Би. Все пак повечето си време посвещаваха на хората от многочисленото обкръжение на Зизи. Техните снимки скоро покриха стената над работното място на Йоси и бяха в пълен контраст с онези от мрежата на Бен Шафик. Всеки ден пристигаха нови снимки, докато Йоси следеше френетичното движение на Ал Бакари по целия свят. Зизи пристига на митинг в Лондон. Зизи се съветва с германски производители на автомобили в Щутгарт. Зизи се любува на гледката към Червено море от новия си хотел в Шарм ел Шейк. Зизи разговаря с йорданския крал за евентуална строителна сделка. Зизи открива завод за обезсоляване на морска вода в Йемен. Зизи получава хуманитарна награда от ислямска група в Монреал, чиято интернет страница, както отбеляза Йоси, съдържаше открит апел за унищожаването на Израел.

Кътчето на Габриел в стаята беше като убежище от царствата на терора и парите. Неговата стена беше покрита не с лицата на

терористи или бизнес ръководители, а с десетки фотографии на картини от френски импресионисти. И докато Лавон и Йоси прекарваха дните си да се ровят в скучни счетоводни документи и компютърни разпечатки, той често можеше да бъде видян да прелиства стари каталози, монографии за импресионизма и изрезки от вестници, в които се описваха подвизите на Зизи на световната сцена на изкуството.

В края на десетия ден Алон вече бе решил как ще вмъкне агент в *Джсихад Инкорпорейтед*. Той отиде до колажа от снимки на Йоси и се загледа в една-единствена фотография. На нея се виждаше мършав белокоос англичанин, седящ до Зизи преди шест месеца на търг за импресионистично и модерно изкуство в аукционната къща „Кристис“, Ню Йорк. Габриел откачи снимката и я вдигна, така че да я видят и останалите.

— Този мъж трябва да бъде махнат — каза той. После позвъни на личния сигурен номер на Ейдриън Картър в Лангли и му обясни как планира да проникне във фирмата на Зизи.

— Единственото, от което се нуждаеш сега, е картина и момиче — отвърна Картър. — Открил си картината. аз ще ти осигуря момичето.

* * *

Габриел напусна сградата на булевард „Цар Саул“ малко по-рано от обичайното и отиде с колата си до Ейн Керем. Пред интензивното отделение на медицинския център „Хадаса“ още стояха на пост охранители, но Шамрон беше сам, когато влезе в стаята.

— О, блудният син е решил да ми направи посещение — каза той с горчивина. — Добре че сме хора от пустинята. Иначе щеше да ме сложиш на някой плаващ леден къс и да ме пуснеш в открито море.

Габриел седна до леглото.

— Идвах тук поне половин дузина пъти.

— Кога?

— Късно през нощта, когато спеше.

— Бдял си над мен като Геула и лекарите? Не можеше ли да дойдеш през деня като нормалните хора?

— Бях зает.

— Министър-председателят не е твърде зает да ме посещава в приемливо време. — Шамрон, чийто ранен врат бе обездвижен с дебела пластмасова яка, хвърли на Габриел отмъстителен кос поглед. — Той ми каза, че е разрешил на Амос да намери свой човек за отдел „Специални операции“, за да можеш да изпълниш налудничавата поръчка на Ейдриън Картър и американците.

— Да разбирам ли, че не я одобряваш?

— Категорично не. — Шамрон затвори очи и остана така дълго време — толкова дълго, че Габриел погледна нервно към редицата монитори до леглото му. — Синьо и бяло — каза най-накрая Стареца. — Ние правим нещата сами. Не молим другите за помощ и не им помагаме да оправят бъркотиите, които сами са си създали. Освен това със сигурност не отиваме доброволно да станем изкупителна жертва за Ейдриън Картър.

— Лежиш в това болнично легло, вместо да седиш зад бюрото си в кабинета на премиера. Това превръща Зизи ал Бакари и Ахмед бен Шафик в мой проблем. Освен това светът се промени, Ари. Трябва да работим заедно, за да оцелеем. Старите правила вече са неприложими.

Шамрон повдигна ръката си с изпъкнали вени и посочи към пластмасовата чаша с вода на шкафчето до леглото му. Габриел я поднесе към устните му, за да може да си сръбне през сламката.

— По чие искане се нагърби с тази поръчка? — попита Стареца. — На Ейдриън или на някой по-високо в управленската йерархия? — Тъй като Алон остана мълчалив, той ядосано отблъсна чашата с вода. — Възнамеряваш да ме третираш като инвалид ли? Аз все още съм специалният съветник на министър-председателя по въпросите на сигурността и разузнаването. Все още съм... — Гласът му пресека от връхлетялата го умора.

— Ти все още си *мемунех* — каза Габриел, довършвайки изречението му. На иврит това означаваше човек, който ръководи всички. В продължение на дълги години тази титла бе запазена за Шамрон.

— Не преследваш някое хлапе от Наблус, Габриел. На мушката ти са Ахмед бен Шафик и Зизи ал Бакари. Ако нещо се обърка, светът ще се стовари върху теб от много голяма височина и твоят приятел

Ейдриън Картър няма да е там да помогне да те изстържат от паважа. Аз съм правил това един-два пъти.

Габриел подаде глава в коридора и поиска от агентите, които бяха на пост, да изключат всички средства за аудио- и визуално наблюдение в стаята на Шамрон. После отново седна на стола до леглото и като доближи уста до ухото на Ари, му разказа всичко. Погледът на Стареца поне за миг изглеждаше малко по-фокусиран. Когато зададе първия си въпрос, Габриел почти успя да извика във въображението си образа на железния мъж, който бе влязъл в живота му един септемврийски следобед на 1972 година.

— Решил си да използваш жена?

Алон кимна утвърдително.

— Ще ти трябва някоя, чиято история да издържи на щателното разследване на добре платения охранителен екип на Зизи. Не можеш да използваш някое от нашите момичета, нито еврейка, която не е израелска гражданка. Ако Ал Бакари се усъмни дори за миг, че пред него стои еврейска девойка, веднага ще се отърве от нея. Нужна ти е нееврейка.

— Всъщност ми трябва американка.

— Откъде ще я намериш?

Краткият отговор на Габриел накара Шамрон да се намръщи.

— Не ми харесва идеята да бъдем отговорни за тяхна агентка. Ами ако нещо се обърка?

— Какво може да се обърка?

— Всичко — отвърна Ари. — Знаеш го по-добре от всеки.

Шамрон сякаш внезапно бе обзет от умора. Габриел бутна надолу реостата на нощната лампа.

— Какво смяташ да правиш? — попита Ари. — Да ми четеш приказка за лека нощ?

— Ще поседя с теб, докато заспиш.

— Геула може да направи това. Върви си вкъщи и си почини. Ще ти са нужни сили.

— Ще постоя малко.

— Върви си у дома — настоя Шамрон. — Там има някой, който с нетърпение очаква да те види.

* * *

Двайсет минути по-късно, когато зави с колата по улица „Наркис“, Габриел видя, че прозорците на апартамента му светят. Той паркира шкодата си зад ъгъла, мина тихо по тъмната алея и влезе в сградата. Като се вмъкна в апартамента, въздухът бе изпълнен с мирис на ванилия. Киара седеше с кръстосани крака върху работната му маса под ярката светлина на насочващите се халогенни лампи. Щом влезе, тя го изгледа с присвити очи, после обърна взор към онова, което някога бе педантично обзаведена всекидневна.

— Харесва ми какво си направил тук, Габриел. Моля те, кажи ми, че не си махнал и леглото ни.

Той поклати отрицателно глава и я целуна.

— Докога ще си в града? — попита тя.

— Тръгвам утре сутринта.

— Както винаги, ориентацията ми във времето е отлична. Колко време ще отсъстваш?

— Трудно е да се каже.

— Може ли да ме вземеш с теб?

— Не и този път.

— Къде отиваш?

Габриел ѝ помогна да слезе от масата и угаси лампата.

---

[1] Служба за обща сигурност на Израел в рамките на Министерството на вътрешните работи, която играе ролята на контраразузнаване. — Б.пр. ↑

13. ЛОНДОН

— Трябва ми картина на Ван Гог, Джулиан.

— Та не ни ли трябва на всички, венчелистче?

Ишърууд дръпна ръкава на палтото си и погледна часовника си. Беше десет часът сутринта. Обикновено по това време той вече бе в галерията си, а не се разхождаше по брега на езерото в Сейнт Джеймсис Парк. Джулиан спря за момент да погледа флотилията от патици, които се носеха бавно по гладката повърхност на водата към острова. Габриел се възползва от възможността да огледа парка, за да види дали не ги следят. След това хвана Ишърууд за лакътя и го поведе към Хорс Гардс Роуд.

Двамата бяха пълна противоположност, образи от различни картини. Габриел носеше черни джинси и велурени обувки, които не издаваха никакъв шум, докато вървеше. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете на коженото му яке, раменете — леко приведени напред, а зелените му очи неуморно оглеждаха парка. Ишърууд — петнайсет години по-възрастен от Алон и няколко сантиметра по-висок — носеше сив костюм на тесни бели райета и вълнено палто. Прошарената му коса покриваше яката на палтото му и се развяваше леко, докато вървеше пъргаво с широка крачка. Имаше нещо несигурно в Джулиан Ишърууд. Както винаги, Габриел трябваше да устои на порива си да се протегне и да го дръпне, за да забави темпото си.

Двамата се познаваха от трийсет години. Подчертано английското фамилно име на Джулиан и непохватните му английски обноски донякъде прикриваха факта, че той не е англичанин. Водеше се такъв по националност и паспорт, но беше немец по рождение, французин по възпитание и евреин по религия. Само шепа доверени приятели знаеха, че още невръстно дете, Ишърууд беше пристигнал в Лондон през 1942 година като бежанец, след като бил пренесен през заснежените Пиренеи от двама баски овчари. Или че баща му — прочутият берлински търговец на картини Самуел Исаковиц — бе убит заедно със съпругата си в концентрационния лагер Собибор. Всъщност

имаше и още нещо, което Джулиан Ишърууд държеше в тайна от своите конкуренти в лондонския художествен свят, а и от почти всички останали. През годините той от време на време бе правил услуги на един господин от Тел Авив, наречен Шамрон. На жаргона, употребяван в Службата, Ишърууд беше *саян* — неплатен доброволен помощник. Джулиан бе вербуван от Ари Шамрон заради единствено нещо: да помогне и да поддържа прикритието на един много специален агент.

— Как е моят приятел Марио Делвекио? — попита Ишърууд.

— Изчезна безследно — отговори Габриел. — Надявам се, че моето разкриване не ти е причинило някакви проблеми.

— Не, никакви.

— Не са се разнесли слухове по улиците? Не са ти задавали въпроси на търговете? Не си имал посещения от хора от МИ5?

— Питаш дали лондончани не гледат на мен като на зъл израелски шпионин?

— Точно това те питам.

— Всичко е спокойно на този фронт, но пък и ние никога не сме афиширали нашите взаимоотношения, нали? Това не е в стила ти. Ти не афишираш нищо. Ти си един от двамата или тримата най-добри реставратори на картини в света и никой не те познава в действителност. Срамота!

Те стигнаха до ъгъла на Грейт Джордж Стрийт и Габриел зави надясно, в Бърдкейдж Уок.

— Кой знае за нас в Лондон, Джулиан? Кой знае, че имаш професионални отношения с Марио?

Ишърууд вдигна поглед към мокрите корони на дърветата, растящи по протежение на тротоара.

— Всъщност много малко хора. Единият естествено е Джеръми Краб от „Бонамс“. Той още ти е сърдит, защото му откъсна под носа онзи Рубенс. — Джулиан сложи дългата си костелива ръка на рамото на Габриел. — Имам купувач за картината. Сега се нужда единствено от нея.

— Положих лака вчера, преди да напусна Йерусалим — каза Алон. — Ще използвам един от най-добрите ни превозвачи да я докара тук колкото се може по-скоро. Може да я получиш в края на седмицата. Впрочем дължиш ми сто и петдесет хиляди паунда.

— Чекът вече е изпратен по пощата, венчелистче.

— Кой още? — настоя Габриел. — Кой друг знае за нас?

Ишърууд се замисли.

— Онова нищожество Оливър Димбълби — каза накрая. — Спомняш ли си Оливър? Запознах те с него в „Грийнс“ един следобед, когато обядвахме там. Тантурест дребен търговец от Кинг Стрийт. Веднъж се опита да купи галерията ми.

Габриел си спомни. Още държеше някъде претенциозната позлатена визитка, която Оливър му бе дал. Тогава Димбълби едва погледна към него. Той си бе такъв.

— През годините съм правил много услуги на Краб — каза Ишърууд. — От този вид услуги, за които не обичаме да говорим в нашата работа. Колкото до Оливър Димбълби, помогнах му да оправи ужасната бъркотия, която забърка с едно момиче, работещо в галерията му. Взех бездомното дете при мен. Дадох ѝ работа. Тя ме изостави, за да отиде при друг търговец, както впрочем правят всичките ми момичета. Какво е това, което отблъсква жените от мен? Аз съм лесна плячка. Жените го разбират. Същото важи и за твоя малък отряд. Хер Хелер със сигурност го е разбрал.

Хер Рудолф Хелер — капиталист спекулант от Цюрих — беше един от любимите псевдоними на Шамрон. Тъкмо него бе използвал, когато вербува Джулиан.

— Впрочем как е той?

— Изпраща ти поздрав.

Алон сведе поглед към мокрия паваж на Бърдкейдж Уок. Откъм парка повя хладен вятър. Сухите листа се затъркаляха с шумолене пред краката им.

— Нужна ми е картина на Ван Гог — повтори Габриел.

— Да, вече го чух. Проблемът е, че аз не притежавам такава. В случай че си забравил, галерия „Ишърууд Файн Артс“ е специализирана за творби на стари майстори. Ако искаш импресионисти, трябва да потърсиш другаде.

— Обаче ти знаеш откъде мога да се сдобия с такава картина.

— Освен ако не възнамеряваш да откраднеш някоя, доколкото знам, в момента на пазара няма нищо.

— Но това не е вярно, нали, Джулиан? Ти знаеш за една. Разказа ми за нея преди сто години — за неизвестна дотогава картина, която

баща ти е видял в Париж в периода между двете световни войни.

— Не само баща ми — отвърна Ишърууд. — И аз я видях. Винсент я е нарисувал в Овер сюр Оаз през последните дни на живота си. Носи се слух, че тя може да е причината за неговата гибел. Проблемът е, че картината не е за продан и вероятно никога няма да бъде. Семейството ми даде ясно да разбере, че никога няма да се раздели с нея. Те също така са твърдо решени да държат съществуването ѝ в тайна.

— Разкажи ми пак историята.

— Сега нямам време, Габриел. В десет и половина имам среща в галерията.

— Отмени я, Джулиан. Разкажи ми за тази картина.

* * *

Ишърууд прекоси пешеходния мост, който минаваше над езерото, и се насочи към галерията си в Сейнт Джеймс. Габриел мушна още по-дълбоко ръцете си в джобовете на якето си и го последва.

— Почиствал ли си някога негова картина? — попита Джулиан.

— На Винсент? Никога.

— Какво знаеш за последните му дни?

— Предполагам, каквото знаят всички.

— Говориш глупости, Габриел. Не се опитвай да ме правиш на идиот. Мозъкът ти е като „Речник на изкуството“ на Гроув.

— Било е през лятото на 1890 година, нали?

Ишърууд кимна утвърдително:

— Моля, продължавай.

— След като напуснал приюта в Сен Реми, той отишъл в Париж да види брат си Тео и снаха си Йохана. Посетил няколко галерии и изложби и се отбил в магазина за художествени материали на Жулиен Пер Танги, за да провери няколко платна, които държал там на склад. След три дни взел да става неспокоен и хванал влака за Овер сюр Оаз, намиращ се на трийсет километра от Париж. Смятал, че тихото провинциално градче Овер ще е идеалното място за неговата работа, а и било близо до Тео — неговата финансова и емоционална опора в

живота. Наел стая над кафене „Раву“, а за здравето му се грижел доктор Пол Гаше.

Габриел хвана Джулиан за ръката и двамата пресякоха бежешком „Мел“, възползвайки се от една пролука в уличното движение, после поеха по Марлборо Роуд.

— Веднага започнал да рисува. Стилът му, както и настроението, бил спокоен, а колоритът — по-приглушен. Нямамо ги вълнението и агресивността, които характеризират повечето от работите му, рисувани в Сен Реми и Арл. Освен това бил изумително продуктивен. За двата месеца, прекарани в Овер, Винсент нарисувал повече от осемдесет картини. По картина на ден. Някои дни и по две.

Завиха по Кинг Стрийт. Габриел внезапно млъкна. Пред тях, поклащайки се по тротоара към входа на аукционната къща „Кристис“, вървеше Оливър Димбълби. Ишърууд рязко сви по Бъри Стрийт и продължи оттам, докдето бе стигнал Алон:

— Когато не бил пред статива си, Винсент обикновено можел да бъде намерен в стаята му над кафене „Раву“ или в дома на Гаше. Докторът бил вдовец, с две деца — петнайсетгодишен син и дъщеря, която навършила двацет и една години по време на престоя на Ван Гог в Овер.

— Маргъорит.

Джулиан кимна утвърдително.

— Тя била красива девойка и силно увлечена по Винсент. Съгласила се да му позира, но за съжаление, без позволенията на баща си. Ван Гог я нарисувал облечена в бяла нощница в градината на нейния дом.

— „Маргъорит Гаше в градината“ — вметна Габриел.

— Когато разбрал това, баща ѝ побеснял.

— Обаче тя отново му позирала.

— Точно така — съгласи се Ишърууд. — Втората картина е „Маргъорит Гаше пред пианото“. Тя се появява и в „Храсталак с две фигури“ — дълбоко символична творба, която някои от изкуствоведите считат за предсказание за смъртта на Винсент. Обаче аз мисля, че показва Винсент и Маргъорит, вървящи по централната църковна алея — предчувствието на художника за бъдеща сватба.

— Но е имало и четвърта картина с Маргъорит?

— „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“ — отговори Джулиан. — Тя е най-хубавата от серията. Само шепа хора са имали щастието да я видят или изобщо знаят, че съществува. Винсент я е нарисувал няколко дни преди смъртта си. После тя изчезва.

* * *

Те стигнаха до Дюк Стрийт, минаха през тесен пасаж и влязоха в квадратен вътрешен двор с тухлена настилка, наречен Мейсънс Ярд. Галерията на Ишърууд се помещаваше в стара викторианска складова постройка, издигаща се в далечния край, която бе вклинена между офиса на малка гръцка транспортна компания и кръчма, пълна с красиви куриерки, придвижващи се с малки моторетки. Джулиан понечи да тръгне през двора към галерията си, но Габриел го хвана за ревера и го дръпна в противоположната посока. Докато вървяха бавно покрай сградите, хвърлящи хладна сянка, Ишърууд продължи разказа си за смъртта на Ван Гог:

— Вечерта на 27 юли Винсент, видимо измъчван от болки, се върнал в кафене „Раву“ и с мъка се заизкачвал по стълбите към стаята си. Госпожа Раву го последвала и открила, че е прострелян. Изпратила да извикат лекар. Лекарят естествено бил Гаше. Той решил, че е невъзможно да се извади куршумът от гърдите на Ван Гог, и извикал Тео в Овер. Когато Теодорус пристигнал на следващата сутрин, заварил брат си да пуши лула, седнал в леглото. Винсент починал по-късно същия ден.

Стигнаха до участък, огрян от ярките слънчеви лъчи. Джулиан засенчи очи с дългата си ръка.

— Има много неизяснени въпроси около смъртта на Ван Гог. Не се знае откъде е взел пистолета, нито точното място, където се е прострелял. Има много неясноти и относно мотива. Дали самоубийството му е било кулминация на дългата борба с депресията? Дали се е разстроил от току-що полученото от Тео писмо, в което брат му съобщавал, че имайки жена и дете, вече няма да може да го подкрепя финансово? Дали Винсент не е отнел живота си като част от план, целящ да предизвика интерес към творбите му — и така те да

станат продаваеми? Аз мисля, че смъртта му има нещо общо с Гаше. Или по-точно с неговата дъщеря.

Те отново потънаха в сенките на двора. Ишърууд свали ръката си.

— В деня преди Винсент да се простреля, той отишъл в дома на доктора. Двамата се скарали ужасно и Ван Гог заплашил Гаше с пистолет. Каква е била причината за тази караница? По-късно доктор Гаше заявил, че е било заради рамката на една картина. Аз пък смятам, че е заради Маргьорит. Мисля, че вероятно има нещо общо с „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“. Това е прелестна картина, един от най-хубавите му портрети. Позата и обстановката ясно показват булка през първата ѝ брачна нощ. Нейният смисъл не може да не е забелязан от човек като Пол Гаше. Ако е видял картината, а няма основание да се смята, че не е така, сигурно се е вбесил. Вероятно докторът е казал на Винсент, че не може да става и дума за брак с дъщеря му. Може да му е забранил да рисува Маргьорит. Може дори да му е забранил да я вижда. Това, което със сигурност знаем, е, че Маргьорит Гаше не е присъствала на погребението на Ван Гог, макар че на следващия ден са я забелязали, обляна в сълзи, да оставя слънчогледи на гроба му. Тя никога не се омъжила и живяла усамотено в Овер до смъртта си през 1949 година.

Подминаха входа за галерията на Джулиан и продължиха да вървят.

— След смъртта на Винсент картините му станали притежание на Тео. Той уредил да докарат творбите, рисувани от брат му в Овер, и ги оставил на склад в магазинчето на търговеца на художествени материали Жулиен Танга в Париж. Тео умрял скоро след Винсент и картините станали собственост на Йохана, съпругата му. Никой от останалите роднини на Ван Гог не поискал дори една негова творба. Братът на Йохана смятал, че те нямат никаква стойност, и предложил да ги изгорят. — Ишърууд спря. — Можеш ли да си представиш? — Отново zakрачи напред. — Йохана обаче им направила опис и неуморно работила да изгради репутацията на Винсент. Благодарение на снаха си Ван Гог е считан за велик художник. Обаче има очебиен пропуск в списъка ѝ с известните творби на Винсент.

— „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“.

— Точно така — съгласи се Джулиан. — Дали е било случайно, или е било нарочно? Естествено никога няма да узнаем, но аз имам теория. Вярвам, че Йохана е знаела, че картината може да е довела до смъртта на Ван Гог. Какъвто и да е бил случаят, тя е продадена евтино от склада на Танги година и нещо след смъртта на Винсент и никога не е видяна повече. Тук вече баща ми се появява в тази история.

* * *

Те завършиха първата си обиколка на двора и започнаха втората. Ишърууд забави крачка и заговори за баща си:

— Дълбоко в себе си той винаги е бил берлинчанин. Щеше да остане там завинаги. Разбира се, това не беше възможно. Баща ми видя задаващите се буреносни облаци и побърза да напусне града. В края на 1936 година ние напуснахме Берлин и се преместихме в Париж. — Джулиан погледна Габриел. — Много жалко, че дядо ти не направи същото. Той беше голям художник. Произхождаш от добър род, момчето ми.

Алон побърза да смени темата:

— Галерията на баща ти е била на Рю дьо ла Боети, нали?

— Разбира се — каза Ишърууд. — По онова време Рю дьо ла Боети беше средище на артистичния свят. Пол Розенберг имаше галерия на номер 21. Пикасо и Олга живееха от другата страна на двора, на номер 23. Жорж Вилденщайн, Пол Гийом, Йос Хесел, Етиен Биню — всички бяха там. Галерия „Исаковиц Файн Артс“ се помещаваше до тази на Пол Розенберг. Ние живеехме в апартамент над изложбените зали. Пикасо за мен беше „чичо Пабло“. Той ми разрешаваше да го гледам как рисува, а Олга ме черпеше с шоколади, докато ми прилошеше.

На устните на Джулиан се появи усмивка, която бързо угасна, когато продължи да разказва за баща си:

— Германците пристигнаха през май 1940 година и започнаха да плякосват. Баща ми нае замък в Бордо — откъм линията на Виши, и пренесе повечето от ценните си картини там. Скоро и ние го последвахме. Германците навлязоха в неокупираната зона през 1942 година и започнаха патрулните им обиколки и депортирането. Бяхме

хванати в капан. Баща ми плати на двама баски овчари да ме преведат през планината в Испания. Даде ми да нося някои документи, професионален каталог и два дневника. Тогава го видях за последен път.

На Дюк Стрийт прозвуча клаксон и ято гълъби изхвърча над сенчестия двор.

— Минаха години, преди да прочета дневниците. В единия от тях открих бележки за картина, която баща ми видял една вечер в Париж в дома на човек, наречен Исак Вайнберг.

— „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“.

— Вайнберг казал на баща ми, че е купил творбата от Йохана малко след смъртта на Винсент, за да я подари на съпругата си за рождения ѝ ден. Както изглежда, госпожа Вайнберг е приличала на Маргьорит. Баща ми попитал Исак дали не би искал да я продаде, но той отговорил, че не желае. Освен това помолил баща ми да не споменава пред никого за картината и той с радост му обещал.

Мобилният телефон на Ишърууд иззвъня. Той не му обърна внимание.

— В началото на седемдесетте години, точно преди да те срещна, бях по работа в Париж. Трябваше да убия няколко часа между две срещи и реших да посетя Исак Вайнберг. Отидох на адреса в Маре, записан в дневника на баща ми, но Вайнберг го нямаше там. Не беше преживял войната. Обаче се видях със сина му — Марк, и му разказах за бележките в дневника на баща ми. Отначало той отрече историята, но накрая стана по-отстъпчив и ми позволи да видя картината, след като му се заклех, че ще мълча до гроб. Тя висеше в спалнята на дъщеря му. Попитах го дали не е склонен да се раздели с нея. Той естествено отказа.

— Сигурен ли си, че е на Ван Гог?

— Абсолютно.

— И оттогава не си се връщал там?

— Мосю Вайнберг ми даде ясно да разбере, че картината никога няма да бъде продадена, така че не виждах смисъл. — Ишърууд спря да върви и се обърна към Габриел: — Добре, венчелистче. Разказах ти историята. Сега би ли ми обяснил за какво е всичко това?

— Много се нуждая от тази картина на Ван Гог, Джулиан.

— За какво?

Алон го хвана за ръкава и го поведе към вратата на галерията.

* * *

До остъклената врата беше монтиран електронен домофонен панел с четири звънеца със съответните табелки. На едната се виждаше поизтрит на места надпис: *Ишъ уу Файн Ар с: само с предварителна уговорка*. Джулиан отключи вратата и поведе Габриел по стълбите, застлани с протрит кафяв килим. Към площадката гледаха две врати. Лявата беше на малка туристическа агенция. Собственичката ѝ — стара мома, наречена госпожица Арчър — седеше зад бюрото си под постер, на който бе изобразена щастлива двойка, блискаща се в лазурна вода. Вратата на Ишърууд беше вдясно. Последната му секретарка Таня — същество с изражение, сякаш постоянно се извинява — погледна крадешком, когато Джулиан и Габриел влязоха.

— Това е господин Клайн — каза Ишърууд. — Той иска да види нещо на горния етаж. Никакви прекъсвания, скъпа Таня.

Те се качиха в асансьора с размери на телефонна кабинка и се заизкачваха, застанали толкова близо един до друг, че Алон подушваше снощното бордо в дъха на спътника си. След няколко секунди асансьорът спря със силно разтърсване и вратата се отвори със скърцане. Изложбената зала на Джулиан тънеше в полумрак, осветена единствено от късното сутрешно слънце, което проникваше през стъкления покрив. Ишърууд се настани на кадифения диван в средата на помещението, а Габриел направи малка обиколка. В мрака картините почти не се виждаха, но той ги познаваше много добре: „Венера“ на Бернардино Луини, „Рождество Христово“ на Перино дел Вага, „Кръщението на Исус“ на Бордоне и възхитителен пейзаж на Клод Лорен.

Джулиан понечи да заговори, но Алон вдигна предупредително пръст пред устните си и извади от джоба на якето си нещо, което приличаше на мобилен телефон „Нokia“. Наистина беше „Нokia“, но притежаваше някои допълнителни екстри, които не бяха достъпни за обикновените клиенти, като *GPS* и детектор за скрити подслушвателни устройства. Габриел направи втора обиколка на залата, този път с очи,

приковани върху дисплея на телефона. След това седна до Ишърруд и тихичко му разказа защо му е необходима картина на Ван Гог.

— *Зизи* ал Бакари? — попита невярващо Джулиан. — Проклетият терорист? Сигурен ли си?

— Той не поставя бомбите. Дори не ги *изработва*. Обаче плаща сметките и използва бизнес империята си, за да улеснява придвижването на хора и оръжия по целия свят. В днешния свят, което е също толкова лошо. Дори *по-лошо*.

— Веднъж го срещнах, но той едва ли ме помни. Ходих на парти в неговото имение в Глостършър. *Огромно* парти. Море от хора. Зизи никъде не се виждаше. Появи се в края като проклетия Гетсби. Заобиколен от бодигардове даже в собствения си дом. Странен тип. Обаче е ненаситен колекционер, нали? Предмети на изкуството. Жени. Всичко, което може да се купи с пари. Хищен, доколкото съм чувал. Естествено никога не съм правил сделка с него. Вкусът на Зизи не е ориентиран към старите майстори. Той харесва импресионистите и някои художници модернисти. Всички саудитци са такива. Тях не ги привличат християнските образи на старите майстори.

— Той не притежава картина на Ван Гог, Джулиан. От време на време е намеквал, че търси творба на Винсент. Обаче не каква да е. Искане нещо специално.

— От това, което съм чувал, Зизи купува много внимателно. Харчи купища пари, но го прави умно. Притежава колекция като на най-престижните музеи, но не е осъзнал, че в нея няма творба на Ван Гог.

— Художественият му съветник е англичанин, някой си Андрю Малоун. Познаваш ли го?

— За съжаление, Андрю и аз се познаваме много добре. Той е бръкнал дълбоко в джобовете на Зизи. Прекарва уикендите на неговата яхта, която е голяма като „Титаник“, доколкото съм чувал. Андрю е хитър колкото тях. И голям мръсник.

— В какво отношение?

— Той смуче от две страни, венчелистче.

— Какво искаш да кажеш, Джулиан?

— Андрю е подписал ексклузивен договор със Зизи, което означава, че не трябва да изкарва пари от друг търговец или колекционер на картини. По този начин тузарите като Ал Бакари искат

да са сигурни, че съветът, който получават, не е повлиян от конфликт на интереси.

— А какво прави Малоун?

— Изнудвания, двойни комисиони, наречи го както искаш.

— Сигурен ли си?

— Да, венчелистче. Всеки в града знае, че за да прави бизнес със Зизи, трябва да плати такса на Андрю Малоун.

Ишъруд внезапно стана от дивана и закри из изложбената зала.

— Е, какъв е планът ти? Да изкараш Зизи от дупката му с творба на Ван Гог? Да я развееш пред него с надеждата, че той ще захапне кукичката, кордата и тежестта? Обаче трябва да има нещо в другия край на въдицата, нали? Някой от твоите агенти?

— Нещо такова.

— И къде смяташ да се разиграе този фарс? Тук, нали?

Габриел огледа одобрително залата.

— Да — отговори той. — Мисля, че това ще свърши чудесна работа.

— Точно от това се боях.

— Нужен ми е търговец на картини — поясни Алон. — Някой известен в гилдията. Някой, на когото мога да се доверя.

— Аз съм се специализирал в старите майстори, не в импресионистите.

— Това няма значение за тайна сделка като тази.

Джулиан не оспори казаното. Знаеше, че Габриел е прав.

— Мислил ли си за последствията, които може да има за мен, ако малкият ти гамбит^[1] се провали? Аз ще бъда белязан. Мога да се справя с хора като Оливър Димбълби, но с всички скапани алкайдовци, взети заедно... това е съвсем друго нещо.

— Очевидно ще трябва да вземем някои постоперативни предпазни мерки за твоята сигурност.

— Харесвам евфемизмите ти, Габриел. Ти и Шамрон винаги прибягвате до тях, когато истината е твърде ужасна, за да се изрече на глас. Те ще обявят *фетва*^[2] за главата ми. Ще трябва да затворя галерията и да се крия.

Габриел, изглежда, не се трогна от протестите на галериста.

— Джулиан, няма да станеш по-млад. Наближаваш края на земния си път. Нямах деца. Нямах наследници. Кой ще поеме галерията? Освен това отдели малко време да изчислиш комисионата си при една частна продажба на неизвестна досега творба на Ван Гог. Прибави към това парите, които ще спечелиш при продажбата на складовата ти наличност.

— Представям си една прекрасна вила в Южна Франция. Ново име. Екип момчета от Службата, които се грижат за мен, като изкуфея напълно.

— Гледай да има свободна стая и за мен.

Ишърууд отново седна.

— Твоят план има един сериозен недостатък, венчелистче. Ще ти бъде по-лесно да хванеш в капана твоя терорист, отколкото да придобиеш тази творба на Ван Гог. Дори да приемем, че тя още е притежание на семейство Вайнберг, откъде си сигурен, че те ще ти я дадат?

— Кой е споменавал нещо за даване?

Джулиан се усмихна.

— Ще ти дам адреса.

---

[1] Начален ход в шахмата, при който една от двете страни предлага жертва на фигура — обикновено пешка. — Б.пр. ↑

[2] В мюсюлманското право — присъда издадена от мюфтията. В най-общ смисъл означава оценка по даден въпрос от гледна точка на шериата. — Б.пр. ↑

14. КВАРТАЛ МАРЕ, ПАРИЖ

— Трябва да хапнеш нещо — каза Узи Навот.

Габриел поклати глава. Беше обядвал във влака от Лондон.

— Вземи си от борша — настоя Навот. — Не можеш да дойдеш в ресторанта на Жо Голденберг и да не си поръчаш борш.

— Мога — отговори Алон. — Храните с лилав цвят ме изнервят.

Навот хвърли поглед към сервитьора и поръча още една голяма купа с борш и чаша червено вино *кашер*^[1]. Габриел се намръщи и погледна през прозореца. Неспирен дъжд трополеше по паважа на Рю де Розие и беше почти тъмно. Беше поискал да се срещне с Навот на не толкова популярно с деликатесите си място в най-известния еврейски квартал на Париж, но Узи бе настоял да е при Жо Голденберг, основавайки се на дългогодишното си убеждение, че най-доброто място да скриеш бор е в гората.

— Това място ме изнервя — прошепна той. — Хайде да се поразходим.

— В това време? Забрави. Освен това никой няма да те разпознае с тази дегизировка. Дори и аз едва те познах, когато влезе.

Алон погледна към призрачното лице, отразено в прозореца. Носеше черен кадифен каскет, контактни лещи, които променяха зелените му очи в кафяви, и фалшива козя брадичка, подчертаваща и бездруго тясното му лице. До Париж бе пътувал с германски паспорт под името Хайнрих Кивер. След като пристигна на Гар дю Нор, се разхожда в продължение на два часа по бреговете на Сена, за да провери дали не е следен. В чантата на рамото му имаше овехтял том с произведения на Волтер, който купи от един букинист на кея Монтебело.

Той се извърна и погледна Навот. Беше широкоплещест, няколко години по-млад от Габриел, с къса червеникаворуса коса и бледосини очи. Според речника на Службата, Узи беше *катса* — старши агент под прикритие и наблюдаващ офицер. Владеещ няколко езика, притежаващ невероятен чар и ужасна арогантност, той бе проникнал в редица палестински терористични групи и вербувал агенти в арабските

посолства из цяла Западна Европа. Имаше източници на информация в почти всички европейски разузнавателни служби и служби по сигурността и беше наблюдаващ офицер на широка мрежа от саяни. Навот винаги можеше да разчита да получи най-хубавата маса в ресторанта на хотел „Риц“ в Париж, защото салонният управител бе негов платен информатор, какъвто беше и началникът на камериерките. Сега беше облечен в сиво сако от туид и черен пуловер с поло яка, тъй като в Париж се подвизаваше под името Венсан Лафон — автор на пътеписи на свободна практика, родом от Бретан, който прекарва повечето време в пътуване. В Лондон беше известен като Клайд Бриджис — маркетингов директор за Европа на неизвестна канадска фирма за софтуер. В Мадрид беше финансово независим германец, който виси с часове по кафенета и барове и пътува, за да успокои неспокойната си и сложна натура.

Навот бръкна в чантата си за документи и извади кафява картонена папка, която сложи на масата пред Габриел.

— Това е собственичката на твоя Ван Гог — каза той. — Погледни я.

Алон дискретно отвори папката. На снимката, която беше вътре, се виждаше привлекателна жена на средна възраст с черна къдрава коса, мургаво лице с маслинен оттенък и дълъг орлов нос. Тя се криеше под чадър и слизаше по каменно стълбище в Монмартър.

— Хана Вайнберг — поясни Узи. — Четиридесет и четири годишна, неомъжена, бездетна. Еврейка по демографски данни. Единствено дете без деца. При това положение няма да ни бъдат нужни официалности. — Навот сведе очи и намръщено хапна малко от порцията пилешко задушено със зеленчуци. Той беше изпълнен с песимизъм по отношение бъдещето на еврейския народ. — Притежава малък бутик на Рю Лъопик в Монмартър. Така се казва и магазинът ѝ — „Бутик Лъопик“. Направих тази снимка днес, в ранния следобед, когато отиваше да обядва. Останах с впечатлението, че бутикът е повече хоби, отколкото призвание. Видях банковите ѝ сметки. Марк Вайнберг е оставил дъщеря си доста заможна.

Сервитърът пристигна и постави пред Габриел купа с виолетов буламач. Той веднага я бутна към средата на масата. Не можеше да понася миризмата на борш. Навот пусна зальк хляб в своята супа и го натисна с лъжицата си.

— Вайнберг е бил интересен човек. Бил е виден адвокат тук, в Париж. И нещо като борец за запазване на спомените. Допринесъл е много за оказване натиск на правителството за разкриване ролята на французите в холокоста. В резултат на това не е бил много популярен в някои парижки среди.

— А дъщерята? Каква е нейната политическа принадлежност?

— Умерена евросоциалистка, но това не е престъпление във Франция. Освен това е наследила малко от борбеността на баща си. Участва в група, която се опитва да се пребори с антисемитизма тук. Всъщност веднъж се е срещала с френския президент. Погледни под снимката.

Габриел откри изрезка от френско списание, в която се говореше за съществуващата напоследък антисемитска вълна във Франция. На снимката към статията се виждаха еврейски демонстранти, които вървят по един от мостовете на Сена. Начело на колоната беше Хана Вайнберг, носеща плакат с надпис СПРЕТЕ ОМРАЗАТА СЕГА!

— Посещавала ли е Израел?

— Поне четири пъти. От Шабак работят по този въпрос, за да се уверят, че не е заговорничила с терористите в Рамала. Сигурен съм, че няма да открият нищо за нея. Тази жена е златна, Габриел. Тя е дар от боговете на разузнаването.

— Какви са сексуалните ѝ наклонности?

— Към мъжете, доколкото знаем. Има връзка с цивилен служител.

— Евреин?

— Да, слава богу.

— Влизал ли си в нейния апартамент?

— Влязох заедно с екипа *невиоти*.

Невиотите бяха агенти, специализирани да събират информация от трудни цели — като апартаменти, офиси, хотелски стаи. Отделението използваше най-добрите специалисти по влизане с взлом и най-добрите крадци на света. Габриел имаше други планове за тях на по-късен етап от операцията, при условие че Хана Вайнберг се съгласи да се раздели със своя Ван Гог.

— Видя ли картината?

Узи кимна утвърдително:

— Държи я в своята детска стая.

— Как изглежда?

— Искаш моята преценка за творба на Ван Гог? — Навот сви широките си рамене. — Много красива картина, изобразяваща момиче, седнало пред тоалетка. Нямам артистични наклонности като теб. Разбирам от задушено пиле и от добър любовен филм. Не ядеш борша си.

— Не ми харесва, Узи. Казах ти, че не го обичам.

Навот взе лъжицата на Габриел и сипа малко кисела сметана, която веднага изсветли лилавия цвят на сместа.

— Надзърнах в книгата ѝ — продължи Узи. — Претършувахме гардеробите и чекмеджетата ѝ. Сложихме по един бръмбар на телефона и на компютъра ѝ. Човек не може да е много сигурен в подобна ситуация.

— Пълен обхват на стаята?

Узи изглеждаше засегнат от този въпрос.

— Естествено — отвърна той.

— Какво използвате за подслушвателен пост?

— За момента един бус. Ако се съгласи да ни помогне, ще се нуждаем от нещо по-трайно. Един от *невиотите* вече проучва съседните сгради за подходящ апартамент.

Навот отмести настрана чинията с остатъците от задушеното пиле и започна да яде от борша на Габриел. Въпреки цялата си европейска изтънченост, дълбоко в себе си той си оставаше селянин от *щетла*^[2].

— Виждам накъде отиват нещата — каза той между две загребвания с лъжицата. — Ти ще трябва да откриеш лошия тип, а аз ще прекарам следващата година да наблюдавам момичето. Но винаги е било така, нали? Ти обираш цялата слава, докато редовите работяги като мен вършат мръсната работа. Боже, ти спаси самия папа! Как простосмъртен като мен може да се конкурира с теб?

— Млъкни и си яж супата, Узи.

Да бъдеш избраник на Шамрон си имаше цена. Габриел бе свикнал с професионалната завист на своите колеги.

— Утре трябва да замина — каза Навот. — Ще отсъствам само един ден.

— Къде отиваш?

— Амос иска да говори с мен. — Той замълча, а после добави: — Мисля, че е за работата в „Специални операции“. Тази, която ти отказа.

„Това е напълно разумно“ — помисли си Алон. Навот беше изключително способен действащ агент, взел участие в множество важни операции, в това число и няколко с Габриел.

— Това ли искаш, Узи? Работа на булевард „Цар Саул“?

Навот сви рамене.

— Доста дълго съм на огневата линия. Бела иска да се оженим. Трудно е да имаш стабилен семеен живот, когато живееш така. Понякога, когато се събудя сутрин, не знам къде ще ме отведе вятърът до края на деня. Може да закуся в Берлин, да обядвам в Амстердам и да присъствам на нощен брифинг с директора на булевард „Цар Саул“. — Узи съзаклятнически се усмихна на Алон. — Точно това американците не разбират за нас. Те поставят наблюдаващите си офицери в малка кутия и ги упрекуват, когато прекрачат границите ѝ. Службата не действа така. Никога не го е правила. Точно това я прави най-великата в света и затова нашето разузнаване е толкова по-добро от техните. Те няма да знаят какво да правят с мъж като теб.

Узи бе загубил интерес към борша. Премести го в другия край на масата, така че да изглежда, че Габриел е ял от него. Алон посегна към чашата с вино, но размисли. Болеше го глава от пътуването с влака и дъждовното парижко време, а виното *кашер* миришеше „привлекателно“ колкото разремител за боя.

— Обаче тя взема своята дан от браковете и любовните връзки, нали, Габриел? Колко от нас са разведени? Колко са имали връзки тук, на фронтовата линия? Ако работя в Тел Авив, поне по-често ще бъда у дома. При тази работа, разбира се, има доста пътувания, но все пак са по-малко, отколкото тук. Бела има жилище в Цезаря, близо до морето. Ще си живеем чудесно. — Той отново сви рамене. — Само ме чуй. Говоря така, сякаш Амос ми е предложил работата, а той не ми е предложил нищо. Доколкото знам, вика ме на булевард „Цар Саул“, за да ме уволни.

— Не ставай смешен. Ти си най-квалифицираният човек за тази работа. Ще ми бъдеш шеф, Узи.

— Твой шеф? *Моля те!* Никой не е твой шеф, Габриел. Само Стареца. — Лицето на Навот внезапно стана сериозно. — Как е той?

Чух, че не е добре.

— Ще се оправи — увери го Алон.

Двамата замълчаха, тъй като сервитьорът дойде до масата и взе свободните купи. Когато се отдалечи, Габриел върна папката на Навот, който я мушна обратно в чантата си.

— Е, как ще действаш с Хана Вайнберг?

— Ще я помоля да даде картина, която струва осемдесет милиона долара. Трябва да ѝ кажа истината — или поне някаква нейна версия. А после ще се оправяме с последствията по сигурността.

— А как ще подходиш? Ще ѝ правиш известно време мили очи или направо ще минеш на въпроса?

— Не правя мили очи, Узи. Никога не съм имал време за това.

— Е, поне няма да имаш проблем да я убедиш кой си. Благодарение на френските служби за сигурност всеки в Париж знае името ти и познава лицето ти. Кога искаш да започнеш?

— Тази вечер.

— Тогава имаш късмет.

Навот погледна към прозореца. Габриел проследи погледа му и видя жена с черна коса да върви по Рю де Розие, пазейки се с чадър. Той се изправи, без да каже и дума, и се насочи към вратата.

— Не се притеснявай, Габриел — промърмори под носа си Узи.
— Аз ще се погрижа за сметката.

* * *

В края на улицата тя зави наляво и се скри от погледа му. Габриел спря на ъгъла и видя облечени в черно ортодоксални евреи да влизат един по един в голяма синагога за вечерната служба. После погледна надолу по Рю Паве и зърна силуета на Хана Вайнберг да се отдалечава в мрака. Тя спря пред входа на жилищна сграда и бръкна в дамската си чанта за ключа. Габриел тръгна по тротоара и спря на няколко крачки от нея точно когато тя протегна ръка към ключалката.

— Мадмоазел Вайнберг?

Жената се обърна и погледна спокойно към него в тъмнината. Очите ѝ излъчваха хладнокръвие и изтънчена интелигентност. Ако се бе изплашила от приближаването му, с нищо не го показваше.

— Вие *сте* Хана Вайнберг, нали?

— Какво обичате, мосю?

— Нуждая се от вашата помощ — отговори Габриел. — Чудя се дали не можем да поговорим на някое уединено място.

— Познаваме ли се, мосю?

— Не — отвърна Алон.

— Тогава как бих могла да ви помогна?

— Ще бъде по-добре да го обсъдим насаме, мадмоазел.

— Нямам навика да ходя на уединени места с непознати мъже, мосю. А сега ме извинете.

Тя се обърна и пак протегна ключа към вратата.

— Става дума за ваша картина, мадмоазел Вайнберг. Трябва да говоря с вас за вашия Ван Гог.

Жената застина и отново го погледна. Очите ѝ още излъчваха спокойствие.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, мосю, но аз не притежавам картина на Ван Гог. Ако искате да видите някои от творбите на Винсент, предлагам ви да посетите музея „Д’Орсе“.

Тя пак извърна глава.

— „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“ — каза тихо Габриел. — Била е купена от вашия дядо от вдовицата на Теодорус ван Гог — Йохана, и подарена на баба ви за рождения ѝ ден. Тя е имала известна прилика с Маргьорит Гаше. Когато сте били дете, картината е висяла в стаята ви. Да продължавам ли?

Спокойствието я напусна. Когато заговори след краткото си изумление, гласът ѝ беше неочаквано гневен:

— Откъде знаете за картината?

— Не мога да ви кажа.

— Разбира се, че не можете — каза тя презрително. — Баща ми винаги ме предупреждаваше, че един ден някой алчен френски търговец на картини ще се опита да ми отнеме платното. Тя не е за продан и ако изчезне в някой момент, ще дам *описанието* ви на полицията.

— Аз не съм търговец на картини, не съм и французин.

— Тогава кой сте? — попита жената. — И за какво ви е моята картина?

[1] В юдаизма — храна или напитка, приготвена и сервирана в специални съдове и по определен начин в съответствие с религиозните норми. — Б.пр. ↑

[2] Малко еврейско земеделско градче — обикновено в Украйна, Беларус, Литва, Източна Полша (ивр.). — Б.пр. ↑

15. КВАРТАЛ МАРЕ, ПАРИЖ

Вътрешният двор беше пуст и тъмен, осветяван единствено от светещите прозорци на апартаментите в сградата. Те го прекосиха мълчаливо и влязоха във фоайето, където ги очакваше старомоден асансьор. Вместо да се качи в него, Хана се заизкачва по широкото стълбище и го заведе на четвъртия етаж. На площадката имаше две великолепни махагонови врати. На дясната нямаше табелка. Жената я отключи и го въведе в жилището. Габриел си отбеляза наум, че тя набра кода на панела за алармената система, преди да светне лампата. Хана Вайнберг, реши той, умееше да пази тайни.

Апартаментът беше голям, с неприветлив вестибюл и библиотека в съседство с всекидневната. Мебелите бяха стари, с избеляла брокатена дамска, прозорците — скрити зад дебели кадифени завеси, върху полицата на камината тихо тиктакаше позлатен часовник, който не беше точен. Професионалното око на Габриел веднага се насочи към шестте сносни маслени платна, които висяха на стените. Обстановката създаваше усещането за отминала епоха. В действителност Алон едва ли щеше да се изненада, ако видеше Пол Гаше да чете вечерните вестници под светлината на газена лампа.

Хана Вайнберг съблече палтото си и изчезна в кухнята. Габриел се възползва от възможността да надзърне в библиотеката. На лавиците зад стъклените витрини на строгата библиотека бяха наредени подвързани с кожа юридически издания. Тук имаше още картини — скучни пейзажи, мъж, яхнал кон, задължителната морска битка — но нищо, което да подсказва, че домакинята притежава и една изгубена картина на Ван Гог.

Той се върна във всекидневната точно когато Хана Вайнберг излезе от кухнята с бутилка „Сансер“ и две чаши. Тя му подаде бутилката и тирбушон и се загледа в ръцете му, докато той внимателно извади тапата. Не беше толкова привлекателна, колкото изглеждаше на снимката, показана му от Узи Навот. Може би там ефектът се бе получил от ярката парижка светлина или може би всички жени изглеждат привлекателни, когато слизат по стълби в Монмартър.

Плисираната ѝ вълнена пола и дебелият пуловер скриваха, както подозираше Габриел, малко набита фигура. Веждите ѝ бяха много широки и придаваха дълбока сериозност на лицето ѝ. Както беше седнала, заобиколена от старомодните мебели в стаята, тя изглеждаше по-възрастна от своите четирийсет и четири години.

— Изненадана съм да ви видя в Париж, мосю Алон. Последния път, когато прочетох името ви във вестника, парижката полиция все още ви издирваше за разпит.

— Опасявам се, че все още е така.

— И въпреки това сте дошли... просто да ме видите? Трябва да е нещо много важно.

— Така е, мадмоазел Вайнберг.

Габриел наля вино в двете чаши, подаде ѝ едната и вдигна своята в мълчалив тост. Тя направи същото, после поднесе чашата до устните си.

— Имате ли представа какво се случи тук, в Маре, след бомбения атентат? — попита Хана и отговори на собствения си въпрос. — Обстановката стана много напрегната. Носеха се слухове, че е поръчан от Израел. Всички повярваха, че е истина, и за съжаление, френското правителство доста се забави да предприеме нещо — даже след като се разбра, че това е лъжа. Нашите деца бяха бити по улиците. По прозорците на домовете и по витрините на магазините ни хвърляха камъни. По стените в Маре и други еврейски квартали се появиха ужасяващи надписи. Страдахме заради случилото се в онази гара. — Жената му хвърли изпитателен поглед, сякаш да се увери, че той наистина е мъжът, когото е видяла във вестниците и по телевизията. — Но и вие сте страдали, нали? Вярно ли е, че жена ви е била замесена в това?

Прямотата на въпроса ѝ изненада Алон. Първият му порив бе да я излъже, да замаже нещата, да насочи разговора към друга тема. Но това беше вербуване, а „перфектното вербуване — както винаги повтаряше Шамрон — по същество е едно отлично съблазняване“. „А когато съблазняваш — помни си Габриел, — трябва да разкриеш нещо за себе си“.

— Примамиха ме в Лионската гара, като отвлякоха жена ми — отговори той. — Възнамерявах да убият и двама ни, да дискредитират

Израел, както и да направят непоносим живота на евреите във Франция.

— Успяха... поне за малко. Не ме разбирайте погрешно, мосю Алон, за нас нещата тук все още са зле. Не толкова зле, както в дните след атентата. — Тя отпи от виното си, кръстоса крака и приглади плисетата на полата си. — Въпросът ми може да ви прозвучи глупаво предвид факта за кого работите, но как открихте моя Ван Гог?

Габриел помълча известно време, след това ѝ отговори искрено. При споменаване посещението на Ишърууд в същия този апартамент преди повече от трийсет години устните ѝ се извиха в усмивка, подсказваща, че тя си го спомня.

— Мисля, че го помня — каза Хана. — Висок мъж, доста представителен, притежаващ чар и изисканост, но в същото време някак уязвим. — Тя замълча, после добави: — Като вас.

— Чар и изисканост са думи, които рядко съм чувал за себе си.

— А уязвимост? — Жената пак се усмихна леко и това смекчи строгите черти на лицето ѝ. — До известна степен всички сме уязвими, нали? Дори и някой като вас? Терористите са открили слабото ви място и са се възползвали от него. Това го умеят най-добре. Те се възползват от нашето благоприличие, от уважението ни към живота. Преследват скъпите за нас неща.

„Навот беше прав — помисли си Габриел. — Тя е истински дар от боговете на разузнаването“. Той постави чашата си върху малката масичка. Очите на Хана следяха всяко негово движение.

— Какво е станало със Самуел Исаковиц? — попита тя. — Оцелял ли е?

Алон поклати глава.

— Той и съпругата му са били заловени в Бордо, когато германците са се придвижили на юг.

— Къде са ги изпратили?

— В Собибор.

Жената знаеше какво означава това. Нямаше нужда Габриел да казва нещо повече.

— А вашият дядо? — попита той.

Хана се взря за момент в своята чаша, преди да отговори.

— *Jeudi Noir* — каза тя. — Чували ли сте този израз?

Алон кимна мрачно. *Жьоди Ноар*. Черният четвъртък.

— Сутринта на 16 юли 1942 година четири хиляди френски полицаи нахлули в Маре и другите еврейски квартали със заповед да арестуват двайсет и седем хиляди еврейски имигранти от Германия, Австрия, Полша, Съветския съюз и Чехословакия. Баща ми и дядо ми били в списъка. Разбирате ли, моите дядо и баба произхождат от Люблинското воеводство в Полша. На двамата полицаи, който почукали на вратата на този апартамент, им дожаляло за баща ми и му казали да бяга. Католическо семейство, което живеело на долния етаж, го прибрало и той останал при тях до освобождението. Дядо ми и баба ми нямали този късмет. Изпратили ги в лагера за интернирани в Дранси, а пет дни по-късно с пломбиран вагон — в Аушвиц. Естествено това бил краят им.

— А картината на Ван Гог?

— Нямало време да вземат никакви мерки за нея, а и в Париж нямало човек, на когото дядо ми да има вяра. Нали разбирате, било война. Хората се предавали един друг за чифт чорапи и цигари. Като чул за предстоящите хайки, той свалил картината от рамката и я скрил под една дъска на пода в библиотеката. След войната на баща ми му отнело години, докато си върне апартамента. Едно френско семейство се било нанесло, след като дядо ми и баба ми били арестувани, и не му се искало да се откаже от прекрасното жилище на Рю Паве. Кой би могъл да ги вини за това?

— Кога баща ви си е върнал апартамента?

— През 1952 година.

— След десет години — каза Габриел. — И творбата на Ван Гог все още е била тук?

— Точно както дядо ми я бил оставил — скрита под дъската на пода в библиотеката.

— Удивително.

— Да — съгласи се Хана. — Картината е останала в семейство Вайнберг в продължение на един век, независимо от войната и холокоста. А сега вие искате да я пожертвам.

— Не да я пожертвате — каза Алон.

— А какво?

— Аз просто искам... — Той замълча, търсейки подходящата дума. — Искам да я взема *назаем*.

— Да я вземете назаем? За колко време?

— Не мога да кажа. Вероятно за месец. Може би за шест месеца. А може и за година или за по-дълго.

— С каква цел?

Габриел не беше готов да ѝ отговори. Взе корковата тапа и започна да чопли с нокътя на палеца си разкъсания ѝ край.

— Знаете ли колко струва картината? — попита Хана. — Ако искате да ви я дам — дори и за кратък период — смятам, че имам правото да знам защо.

— Така е — отговори Алон, — но трябва да знаете също, че ако ви кажа истината, животът ви вече няма да е същият.

Тя си наля още вино и притисна за момент чашата до тялото си, без да отпие.

— Преди две години в Маре бе извършено особено жестоко нападение. Едно еврейско момче бе нападнато от банда северноафриканци, докато се прибирало от училище. Запалили косата му и изрязали свастика на челото му. Белегът му още си стои. Организирахме демонстрация, за да окажем натиск на френското правителство да предприеме нещо срещу антисемитизма. Когато влязохме на Площада на Републиката, там имаше антиизраелска демонстрация. Знаете ли какво ни крещяха?

— Смърт на евреите.

— А знаете ли какво каза френският президент?

— Че във Франция няма антисемитизъм.

— От този ден животът ми вече не е същият. Освен това, както може би сте се досетили, аз съм много добра в пазенето на тайни. Кажете ми защо искате моя Ван Гог, мосю Алон. Може би ще успеем да се споразумеем.

* * *

Бусът за наблюдение беше паркиран в края на Парк Роял. Узи Навот почука два пъти на задното стъкло и веднага му отвори да влезе. Единият от *невиотите* седеше зад волана. Другият беше в задната част, наведен над електронна конзола и със слушалки на ушите.

— Какво става? — попита Навот.

— Габриел вече я спечели на своя страна — отвърна мъжът. — Сега ще нанесе решителния удар.

Узи си сложи чифт слушалки и заслуша обяснението, което Алон даде на Хана Вайнберг: как ще използва нейната картина, за да хване най-опасния мъж на света.

* * *

Ключът беше скрит в горното чекмедже на писалището в библиотеката. Тя го използва, за да отключи вратата в дъното на неосветения коридор, която водеше към детската стая. „Стаята на Хана — помисли си Габриел, — консервирана във времето“. Легло с дантелен балдахин. Лавици, отрупани с плюшени животни и играчки. Плакат на американски актьор, завоевател на женски сърца. И накрая — закачена над френски провинциален скрин — изгубената картина на Винсент ван Гог, потънала в плътната сянка.

* * *

Габриел пристъпи бавно напред и замря пред нея, подпрял брадичка с дясната си ръка и леко наклонил настрана главата си. После протегна ръка и нежно прокара пръсти по пищните мазки на четката. Бяха на Винсент — бе сигурен в това. На обхванатия от ентузиазъм Винсент. На влюбения Винсент. Реставраторът спокойно прецени състоянието на своя обект. Картината изглеждаше така, сякаш никога не бе почиствана. Повърхността ѝ бе покрита с тънък слой мръсотия и имаше три хоризонтални пукнатини в резултат на факта, както предположи той, че е била навита твърде стегнато от Исак Вайнберг в нощта преди Черния четвъртък.

— Предполагам, че трябва да поговорим за парите — каза Хана. — Джулиан за колко смята, че може да се продаде?

— Приблизително за осемдесет милиона. Съгласих се той да задържи десет процента комисиона като компенсация за ролята му в тази операция. Останалата част от сумата незабавно ще ви бъде преведена по сметка.

— Седемдесет и два милиона долара?
— Плюс-минус няколко милиона, разбира се.
— А когато операцията ви приключи?
— Ще ви върна картината.
— Как смятате да го направите?
— Оставете това на мен, мадмоазел Вайнберг.
— Когато ми върнете картината, какво ще стане със седемдесет и двата милиона? Плюс-минус няколко милиона, разбира се.
— Вие ще можете да задържите натрупаната лихва. В добавка ще ви платя наем. Как ви звучи сумата от пет милиона долара?
Тя се усмихна.
— Звучи ми чудесно, но нямам никакво намерение да задържа долларите за себе си. Не им искам парите.
— А какво смятате да направите с тях?
Хана му обясни.
— Идеята ви ми харесва — каза Габриел. — Договорихме ли се, мадмоазел Вайнберг?
— Да — отговори тя. — Смятам, че се договорихме.

* * *

След като напусна жилището на Хана Вайнберг, Алон отиде в един безопасен апартамент на Службата, който се намираше близо до Булонския лес. Наблюдаваха я три дни. Габриел я виждаше само на снимките от наблюдателните камери и чуваше гласа ѝ от записите. Всяка вечер той прослушваше касетите за някакви признаци на предателство или недискретност, но откри само вярност. В навечерието на деня, в който тя трябваше да предаде картината, той я чу да ридае тихо и осъзна, че Хана се прощаваше с Маргьорит.

На следващата сутрин Навот донесе картината, обвита в стара кувертюра, която взе от апартамента на жената. Отначало Габриел обмисли варианта да я изпрати в Тел Авив с куриер, но после реши да я изнесе лично от Франция. Той я свали от рамката и отдели платното от подрамника. Докато я навиваше внимателно, си помисли за Исак Вайнберг в нощта преди Черния четвъртък. Този път, вместо да бъде скрита под дъска на пода, тя бе пхната на сигурно място във

фалшивото дъно на куфара на Габриел. Узи Навот го закара до Гар дю Нор.

— Един агент от лондонската централа ще те чака на гара Ватерло — каза Навот. — Той ще те закара до Хийтроу. Там те очаква самолет на „Ел Ал“^[1]. Те ще се погрижат да нямаш проблеми с багажа.

— Благодаря ти, Узи. Няма да се занимаваш още дълго с уреждането на моите пътувания.

— Не съм толкова сигурен.

— Нещата с Амос не протекоха ли добре?

— Трудно е да го разбере човек.

— Какво каза той?

— Че се нуждае от няколко дни, за да го обмисли.

— Не си очаквал, че ще ти предложи работата веднага, нали?

— Не знам какво съм очаквал.

— Не се притеснявай, Узи. Ще получиш работата.

Навот паркира до тротоара на пресечката до гарата.

— Ще кажеш една добра дума за мен на булевард „Цар Саул“, нали, Габриел? Амос те харесва.

— Какво те кара да мислиш така?

— Просто казвам — рече Узи. — Теб всички те харесват.

Алон слезе от колата, взе куфара си от задната седалка и влезе в гарата. Навот изчака на тротоара да минат пет минути от заминаването на влака на Габриел, след това се качи в колата си и потегли, вливайки се в уличното движение.

* * *

Когато Алон пристигна, апартаментът беше тъмен. Той включи халогенната лампа и с облекчение видя, че студиото му все още е недокоснато. Киара седеше в леглото, когато Габриел влезе в спалнята. Косата ѝ беше прясно измита и прихваната назад с кадифена еластична кариока. Той я свали и откопча копчетата на нощницата ѝ. Картината лежеше до тях, докато се любеха.

— Знаеш ли — каза тя, — повечето мъже се връщат от Париж с някое шалче на „Ермес“ или с парфюм.

Телефонът извъня в полунощ. Габриел вдигна слушалката, преди да звънне втори път.

— Ще бъда там утре — каза той след минута и затвори.

— Кой беше? — поинтересува се Киара.

— Ейдриън Картър.

— Какво искаше?

— Да отида незабавно във Вашингтон.

— Какво има там?

— Едно момиче — отговори Габриел. — Картър е намерил момичето.

---

[1] Израелска авиокомпания. — Б.пр. ↑

16. МАКЛИЙН, ВИРДЖИНИЯ

— Как беше полетът?

— Безкраен.

— Дължи се на есенните джет стрийм^[1] — каза педантично Картър. — При това положение полетите от Европа до Америка се удължават с два часа.

— Израел не е в Европа, Ейдриън. Той е в Близкия изток.

— Наистина ли?

— Може да попиташ вашия директор на разузнаването. Той ще те изведе от заблудението.

Картър погледна надменно Габриел, после отново се съсредоточи върху пътя. Пътуваха към Вашингтон от летище „Дълес“ с очуканото волво на Ейдриън. Картър бе облечен със спортно сако от рипсено кадифе с кръпки на лактите. То подсилваше професионалния му имидж. Липсваше му единствено платнената чанта с дълга дръжка и чашата с кафе с инициалите на Националното обществено радио. Караше с доста по-ниска скорост от указаното ограничение и многократно поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Следят ли ни?

— Това са пътни полицаи — отговори Ейдриън. — Те са истински фанатици по този път. Някакви проблеми при паспортния контрол?

— Никакви — отговори Габриел. — Всъщност изглеждаха много щастливи, че ме виждат.

Това бе нещото, което Алон не успя да разбере в Америка — дружелюбността на граничните полицаи. Той винаги намираше нещо успокояващо в мрачната отегченост на израелците, които подпечатваха паспортите на летище „Бен Гурион“. Американските митнически служители бяха далеч по-приветливи.

Габриел погледна през прозореца. Бяха напуснали пътя от летище „Дълес“ и сега се движеха през Маклийн. Преди това бе идвал само веднъж във Вирджиния — на кратко посещение в безопасна квартира на ЦРУ, намираща се дълбоко в коневъдния район, близо до

Мидълбърг. Откри, че Маклийн е архетип на американско предградие — чисто и проспериращо, но някак скучно. Минаха край централната търговска част и навлязоха в елегантен жилищен квартал с големи еднофамилни къщи. Парцелите носеха имена като Мериуд и Колониални имения. Пред тях изплува крайпътна табела, на която пишеше: РАЗУЗНАВАТЕЛЕН ЦЕНТЪР „ДЖОРДЖ БУШ“.

— Не смяташ наистина да ме водиш в главната квартира, нали?

— Не, разбира се — отговори Картър. — Отиваме в Дистрикта.

Габриел знаеше, че вашингтонците наричат Дистрикт малкото градче на река Потомак. Те преминаха по надлеза на магистралата и навлязоха в хълмиста област с гъсти гори. Алон зърна между дърветата големи къщи с изглед към реката.

— Как се казва тя?

— Сара Банкрофт — отговори Ейдриън. — Баща ѝ е бил изпълнителен директор в международния отдел на Ситибанк. През повечето време Сара е живяла в Европа. Тя се чувства уютно в чужбина, за разлика от повечето американци. Говори езици. Знае кога коя вилица да използва.

— Образование?

— Върнала се е тук, за да учи в колеж. Завършила е история на изкуството в Дартмът, после — магистратура в Института за изкуство „Кортолд“ в Лондон. Запознат си с „Кортолд“, нали?

Габриел кимна утвърдително. Това беше едно от най-престижните художествени училища в света. Сред възпитаниците му беше и търговецът на картини от Сейнт Джеймс Джулиан Ишърууд.

— След „Кортолд“ е защитила докторат в Харвард — поясни Картър. — Сега е куратор във „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон. Това е малък музей близо до...

— Познавам „Филипс Кълекшън“, Ейдриън.

— Извинявай — каза искрено Картър.

Голям белоопашат елен изскочи между дърветата и пресече пътя им. Ейдриън намали и се загледа след животното, което изчезна безшумно в притъмняващата гора.

— Кой привлече вниманието ти върху нея? — попита Габриел, но американецът не му отговори. Беше се навел над волана и се взираше в дърветата край пътя за още елени.

— Където има един — каза той, — обикновено има и втори.

— Също като при туристите — подхвърли Алон и повтори въпроса си.

— Тя кандидатства да се присъедини към нашето управление няколко месеца след 11 септември — обясни Картър. — Току-що бе защитила доктората си. Документите ѝ ни се видяха интересни, така че я повикахме и я пратихме при психиатрите в отдел „Кадри“. Те я разнищиха и не харесаха това, което откриха. Казаха, че има твърде независим дух. Че е може би малко *по-умна*, отколкото е добре за нея. Когато отхвърлихме кандидатурата ѝ, тя отиде във „Филипс“.

— Значи ми предлагаш отхвърлен от вас кандидат? Брак?

— Тази дума трудно може да се каже за Сара Банкрофт. — Картър бръкна в джоба на самото си от рипсено кадифе и подаде на Габриел една снимка. Сара Банкрофт беше поразително красива жена с дълга до раменете руса коса, широки скули и големи очи с цвят на безоблачно лятно небе.

— На колко години е?

— На трийсет и една.

— Защо не е омъжена?

Картър се поколеба за миг.

— Защо не е омъжена, Ейдриън?

— Когато е била в Харвард, е имала приятел — млад адвокат, наречен Бен Калахан. Нещата завършили зле.

— Какво се е случило с Бен?

— Сутринта на 11 септември 2001 година се качил на самолета за Лос Анджелис на летище „Логан“.

Габриел подаде снимката на Картър.

— Зизи няма да иска да вземе на работа човек, който е емоционално свързан с 11 септември. Повикал си ме тук за нищо, Ейдриън.

Картър продължи да стиска волана.

— Бен Калахан е бил неин приятел от колежа, а не съпруг. Освен това Сара не е говорила на *никого* за него. Ние фактически трябваше да го прогоним от съзнанието ѝ. Тя се страхуваше, че смъртта на Бен ще я преследва до края на живота ѝ, че хората ще се отнасят с нея като към вдовица на двацет и шест годишна възраст. Пази го дълбоко в себе си. През тази седмица доста душихме наоколо заради теб. Никой не знае.

— Хрътките по сигурността на Зизи няма да се задоволят само с душене наоколо, Ейдриън. Ако надушат и полъх от 11 септември, той ще се отърве от нея колкото се може по-бързо.

— Като говорим за Зизи, къщата му е точно отпред.

Картър намали, за да вземе завоя. От лявата им страна изникна голяма двукрила порта от ковано желязо, прикачена към тухлени колони. Отвъд нея се простираше дълга павирана автомобилна алея, водеща до огромна къща в стил градски замък, която гледаше към реката. Докато я подминаваха, Габриел погледна настрани.

— Зизи никога няма да научи за Бен — заяви Ейдриън.

— Ще заложиш ли живота на Сара за това?

— Срещни се с нея, Габриел. Тогава виж какво ще мислиш.

— Вече знам какво мисля. Тя е идеална.

— Тогава какъв е проблемът?

— Ако допуснем и една грешка, Зизи ще я хвърли в някоя много дълбока дупка. Това е проблемът, Ейдриън.

* * *

Ненадейната поява на центъра на Вашингтон изненада Габриел. В единия момент бяха на двулентовото провинциално шосе в края на дефилето на река Потомак, в следващия пълзяха по Кю Стрийт през натоварения вечерен трафик на Джорджтаун. Картър, играещ ролята на екскурзовод, показваше къщите на най-известните обитатели на квартала. Подпрял глава на прозореца, Габриел не можеше да събере сили да демонстрира дори привиден интерес. Пресякоха къс мост, охраняван в двата края от двойка огромни бизони, и навлязоха в градския дипломатически квартал. Точно след Масачузетс Авеню Картър посочи една тухлена постройка с кули от лявата страна на улицата.

— Това е „Филипс Кълекшън“ — каза той услужливо.

Габриел погледна вдясно и видя бронзовата статуя на Махатма Ганди, крачещ през малък триъгълен парк. *Защо Ганди?* — запита се той. Какво общо имаха идеалите на Махатма с американската световна мощ?

Картър стигна до следващата пресечка и паркира в ограничената дипломатическа зона пред старомодната сграда на някакво латиноамериканско посолство. Той остави двигателя да работи и не направи никакво движение, което да подсказе, че възнамерява да слезе от колата.

— Тази част от града се нарича Дюпон Съркъл — каза той, все още в ролята на екскурзовод. — Тя се счита за авангардна във Вашингтон.

Един полицай от униформеното поделение на тайните служби почука с кокалчето на пръста си по прозореца на Картър и му направи знак да се премести. Вперил очи пред себе си, Ейдриън вдигна до стъклото картата си за самоличност и полицаят се върна при дежурната патрулка. След минута нещо в огледалото за обратно виждане привлече вниманието на Картър.

— Ето я, идва — обяви той.

Габриел погледна през прозореца си точно когато Сара Банкрофт мина буквално край него, облечена в дълго вталено черно палто. В едната си ръка държеше кожена чанта за документи, а в другата — мобилен телефон. Той чу гласа ѝ за кратко, докато тя минаваше. Нисък, интелигентен глас, с лек английски акцент — без съмнение остатък от времето в „Кортолд“ и детството, прекарано в международни училища в чужбина.

— Какво мислиш? — попита Ейдриън.

— Ще ти кажа след минута.

Сара стигна до ъгъла на Кю Стрийт и 20 улица. На отсрещния ъгъл беше еспланадата, пълна със сергии на улични търговци, и двата ескалатора, които водеха до станцията на метрото Дюпон Съркъл. Светофарът в посоката на Сара светеше червено. Без да спира, тя слезе от тротоара и тръгна да пресича. Когато един таксиметров шофьор натисна клаксона си в знак на протест, жената му хвърли поглед, който можеше да разтопи лед, и продължи да върви бавно, без да прекъсва разговора си. Като стигна на отсрещната страна, тя стъпи на ескалатора, слизащ надолу. Габриел я гледаше с възхищение как бавно се скрива от погледа му.

— Имаш ли повече жени като нея?

Картър измъкна мобилен телефон от джоба си и набра някакъв номер.

— Започваме — каза той.

След минута голям черен шевролет комби се появи иззад ъгъла и спря неправомерно на Кю Стрийт близо до ескалаторите. Пет минути по-късно Габриел я видя отново, този път да се изкачва бавно от дълбините на станцията на метрото. Вече не говореше по телефона и не беше сама. С нея бяха двама от агентите на Картър — мъж и жена, като всеки я държеше за едната ръка, в случай че тя внезапно промени решението си. Задната врата на комбито се отвори и Сара Банкрофт се скри от погледа му. Ейдриън завъртя контактния ключ и се насочи обратно към Джорджтаун.

---

[1] Силни ветрове, които духат във високите слоеве на атмосферата със скорост, достигаща понякога над 300 км/ч. — Б.пр. ↑

17. ДЖОРДЖТАУН

Черният шевролет спря след петнайсет минути пред голяма къща в колониален стил на Ен Стрийт. Докато Сара се изкачваше по извитото стълбище от червени тухли, вратата внезапно се отвори и в сянката на портика се появи фигурата на мъж. Той бе облечен в идеално изгладени жълто-кафяви панталони и сако от рипсено кадифе с кръпки на лактите. Погледът му бе безпристрастен като на лекар, което ѝ напомни за психиатъра, когото посещаваше след смъртта на Бен.

— Аз съм Картър — каза мъжът, сякаш тази мисъл внезапно му бе хрумнала. Не уточни дали това е малкото или фамилното му име, а само, че е истинско. — Вече не ползвам фалшиви имена — допълни той. — Сега съм в щаба.

После се усмихна. Беше фалшива усмивка, както и краткото му кимване. Мъжът предложи да влязат и пак остави у нея усещането, че това внезапно му е хрумнало.

— А вие сте Сара — информира я той, докато я водеше по широкия централен коридор. — Сара Банкрофт, куратор в реномираната „Филипс Кълекшън“. Сара Банкрофт, която смело ни предложи услугите си след 11 септември, но бе отхвърлена с думите, че не ни е нужна. Как е баща ви?

Тя бе неприятно изненадана от внезапната смяна на темата.

— Познавате ли баща ми?

— Всъщност никога не съм го срещал. Работи за „Ситикорп“, нали?

— Знаете точно за кого работи. Защо питате за баща ми?

— Къде е той сега? В Лондон? Брюксел? Хонконг?

— В Париж — отговори тя. — Това е последното му назначение. Ще се пенсионира следващата година.

— И ще се прибере у дома?

Сара поклати глава.

— Ще остане в Париж. С новата си съпруга. Родителите ми се разведоха преди две години. Баща ми веднага се ожени повторно. Той е

от хората, за които „времето е пари“.

— А майка ви? Къде е тя?

— В Манхатън.

— Виждате ли често баща си?

— През отпуските. На сватби. Някой случаен неприятен обяд, когато е в града. Родителите ми се разведоха в лоши отношения. Всеки взе страна, в това число и децата. Защо ми задавате тези въпроси? Какво искате от...

— Вярвате ли в това? — прекъсна я Картър.

— Да вярвам в какво?

— Във вземането на страна.

— Предполагам, зависи от обстоятелствата. Това част от теста ли е? Смятах, че съм се провалила на тестовете ви.

— Така е — потвърди Картър. — С летателните цветове.

Влязоха в приемната. Беше обзаведена с формалистична, но анонимна елегантност, запазена обикновено за хотелските апартаменти. Картър ѝ помогна да си съблече палтото и я покани да седне.

— Е, защо ме върнахте?

— Светът е непостоянен, Сара. Нещата се променят. Кажете ми нещо. При какви обстоятелства смятате, че е правилно да се вземе страна?

— Не съм мислила много по този въпрос.

— Напротив — каза Картър и пред очите на Сара за втори път изплува образът на психиатъра ѝ, седнал в своето кресло на цветя и крепящ на коляното си керамичната си чаша, който мрачно я подтикваше да посети места, където тя предпочиташе да не ходи. — Хайде, Сара — прекъсна мислите ѝ мъжът. — Дайте ми само един пример, когато смятате, че е правилно да се вземе страна.

— Аз вярвам в доброто и злото — отговори тя, като леко вирна брадичка. — Което може би обяснява защо се провалих на малкия ви тест. Вашият свят е изпълнен с нюанси на сивото. Аз съм склонна да виждам нещата малко по в бяло и черно.

— Това ли ви казва баща ви?

„Не“ — помисли си тя. Бен я обвиняваше за този ѝ недостатък.

— За какво е всичко това? — попита на глас. — Защо съм тук?

Обаче Картър още обмисляше изводите от последния ѝ отговор.

— А какво ще ми кажете за терористите? — попита той и Сара отново изпита усещането, че сякаш мисълта внезапно се е пръкнала в главата му. — Ето за това се чудя. Как те се намесват в света на доброто и злото на Сара Банкрофт? Те злите ли са, или тяхната кауза е справедлива? Ние невинни жертви ли сме, или сами сме си докарали тази беда? Трябва ли да седим и да я приемем, или имаме правото да им се противопоставим с цялата си сила и ярост?

— Аз съм помощник-куратор във „Филипс Кълекшън“ — отговори Сара. — Наистина ли искате да говоря поетично за морала на контратероризма?

— Тогава нека да стесним фокуса на нашия въпрос. Винаги намирам това за ефикасно. Да вземем например мъжа, който заби самолета на Бен в Световния търговски център. — Картър направи пауза. — Припомнете ми, Сара, на кой самолет беше Бен?

— Знаете с кой самолет летеше той — отговори тя. — Беше полет 175 на „Юнайтед Еърлайнс“.

— Който беше пилотиран от...

— Марван ал Шехи.

— Да предположим за момент, че Марван ал Шехи по някакъв начин е успял да оцелее. Знам, че звучи налудничаво, Сара, но ми съдействайте заради предмета на обсъждането. Да предположим, че е успял да се добере до Афганистан или Пакистан, или някое друго убежище на терористи. Да допуснем, че знаем къде е той. Трябва ли да изпратим хора от ФБР със заповед за арестуването му, или трябва да се справим с него по по-ефикасен начин? Мъжете в черно? Специалните сили? Ракета „Хелфайър“, изстреляна от безпилотен самолет?

— Мисля, че знаете какво бих направила с него.

— Да допуснем, че искам да го чуя от собствената ви уста, преди да продължим нататък.

— Терористите ни обявиха война — каза тя. — Те нападнаха нашите градове, убиха наши граждани и се опитаха да подрият дейността на нашето правителство.

— Тогава как трябва да постъпим с тях?

— Трябва да се разправим с тях сурово.

— И какво означава това?

— Мъжете в черно. Специалните сили. Ракета „Хелфайър“, изстреляна от безпилотен самолет.

— А какво ще кажете за човека, който им дава пари? Той също ли е виновен? И ако е така, до каква степен?

— Предполагам, зависи от това дали знае за какво ще бъдат използвани парите.

— А ако знае дяволски добре за какво ще се използват?

— Тогава той е виновен колкото мъжа, който връза самолета в сградата.

— Ще се чувствате ли спокойна — наистина в правото си — да работите срещу такава личност?

— Преди пет години аз предложих да ви сътруднича — отговори заядливо Сара. — Казахте ми, че не съм квалифицирана. Заявихте ми, че не съм подходяща за този вид работа. А сега искате моята помощ?

Картър изглеждаше равнодушен към нейния протест. Сара внезапно изпита съчувствие към съпругата му.

— Предложихте да ни помогнете, а ние се отнесохме нечестно към вас. Опасявам се, че това го умеем най-добре. Предполагам, мога да продължа да говоря за това колко сме сгрешили. Вероятно бих могъл да се опитам да ви утеша с неискрено извинение. Но честно казано, госпожице Банкрофт, няма време. — В гласа му се долови рязкост, която я нямаше досега. — Така че това, от което се нуждая в момента, е пряк отговор. Все още ли желаете да ни помогнете? Искате ли да се борите срещу терористите, или бихте предпочели да продължите живота си с надеждата, че това няма да се случи отново?

— Да се боря? — натърти тя. — Сигурна съм, че можете да намерите по-подходящи хора от мен за тази цел.

— Има различни начини за борба с тях, Сара.

Тя се поколеба. Картър запълни настъпилата тишина, като взе да разглежда ръцете си. Не беше от мъжете, които молят два пъти. В това отношение много приличаше на баща ѝ.

— Да — каза тя накрая. — Бих искала.

— А ако това включва да работите с друга разузнавателна служба, а не с ЦРУ? — попита Картър, сякаш обсъждаше някаква хипотетична възможност. — Разузнавателна служба, която е тясно свързана с нас в борбата срещу ислямските терористи?

— И коя е тя?

Той беше добър в избягването на отговори. Доказа го още веднъж.

— Има един човек, с когото бих искал да се срещнете. Той е сериозен тип. Малко грубоват в обноските. Ще ви зададе няколко въпроса. В действителност ще ви подложи на кръстосан разпит през следващите няколко часа. Понякога въпросите му ще са доста лични. Ако хареса това, което види, ще ви помоли да ни помогнете в една много отговорна операция. Тя крие риск, но е жизненоважна за сигурността на Съединените щати и има пълната подкрепа на ЦРУ. Ако проявявате интерес, останете на мястото си. Ако не — излезте през вратата и ще се престорим, че сте попаднали тук по погрешка.

* * *

Сара никога не разбра как Картър го повика или откъде дойде той. Беше нисък и слаб, с късо подстригана коса и прошарени слепоочия. Очите му имаха най-зеления цвят, който някога бе виждала. Ръкостискането му, също като това на Картър, беше кратко, но изпитателно — като на лекар. Говореше свободно английски, но с осезаем акцент. Ако имаше име, то още не бе споменато.

Те седнаха край дългата маса в трапезарията — Картър и безименният му сътрудник от едната страна, а Сара — от другата, като заподозрян в стаята за разпит. Сътрудникът разполагаше с досието ѝ от ЦРУ. Той разлистваше бавно страниците му, сякаш ги вижда за първи път, в което тя силно се съмняваше. Първият въпрос, който ѝ зададе, прозвуча като леко обвинение:

— Докторската ви дисертация в Харвард е била за немските експресионисти.

Изглеждаше странно за начало на разговора. Изкушаваше се да попита защо се интересува от темата на нейната дисертация, но вместо това кимна утвърдително и отговори:

— Да, точно така.

— При вашите проучвания натъквали ли сте се на името Виктор Франкел?

— Той е последовател на Макс Бекман — отвърна тя. — Франкел е малко познат днес, но навремето е считан за изключително влиятелен и е бил високо ценен от съвременниците си. През 1936 година нацистите обявили творчеството му за упадъчно и му било забранено

да рисува. За съжаление, той решил да остане в Германия, а когато все пак взел решение да я напусне, вече било твърде късно. През 1942 година е депортиран в Аушвиц със съпругата си и дъщеря си Ирене. Само Ирене е оцеляла. След войната е отишла в Израел и през шейсетте и седемдесетте години на ХХ век е един от най-значимите художници в страната. Мисля, че почина преди няколко години.

— Точно така — каза сътрудникът на Картър, без да вдига очи от досието ѝ.

— Защо се интересувате какво знам за Виктор Франкел?

— Защото е мой дядо.

— Вие сте синът на Ирене?

— Да. Ирене е моята майка.

Сара погледна към Картър, който разглеждаше ръцете си.

— Мисля, че се досещам кой ръководи вашата операция. — Върна погледа си към мъжа с прошарените слепоочия ѝ зелените очи. — Вие сте израелец.

— Виновен по презумпция. Ще продължим ли, Сара, или искате да си тръгна сега?

Тя се поколеба за момент, после кимна утвърдително.

— Ще ми кажете ли името си, или имената са забранени?

Той ѝ каза някакво име. Стори ѝ се смътно познато. И тогава си спомни къде го е виждала преди. *Израелският агент, който бе замесен в бомбения атентат на Лионската гара в Париж...*

— Вие сте този, който...

— Да — отговори той. — Аз съм.

Мъжът сведе отново очи към досието ѝ и отгърна нова страница.

— Какво ще кажете да се върнем към вас? Имаме много неща за обсъждане и твърде малко време.

* * *

Той започна бавно — като катерач, който си проправя път в полите на планината, пазейки силите си за невидимите опасности, които лежат пред него. Въпросите му бяха кратки, ефикасни и методично задавани, сякаш ги чете от подготвен списък, какъвто нямаше. Сътрудникът на Картър посвети първия час на семейството ѝ.

Баща ѝ — високопоставеният директор в „Ситикорп“, който не е имал време за децата си, но за сметка на това е имал достатъчно време за други жени. Майка ѝ, чийто живот се бе разпаднал след развода и която живееше сега като отшелница в луксозния си манхатънски апартамент на Пето Авеню. По-голямата ѝ сестра, която Сара описва като „тази, която е обрала всичкия ум и красота“. Малкият ѝ брат, който рано е изпитал горчилката на живота и — най-вече за разочарование на баща ѝ — сега работеше срещу мизерно заплащане в магазин за отдаване на ски под наем в Колорадо.

След семейството последва втори час, посветен единствено на скъпото ѝ европейско образование. За американското в „Сейнт Джонс Уд“, където бе завършила начален курс. За международното средно училище в Париж, където научи френски език и как да се забърква в неприятности. За девическия пансион извън Женева, където бе затворена от баща си, за да се „стегне“. Точно в Швейцария, призна си тя, бе открила страстта си към изкуството. Всеки от отговорите ѝ бе посрещан от скърцането на писалката му. Той пишеше с червено мастило в бележник със слънчогледовожълт цвят. Отначало тя си помисли, че стенографира или си служи с някакви йероглифи. После си даде сметка, че мъжът си води бележки на иврит. Фактът, че пишеше отдясно наляво, и то еднакво бързо с двете си ръце, подсили усещането ѝ, че е влязла в Огледалния свят.

Понякога изглеждаше, че той разполага с цялото време на света, друг път сътрудникът си поглеждаше часовника и се смръщваше, сякаш пресмяташе колко още могат да продължат, преди да си устроят лагер за през нощта. От време на време той преминаваше към други езици. Френският му беше доста добър. Италианският — безгрешен, но нюансиран от лек акцент, който издаваше факта, че не му е роден. Когато се обърна към нея на немски, в него настъпи промяна. Гърбът му се изпъна. И бездруго строгите му черти се изопнаха. Сара му отговори на същия език, макар че думите ѝ неизменно бяха записвани на иврит върху жълтите страници на бележника. През повечето време той не я провокираше, въпреки че всяка несъстоятелност — реална или въображаема — в отговорите ѝ бе разнищвана с прокурорско усърдие.

— Тази страст към изобразителното изкуство — каза той. — Откъде е дошла според вас? Защо изобразително изкуство? Защо не

литература или музика? Защо не кино или драматургия?

— Картините станаха моето спасение. Моето убежище.

— От какво?

— От реалния живот.

— Били сте богато момиче, посещаващо най-добрите училища в Европа. Какво не беше наред във вашия живот? — Мъжът премина от английски на немски наред обвинението. — От какво бягахте?

— Вие ме съдите — отговори тя на същия език.

— Естествено.

— Може ли да говорим на английски?

— Ако трябва.

— Картините са други места. Друг живот. Миг от времето, уловен на платното, и нищо друго.

— На вас ви харесва да обитавате тези места.

Това беше забележка, а не въпрос. Сара кимна в отговор.

— Харесва ли ви да водите друг живот? Да бъдете други личности? Обичате ли да се разхождате из житните поля на Винсент ван Гог и цветните градини на Моне?

— Даже и в кошмарите на Франкел.

Той за първи път остави писалката си.

— Затова ли кандидатствахте в Управлението? Защото искате да водите друг живот? Защото искате да станете друга личност?

— Не, направих го, защото исках да служа на моята страна.

Той се смръщи неодобрително, сякаш намираше отговора ѝ за наивен, и после пак погледна часовника си. Времето беше негов враг.

— Общували ли сте с араби, докато учехте в Европа?

— Разбира се.

— С момчета? Момичета?

— И от двата пола.

— Какви араби?

— Такива, които вървят на два крака. Араби от арабски страни.

— Притежавате повече остроумие от това, Сара.

— Ливанци. Палестинци. Йорданци. Египтяни.

— А саудитци? Имали ли сте съученици саудитци?

— Имаше две саудитски момичета в моето училище в Швейцария.

— Богати ли бяха тези момичета?

— Всички бяхме богати.
— Бяхте ли приятелка с тях?
— Човек трудно можеше да ги опознае. Те бяха сдържани.
Държаха се настрана.
— А арабските момчета?
— Какво за тях?
— Приятелявали ли сте се с някого от тях?
— Предполагам.
— Да сте излизали на среща с някого от тях? Да сте спали с някого от тях?
— Не.
— Защо не?
— Предполагам, че арабските мъже не са били по вкуса ми.
— Имали ли сте приятели французи?
— Няколко.
— Англичани?
— Разбира се.
— Но не и араби?
— Не.
— Имате ли предрасъдъци към арабите?
— Не ставайте смешен.
— Значи за вас е приемливо да се срещате с арабин, но просто не сте го правили.
— Надявам се, че няма да поискате от мен да бъда примамка в някой „сладък“ капан, защото...
— Не ставайте смешна.
— Тогава защо ми задавате тези въпроси?
— Защото искам да знам дали ще се чувствате удобно в социалната и професионалната среда на арабски мъже.
— Отговорът ми е „да“.
— Когато срещнете арабин, не виждате ли автоматично в него терорист?
— Не.
— Сигурна ли сте в това, Сара?
— Предполагам, зависи от арабина, когото имате предвид. Той погледна часовника си.

— Става късно — каза, без да се обръща към никого конкретно.
— Сигурен съм, че бедната Сара умира от глад. — Мъжът драсна дебела червена черта през страницата си с йероглифи. — Хайде да поръчаме някаква храна, а? Сара ще се почувства по-добре, след като хапне нещо.

* * *

Поръчаха си кебап за къщи от един ресторант в центъра на Джорджтаун. Храната пристигна след двацет минути, доставена от същия черен бус, който докара Сара до къщата три часа по-рано. Габриел посрещна пристигането ѝ като сигнал за началото на нощната сесия. През следващите деветдесет минути той се съсредоточи върху образованието ѝ и познанията ѝ върху историята на изкуството. Въпросите му следваха като картечен огън и тя едва имаше време за храната. Колкото до неговата, тя остана непокътната до жълтия му бележник. *Той е аскет* — помисли си Сара. — *Няма да си направи труда да яде. Живее в гола стая и преживява с тричав хляб и няколко капки вода на ден.* Малко след полунощ израелецът отнесе чинията си в кухнята и я остави на плота. Когато се върна в трапезарията, за момент остана прав зад стола си, подпрял с една ръка брадичката си и леко наклонил глава на една страна. От светлината на полилея очите му изглеждаха изумрудени и непрестанно я следваха като лъчи на прожектори. *Той може да види апогея* — помисли си тя. — *Подготвя се за последния щурм.*

* * *

— Виждам от досието ви, че не сте омъжена.

— Така е.

— В момента имате ли връзка с някого?

— Не.

— Спите ли с някого?

Сара погледна към Картър, който ѝ хвърли мрачен поглед, сякаш ѝ напомняше: *Казах ви, че нещата може да станат лични.*

— Не, не спя с никого.

— А защо не?

— Губили ли сте много близък човек?

Мрачното изражение, което внезапно се изписа на лицето му, съчетано с неспокойното раздвижване на Картър на стола му, я предупредиха, че е навлязла в забранена зона.

— Съжалявам — каза тя. — Не...

— Става дума за Бен, нали? Бен ли е причината да нямате връзка с никого?

— Да, Бен е причината. Разбира се, че е *Бен*.

— Разкажете ми за него.

Сара поклати глава.

— Не — рече тя меко. — Няма да узнаете за Бен. Той е мой. Бен не е част от сделката.

— Колко дълго се виждахте?

— Вече ви казах...

— Колко време се срещахте с него, Сара? Важно е, иначе не бих питал.

— Около девет месеца.

— И после връзката ви приключи?

— Да, *приключи*.

— Вие сложихте край, нали?

— Да.

— Бен ви е обичал. Искал е да се ожени за вас.

— Да.

— Но вие не сте чувствали нещата по същия начин. Не сте се интересували от брак. Може би не сте се интересували и от Бен.

— Държах много на него...

— Но?

— Но не го обичах.

— Разкажете ми за смъртта му.

— Не говорите сериозно.

— Напълно сериозен съм.

— Не говоря за неговата смърт. *Никога* не съм говорила за смъртта на Бен. Освен това вие знаете как е умрял. Загина в девет часа и три минути сутринта, източно време, на телевизионния екран. Всички хора в света гледаха как Бен умира. А вие?

— Някои от пътниците на полет 175 успяха да се обадят по телефона.

— Точно така.

— Беше ли Бен един от тях?

— Да.

— Обади ли се той на баща си?

— Не.

— Обади ли се на майка си?

— Не.

— На брат си? На сестра си?

— Не.

— На кого се обади той, Сара?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обади се на *мен*, копеле такова!

— Какво ви каза?

— Каза ми, че самолетът е отвлечен. Каза ми, че са убили стюардесите. Каза ми, че самолетът прави неконтролируеми движения. Каза ми, че ме обича и че съжالياва. Щеше да умре всеки момент, а ми каза, че съжالياва. После връзката прекъсна.

— Какво направихте?

— Включих телевизора и видях дим да се издига от Северната кула на Световния търговски център. Беше пет минути след удара на полет 11. Никой не беше наистина сигурен какво е станало. Позвъних на Федералната авиационна администрация и им казах за обаждането на Бен. Позвъних на ФБР. Обадох се и в бостънската полиция. Чувствах се напълно безпомощна.

— И тогава?

— Гледах телевизия. Чаках телефонът отново да позвъни. Това не се случи. В 9,03 часа източно време вторият самолет се вряза в Световния търговски център. Южната кула гореше. Бен гореше.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ. Тя я избърса и го погледна гневно.

— Доволен ли сте?

Мъжът не отговори.

— Сега е мой ред да задам въпрос и е най-добре да ми отговорите искрено... или си тръгвам.

— Попитайте ме каквото желаете, Сара.

— Какво искате от мен?

— Искаме да напуснете работата си във „Филипс Кълекшън“ и да отидете да работите за *Джихад Инкорпорейтед*. Заинтересувана ли сте все още?

* * *

Картър трябваше да постави договора пред нея. Картър с неговата пуританска добродетелност и сакото си от рипсено кадифе. Картър с държането му на терапевт и с английския му с американски акцент. Габриел се измъкна навън като нощен крадец и пресече улицата, отивайки до очуканото волво на Ейдриън. Знаеше какъв ще е отговорът на Сара. Тя вече му го даде. *Южната кула гореше* — бе казала. — *Бен гореше*. Така че той не се обезпокои от изражението ѝ на човек, когото ще бесят, когато двацет минути по-късно Сара излезе стоически от къщата и слезе по стъпалата до очакващия я бус. Не се разтревожи и когато видя Картър да излиза пет минути след нея и да пресича бавно улицата с мрачно изражение, като че крачи след ковчег. Той седна зад волана и запали двигателя.

— На летище „Андрюс“ има самолет, който чака да те върне в Израел — каза Ейдриън. — По пътя натам ще спрем на едно място. Има един човек, който иска да поговори с теб, преди да заминеш.

* * *

Минаваше полунощ и Кей Стрийт беше оставена на разположение на нощните камиони за доставка и на такситата. Картър шофираше с по-голяма скорост от обикновено и постоянно поглеждаше часовника си.

— Тя не идва безплатно, знаеш. Ще има разходи по използването ѝ. След като това приключи, ще трябва да бъде настанена на ново място и охранявана дълго време.

— Но вие ще се оправите с това, нали, Ейдриън? Вие сте тези, които разполагате с най-много пари. Бюджетът на американското разузнаване е много по-голям от бюджета на цялата ни страна.

— Забрави ли, че тази операция не съществува? Освен това вие ще си тръгнете с голям дял от парите на Зизи.

— Чудесно — каза Габриел. — Обаче ти ще кажеш на Сара Банкрофт, че следващите десет години ще живее в кибуц в Галилея, криейки се от силите на световния джихад.

— Добре, ние ще платим за новото ѝ настаняване.

Картър направи няколко завоя. За момент Габриел загуби представа на коя улица се намират. Минаха край фасадата на голяма сграда в неокласически стил, после свиха по някаква служебна автомобилна алея. Отляво се издигаше укрепена караулна сграда с бронирани стъкла. Картър свали прозореца си и подаде своята карта за самоличност на часовоя.

— Очакват ни.

Часовоят погледна някакъв списък и върна картата на Ейдриън.

— Минете, после спрете пред заграждението вляво. Кучетата ще направят бърз оглед и след това ще можете да влезете.

Картър кимна и вдигна стъклото си. Габриел попита:

— Къде сме?

Ейдриън мина, лъкатушейки, през загражденията и спря, където му бяха казали.

— Пред задния вход на Белия дом — отвърна той.

— С кого ще се срещнем? — поинтересува се Алон, но сега Картър говореше с друг полицай, който се опитваше да задържи голяма немска овчарка на дебела кожена каишка. Габриел, чийто страх от кучетата бе всеизвестен в Службата, седеше неподвижно, докато животното обикаляше, душейки, волвото, за да търси скрити експлозиви. След малко те бяха насочени към друг охраняем вход. Картър паркира колата на един пуст паркинг и угаси двигателя.

— Аз съм дотук.

— С кого ще се видя, Ейдриън?

— Мини през онзи вход и тръгни по алеята към сградата. Той ще излезе след минута.

* * *

Първо се показаха кучетата — два катраненочерни териера, които изскочиха от дипломатическия вход като куршуми от дулото на пистолет и се хвърлиха към панталоните на Габриел. Президентът се появи няколко секунди по-късно. Той тръгна към Алон с протегнатата ръка, докато с другата правеше знаци на териерите да прекратят атаката си. Двамата мъже се здрависаха кратко, след това поеха по пешеходната алея, която обикаляше около периферията на южната морава. Териерите се хвърлиха отново към глезените на Габриел. Картър видя как Алон се обърна и прошепна нещо на иврит, което накара кучетата да избягат и да потърсят защитата на един агент от тайните служби.

Разговорът им продължи точно пет минути и на Ейдриън му се стори, че повече говори президентът. Вървяха бързо и спряха само веднъж, за да разрешат, както изглеждаше, някакво малко разногласие. Габриел измъкна ръце от джобовете си и жестикулираше в подкрепа на изказаното от него становище. Отначало президентът сякаш не беше убеден, след това кимна утвърдително и тупна силно събеседника си по рамото.

Те приключиха обиколката си и се разделиха пред дипломатическия вход. Когато Габриел се насочи обратно към източната административна автомобилна алея, кучетата припнаха след него, после се обърнаха и се спуснаха след своя господар в Белия дом. Габриел мина през отворената порта и се качи в колата на Картър.

— Как беше той? — попита Ейдриън, когато завиха по 15 улица.

— Непоколебим.

— Стори ми се, че имахте малък спор.

— Бих го охарактеризирал като учтиво разногласие.

— Относно какво?

— Разговорът ни беше личен, Ейдриън, и ще си остане такъв.

— Добродетелен човек — каза Картър.

18. ЛОНДОН

Съобщението, че галерията „Ишърууд Файн Артс“ е продала „Пророк Даниил в ямата с лъвовете“ от Питер Паул Рубенс за сумата от десет милиона паунда, се появи през първата сряда на новата година. До петък шумотевицата бе засенчена от слуха, че Ишърууд се е сдобил със съдружничка.

Първи го чу Оливър Димбълби — тантурестото наказание на Джулиан от Кинг Стрийт, макар че по-късно и самият Димбълби трудно можеше да определи точния първоизточник. Доколкото си спомняше, семената бяха посети от Пенелопи — сексапилната съдържателка на малкия бар на Джърмин Стрийт, където Ишърууд често можеше да бъде видян да убива скучните си следобеди. „Тя е руса — бе казала Пенелопи. — Естествено руса, Оливър. Не като твоите момичета. Красива. Американка с лек английски акцент“. Отначало Пенелопи предположи, че Джулиан отново се халосва с по-млада жена, но скоро осъзна, че става свидетелка на интервю за работа. „И то не каква да е работа, Оливър. Звучеше ми като нещо голямо“.

Димбълби нямаше да обърне внимание, ако не бе получил информация от второ място, този път от Пърси — всеизвестен клюкар, който беше сервитьор в залата за закуска на хотел „Дорчестър“.

— Те определено не са любовници — каза той на Оливър с увереността на човек, който си знае работата. — Ставаше дума единствено за заплата и печалби. Имаше доста пазарене. Тя се правеше на недостъпна.

Димбълби даде на Пърси десет лири и го попита дали е чул името на жената.

— Банкрофт — отговори Пърси. — Сара Банкрофт. Остана две нощи. Сметката бе платена изцяло от „Ишърууд Файн Артс“, Мейсънс Ярд, Сейнт Джеймс.

Третото наблюдение — интимна вечеря в „Мирабел“ — затвърди мнението на Димбълби, че определено нещо е в ход. Следващата вечер в бара на ресторант „Грийнс“ той се натъкна на директора на отдела за

стари майстори в аукционната къща „Бонамс“ Джеръми Краб. Краб пиеше доста голямо уиски и още ближеше рани от изумителния удар на Ишърууд.

— Аз притежавах този Рубенс, Оливър, но Джули ме надхитри. Той е с десет милиона по-богат, а мен ме очаква разстрел на разсъмване. Сега Ишърууд разширява дейността си. Доколкото чух, взема си напълно нов фронтмен. Но не ме цитирай, Оливър. Това са само зловни приказки.

Когато Димбълби го попита дали случайно новият фронтмен на Ишърууд не е всъщност една американка на име Сара Банкрофт, Краб се усмихна накриво.

— Всичко е възможно, скъпи. Не забравяй, че говорим за богатия Джули Ишърууд.

Следващите четирийсет и осем часа Оливър Димбълби посвети изобилното си свободно време, за да издири произхода на Сара Банкрофт. Другар по чашка във факултета в „Кортолд“ я описа като „метеор“. Същият другар научи от свой познат в Харвард, че дисертацията ѝ е считана за задължително четиво за всеки, който сериозно се занимава с немските експресионисти. После Димбълби се обади на свой стар приятел, който почистваше картини в Националната художествена галерия във Вашингтон, и го помоли да се позавърти край „Филипс“ и да научи нещо за нейното напускане. Било разправия за пари, докладва му неговият приятел. След два дни той позвъни на Оливър и му съобщи, че било свързано със завършила зле любовна авантюра в службата. При третото обаждане стана ясно, че Сара Банкрофт се е разделила с „Филипс Кълекшън“ в добри отношения и че мотивът за напускането ѝ бил единствено желанието да разпери криле. Колкото до личния ѝ живот, в смисъл на семейно положение, тя беше описана като неомъжена, но недостъпна.

Оставаше обаче един въпрос без отговор: Защо Ишърууд внезапно си вземаше съдружник? Джеръми Краб бе чул, че е болен. Роди Хъчинсън бе чул, че Джулиан имал тумор в корема, голям колкото пъпеш. Пенелопи — девойката от бара на Ишърууд — бе чула пък, че той е влюбен в богатата разведена гъркиня и възнамерява да прекара остатъка от живота си в блажен разврат на плажа на остров Миконос. Въпреки че намираще разточителните слухове за забавни, Димбълби подозираше, че истината е много по-прозаична. Джулиан

остаряваше. Беше уморен. Току-що бе направил успешен удар. Защо да не вземе на борда някой, който да облекчи товара му?

Подозренията му бяха потвърдени три дни по-късно, когато в края на страницата за изкуство на *Таймс* се появи кратко съобщение, че Сара Банкрофт — работила преди това във „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон — ще постъпи в галерията „Ишърууд Файн Артс“ като неин първи съдиректор. „Занимавам се с това от четирийсет години — споделяше пред репортера на *Таймс* Джулиан. — Нуждаех се от някого, който да поеме част от тежестта, и ангелите ми изпратиха Сара“.

* * *

Тя пристигна следващата седмица, в понеделник. По една случайност Оливър Димбълби вървеше бавно по Дюк Стрийт точно в момента, когато тя зави и влезе в пасажа към Мейсънс Ярд, облечена в тренчкот на „Бърбъри“; русата ѝ коса се спускаше по гърба ѝ като сатенена наметка. Тогава Димбълби не осъзна коя е тя, но верен на себе си, надзърна в пасажа, за да я огледа отзад. За негова изненада, жената се насочи право към галерията на Ишърууд в далечния ъгъл на квадратния двор. Този първи ден тя позвъни на звънеца и трябваше да изчака две много дълги минути, докато Таня — мудната секретарка на Джулиан — натисне бутона за отваряне на вратата. „Това е ритуалното приемане на новото момиче от Таня“ — помисли си Оливър. Той предположи, че до петък Таня ще е напуснала.

Въздействието ѝ бе моментално. Сара бе като вихрушка, като дългоочаквана глътка свеж въздух. Сара беше всичко онова, което Ишърууд не бе: действена, овладяна, дисциплинирана и естествено — истинска американка. Тя започна да идва в галерията в осем часа всяка сутрин. Джулиан, който бе свикнал по италиански маниер да се домъква на работа в десет, бе принуден да промени навиците си. Тя постави в ред обърканите му счетоводни книги и подреди спретнатото кабинета, който двамата деляха. Подмени липсващите букви на табелката на звънеца и протрития кафяв килим на стълбището. Започна мъчителния процес по ликвидирането на огромния куп залежали картини и влезе в преговори да наеме съседния офис, който в момента

бе зает от невзрачната малка туристическа агенция на госпожица Арчър.

— Тя е американка — каза Димбълби. — По природа е експанзивна. Ще завладее страната ти и след това ще ти каже, че е за твое добро.

Както се оказа, Таня не издържа до петък и бе видяна да напуска за последен път галерията в четвъртък вечер. С напускането ѝ се бе нагърбила Сара и поради това то протече гладко, което не бе обичайно за „Ишърууд Файн Артс“. Щедрото обезщетение — „Много щедро, доколкото чух“, подхвърли Димбълби — ѝ позволи да отиде на дълга и заслужена зимна почивка в Мароко. Следващият понеделник в приемната на Ишърууд вече бе на поста си ново момиче — висока мургава италианка с буйна тъмна коса и очи с цвят на карамел, която се казваше Елена Фарнезе. Едно неофициално проучване, проведено от Роди Хъчинсън, показва, че според мъжете в Сейнт Джеймс тя е дори по-хубава от прелестната Сара. Сред обитателите на Дюк Стрийт името „Ишърууд Файн Артс“ внезапно придоби ново значение и в галерията започнаха да наминават множество хора. Даже Джеръми Краб от „Бонамс“ взе да се отбива без предварителна уговорка само за да погледа колекцията на Ишърууд.

След като оказа подкрепа на галерията, Сара започна да излиза, за да се среща със свои сънародници. Тя провеждаше делови срещи с големите капацитети в различните лондонски аукционни къщи. Обядваше разточително с колекционерите, а в късните следобеди се срещаше на чаша питие с техните съветници, консултанти и подбрани фенове. Тя се отби в галериите на конкурентите на Ишърууд, за да ги поздрави. Един-два пъти се отби и в бар „Грийнс“ и почерпи момчетата. Най-накрая Оливър Димбълби събра смелост да я покани на обяд, но тя благоразумно предложи вместо това да се видят на чаша кафе. На следващия ден следобед пиха кафе с мляко в заведението на американска верига на „Пикадили“. Оливър погали ръката ѝ и я покани на вечеря.

— Съжалявам, но аз не вечерям — отговори тя.

Защо не, за бога? — чудеше се Оливър, докато се клатушкаше обратно към галерията си на Кинг Стрийт. — *Защо не наистина?*

* * *

Узи Навот я наблюдава известно време. Винаги си бе мислил, че тя е като отличен пристан сред буря. Местенце, което да пъхнеш в задния си джоб за неизбежните черни дни. Намираще се точно на петнайсет километра отвъд кръговото шосе М-25 в Съри или — както обясни на Габриел — на час път с метрото или с кола от галерията на Ишърууд в Сейнт Джеймс. Къщата беше в стил *Тюдор*, построена малко хаотично, с високи фронтони и малки прозорчета с оловни стъкла, до нея се стигаше по дълга, набраздена от коловози алея, бе засенчена от клоните на дъбове и защитена от ограда със стабилна порта от ковано желязо. В двора ѝ имаше порутен хамбар и две заключени оранжерии. Имаше и обрасла като джунгла градина, където човек можеше да се уедини да размишлява, осем акра земя, където да се бори със собствените си демони, и рибарник, в който не бе ловена риба от петнайсет години. Когато подаваше ключовете на Навот, агентът по недвижими имоти я нарече „Убежището на Уинслоу“. За оперативен агент като Навот тя беше *Нирвана*.

Дина, Римона и Яков работеха в прашната библиотека, Лавон и Йоси си устройха работилница в шумната и разхвърляна всекидневна, по стените на която висяха множество глави на животни. Колкото до Габриел, той си направи импровизирано ателие в изпълнената със светлина гостна на втория етаж, която гледаше към градината. Тъй като не можеше да покаже лицето си в лондонския свят на изкуството, изпращаше други да му доставят необходимите материали. Техните мисии бяха сами по себе си специални операции. Дина и Йоси ходиха поотделно до „Л. Корнелисън и Синове“ на Ръсел Стрийт, като грижливо си поделиха поръчката, така че момичетата, които работеха там, да не разберат, че изпълняват заявка на професионален реставратор. Яков отиде до един магазин за осветителни тела в Ърлс Корт, за да купи халогенни лампи за Габриел, а после и до един майстор дърводелец в Камдън Таун, за да му вземе статив. Ели Лавон се погрижи за рамката. Новоизпечен експерт по всички въпроси, свързани с Ал Бакари, той се обяви срещу решението на Габриел за рамка, издържана в духа на италианската класика.

— Зизи си пада по френските рамки с висок релеф — каза той.
— Италианската няма да подхожда на чувството му за стил.

Обаче Габриел продължаваше да смята, че по-дълбоката резба на италианските рамки отива повече на техниката импасто^[1] на Винсент, така че Лавон поръча италианска рамка от възхитителния магазин на „Арнолд Уигинс и Синове“ на Бъри Стрийт.

Сара идваше при тях надвечер, винаги по различен път и винаги следена от Лавон. Тя бе възприемчива и както предположи Габриел, надарена с безупречна памет. Въпреки това той внимаваше да не я затрупва с лавина от информация. Обикновено започваха в седем часа, прекъсваха в девет за семейна вечеря в трапезарията, после продължаваха почти до полунощ, когато тя беше откарвана до апартамента ѝ в Челси от Йоси, който пък държеше жилище от другата страна на улицата.

Занимаваха се със Зизи ал Бакари цяла седмица, преди да преминат към неговите съдружници и другите членове от антуража му. Специално внимание бе обърнато на Вазир бен Талал — вездесъщия шеф на сигурността на Ей Ей Би. Самият Бен Талал бе истинска разузнавателна служба с персонал от агенти по сигурността в Ей Ей Би и мрежа от платени информатори, разпръснати по цял свят, които му изпращаха доклади за потенциални заплахи срещу собствеността на холдинга или самия Зизи.

— Ако Зизи хареса стоката, Бен Талал извършва необходимата работа — обясни Лавон. — Никой не се приближава до шефа, преди първо да е минал преглед при Бен Талал. И ако някой наруши реда, Бен Талал дръпва шалтера.

Проучванията на Йоси разкриха не по-малко от половин дузина бивши съдружници на Ал Бакари, които бяха умрели при загадъчни обстоятелства — факт, който скриха от Сара по искане на Габриел.

През следващите дни безопасната къща в Съри бе посетена от така наречените в Службата „експерти с ръкавици“. Първият бе жена от Еврейския университет, която посвети две нощи да преподава на Сара саудитските обичаи. После дойде психиатър, който прекара две нощи да я съветва как да се справя със страха и безпокойството, докато работи под прикритие. Специалист по комуникациите ѝ преподаде елементарните форми на тайнописа. Треньор по бойни изкуства я научи на основните хватки на израелската система за близък бой.

Габриел избра Лавон — най-добрия наблюдател в историята на Службата — за да ѝ проведе кратък интензивен курс по следене на живо и електронно наблюдение.

— Ще влезеш във вражеския лагер — каза ѝ той в обобщение. — Приеми, че те наблюдават всяка твоя стъпка и подслушват всяка твоя дума. Ако се придържаш към всичките ни инструкции, нищо не може да се обърка.

През повечето време Габриел оставаше само наблюдател на нейното обучение. Всяка вечер я поздравяваше, щом тя пристигаше в къщата, присъединяваше се към екипа на вечеря, после я виждаше отново в полунощ, когато тя тръгваше с Йоси за Лондон. Докато дните минаваха, те започнаха да усещат нервност в него. Ели, който беше работил с Алон повече от другите, определи настроението му като нетърпение.

— Той иска да я пусне в игра — каза Лавон, — но знае, че не е готова.

Габриел взе да прекарва дълги периоди пред платното, като старателно поправяше пораженията, нанесени на Маргьорит. Интензивността на работата само увеличаваше нервността му. Ели го посъветва да почива от време на време и той неохотно се съгласи. Намери чифт гумени ботуши в килера и бродеше сам по пътеките в околностите на селото. Изрови една въдица и макара от складовото помещение в избата и с тяхна помощ улови в рибарника огромна кафява пъстърва. В хамбара откри скрит под брезент автомобил MG, който изглеждаше така, сякаш не е каран от двайсет години. Три дни по-късно останалите членове от екипа чуха пърпорене, идващо от хамбара, последвано от детонация, която отекна в цялата околност. Яков излезе тичешком от къщата, опасявайки се, че Габриел се е взривил на парчета, но вместо това го намери омазан до лакти с моторна смазка, да стои наведен над отворения капак на двигателя и да се усмихва за първи път, откакто дойдоха в Съри.

— Работи! — извика той, надвиквайки боботенето на двигателя. — Проклетото нещо още работи.

Вечерта Алон за първи път присъства на урока на Сара. Лавон и Яков не бяха изненадани, тъй като темата на разговора бе не друга, а Ахмед бен Шафик — мъжът, който се превърна в личен противник за Габриел. За провеждането на инструктажа той избра Дина заради

нейния приятен глас, смекчен от ранното ѝ овдовяване. Първата вечер тя говори за Група 205 — тайното подразделение на Бен Шафик в ГРД — и показва как съчетанието между ухабитската идеология и саудитските пари е нанесло опустошения в Близкия изток и Южна Азия. Втората вечер Дина разказа за превръщането на Бен Шафик от лоялен служител на саудитската държава в „мозъка“ на „Мюсюлманско братство“. После подробно описа операцията срещу Ватикана, макар да не спомена факта, че Габриел е присъствал на сцената на престъплението. Той си даде сметка, че повечето от информацията бе излишна, но искаше Сара да не изпитва съмнения, че Ахмед бен Шафик заслужава съдбата, която го очаква.

През последната нощ ѝ показаха серия от компютърно изработени изображения за това как би трябвало да изглежда Шафик сега. Бен Шафик с брада. Бен Шафик с голо теме. Бен Шафик с прошарена перука. С черна перука. С къдрава коса. Изобщо без коса. Острите му бедуински черти, посмекчени от пластична операция. Обаче Габриел ѝ каза, че водещата улика за неговата самоличност ще е ранената му ръка. Естествено той никога нямаше да покаже белега си, простиращ се от лакътя до китката от вътрешната страна на ръката му. Ала това щеше да е леко отпуснатата му ръка, която той не протяга за здрависване и държи безопасно мушната в джоба, скрита от очите на неверниците.

— Знаем, че се е спотаил някъде в империята на Зизи — каза Алон. — Може да се представя за инвестиционен банкер или мениджър на предприятие. Може да се окаже предприемач по недвижими имоти или фармацевтичен директор. Може да се появи след месец. Може да дойде и след година. Може и *никога* да не се появи. Но ако дойде, можеш да бъдеш сигурна, че ще е добре възпитан, със светски маниери и няма да прилича на професионален терорист. Не търси терорист или някой, който се държи като такъв. Просто търси мъжа.

Той скри компютърните изображения.

— Искаме да знаем за всеки, който влиза или излиза от кръга на Зизи. Искаме да събереш колкото се може повече имена. Но това е човекът, когото търсим. — Габриел сложи една снимка на масата пред нея. — Това е мъжът, когото преследваме. — Втора снимка. — Той е причината всички ние да сме тук, вместо да сме по домовете със

семействата и децата си. — Трета снимка. Той е причината да те помолим да се откажеш от живота си и да се присъединиш към нас. — *Нова* снимка. — Ако го видиш, трябва да ни дадеш името, което използва, и компанията, за която работи. Ако можеш, виж страната, откъдето е издаден паспортът му. — *Нова* снимка. — Ако не си сигурна, че е той, няма значение. Кажй ни. Нищо няма да се случи, основавайки се само на твоята дума. Никой няма да бъде наранен заради теб, Сара. Ти си само пратеник и вестител.

— И като ви дам име? — поинтересува се тя. — Какво следва?

Габриел погледна часовника си.

— Мисля, че е време Сара и аз да си поговорим насаме. Ще ни извините ли?

* * *

Той я заведе в ателието си на втория етаж и включи халогенните лампи. Маргьорит Гаше заблестя съблазнително под силната светлина. Сара седна в един старинен фотьойл, а Габриел си сложи увеличителните очила и приготви палитрата си.

— Колко остава? — попита тя.

Същият въпрос му зададе Шамрон през онзи ветровит октомврийски следобед, когато дойде на улица „Наркис“, за да измъкне Алон от заточението му. *Година* — трябваше да му каже онзи ден. И тогава нямаше да е тук, в безопасната къща в Съри, готов да изпрати една красива американка в сърцето на *Джихад Инкорпорейтед*.

— Свалих мръсотията по повърхността и изправих бръчките, като ги притиснах с гореща влажна шпатула — обясни Алон. — Сега трябва да довърша ретуша и да нанеса тънко лаково покритие — само колкото да изпъкне топлината на оригиналните цветове на Ван Гог.

— Не говорех за картината.

Той вдигна очи от палитрата си.

— Предполагам, че това зависи изцяло от теб.

— Аз ще съм готова, когато ти си готов — каза Сара.

— Не съвсем.

— Какво ще стане, ако Зизи не захапе стръвта? Какво ще стане, ако той не хареса картината... или мен?

— Никой сериозен колекционер, който разполага с пари, като Зизи, няма да се откаже от новооткрита творба на Ван Гог. Колкото до теб, няма да има голям избор по този въпрос. Ще те направим неустоима.

— Как?

— Има неща, които е по-добре да не знаеш.

— Като това, което ще се случи с Ахмед бен Шафик, ако го видя?

Той добави пигмент към локвичка разтворител и го разбърка с четката си.

— Знаеш какво ще се случи с Ахмед бен Шафик. Дадох ти ясно да разбереш в нощта, когато се срещнахме във Вашингтон.

— Каж ми всичко — настоя тя. — Трябва да знам.

Габриел смъкна очилата от челото върху очите си и вдигна четката към платното. Когато заговори отново, говореше на Маргьорит, а не на Сара.

— Ще го наблюдаваме. Ще го подслушваме, ако можем. Ще го снимаме и ще запишем гласа му на касета, която ще изпратим за анализ на нашите експерти.

— И ако експертите ви потвърдят, че е той?

— Ще го премахнем във време и на място, които изберем.

— Ще го премахнете?

— Ще го убием. Ще го застреляме. Ще го ликвидираме. Избери си термина, който ще те накара да се чувстваш най-добре, Сара. Аз лично никога не съм открил такъв.

— Колко пъти си правил това?

Той приближи лицето си до картината и прошепна:

— Много пъти.

— Колко души си убил? Десет? Двайсет? Това реши ли проблема с тероризма? Или просто влоши още повече нещата? Ако откриете Ахмед бен Шафик и го убиете, какво ще постигнете с това? Ще се сложи ли край, или напред ще излезе друг човек и ще заеме неговото място?

— Евентуално друг убиец ще заеме мястото му. Междувременно ще бъде спасен животът на много хора. И ще бъде въздадено правосъдие.

— Това наистина ли е правосъдие? Може ли да се въздаде правосъдие с пистолет със заглушител или с кола, в която е поставена бомба?

Габриел вдигна очилата на челото си и се обърна, зелените му очи заблестяха под светлината на лампите.

— Забавлява ли те този малък спор относно моралната уместност на контртероризма? Кара ли те да се чувстваш по-добре? Можеш да бъдеш сигурна, че Ахмед бен Шафик никога не си губи времето да се измъчва с подобни морални въпроси. Можеш да бъдеш сигурна, че ако той успее някога да се добере до ядрено оръжие, единствената му дилема ще е дали да го използва срещу Ню Йорк или срещу Тел Авив.

— Това правосъдие ли е, Габриел, или просто отмъщение?

Той отново се видя пред Шамрон. Този път мястото не беше апартаментът му на улица „Наркис“, а топлият септемврийски следобед на 1972 година — денят, в който Ари за първи път дойде при него. Габриел му бе задал същия въпрос.

— Не е твърде късно, Сара. Ако искаш, можеш да се откажеш. Ще намерим друга да заеме мястото ти.

— Няма друга като мен. Освен това не искам да напускам.

— Тогава какво искаш?

— Разрешение да спя нощем.

— Спи, Сара. Спи спокойно.

— А ти?

— Аз имам да довършвам картината.

Той се обърна и пак спусна очилата на очите си. Сара не бе свършила с въпросите.

— Истина ли е? — попита тя. — Верни ли са всички онези неща, написани за теб във вестниците след атентата на Лионската гара?

— Повечето от тях.

— Убил си палестинците от „Черният септември“, които са извършили Мюнхенското клане?

— Някои от тях.

— Би ли го направил отново, ако знаеш всичко, което знаеш сега?

Габриел се поколеба за момент.

— Да, Сара, бих го направил отново. И ще ти кажа защо. Не беше за отмъщение. „Черният септември“ бе най-смъртоносна терористична група, която светът бе виждал, и трябваше да бъде премахната.

— Но виж какво ти е струвало това. Загубил си семейството си.

— Всеки, който се залавя с тази битка, губи нещо. Взemi например твоята страна. Вие бяхте невинни, блестящ фар на свободата и благоприличието. Сега имате кръв по ръцете и мъже, хвърлени в тайни затвори. Ние не се занимаваме с тази работа, защото ни доставя удоволствие. Вършим я, защото *трябва*. Защото нямаме избор. Мислиш ли, че имам избор? Смяташ ли, че Дина Сарид има *избор*! Не, нямаме. И ти нямаш. — Той се вгледа в лицето ѝ. — Освен ако не искаш да намеря някоя друга на твоего място.

— Няма друга като мен — повтори тя. — Кога ще бъде готова?

Габриел се обърна и вдигна четката си към картината. *Скоро* — помисли си той. Още един-два дни за ретуша. После лаковото покритие. След това тя ще е готова.

* * *

Оставаше единствено обучението ѝ на терен. Лавон и Узи Навот тестваха издръжливостта ѝ. В продължение на три денонощия те я водиха на различни лондонски улици и ѝ преподаваха основните принципи на занаята. Научиха я как да прави тайна среща и как да определя дали мястото е опасно. Научиха я как да разбира дали е следена и прости начини да се изплъзне от преследвачите си. Показаха ѝ как да оставя съобщение в тайник и как да го дава на куриер. Научиха я как да се свързва със спешните линии на Службата от обикновен обществен телефон и как да им даде знак с езика на тялото си, че е разкрита и иска да я изтеглят. По-късно Лавон щеше да я опише като най-добрия естествен оперативен агент аматьор, когото е обучавал. Той щеше да завърши курса за два дни, но Габриел — дори и само заради личното си спокойствие — настоя да са три. Когато Ели най-сетне се върна в Съри през онзи следобед, той завари Алон да стои навъсен на брега на рибарника, с въдица в едната ръка и приковани

върху водната повърхност очи, сякаш призоваваше рибата да се покаже.

— Тя е готова — каза Лавон. — Въпросът е дали ти си готов?

Габриел бавно нави кордата на въдицата и последва Ели в къщата.

* * *

По-късно същата вечер лампите угаснаха в малката туристическа агенция на Мейсънс Ярд. Госпожица Арчър, стиснала купчина стари папки, спря за момент на площадката и се взря през искрящото стъкло на входната врата на „Ишърууд Файн Артс“. Зад бюрото в приемната седеше Елена — скандално красивата италианска секретарка на господин Ишърууд. Тя вдигна поглед от компютърния екран и изпрати на госпожица Арчър въздушна целувка за сбогом, после отново погледна в екрана и продължи работата си.

Госпожица Арчър се усмихна тъжно и заслиза по стълбите. В очите ѝ нямаше сълзи. Беше се наплакала скришом, както правеше повечето неща в живота си. Стъпките ѝ също не бяха колебливи. Двайсет и седем години бе идвала сутрин в този кабинет пет пъти седмично. В съботите също, ако имаше работа за вършене. Тя очакваше с нетърпение пенсионирането си, макар че то бе настъпило малко по-рано от очакваното. Може би щеше да направи дълга ваканция или да си купи къщичка в провинцията. От известно време си бе харесала едно местенце в Чилтърнс. Беше сигурна само в едно. Не съжаляваше, че напуска. Мейсънс Ярд никога нямаше да е същият, не и с набиващата се на очи госпожица Банкрофт в него. Не че госпожица Арчър имаше нещо против американките. Тя просто не желаше да е съседка с една от тях.

Когато наближи долния край на стълбите, прозвуча бръмченето на домофона и автоматичните ключалки на входната врата се отвориха.

„Благодаря ти, Елена — помисли си тя и излезе навън в студения вечерен въздух. — Не можа да си вдигнеш малкия хубав задник за едно подобаващо сбогуване, а сега практически ме изхвърляш през вратата“. Изкуши се да наруши дългогодишната заповед на господин Ишърууд да изчака вратата отново да се затвори, но професионалистка

докрай, остана още десет секунди, докато глухото изщракване на ключалките не я накара да се затътри бавно към пасажа.

Тя не знаеше, че заминаването ѝ се наблюдава от тричленен екип *невиоти*, които чакаха в един ван, паркиран на отсрещната страна на Дюк Стрийт. Екипът остана във вана още час, за да се увери, че тя не е забравила нещо. После, малко след осем часа, те се промъкнаха през пасажа и бавно тръгнаха през стария, настлан с тухли двор към галерията. На Джулиан Ишърууд, който наблюдаваше от прозореца на кабинета си бавното им приближаване, те заприличаха на гробокопачи, които разполагат с цяла нощ пред себе си.

---

[1] Напластяване на бои. — Б.пр. ↑

19. ЛОНДОН

Операцията започна със сериозно закъснение на следващата сутрин, когато Джулиан Ишъруд — именит лондонски търговец на картини — позвъни дискретно по телефона в дома на ексклузивния художествен съветник на Зизи ал Бакари Андрю Малоун. Отговори му сънлив женски глас, който го информира, че Малоун е извън страната.

— О, беглец от правосъдието? — попита той, опитвайки се да разведри неловката ситуация.

— Опитайте на мобилния му телефон — каза жената, преди да затръшне телефонната слушалка.

За щастие Джулиан имаше номера. Той незабавно го набра и както бе инструктиран, остави кратко съобщение. По-голямата част от деня се изниза преди Малоун да си направи труда да му се обади.

— В Рим съм — каза той тихо. — За нещо голямо. *Много* голямо.

— Не се изненадвам, Андрю. Ти винаги правиш големи удари.

Малоун подмина с мълчание опита на Ишъруд да го поласкае.

— Опасявам се, че имам само минутка — каза той. — Какво мога да направя за теб, Джули?

— Мисля, че имам нещо за теб. Всъщност нещо за твоя клиент.

— Моят клиент не се занимава със старите майстори.

— Нещото, което имам за твоя клиент, не е от старите майстори. От импресионист е. И то не кой да е импресионист, ако схващаш мисълта ми. То е специално, Андрю. То е нещо, което само шепа колекционери в целия свят могат да мечтаят да притежават, а твоят човек по една случайност е един от тях. Предлагам ти първи да я видиш, Андрю — *ексклузивна* първа опция. Интересува ли те, или да се обърна към някой друг?

— Кажете ми повече, Джули.

— Съжалявам, скъпи, но това не е нещо, което може да се обсъжда по телефона. Какво ще кажеш за един обяд утре? Аз плащам.

— Утре отивам в Токио. Там има един колекционер, притежаващ картина на Моне, която моят човек иска.

— Тогава какво ще кажеш за вдругиден?

— Тогава ще се възстановявам от часовата разлика. Да го направим в четвъртък, а?

— Няма да съжаляваш, Андрю.

— Съжаленията са това, което ни поддържа. Чао, Джули.

Ишърууд затвори телефона и погледна към широкоплещестия мъж с червеникаворуса коса, който седеше от другата страна на бюрото.

— Чудесна работа — каза Узи Навот. — Но следващия път остави Зизи да плати обяда.

* * *

Габриел не се изненада, че Андрю Малоун е в Рим, защото той беше под електронно и физическо наблюдение от почти седмица. Бе отишъл във Вечния град, за да придобие една скулптура на Дега, която Зизи държеше под око от доста време, но в понеделник вечерта си тръгна с празни ръце, отлитайки за Токио. Анонимният колекционер, от когото Малоун се надяваше да купи Моне, бе не някой друг, а прочутият индустриалец Морито Ватанабе. Съдейки по поразителната физиономия на Малоун на излизане от апартамента на Ватанабе, Габриел заключи, че преговорите не са протекли добре. Същата вечер Андрю позвъни на Ишърууд, за да му каже, че ще остане в Токио един ден повече, отколкото е смятал.

— Страхувам се, че ще трябва да отложим нашето малко съвместно парти — каза той. — Може ли да го направим следващата седмица?

Габриел, който бе нетърпелив операцията да започне, инструктира Джулиан да го попритисне, така че срещата се отложи само с един ден — от четвъртък за петък, макар че Ишърууд се съгласи да я проведат в късния следобед, за да може Малоун да поспи няколко часа в леглото си. В действителност Андрю остана в Токио още един ден, но хората от токийската централа не забелязаха втора среща между него и Ватанабе или с някой агент на индустриалеца. Малоун се върна в Лондон в четвъртък късно вечерта с вид — според думите на Лавон — на труп в костюм от „Савил Роу“. В три и половина следобед на следващия ден „трупът“ се промуши през вратата на ресторант

„Грийнс“ на Дюк Стрийт и тръгна към уединената маса в ъгъла, където Ишърууд вече го чакаше. Джулиан му наля голяма чаша бяло бургундско вино.

— Добре, Джули — каза Малоун. — Да прескочим глупостите, а? Кажй какво криеш в ръкава си? И кой, по дяволите, го е мушнал там? Наздраве!

* * *

Час и половина по-късно Киара чакаше на горната площадка, когато Ишърууд, подсилен с две бутилки превъзходно бяло бургундско — за сметка на Габриел — се заклатушка нагоре по постаните с нова пътека стълби. Тя го насочи наляво, към бившите помещения на „Арчър Травъл“, където го посрещна един от *невиотите* на Габриел. Джулиан съблече сакото си, разкопча ризата си и отдолу се разкри миниатюрно дигитално записващо устройство, закрепено за гърдите му с еластичен пояс.

— Обикновено не правя такива неща на първата среща — каза той.

Невиотът свали записващото устройство и се усмихна.

— Как беше омарът?

— Малко жилав, но иначе чудесен.

— Добре се справихте, господин Ишърууд. Много добре.

— Подозирам, че това е последната ми сделка. Да се надяваме, че няма да я приключя с куршум.

* * *

Записът можеше да бъде изпратен по сигурен електронен канал, но Габриел, както и Ейдриън Картър, беше старомоден за някои неща и настоя да бъде прехвърлен на диск и занесен ръчно до безопасната къща в Съри. В резултат на това минаваше осем часът, когато той най-сетне пристигна. Алон мушна диска в компютъра в гостната и кликна върху иконката за старт. Дина се беше изтегнала на дивана. Яков седеше в един фотьойл, хванал брадичката си с подпрените на

колената си ръце, приведен напред, сякаш очакваше известие от фронта. Тази вечер бе ред на Римона да готви. Когато Андрю Малоун заговори, тя извика от кухнята на Габриел да увеличи звука, защото също иска да слуша.

* * *

— За глупак ли ме вземаш, Джулиан?

— Това е нещо реално, Андрю. Видях го със собствените си очи.

— Имаш ли снимка?

— Не ми разрешиха да снимам.

— Кой е собственикът?

— Той иска да остане анонимен.

— Да, разбира се, но кой, по дяволите, е той, Джулиан?

— Не мога да разкрия името на собственика. Точка. Край на обсъждането. Тя ми е поверила грижата да бъда неин представител по този въпрос и това е.

— Тя? Значи собственикът е жена?

— Картината е била в семейството три поколения. Понастоящем е в ръцете на жена.

— Какво е семейството, Джулиан? Задоволи любопитството ми.

— Семейството е френско. Това е всичко, което ще получиш от мен.

— Опасявам се, че то няма да свърши работа, Джулиан. Трябва да ми дадеш нещо, което мога да покажа. Не мога да отида при Зизи с празни ръце. Той се ядосва, когато това се случва. Ако искаш Зизи в играта, трябва да играеш по неговите правила.

— Не искам да бъда насилван, Андрю. Обадох ти се, за да ти направя услуга. Честно казано, пет пари не давам за правилата на Зизи. Всъщност той изобщо не ми трябва. Ако спомена на улицата, че разполагам с неизвестен досега Ван Гог, всички големи колекционери и всички музеи в света ще разбият вратата ми и ще ме замерят с пари. Моля те, опитай се да запомниш това.

— Извинявай, Джули. Имах тежка седмица. Да започнем отначало, а?

— Добре, да започнем.

— Мога ли да задам няколко безобидни въпроса?
— Зависи колко са безобидни.
— Да започнем с един лесен. Къде е картината сега? Във Франция или в Англия?
— Тя е тук, в Лондон.
— В твоята галерия ли е?
— Не още.
— За каква картина говорим? Пейзаж? Натюрморт? Портрет?
— За портрет.
— Автопортрет?
— Не.
— На мъж или на жена?
— На жена.
— Прекрасно. Ранна или късна?
— Много късна.
— В Сен Реми? Овер?
— Най-последната, Андрю. Рисувана е през последните дни от живота му в Овер.
— Да не говориш за неизвестен портрет на Маргьорит Гаше, а, Джулиан?
— Може би трябва да хвърлиш един поглед на менюто.
— Майната му на менюто! Отговори на въпроса ми. За неизвестен портрет на Маргьорит ли говориш?
— Казах ти колкото можах относно съдържанието, Андрю. И това е всичко. Ако искаш да разбереш какво е, трябва да видиш лично.
— Предлагаш ми да я видя?
— Предлагам на твоя човек да я види, не на теб.
— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Моят човек е постоянно зает да ръководи света.
— Готов съм да предложа на теб и на Зизи ексклузивна седемдесет и два часова опция. След това ще я направя достояние на други колекционери.
— Лош ход, Джулиан. Моят човек не обича ултиматумите.
— Това не е ултиматум. Просто бизнес. Той е наясно с това.
— За каква цена говорим?
— За осемдесет и пет милиона.

— Осемдесет и пет милиона? Тогава наистина се нуждаеш от Зизи. Виждаш ли, парите са малко кът напоследък. Не помня кога за последен път някой е заложил осемдесет и пет милиона за нещо. А ти, Джулиан?

— Тази картина си струва всяко пени.

— Ако е това, което казваш, и ако е в отлично състояние, ще ти осигуря твоите осемдесет и пет милиона на бърза ръка. Разбираш ли, моят човек отдавна търси нещо сензационно — като това. Обаче ти го знаеш, нали, Джули? Затова я предложи първо на мен. Знаел си, че можем да сключим сделката за един следобед. Никакви търгове. Никаква преса. Никакви заядливи въпроси за твоята кротка малка францужойка, която иска да остане анонимна. Що се отнася до теб, аз съм гъската, която снася златни яйца, и ще трябва да дадеш полагаемото на гъската.

— За какво говориш, по дяволите, Андрю?

— Знаеш точно за какво говоря.

— Може би днес не загревам бързо. Имаш ли нещо против да ми го кажеш ясно?

— Говоря за пари, Джулиан. Говоря за много малко резенче от един много голям пай.

— Искаш дял? Своят пай от плячката, както обичат да се изразяват американците.

— Да изключим американците от това, а? В момента моят човек не си пада много по тях.

— За какъв точно резен говорим, Андрю?

— Да кажем, заради самия разговор, че твоята комисиона от продажбата е десет процента. Това означава, че ще прибереш осем и половина милиона долара за един следобед работа. Аз те моля за десет процента от твоята комисиона. Всъщност аз не моля, а искам. И ти ще ги платиш, защото такива са правилата на играта.

— Ако не ме лъже отслабналата ми памет, ти си ексклузивен художествен консултант на Зизи ал Бакари и той ти дава безбожна заплата. Ти практически живееш за сметка на Зизи. Освен това прекарваш по-голяма част от свободното си време, като си почиваш в неговите курорти. Той прави това, за да може съветите, които му даваш, да бъдат незасегнати от твои лични договаряния. Но ти тъчеш

на два стана, нали, Андрю? От колко време продължава това? Колко си обрал от каймака? Колко си спестил за себе си от парите на Зизи?

— Това не са пари на Зизи. Това са мои пари. И щом Зизи не знае, това не му вреди.

— А ако го научи? Ще те изхвърли без капчица милост и ще остави лешоядите да кълват кокалите ти.

— Точно така, скъпи. Ето защо ти никога няма да споменаваш и дума на Зизи. Предлагам ти седем и половина милиона долара за един следобед работа. Не е зле, Джули. Приеми сделката. Да забогатеем заедно, а?

— Добре, Андрю. Ще си получиш десетте процента. Обаче искам в моята галерия Зизи ал Бакари, в целия му блясък, след седемдесет и два часа, иначе сделката се отменя.

* * *

Габриел спря записа, върна го малко назад и пусна отново финалната част.

— *Но ти тъчеш на два стана, нали, Андрю? От колко време продължава това? Колко си обрал от каймака? Колко си спестил за себе си от парите на Зизи?*

— *Това не са пари на Зизи. Това са мои пари. И щом Зизи не знае, това не му вреди.*

— *А ако го научи? Ще те изхвърли без капчица милост и ще остави лешоядите да кълват кокалите ти.*

— *Точно така, скъпи. Ето защо ти никога няма да споменаваш и дума на Зизи.*

Алон затвори файла и извади диска от компютъра.

— Господин Малоун е бил много лошо момче — отбеляза Яков.

— Да, бил е — потвърди Габриел, въпреки че вече знаеше това от известно време.

— Не мислиш ли, че някой трябва да каже на Зизи за това? — попита Дина. — Справедливостта го изисква.

— Така е — съгласи се Габриел и мушна диска в джоба си. — Някой трябва да го направи, но не още.

* * *

Това бяха едни от най-дългите седемдесет и два часа, които бяха преживявали. Имаше фалстартове и лъжливи обещания, поети и нарушавани ангажименти в рамките на един следобед. В един миг Малоун заплашваше, в следващия умоляваше.

— Зизи е малко зает — каза той късно в събота. — В момента е посред голяма сделка. Днес ще е в Делхи, а утре — в Сингапур. Вероятно няма да може да отдели време за Лондон до средата на следващата седмица.

Ишърууд не отстъпваше от позициите си. Той заяви, че ексклузивната опция на Зизи изтича в понеделник, в пет часа следобед. След това Ал Бакари щеше да се бори за картината заедно с всички желаещи да я притежават.

В неделя късно вечерта Малоун съобщи по телефона разочароващата новина, че Зизи е зациклил. Габриел не се разтревожи нито на йота, защото същия следобед екипът *невиоти*, разположен в помещенията на „Арчър Травъл“, беше забелязал около трийсет и пет годишен, добре облечен арабин, който очевидно правеше оглед на Мейсънс Ярд. След като разгледа снимките от наблюдението, Лавон разпозна в мъжа Джафар Шаруки, бивш служител от саудитската национална гвардия, който бе един от съгледвачите на Зизи.

— Той идва — каза Ели. — Зизи винаги обича да се прави на недостъпен.

Обаждането, което всички очакваха, се получи точно в десет часа и двацет и две минути на следващата сутрин. Беше Андрю Малоун и макар че не можеха да го видят, разбраха, че „трупът“ е много щастлив. Той съобщи, че Зизи пътува за Лондон. Щял да е в галерията на Ишърууд в четири и половина.

— Зизи има няколко правила — каза Малоун, преди да затвори. — Никакъв алкохол и цигари. И гледай твоите две момичета да са прилично облечени. Той харесва красиви жени, но ги предпочита в скромно облекло. Нашият Зизи е религиозен човек. Лесно се обижда.

20. ЛОНДОН

Маргьорит Гаше дойде първа. Тя пристигна в задната част на ван без маркировка, каран от един бодел^[1] от лондонската централа, и бе внесена в помещенията на „Ишърууд Файн Артс“ през сигурния товарен вход. Доставка се наблюдаваше от двама души от охранителното отделение на Вазир бен Талал, които седяха в кола, паркирана на Дюк Стрийт, и от съгледвача Джафар Шаруки, похапващ неохотно порция риба с пържени картопки в кръчма в съседство с галерията на Ишърууд. Потвърждението за безопасното пристигане на картината се получи в сигурната къща в Съри в три и седемнайсет следобед под формата на закодиран имейл, изпратен от екипа *невиоти*. Получи го Дина. Габриел, който в този момент бавно крачеше по протрития килим в гостната, го прочете на глас. Той спря за малко и наклони глава, сякаш слушаше далечна музика, след това поднови неспокойната си разходка.

Чувстваше се безпомощен като драматург в нощта на премиера. Беше създал персонажите, изградил образите и сега можеше да ги види на сцената, която също бе негово дело. Виждаше Ишърууд в сивия му костюм на бели райета и късметлийската му червена вратовръзка. Джулиан умираше за едно питие и гризеше нокътя на левия си показалец, за да потисне напрежението. Киара седеше зад блестящото си ново бюро, с благопристойно прибрана назад коса и кръстосани благоприлично в глезените дълги крака. Сара бе облечена в черния костюм на „Шанел“, който купи от „Хародс“ преди две седмици, сега се бе подпряла спокойно на дивана в изложбената зала на най-горния етаж, с впери в Маргьорит Гаше очи и мисли, съсредоточени върху чудовището, което щеше да се качи с асансьора след два часа. Ако Габриел можеше да пренапише нечия роля, това щеше да е тази на Сара. Но беше твърде късно за това. Скоро завесата щеше да се вдигне.

Единственото, което можеше да направи сега драматургът, бе да крачи напред-назад из гостната на безопасната къща и да чака новини. В три часа и четири минути „Боинг-747“ на господин Бейкър бе видян

да се снишава над летище Хийтроу — господин Бейкър бе кодовото име на Зизи ал Бакари. В три и трийсет и две пристигна съобщението, че господин Бейкър и неговият антураж са минали през ВИП изхода. В три и четирийсет и пет те бяха видени да се качват в лимузините си и в три и петдесет и две минути същите лимузини бяха забелязани да се понасят с максимална скорост по шосе А-4. В четири часа и девет минути художественият съветник на господин Бейкър, чието кодово име беше Марлоу, телефонира на Ишърууд от автоколоната, за да съобщи, че се движат с пет минути закъснение от графика. Все пак се оказа, че не е така, защото в четири и двайсет и седем въпросната автоколона бе забелязана да завива от „Пикадили“ по Дюк Стрийт.

Тогава се получи първата засечка през този следобед. За щастие беше на Зизи, а не тяхна. Случи се, когато първата лимузина се опита да влезе от Дюк Стрийт в тесния пасаж, който водеше към Мейсънс Ярд. Още докато опитваше, шофьорът разбра, че колите са твърде широки, за да минат оттам. Съгледвачът Шаруки бе пропуснал да вземе точния размер. И така последното съобщение, което Габриел получи от екипа *невиоти*, гласеше, че господин Бейкър, президент на *Джихад Инкорпорейтед*, слиза от колата и тръгва пеш към галерията.

* * *

Обаче Сара не чакаше в изложбената зала на горния етаж. В този момент тя беше на долния — в кабинета, който делеше с Джулиан, и гледаше през прозореца комичната сцена, разиграваща се в пасажа. Това беше първият ѝ акт на съпротива. Габриел пожела тя да остане на горния етаж, скрита от погледите до последния момент, така че да бъде открита заедно с Маргьорит. В крайна сметка Сара щеше да се подчини на заповедта му, но не и преди да е зърнала Зизи със собствените си очи. Беше разгледала обстойно лицето му на снимките, които Йоси изрязва от списанията, и запомни гласа му от видеозаписите. Обаче изрезките от списанията и видеозаписите не можеха да заместят гледката на живия човек. И така тя стоеше там в явно противоречие с инструкциите на Габриел и наблюдаваше Зизи и неговия антураж, които вървяха в колона през пасажа и навлязоха в притъмнелия двор.

Първи влезе шефът на личната охрана на Зизи — Рафик ал Камал. Той беше по-едър, отколкото й се стори на снимките, но се движеше пъргаво, като човек с два пъти по-малък ръст. Не носеше палто, защото то щеше да му попречи при ваденето на пистолета. Нямаше и съвест, както й бе казал Ели Лавон. Рафик огледа набързо двора като скаут, който търси следи от неприятел, после се обърна и с едно старомодно махване с ръка подкани другите да го последват.

След него се показаха две красиви момичета с дълги черни коси и дълги палта, които изглеждаха ядосани, че трябва да изминат пеш трийсетината метра от заседналите коли до галерията. Девойката отдясно беше глезената дъщеря на Зизи — Надия ал Бакари. Тази отляво бе Рахима Хамза, дъщерята на Дауд Хамза — завършилият в Станфорд ливанец, известен като истинския финансов гений на „Ей Ей Би Холдингс“. Самият Хамза се влачеше на няколко крачки след момичетата с долепен до ухото мобилен телефон.

След Хамза идваше хер Манфред Верли — швейцарският банкиер, който управляваше капиталите на Зизи. До Верли вървеше дете без видим признак на кого е, а зад детето крачеха още две красиви жени — едната руса, а другата с къса светлокестенява коса. Когато детето внезапно хукна през двора в грешна посока, бе уловено със светкавично движение от Жан-Мишел — френски кикбоксър, сега личен треньор на Зизи и допълнителен бодигард.

Отзад идваха завършилите в Америка адвокати Абдул Джалил и Абдул Хаким. По време на един от брифингите Йоси презрително бе вметнал, че Зизи си е избрал адвокати, чиито имена означават Служител на Великия и Служител на Премъдрия. След адвокатите крачеха шефът на пътническия отдел на Зизи — Мансур, шефът на комуникациите Хасан и Андрю Малоун, който в скоро време щеше да е бившият ексклузивен художествен консултант на Ал Бакари. И накрая, обграден плътно от двете страни от Вазир бен Талал и Джафар Шаруки, вървеше самият Зизи.

Сара се отдалечи от прозореца. Под зоркия поглед на Киара тя влезе в тесния асансьор и натисна бутона за горния етаж. Минута по-късно бе заела позиция в изложбената зала. В средата на залата, поставена върху великолепен статив и забулена като мюсюлманка, беше картината на Ван Гог. От долния етаж до ушите й достигна трополенето на бодигарда Рафик, който тежко се качваше по стълбите.

Не трябва да мислиш за него като за терорист — бе казал Габриел. — Не трябва да се чудиш дали част от парите му не са се оказали в джоба на Марван ал Шехи или на някой от другите терористи, които убиха Бен. Мисли за него като за изключително богат и важен човек. Не флиртувай с него. Не се опитвай да го съблазниш. Мисли, че си на интервю за работа. Няма да спиш с него. Ще работиш за него. И каквото и да правиш, не се опитвай да му даваш никакви съвети. Иначе ще провалиш продажбата. Ще провалиш и операцията.

Сара се обърна и се вгледа в отражението си на вратата на асансьора. Беше малко размазано, но това я устройваше. Все още беше Сара Банкрофт, но просто с различна визия. Същата картина, но с известен ретуш. Тя приглади костюма си — „Не заради Зизи — помисли си, — а заради Габриел“ — и за първи път чу отдолу гласа на чудовището.

— Добър ден, господин Ишърууд — каза президентът и главен изпълнителен директор на *Джихад Инкорпорейтед*. — Аз съм Абдул Азиз ал Бакари. Андрю ми каза, че имате картина за мен.

* * *

Първи с асансьора се качиха хората от охраната. Рафик нахълта в залата и безсрамно огледа Сара, докато Шаруки надникна под дивана за скрито оръжие, а кикбоксорът Жан-Мишел обходи помещението на пръсти като смъртоносен балетист. Втори с асансьора се качиха Малоун и Ишърууд, които бяха в приятната компания на Надия и Рахима. Зизи се качи трети, съпроводен от единствения си доверен човек Бен Талал. Неговият черен, ушит по поръчка костюм се спускаше елегантно над иначе шкембестата му фигура. Брадата му бе грижливо подстригана, както и прошарената коса около доста олисялото му теме. Имаше будни и живи очи. Погледът му незабавно се спря върху единствената личност в залата, чието име не знаеше.

Не се опитвай да се представиш сама, Сара. Не го гледай право в очите. Ако някой трябва да направи крачката, това е Зизи.

Тя сведе очи към обувките си. Вратата на асансьора отново се отвори и този път от нея излязоха двамата Абдуловци — Служителите

на Великия и Премъдрия, и паралията хер Верли. Сара ги наблюдаваше, докато влизаха, след това хвърли поглед на Зизи, който продължаваше да я гледа настойчиво.

— Простете ми, господин Ал Бакари — каза Ишърууд. — Днес обноските ми са ужасни. Това е Сара Банкрофт, нашият заместник-директор. Всъщност този следобед сме тук заради нея.

Не прави опит да се ръкуваш с него. Ако ти подаде ръка, здрависай се кратко.

Тя стоеше изпъната, с ръце зад гърба и сведени леко очи. Зизи обхождаше с поглед тялото ѝ. Най-накрая той пристъпи към нея и протегна ръка.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас.

Тя пое ръката му и се чу да отговаря:

— Удоволствието е изцяло мое, господин Ал Бакари. За мен е чест да се запозная с вас, сър.

Зизи се усмихна и задържа ръката ѝ малко повече от приличното. После внезапно я пусна и тръгна към картината. Сара се обърна и този път го видя в гръб — имаше тесни рамене и широк ханш.

— Ако обичате, искам да видя картината — каза той, без да се обръща към някого конкретно, но тя отново чу единствено думите на Габриел. *Направи представянето, когато Зизи поиска — каза ѝ той. — Ако го накараш да изслуша цялата история, само ще го ядосаш. Запомни, Зизи е звездата на шоуто, не Маргьорит.*

Сара мина край него, като внимаваше да не докосне рамото му, после протегна ръце и бавно свали покривалото от зелено сукно. Тя се забави пред платното малко по-дълго, като сгъваше плата и препречваше гледката на Зизи, преди най-сетне да отстъпи встрани.

— Да ви представя „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“ от Винсент ван Гог — каза сдържано. — Масло върху платно, рисувана в Овер през юли 1890 година.

От антуража на Зизи се чу колективно ахване, последвано от възбудено шушукане. Само Зизи остана мълчалив. Черните му очи оглеждаха повърхността на картината, а лицето му си оставаше неразгадаемо. След минута той отмести очи от платното и погледна към Ишърууд.

— Къде я намерихте?

— Бих искал да мога да си припиша заслугата, господин Ал Бакари, но всъщност Сара откри Маргъорит.

Погледът на Зизи се премести върху Сара.

— Вие? — попита той с възхищение.

— Да, господин Ал Бакари.

— Тогава ви задавам същия въпрос като на господин Ишърууд. Къде я намерихте?

— Както Джулиан обясни на господин Малоун, собственикът иска да остане анонимен.

— Не ви питам за неговата самоличност, госпожице Банкрофт. Искам само да узная как я открихте.

Ще трябва да му дадеш нещо, Сара. Той има право, на това. Обаче го направи неохотно и бъди дискретна. Човек като Зизи цени дискретността.

— Това е резултат на мое няколкогодишно проучване, господин Ад Бакари.

— Колко интересно. Разкажете ми повече, госпожице Банкрофт.

— Опасявам се, че не мога да го направя, без да наруша уговорката ми със собствениците, господин Ад Бакари.

— *Собственичката* — поправи я Зизи. — Според Андрю, картината е собственост на някаква францужойка.

— Да, така е, сър, но се опасявам, че не мога да бъда по-конкретна.

— Но аз просто съм любопитен как я намерихте. — Той скръсти ръце пред гърдите си. — Обичам хубавите детективски истории.

— Бих искала да удовлетвори любопитството ви, господин Ал Бакари, но за съжаление не мога. Единственото, което мога да ви кажа, е, че ми отне две години издирване в Париж и Овер, за да намеря картината, и още една година, докато убедя собственичката да я даде.

— Може би един ден, когато мине време, ще бъдете достатъчно мила да споделите с мен повече от тази вълнуваща история.

— Може би, сър — отвърна тя. — Колкото до автентичността, ние сме убедени, че творбата безспорно е на Ван Гог, и разбира се, сме готови да застанем зад тази автентичност.

— Ще се радвам да разгледам докладите на вашите експерти, госпожице Банкрофт, но честно казано, не се нуждая от тях. Разбирате ли, напълно очевидно е, че тази картина наистина е творба на Ван Гог.

— Зизи сложи ръка на рамото ѝ. — Елате — каза той бащински. — Ще ви покажа нещо.

Сара пристъпи към платното. Зизи посочи горния десен ъгъл.

— Виждате ли лекия отпечатък на повърхността? Ако не греша, това е отпечатък от пръста на Винсент. Знаете ли, всеизвестно е, че той е бил небрежен по отношение на творбите си. Когато е свършил тази, вероятно я е хванал за ъгъла и я е носил по улиците на Овер до стаята си над кафене „Раву“. В нея по всяко време е имало десетки картини. Обикновено Винсент ги е нареждал до стената, една върху друга. Той е работел толкова бързо, че предишните картини никога не са били достатъчно сухи, когато е слагал новите върху тях. Ако се вгледате внимателно в тази, може да видите структурата на платното, отпечатана върху повърхността на боята.

Ръката му продължаваше да лежи на рамото ѝ.

— Много впечатляващо, господин Ал Бакари. Обаче не съм изненадана. Вашата репутация на познавач е всеизвестна.

— Много отдавна се научих, че човек в моето положение не може да разчита на обещанията на другите. Той трябва постоянно да е нащрек за различни машинации и умели фалшификации. Уверен съм, че никой не може да ми пробута фалшификат нито в изкуството, нито в бизнеса.

— Би било лудост даже да се опитва, господин Ал Бакари.

Зизи погледна към Ишърууд.

— Явно притежавате уменията да намирате неизвестни творби. Онзи ден май четох нещо за ваша картина на Рубенс.

— Прав сте, сър.

— А сега и Ван Гог. — Погледът на Зизи се върна към картината. — Андрю ми каза, че вече имате идея за цената.

— Така е, господин Ал Бакари. И смятаме, че е доста разумна.

— Така мисля и аз. — Той погледна през рамо към банкера хер Верли. — Смяташ ли, че можеш да намериш осемдесет и пет милиона някъде из сметките ни, Манфред?

— Мисля, че е напълно възможно, Зизи.

— Значи се договорихме, господин Ишърууд. — Ал Бакари погледна към Сара и добави: — Купувам я.

* * *

В четири часа и петдесет и три минути екипът невиоти събщи на Габриел, че разискванията са се преместили в кабинета на долния етаж и че в момента Джулиан обсъжда с хер Верли и двамата Абдуловци плащането и прехвърлянето на собствеността. Въпросното обсъждане продължи малко повече от час и в шест и пет пристигна съобщението, че господин Бейкър и неговата компания вече са се насочили през тъмния двор към автомобилите, паркирани на Дюк Стрийт. Ели Лавон пое следенето им. За няколко минути изглеждаше, че дестинацията им е имението в Мейфеър, но в шест и петнайсет стана ясно, че господин Бейкър и антуражът му са се отправили обратно към летище Хийтроу и оттам — в неизвестно направление. Габриел нареди на Лавон да прекъсне следенето. Не го беше грижа къде отива сега господин Бейкър. Знаеше, че скоро всички пак ще се срещнат.

Видеозаписът пристигна в седем часа и четирийсет и пет минути. Беше заснет от охранителната камера, монтирана в далечния ъгъл на изложбената зала, над пейзажа на Клод. Докато го гледаше, Алон изпита чувството, че е седнал в ложа, високо над сцената.

... Това е Сара Банкрофт, нашият заместник-директор.

Всъщност този следобед сме тук заради нея...

... Значи се договорихме, господин Ишърууд. Купувам я...

Габриел спря записа и погледна към Дина.

— Продадохме му едното момиче — каза тя. — Сега просто трябва да му продадем и другото.

Той отвори файла със звукозаписа на срещата с Андрю Малоун и кликна иконката „Старт“.

— *Това не са пари на Зизи. Това са мои пари. И щом Зизи не знае, това не му вреди.*

— *А ако го научи? Ще те изхвърли без капчица милост и ще остави лешоядите да кълват кокалите ти.*

---

[1] Живеещ в чужбина евреин, използван от Мосад за вършене на черната работа по поддържането на база зад граница. — Б.пр. ↑

21. ЛОНДОН

Донесението против Андрю Малоун пристигна в централния офис на „Ей Ей Би Холдингс“ в Женева следващия четвъртък, в десет часа и двацет и две минути. Беше адресирано до господин Абдул Азиз ал Бакари и бе доставено от моторизиран куриер с униформата на местна куриерска служба. Подател беше госпожица Ребека Гудхарт, Ърлс Корт, Лондон, но проверката на служителите от охраната на Ей Ей Би установи, че госпожица Гудхарт е просто псевдоним на анонимен доносител. Като не откриха доказателство за наличието на радиоактивен, биологичен или експлозивен материал, чиновниците препратиха пакета в кабинета на Вазир бен Талал. Там той остана до късния петъчен следобед, когато Бен Талал се върна в Женева от едnodневно пътуване до Рияд.

Той трябваше да се занимае с други, по-спешни дела и така едва към осем часа вечерта стигна до отварянето на плика. Бен Талал веднага съжали за забавянето, защото твърденията бяха от доста сериозно естество. В не по-малко от девет случая, според госпожица Гудхарт, Андрю Малоун беше вземал пари на ръка, нарушавайки своя договор за работа с Абдул Азиз ал Бакари. Твърденията бяха подкрепени с доказателства, включително квитанции за банкови депозити, факсове и лични имейли, взети от домашния компютър на Малоун. Бен Талал незабавно се обади в имението край Женевското езеро на своя началник и в девет часа вечерта вече поставяше документите на бюрото на вбесения Зизи ал Бакари.

Същата вечер, в единайсет часа лондонско време, Бен Талал позвъни в жилището на Малоун в Найтсбридж и му нареди да дойде в Женева с първия възможен полет. Когато Андрю възрази, че има порано поет ангажимент и че е уикенд, за бога, Бен Талал му даде ясно да разбере, че присъствието му е задължително и невяването му ще се счита за голяма обида. Разговорът бе записан от екипа *невиоти* и веднага бе препратен на Габриел в безопасната къща в Съри, както и обаждането с доста треперлив глас на Малоун до „Бритиш Еървейс“

десет минути по-късно, за да си резервира билет за полета за Женева в осем и половина сутринта.

Ели Лавон си направи резервация за същия полет. При пристигането им в Женева двамата мъже бяха посрещнати от две напълно различни коли: Малоун — от черен мерцедес S-класа, каран от един от шофьорите на Зизи, а Лавон — от опръскан с кал опел, шофиран от един куриер от женевската централа на Службата. Ели нареди на *бодела* да даде голяма преднина на мерцедеса. В резултат на това те пристигнаха до имението на Зизи няколко минути след Андрю. Намериха усамотено място за паркиране по-надолу по улицата, но не им се наложи да чакат дълго, защото след двайсет минути Малоун излезе от къщата с по-бледо лице от обикновено.

Той се отправи директно към летището и си купи билет за най-ранния полет за Лондон, който беше в пет часа следобед. Лавон направи същото. На Хийтроу двамата мъже поеха по различни пътища: Ели се отправи към Съри, а Андрю — към Найтсбридж, където информира жена си, че ако не намери четири милиона паунда във възможно най-кратък срок, Зизи ал Бакари лично ще го хвърли от най-високия мост.

Беше събота вечер. До следващата сряда за Габриел и останалата част от екипа му бе ясно, че Зизи си търси нов ексклузивен художествен консултант. Беше ясно също, че вече си е набеязал конкретен човек, защото Сара Банкрофт — заместник-директор на „Ишървуд Файн Артс“ на Мейсънс Ярд, Сейнт Джеймс — беше поставена под наблюдение.

* * *

Тя започна да мисли за тях като за приятели. Те пътуваха с нея в метрото. Разхождаха се в Мейсънс Ярд и се шляеха по Дюк Стрийт. Следваха я на обяд и всяка вечер един от тях я чакаше в ресторант „Грийнс“, когато тя се отбиваше на бара за едно бързо питие с Оливър и момчетата. Отидоха с нея на един търг в „Сотби“ и я наблюдаваха, докато преглеждаше внимателно скучните картини в аукционната зала на „Хъл“. Дори я съпроводи в дългото пътуване до Девън, където трябваше да ласкае един скучен дребен аристократ, за да го убеди да се

раздели с прекрасната венецианска картина „Мадоната с младенец“, която Ишърууд желаше от години. „Зизи идва за теб — беше й казал Габриел в кратък телефонен разговор в понеделник следобед. Въпрос е само на време. Не се притеснявай, ако вещите ти са малко не на място, когато се прибереш вкъщи, довечера. Тази сутрин Шаруки влезе с взлом в апартамента ти и го претърси“.

На следващия ден пристигна първият подарък — диамантен часовник „Хари Уинстън“. Към луксозно опакованата кутийка бе прикрепена написана на ръка бележка: *Благодаря ви за намирането на Маргьорит. Вечно признателен — Зизи.* Обиците от „Булгари“ дойдоха на следващия ден. Двуредното перлено колие „Микимото“ — на последващия. Златната плетена гривна от „Тифани“ — в четвъртък вечерта, точно когато се приготвяше да си тръгне от работа. Тя я сложи на дясната си китка и отиде до „Грийнс“, където Оливър се опита недодялано да я сваля.

— Някой друг път — отвърна тя, като го целуна по бузата, — но не и тази вечер. Бъди добър, Оливър, и ме изпрати до метрото.

Вечерите бяха най-трудни за нея. Вече нямаше пътувания до безопасната къща в Съри. Що се отнася до Сара, къщата в Съри не съществуваше. Откри, че всички от екипа страшно й липсват. Те бяха семейство — шумно, свадливо, какофонично, любещо семейство, онова семейство, което тя никога не бе имала. Единственото, което й бе останало от него сега, бяха редките потайни обаждания на Габриел и светлината в апартамента на отсрещната страна на улицата. Светлината на Йоси, но скоро щеше да загуби и него. Понякога през нощта, когато бе самотна и уплашена, й се искаше да им бе казала да си намерят друга. Понякога си мислеше и за клетия Джулиан и се чудеше как ли ще се справи без нея.

* * *

Последният пакет пристигна в три часа следващия следобед. Беше доставен лично от куриер, облечен с костюм и вратовръзка. В него имаше написана на ръка бележка и самолетен билет. Сара отвори обложката на билета и погледна дестинацията. Десет секунди по-късно телефонът на бюрото й иззвъня.

— „Ишърууд Файн Артс“, Сара е на телефона.

— Добър ден, Сара.

Беше Зизи.

— Здравейте, господин Ал Бакари. Как сте, сър?

— Ще знам това след минута. Получихте ли поканата и самолетния билет?

— Получих ги, сър, както и обиците. *И* часовника. *И* перлите. *И* гривната.

— Гривната най-много ми харесва.

— И на мен, сър, но подаръците бяха напълно ненужни. Поканата — също. Съжалявам, но не мога да я приема.

— Обиждате ме, Сара.

— Нямам такова намерение, сър. Колкото и да искам да прекарам няколко дни на слънце, опасявам се, че не мога да замина ей така изведнъж.

— Не е изведнъж. Ако погледнете внимателно билета, ще видите, че разполагате с три дни до заминаването ви.

— Не мога да излети и след три дни. Имам работа в галерията.

— Сигурен съм, че Джулиан може да мине няколко дни без вас. Току-що му спечелихте доста пари.

— Вярно е.

— Е, какво ще кажете, Сара? Ще дойдете ли?

— Опасявам се, че отговорът ми е „не“, сър.

— Би трябвало да знаете едно нещо за мен, Сара. А то е, че никога не приемам отказ.

— Просто не мисля, че е уместно, сър.

— Уместно? Мисля, че погрешно сте изтълкували моите мотиви.

— А какви са те, сър?

— Бих искал да дойдете да работите за мен.

— Като каква, сър?

— Никога не обсъждам подобни въпроси по телефона, Сара. Ще дойдете ли?

Тя изчака да минат десет секунди, после му отговори.

— Чудесно — каза той. — Един от хората ми ще ви придружи. Ще ви вземе от апартамента ви в осем часа сутринта в понеделник.

— Напълно способна съм да пътувам сама, господин Ал Бакари.

— Сигурен съм, че е така, но ще бъде по-лесно, ако някой от моите охранители дойде с вас. Ще се видим в понеделник вечер.

След тези думи Зизи затвори. Докато връщаше слушалката на мястото ѝ, тя си даде сметка, че той не я попита за адреса ѝ.

* * *

Габриел разваляше ателието си в безопасната къща в Съри, когато Лавон се качи, трополейки по стълбището като носеше разпечатка на съобщението, което току-що пристигна от екипа *невиоти* в Мейсънс Ярд.

— Зизи направи своя ход — каза той и му подаде разпечатката. — Искате да я види веднага.

Габриел прочете съобщението, после вдигна поглед към Ели.

— Мамка му! — прошепна той. — Ще ни трябва кораб.

* * *

На вечеря пиха шампанско, за да го отпразнуват, като бяха поставени прибори и за Сара — единствения член на екипа, който не можеше да се присъедини към тях. На следващата сутрин Лавон закара Габриел до летище Хийтроу и в четири и половина следобед той вече се наслаждаваше на гледката на залеза от безопасния апартамент на ЦРУ на Колинс Авеню в Маями Бийч. Ейдриън Картър носеше свободен памучен панталон, памучен пуловер и евтини мокасина на бос крак. Той подаде на Габриел чаша лимонада и снимката на много голяма яхта.

— Нарича се „Слънчевата балерина“ — каза Ейдриън. — Това е луксозна моторна яхта, дълга двайсет и два метра и половина. Сигурен съм, че ти и екипът ти ще се чувствате повече от удобно на нея.

— Откъде я взехте?

— Преди няколко години я конфискувахме от панамския наркостор Карлос Кастильо. Сега господин Кастильо пребивава във федералния затвор в Оклахома и ние използваме яхтата му, за да вършим богоугодното дело тук, на Карибите.

— Колко пъти е използвана?

— Пет-шест пъти от Отдела за борба с наркотиците и два пъти от нас.

Габриел върна снимката на Картър.

— Дискредитирана е — каза той. — Не можеш ли да ми намериш нещо с чист произход?

— Ние сменихме името и регистрацията ѝ няколко пъти. Няма начин Зизи или някой от неговите главорези да успее да я проследи до нас.

Габриел въздъхна.

— Къде е сега?

— В пристанището на остров Фишър — отвърна Картър, сочейки на юг. — Точно сега я товарят с провизии. Тази нощ екипаж на ЦРУ тръгва от Лангли.

— Добър опит — каза Габриел, — но ще използвам свой собствен екипаж.

— Ти?

— Ние имаме военен флот, Ейдриън. И то много добър. Имам екипаж, който чака в готовност в Хайфа. И кажи на момчетата си да махнат подслушвателните ви устройства. Иначе ще го направим заради тях и „Слънчевата балерина“ няма да изглежда много добре, когато ви я върнем.

— Вече сме се погрижили за това — каза Картър. — Как планираш да доведеш екипа си тук?

— Надявах се, че мой приятел от американското разузнаване ще ми протегне ръка за помощ.

— Какво ти трябва?

— Право за излитане и кацане.

— За колко време екипажът ти може да стигне от Хайфа до Лондон?

— Те могат да тръгнат още утре сутрин.

— Ще изпратя един от нашите самолети в Лондон тази вечер. Той ще вземе екипа ти и ще го докара тук. Ще кацнат в Хоумстед и ще минат без паспортна и митническа проверка. Можеш да отплаваш в неделя през нощта и да бъдеш при Зизи в понеделник следобед.

— Изглежда, сключихме сделката — каза Габриел. — Единственото, от което се нуждаем сега, е Ахмед бен Шафик.

— Той ще дойде — каза уверено Картър. — Единственият въпрос е дали твоето момиче ще е там, когато той се появи.

— Тя е *нашето* момиче, Ейдриън. Сара е на всички нас.

ТРЕТА ЧАСТ
НОЩНОТО ПЪТУВАНЕ

22. ОСТРОВ ХАРБЪР, БАХАМИТЕ

— Ето я — каза Вазир бен Талал, надвиквайки бръмченето на роторните перки на хеликоптера „Сикорски“. Той посочи през десния прозорец на летателния апарат. „Александра“ — огромната частна яхта на Зизи — блестеше на водната повърхност западно от острова. — Не е ли красива?

— Много е голяма — извика му в отговор Сара.

— Дълга е осемдесет и четири метра — каза с гордост Бен Талал, сякаш я бе построил лично.

Осемдесет и шест — поправи го мислено Сара. — *Но кой ще ги изчислява?* Йоси я беше описал като плаващо емирство. Тя се замисли за екипа. Последният ѝ контакт с тях беше в неделя следобед. Ели Лавон се блъсна в нея на Оксфорд Стрийт, докато тя си купуваше някои дреболии за пътуването. *Ще бъдем с теб през цялото време* — каза ѝ. — *Не ни търси. Не се опитвай да осъществяваш връзка, освен при екстремна ситуация. Ние ще дойдем при теб. Приятно пътуване.*

Сара се облегна назад. Все още носеше джинсите и вълнения пуловер, които облече сутринта. Бяха изминали само десет часа, откакто напусна студения и влажен Лондон, и тялото ѝ не бе подготвено за яростната атака на тропическата горещина. Имаше чувството, че джинсите ѝ са залепнали за бедрата, а пуловерът стържеше шията ѝ като трион. Тя погледна към Бен Талал, който, изглежда, нямаше проблем с приспособяването към рязката смяна на климата. Той имаше широко лице, малки черни очички и козя брада. Както бе облечен в момента — с шит по поръчка сив костюм и вратовръзка — човек можеше да го сбърка с финансист. Все пак ръцете издаваха истинската същност на работата му. Те изглеждаха като дървени чукове.

Бръмченето на роторната перка правеше невъзможно да продължат разговора и тя беше безкрайно благодарна за това. Омразата ѝ към него вече бе непоносима. От ранни зори той беше постоянно до нея, заплашителен в своята учтивост. На летището настоя да влезе с нея в безмитния магазин и когато тя си купи шише лосион с алое,

плати с кредитната карта на компанията. По време на полета прояви огромен интерес към всички аспекти на живота ѝ. *Моля ви, госпожице Сара, разкажете ми за детството си... Моля ви, госпожице Сара, разкажете ми за вашия интерес към изкуството... Моля ви, госпожице Сара, кажете ми защо решихте да напуснете Вашингтон и да отидете в Лондон...* За да се измъкне, тя се престори, че спи. Два часа по-късно, когато се престори, че се събужда, Бен Талал я затрупа с още въпроси. *Казахте, че баща ви е работил за „Ситикорп“. Знаете ли, напълно възможно е той и господин Ал Бакари да са се срещали. Господин Ал Бакари има много сключени сделки със „Ситикорп“. От това Сара се измъкна, като си сложи слушалките, за да гледа някакъв филм. Бен Талал избра да гледа същия филм.*

Когато отново погледна през прозореца, „Александра“ сякаш изпълваше хоризонта. Тя видя на бака Надия и Рахима, с развети от вятъра черни коси, да се пекат на последните слънчеви лъчи за деня. Двамата Абдуловци заедно с хер Верли се бяха скупчили на задната палуба, кроейки следващото си завоевание. Над всички тях, облечен в бяло и с вдигната за поздрав ръка, беше Зизи. *Обърнете* — помисли си Сара. — *Свалете ме на сушата. Вие останете тук, господин Бен Талал. Не, благодаря, сама ще се върна в Лондон.* Обаче знаеше, че сега няма връщане назад. Габриел ѝ даде последен шанс в Съри и тя се съгласи да издържи докрай.

Хеликоптерът увисна над кърмата на „Александра“ и бавно се спусна към площадката за кацане. Сара видя нещо друго: Зизи в изложбената зала на галерията на Джулиан, предупреждаващ я, че никой не може да му пробута фалшификат нито в бизнеса, нито в изкуството. *Аз не съм фалшификат* — каза си тя, докато слизаше от хеликоптера. — *Аз съм Сара Банкрофт. Преди бях куратор във „Филипс Кълекшън“ във Вашингтон. Сега работя за „Ишърууд Файн Артс“ в Лондон. Не ти искам работата, нито парите. Не желая да имам нищо общо с теб.*

* * *

Бен Талал ѝ показва нейните помещения. Бяха по-големи от апартамента ѝ в Челси: просторна спалня с отделен хол, облицована с

мрамор баня с вградена в пода вана и джакузи, просторна лична палуба, която в момента бе огряна от слънцето. Саудитецът постави куфара ѝ на огромното легло като хотелски камериер и понечи да отвори ципа. Сара се опита да го спре:

— Не е необходимо. Благодаря ви, мога сама да се погрижа за багажа си.

— Съжалявам, но се налага, госпожице Сара.

Той вдигна капака и започна да изважда вещите ѝ.

— Какво правите?

— Имаме си правила, госпожице Сара. — Подчертаната любезност вече липсваше в гласа му. — Работата ми е да се уверя, че гостите се подчиняват на тези правила. Никакъв алкохол, цигари и каквато и да е порнография. — Той вдигна едно американско модно списание, което бе купила от летището в Маями. — Съжалявам, но трябва да го конфискувам. Имате ли някакъв алкохол?

Тя поклати глава.

— Нямам и цигари.

— Не пушите ли?

— Понякога, но не ми е навик.

— Ще задържа мобилния ви телефон до напускането ви на „Александра“.

— Защо?

— Защото не е разрешено на гостите да използват мобилни телефони на борда на този плавателен съд. Освен това той няма да работи заради електронните уреди на яхтата.

— Щом няма да работи, защо го конфискувате?

— Предполагам, мобилният ви телефон може да снима, да записва и притежава видео- и аудиоклипове?

— Така каза дребният мъж, който ми го продаде, но никога не съм пробвала тези възможности.

Бен Талал протегна огромната си длан.

— Телефонът ви, моля. Уверявам ви, че добре ще се погрижим за него.

— Имам работа за вършене. Не мога да бъда откъсната от света.

— Можете да използвате бордовата сателитна телефонна система.

И ти ще подслушваш, нали?

Сара изрови телефона от дамската си чанта, изключи го и му го даде.

— А сега и фотоапарата ви. Господин Ал Бакари не обича, докато си почива, наоколо да щракат фотоапарати. Против правилата е да бъде сниман той, служителите му или който и да е от гостите му.

— Има ли други гости, освен мен?

Той остави въпроса ѝ без отговор.

— Да носите „Блекбъри“ или някой друг вид джобен компютър?

Тя му го показа и той протегна ръка.

— Ако прочетете имейлите ми...

— Нямаме никакво желание да четем имейлите ви. Моля ви, госпожице Сара, колкото по-бързо приключим с това, толкова по-скоро ще можете да се настаните и да си починете.

Тя му подаде „Блекбъри“-то.

— Носите ли айпод^[1] или друг вид персонално стерео?

— Сигурно се шегувате.

— Господин Ал Бакари смята, че персоналните стереоуредби са груби и шумни. Стаята ви е снабдена с високотехнологична аудио- и видеосистема. Няма да ви трябва вашата.

Сара му даде своя айпод.

— Някаква друга електроника?

— Сешоар.

Бен Талал пак протегна ръка.

— Не можете да вземете сешоара на едно момиче.

— В банята имате сешоар, който е съвместим с електрическата система на яхтата. Междувременно ми дайте вашия, за да няма някакво объркване.

— Обещавам да не го използвам.

— Ако обичате, дайте ми вашия сешоар, госпожице Сара.

Тя измъкна сешоара от куфара си и му го подаде.

— Господин Ал Бакари е оставил подарък за вас в гардероба. Сигурен съм, че той ще е поласкан, ако го носите на вечеря. Тя е насрочена за девет часа. Предлагам ви дотогава да се опитате да поспите. Имахте дълъг ден... а и часовата разлика, разбира се.

— Разбира се.

— Бихте ли желали да ви събудим в осем часа?

— Мога да се оправя и сама. Нося си пътнически будилник.

Бен Талал се усмихна без капчица хумор.
— И той ще ми трябва.

* * *

За нейна изненада, тя наистина заспа. Не сънува нищо и се събуди в тъмнината, не знаейки къде се намира. После полъхът на топлия морски вятър погали гърдите ѝ като дъх на любовник и Сара осъзна, че е на борда на „Александра“ и е напълно сама. За момент остана да лежи неподвижно, чудейки се дали я наблюдават. *Допускай, че наблюдават всяка твоя стъпка и подслушват всяка твоя дума* — беше ѝ казал Ели. Тя си представи друга сцена, която се случваше някъде на яхтата. Вазир бен Талал, който сваля всеки имейл от блекбърито ѝ. След това проверява всеки номер, който е набирала от мобилния си телефон. Вазир бен Талал, разглобяващ на части сешоара ѝ, айпода ѝ, пътническият ѝ будилник, за да търси подслушвателни и проследяващи устройства. Обаче нямаше такива, защото Габриел знаеше, че ще претърсват всичките ѝ вещи още щом стъпи в техния лагер. *В подобна ситуация, Сара, най-простото е най-доброто. Ще го направим по старомодния начин. С телефонни кодове. С физически знаци.*

Тя приближи ръчния часовник до лицето си и видя, че е осем без пет. Затвори отново очи и се отпусна под ласките на морския бриз. След пет минути телефонът на нощното ѝ шкафче тихо иззвъня. Тя посегна в мрака и вдигна слушалката до ухото си.

— Будна съм, господин Бен Талал.

— Радвам се да го чуя.

Гласът не беше на Бен Талал, а на Зизи.

— Извинете, господин Ал Бакари. Помислих ви за друг човек.

— Очевидно — отговори той весело. — Успяхте ли да си починете малко?

— Мисля, че да.

— А вашият полет?

— Беше чудесен, сър.

— Може ли да сключим сделка?

— Зависи изцяло от сделката, господин Ал Бакари.

— Предпочитам да ме наричате Зизи. Така се обръщат към мен приятелите ми.

— Ще опитам. — После добави закачливо: — Сър.

— Очаквам с нетърпение да ви видя на вечеря, Сара.

Връзката прекъсна. Тя затвори телефона и излезе на своята палуба. Сега тя беше много тъмна. Сърповидната луна светеше ниско на хоризонта, а небето бе като одеяло, изтъкано от блещукащи звезди. Сара погледна към кърмата и видя две трепкащи изумрудени навигационни светлини да се носят в тъмнината на няколко мили от нея. На носа на кораба имаше още светлини. Спомни си какво ѝ каза Ели по време на тренировките ѝ на улицата. *Понякога най-лесният начин да проследя човек е, като вървиш срещу него.* Предположи, че същото важи и за наблюдението в морето.

Върна се в стаята си, съблече дрехите си и влезе в банята. *Извърни очи, Вазир* — помисли си. — *Никаква порнография.* Изкъпа се в хедонистичната вана с джакузи, като слушаше Кийт Джарет на високотехнологичната аудиосистема на Зизи. Уви се в хавлиения халат на Зизи и си изсуши косата със сешоара на Зизи. Нанесе лек грим на лицето си — колкото да заличи последиците от презокеанското пътуване, и като пусна свободно косата над раменете си, си помисли за Габриел.

— *Как обичаш да носиш косата си, Сара?*

— *Най-вече пусната.*

— *Имаш много хубави скули. Много грациозна шия. Трябва да я вдигаш от време на време. Като Маргьорит.*

Но не и тази вечер. Когато бе доволна от външния си вид, тя отиде в спалнята и отвори вратата на гардероба. На един от рафтовете лежеше луксозно опакована кутия. Сара я разопакова и вдигна капака. Вътре имаше панталон от релефна коприна и копринен потник в екрю. Ставаха ѝ напълно, както и всичко останало. Добави часовника „Хари Уинстън“, обиците „Булгари“, перленото колие „Микимото“ и гривната от „Тифани“. В девет без пет излезе от стаята и се запъти към задната палуба. *Опитай се да забравиш, че дори съществуваме. Бъди Сара Банкрофт и нищо не може да се обърка.*

* * *

Зизи я посрещна шумно:

— Сара! Така се радвам да ви видя отново. Слушайте всички, това е Сара. Сара, това са всички останали. Има твърде много имена, за да ги запомните отведнъж, освен ако не сте от хората, които имат изключителна памет за имена. Предлагам да го направим постепенно. Моля, заповядайте. Имали сте дълъг ден. Сигурно сте прегладнели.

Той я настани близо до края на дългата маса и отиде да заеме мястото си на отсрещния край. Единият Абдул седеше от дясната ѝ страна, банкерът хер Верли — от лявата. Срещу нея беше шефът на отдела по пътуванията Мансур и капризната съпруга на хер Верли, която сякаш намираше целия спектакъл за отвратителен. В съседство с фрау Верли бе личният треньор Жан-Мишел. Дългата му руса коса беше вързана на конска опашка и той наблюдаваше Сара с безочлив интерес, за голямо съжаление на жена му — Моник. По-нататък на масата бяха Рахима и красивият ѝ приятел Хамид, който бе някаква египетска филмова звезда. Надия седеше собственически до баща си. Няколко пъти по време на дългата вечеря, когато Сара хвърляше поглед към Зизи, винаги срещаше очите на Надия върху себе си. Тя, както ѝ се струваше, щеше да е не по-малък проблем от Бен Талал.

След като установи със сигурност, че Сара не говори арабски, Зизи постанови, че тази вечер ще се говори на френски и английски. Разговорът беше стряскащо банален. Говореха за дрехи и филми, за ресторанти, на които Зизи би искал да сложи ръка, и за хотел в Ница, който смяташе да купи. Войната, тероризмът, положението на палестинците, американският президент — нито едно от тези неща сякаш не съществуваше. Всъщност сякаш нищо не съществуваше отвъд перилата на „Александра“ или границите на империята на Ал Бакари. Усещайки, че Сара е изолирана, Зизи отново я помоли да обясни как е открила картината на Ван Гог. Когато тя отказа да се хване на уловката му, той разтегна устни във вълча усмивка и каза:

— Един ден ще го измъкна от вас.

И Сара за първи път бе обхваната от пълен ужас.

По време на десерта той се изправи от мястото си и си примъкна стол до нейния. Беше облечен с кремав ленен костюм, а пълните му бузи бяха почервенели от слънцето.

— Вярвам, че храната ви допадна.

— Беше прекрасна. Сигурно сте готвили цял следобед.

— Не аз — отговори той скромно. — Моите готвачи.

— Повече от един ли са?

— Всъщност са трима. Имаме четирийсет души екипаж и обслужващ персонал. Те работят само за мен, независимо дали „Александра“ е в открито море или на котва в пристанището. Ще ги опознаете по време на плаването. Ако се нуждаете от нещо, не се колебайте да го поискате. Вярвам, че помещенията, в които ви настанихме, са добри.

— Повече от добри, господин Ал Бакари.

— Зизи — напомни ѝ той, докато прехвърляше абаносовите зърна на броеницата си. — Господин Бен Талал ми каза, че сте били разстроена от някои от нашите правила и мерки за сигурност.

— По-точно е да се каже — изненадана. Ще ми се да ме бяхте предупредили предварително. Щях да взема по-малко багаж.

— Господин Бен Талал понякога е фанатично отдаден на моята сигурност. Извинявам се за неговото поведение. И като стана дума за това, Сара, когато някой влиза в света на „Ей Ей Би Холдингс“, той трябва да се придържа към някои правила заради безопасността на всички. — Зизи завъртя китка и уви молитвената броеница около показалеца и средния пръст на дясната си ръка. — Имахте ли възможност да помислите върху моето предложение?

— Аз още не знам какво е то.

— Обаче сте заинтересувана. Иначе нямаше да сте тук.

— Да кажем, че съм заинтригувана и бих искала да обсъдим нещата по-нататък.

— Вие сте доста ловка бизнес дама, Сара. Възхищавам се на това. Насладете се на слънцето и морето. Ще поговорим след няколко дни, когато отпочинете.

— След няколко дни? Трябва да се върна в Лондон.

— Джулиан Ишъруд се е справял много години без вас, Сара. Нещо ми подсказва, че ще оцелее, докато вие ползвате напълно заслужена почивка при нас.

След тези думи Зизи се върна до своя край на масата и седна до Надия.

— Добре дошли в семейството — каза хер Верли. — Той много ви харесва. Когато се пазарите за заплатата си, бъдете безразсъдна. Ще ви плати каквото поискате.

* * *

Тази вечер ястията на „Слънчевата балерина“ бяха по-малко екстравагантни, а разговорът — много по-оживен. Не се избягваха теми като войната и тероризма. Всъщност хората от екипа ги вземаха присърце и спориха по тях дълго след полунощ. В края на вечерта възникна и друг спор — чий ред е да мие чиниите. Дина и Римона искаха да бъдат освободени от това задължение, защото бяха мили съдовете предната вечер в Сърри. Габриел, вземайки едно от малкото командни решения за деня, възложи задачата на новите членове: Оded и Мордекай — двама опитни и универсални оперативни агенти, и Михаил — стрелец от Саярет Маткал^[2]. Беше руски еврейин с бледо лице и леденосини очи. "Твоя млада версия — бе казал Яков. — Добър с пистолета, но няма съвест. На практика той сам унищожил командната структура на „Хамас“.

Яхтата им бе далеч по-малка от „Александра“ и никой не разполагаше с привилегията да има самостоятелна каюта. Габриел и Лавон — ветерани в преследването — спяха заедно в носовата каюта. Ели бе свикнал с ексцентричните навици за сън на Габриел по време на операция и когато се събуди преди зазоряване на следващата сутрин, не се изненада, че леглото на Алон е празно. Той стана от койката си и се качи на палубата. Габриел стоеше на носа с чаша кафе в ръка, приковал очи в мъглявата светлина на хоризонта. Лавон се върна на койката си и спа още два часа. Като се качи отново на палубата, Габриел стоеше на същото място и продължаваше да гледа към пустото море.

---

[1] iPod — преносим плейър, създаден от „Епъл“. — Б.р. ↑

[2] Подразделение към Мосад за борба с терористите. — Б.пр. ↑

23. НА ПЪТ ЗА БАХАМИТЕ

Дните ѝ бързо придобиха свой ритъм.

Събуждаше се рано всяка сутрин и се излежаваше сънливо в огромното легло, заслушана в бавното оживление, което обхващаше „Александра“. После — обикновено към седем и половина — позвъняваше на стюарда и му поръчваше сутрешното си кафе с кифличка, които пристигаха след пет минути на поднос, винаги съпроводени със свежо цвете. Ако не валеше, тя закусваше на сянка на личната си палуба, която гледаше към десния борд. Яхтата се бе насочила на югоизток, плавайки, без да бърза, към неизвестна дестинация, и Сара съзираше в далечината единствено ниските плоски островчета на Бахамския архипелаг. Апартаментът на Зизи се намираше на горната палуба. Някои сутрини тя го чуваше да разговаря по телефона, сключвайки първите си сделки за деня.

След закуска Сара провеждаше два телефонни разговора с Лондон, като използваше бордовата комуникационна система. Първо позвъняваше в апартаментата си в Челси и неизменно намираше две или три съобщения от фиктивни лица, оставени от Службата. После се обаждаше в галерията и говореше с Киара. Нейният мек английски с италиански акцент беше като спасителна сламка. Сара я питаше за някои неуредени сделки, след това Киара ѝ прочиташе съобщенията, оставени на телефонния ѝ секретар. В привидно безобидното им бърборене се съдържаше жизненоважна информация. Сара ѝ казваше, че е невредима и че няма следа от Ахмед бен Шафик. Киара пък ѝ съобщаваше, че Габриел и другите от екипа са близо до нея и че не е сама. Затварянето на телефона бе най-трудната част от деня ѝ.

Дотогава вече бе станало десет часът, което означаваше, че Зизи и Жан-Мишел са свършили тренировката си и гимнастическият салон е свободен за служителите и гостите. Останалите водеха заседнал начин на живот и всяка сутрин единствената ѝ компания беше хер Верли, крило се мъчеше няколко минути на велоергометъра, преди да се оттегли в сауната за едно хубаво шведско изпотяване. Сара тичаше половин час на бягащата пътечка, после гребеше още трийсет минути.

Тя бе участвала в гребния отбор на Дартмът и след няколко дни почувства как мускулите на раменете и гърба ѝ се стегнаха, което не се бе случвало от смъртта на Бен насам.

След тренировката тя се присъединяваше към другите жени на бака за малко слънчеви бани преди обяда. Надия и Рахима се държаха резервирано, но останалите жени постепенно станаха по-сърдечни към нея, особено фрау Верли и Джихан — младата русокоса йорданка, която бе съпруга на Хасан, специалистът по комуникации на Зизи. Съпругата на Жан-Мишел — Моник, рядко разговаряше с нея. На два пъти, като надзърна над ръба на романа си, Сара видя, че Моник я наблюдава, сякаш замисляше да я хвърли зад борда, когато никой не гледа.

Обядът винаги протичаше бавно и дълго. След това екипажът спираше яхтата за това, което Ал Бакари наричаше следобедно дерби с джетове. През първите два дни Сара оставаше на палубата и наблюдаваше, докато Зизи и неговите директори подскачаха и се гмуркаха между вълните. На третия ден той я убеди да участва и лично ѝ показва как да управлява джета. Тя се отдалечи с пълна скорост от кърмата на „Александра“, после изключи мотора и дълго съзерцава бялото петънце на хоризонта зад тях. Сигурно се бе отдалечила твърде много, защото след няколко минути до нея приближи Жан-Мишел и с жестове ѝ подсказа да се върне на яхтата.

— Сто метра е пределната граница — каза той. — Според правилата на Зизи.

Денят му имаше строг график. Лека закуска в стаята му. Телефонни разговори. Тренировка с Жан-Мишел в гимнастическия салон. В късния предобед среща със служителите му. Обяд. Дерби с джетове. Още една среща със служителите, която обикновено траеше до вечерята. След вечерята телефонни разговори до късно през нощта. На втория ден хеликоптерът отлетя от „Александра“ в десет сутринта и се върна след час с делегация от шестима мъже. Сара разгледа внимателно лицата им, докато влизаха в заседателната зала на Зизи, и заключи, че никой от тях не е Ахмед бен Шафик. По-късно единият от Абдуловците спомена имената на трима от мъжете и тя ги запомни за по-сетнешна употреба. Този следобед Сара попадна на Зизи, който се бе изтегнал на един шезлонг, и го попита дали могат да обсъдят предложението му за работа.

— Закъде сте се разбързали, Сара? Отпуснете се. Забавлявайте се. Ще поговорим, когато му дойде времето.

— Трябва да се връщам в Лондон, Зизи.

— При Джулиан Ишъруд? Как можете да се върнете при него след това?

— Не мога вечно да стоя тук.

— Разбира се, че можете.

— Може ли поне да ми кажете накъде сме се запътили?

— Това е изненада — отговори той. — Една от нашите малки традиции. Като почетен капитан, аз избирам дестинацията ни. Държа я в тайна от останалите. Планираме утре да се отбием на островите Търкс и Кайкос. Ако искате, можете да слезете на брега и да направите някои покупки.

Точно тогава се появи Хасан, подаде телефона на Зизи и му прошепна на ухото нещо на арабски, което Сара не можа да разбере.

— Ще ме извините ли, Сара? Трябва да се обадя. — С тези думи той влезе в заседателната зала и затвори вратата.

На следващата сутрин тя се събуди с усещането за пълна неподвижност. Вместо да се излежава в леглото, стана веднага, излезе на палубата и видя, че са акостирали пред Кокбърн Таун, столицата на Търкс и Кайкос. Закуси в стаята си, проведе разговор с Киара в Лондон, после се уговори с екипажа да я откарат с моторница до града. В единайсет и половина отиде на кърмата и завари Жан-Мишел да я чака, облечен в черен пуловер и бели бермуди.

— Предложих услугите си да бъда ваш придружител — каза той.

— Нямам нужда от придружител.

— Никой не слиза на брега без охрана, особено момичетата.

Правила на Зизи.

— Вашата съпруга ще дойде ли?

— За съжаление Моник не се чувства добре тази сутрин. Изглежда, вечерята не ѝ е понесла.

Плаваха до пристанището в пълно мълчание. Жан-Мишел нещо акостира моторницата и я последва по крайбрежната търговска улица, докато тя пазаруваше набелязаните неща. В един бутик Сара си избра две рокли с презрамки и нов бански костюм. В друг си купи сандали, плажна чанта и слънчеви очила, защото бе загубила своите по време на джет дербито предния ден. После се отби в аптеката за шампоан,

лосион за тяло и сьонгер, за да свали белещата се кожа от изгорелите си от слънцето рамене. Жан-Мишел настоя да плаща всичко с една от кредитните карти на Зизи. По обратния път към моторницата Римона мина край тях, скрита зад големи слънчеви очила и сламена шапка с широка периферия. В един мъничък бар, гледащ към пристанището, тя забеляза мъж с бяла шапка и слънчеви очила, който ѝ се стори познат. Той се взираше в питието си, украсено с чадърче. Едва на борда на „Александра“ тя си даде сметка, че това е бил Габриел.

Като позвъни в Лондон на следващия ден, Джулиан взе за кратко слушалката и я попита кога смята да се върне. След два дни той отново направи същото, но този път в гласа му ясно се долавяше нотка на раздразнение. Късно този следобед Зизи позвъни в стаята на Сара.

— Бихте ли се качили в моя кабинет? Мисля, че е време да поговорим. — И затвори телефона, без да изчака отговора ѝ.

* * *

Тя се облече колкото се може по-професионално: бели три четвърти панталони, жълта блуза с дълги ръкави и сандали с равна подметка. Помисли си дали да не сложи малко грим, но реши, че не би могла да постигне по-добър ефект от това, което направи едната седмица излагане под карибското слънце. Десет минути след като получи поканата, Сара излезе от стаята си и се насочи по стълбите към кабинета на Зизи. Той седеше в заседателната зала заедно с Дауд Хамза, двамата Абдуловци и хер Верли. Когато тя влезе в стаята, те се изправиха едновременно, събраха книгата си и безмълвно се изнизиха навън. Зизи я покани с жест да седне. В противоположния край на помещението на голям плоскоекранен телевизор безшумно течеше предаване на „Ал Джазира“: израелски войски разрушаваха дома на хамаски атентатор самоубиец, докато майка му и баща му плачеха пред камерата. Погледът на Зизи се спря за момент на екрана, преди да се обърне към Сара:

— Инвестирах десет милиона долара в палестинските територии и им дадох още милиони чрез благотворителни дарения. А сега израелците ги разкъсват на парчета, докато светът гледа отстрани и не прави нищо.

А къде беше световното порицание вчера — помисли си Сара, — когато двайсет и две овъглени и разкъсани тела бяха разпръснати по една от улиците на Тел Авив? Тя сведе очи към ръцете си, към златната гривна и часовника „Хари Уинстън“, подарени ѝ от Зизи, и не отвърна нищо.

— Но нека да поговорим за нещо по-приятно — каза той.

— Добре, да поговорим. — Сара вдигна очи и се усмихна. — Вие искате да ми направите екстравагантно предложение да дойда да работя за вас.

— Искам ли?

— Да, искате.

Зизи отвърна на усмивката ѝ.

— Имаме вакантно място в художествения ни отдел. — Усмивката му се стопи. — Неочаквано овакантило се място, но така или иначе е свободно. Бих искал вие да го заемете.

— Във вашия художествен отдел?

— Извинете — каза Зизи. — Така наричаме различните служби. Хасан е началник на отдела по комуникации. Мансур завежда пътуванията. Хер Верли — банковото дело. Господин Бен Талал...

— Сигурността.

— Точно така — потвърди Зизи.

— Кой е шеф на художествения ви отдел?

— В момента аз. Обаче бих искал вие да поемете този пост.

— А Андрю Малоун?

— Андрю Малоун вече не работи за мен. — Ал Бакари запрехвърля зърната на броеницата си. Погледът му отново се насочи към телевизионния екран и се задържа върху него, когато проговори: — Моето споразумение с Андрю предполагаше той да работи само за мен. Плащах му щедро. В отплата той трябваше да ми дава обективни съвети, без това да предполага конфликт на лични интереси. Както се оказа, Андрю многократно ме е предавал. През последните няколко години той е вземал пари от мен и от хората, от които купувах. Това е скандално нарушение на нашия договор. Сред търговците и колекционерите, които са плащали на Андрю, нарушавайки този договор, е бил и Джулиан Ишъруд. — Зизи погледна към нея. — Известно ли ви е Джулиан да е правил някакво плащане в брой на Андрю Малоун?

— Не ми е известно — отговори тя — и ако се е случило, съжалявам за това.

— Вярвам ви — каза Зизи. — Сигурно Андрю е накарал Джулиан да го пази в тайна. Той много е внимавал да прикрива следите в двойните си сделки. За съжаление не можа да скрие доказателството за предателството в своите банкови сметки. Така и го разкрихме.

Ал Бакари пак погледна към екрана и се намръщи.

— Работата, която имам предвид за вас, е много по-голяма от тази на Андрю. Вие не само ще ми помагате да закупувам творби на изкуството, но и ще отговаряте за съхранението и консервацията на моята колекция. Възнамерявам да започна да отдавам под наем някои от картините, които притежавам, на американски и европейски музеи, с цел да поощря по-добрите културни връзки между моята страна и Запада. Като бивш куратор, вие сте повече от подходяща за осъществяването на тези трансакции. — Той я изгледа изпитателно. — Проявявате ли интерес към такъв пост?

— Да, но...

— ... но бихте искали да обсъдим парите и облагите, преди да ми дадете отговор, което аз напълно разбирам. Ако нямате нищо против, бихте ли ми казали колко ви плаща Джулиан сега?

— Всъщност имам нещо против.

Той въздъхна тежко и завъртя броеницата.

— Възнамерявате да го направите колкото се може по-трудно?

— Нямам навика да преговарям срещу собствените си интереси.

— Готов съм да ви давам годишна заплата от петстотин хиляди долара плюс квартира и максимална разходна сметка. Работата ще изисква доста пътувания и естествено ще прекарвате доста време с мен и голямото ми семейство. Това бе причината да ви поканя на това морско пътешествие. Искях да ни опознаете. Вярвам, че сте прекарвали добре и ви е харесало нашето гостоприемство.

— Да, много — отвърна Сара.

Зизи протегна ръце.

— Е?

— Искам гарантиран договор за три години.

— Дадено.

— Петстотин за първата година, шестстотин за втората и седемстотин и петдесет за третата.

— Дадено.

— Остава и премията при подписване.

— Кажете цифра.

— Двеста и петдесет хиляди долара.

— Бях готов да ви дам още петстотин хиляди. Договорихме ли се?

— Мисля, че да. — Усмивката ѝ бързо угасна. — Не очаквам с нетърпение да го съобщя на Джулиан.

— Това е само бизнес, Сара. Джулиан ще разбере.

— Ще бъде дълбоко обиден.

— Може би ще е по-лесно, ако аз говоря с него.

— Не — каза тя, като поклати глава. — Ще го направя аз. Дължа му го.

— Очевидно сте много почтена жена. — Зизи внезапно се изправи. — Ще уведомя адвокатите си да подготвят договора ви. Хер Верли ще ви издаде чек за премията при подписване заедно с кредитна карта на Ей Ей Би за вашите разходи. — Той протегна ръка. — Добре дошли в семейството, Сара.

Тя се ръкува с него, после тръгна към вратата.

— Сара?

Тя се обърна.

— Моля ви, не правете същата грешка като Андрю. Както виждате, аз съм много щедър към хората, които работят за мен, обаче страшно се ядосвам, когато те ме предават.

* * *

Както се очакваше, като чу новината, Джулиан Ишърууд бе възмутен. Той взе да ругае първо Зизи, после и Сара.

— Не си прави труда да се връщаш в галерията за нещата си — изкрещя Джулиан. — Не си добре дошла тук — нито ти, нито твоят проклет саудитски шейх!

След като затръшна слушалката, той отскочи до „Грийнс“, където попадна на Оливър Димбълби и Джеръми Краб, сгушили се

заговорнически в края на бара.

— Защо е тази мрачна физиономия, Джули? — попита го Димбълби някак твърде радостно.

— Загубих я.

— Кого?

— Сара — отговори Ишърууд. — Напусна ме заради Зизи ал Бакари.

— Не ми казвай, че е заела мястото на Андрю Малоун.

Джулиан кимна със сериозно изражение на лицето.

— Кажй й да не бърка в гърнето с меда на Зизи — каза Краб. — Ще й отсеке ръката. Нали знаеш, там е законно.

— Как я е докопал?

— С пари, разбира се. Така получават всичко.

— Истина е — съгласи се Димбълби. — Е, поне ни остана красивата Елена.

Остана ни — помисли си горчиво Ишърууд. — *Но докога?*

* * *

На шест хиляди километра оттам, на борда на „Слънчевата балерина“, Габриел споделяше мрачното настроение на Ишърууд, макар и по съвсем различни причини. Като научи новината за назначаването на Сара, той се оттегли на своя преден пост на носа, отказвайки да приеме поздравленията на останалата част от екипа си.

— Какъв е проблемът му? — попита Яков Лавон. — Той успя. Внедри агент в *Джихад Инкорпорейтед*.

— Да — съгласи се Ели. — Обаче един ден ще трябва да я измъкне оттам.

24. ГУСТАВИЯ, СЕН БАРТЕЛЕМИ

Тайната дестинация на Зизи се оказа френският остров Сен Бартелеми. Пристигнаха на следващата сутрин и хвърлиха котва в Густавия — живописното пристанище на острова и негова административна столица. Сара довършваше тренировката си, когато в гимнастическия салон влезе Надия, облечена с бял бански костюм и тънка бяла плажна рокля, подходящи на слънчевия ѝ загар.

— Защо не си готова? — попита тя.

— За какво говориш?

— Ще те взема на Салин Бийч — най-хубавия плаж на света.

Когато Сара се поколеба, Надия докосна нежно ръката ѝ.

— Слушай, Сара, знам, че не бях кой знае колко дружелюбна, откакто пристигна, но сега, когато работиш за баща ми, ние ще прекарваме много време заедно. Трябва да станем приятелки.

Сара се престори, че мисли.

— Нужни са ми десет минути.

— Пет — каза Надия и топло се усмихна. — Какво очакваш? Аз съм дъщеря на баща си.

Сара се качи до каютата си, взе набързо душ и се преоблече в бански костюм и рокля с презрамки. Сложи няколко дреболии в новата си плажна чанта и отиде на кърмата. Надия вече беше на борда на моторната лодка заедно с Рафик ал Камал и Джафар Шаруки. Жан-Мишел стоеше зад руля и проверяваше командното табло.

— Само ние ли? — попита Сара, като се качи на борда и се настани до Надия в предното отделение.

— Рахима може да се присъедини към нас по-късно — отговори Надия. — Но да ти кажа честно, надявам се да не го направи. Тъкмо ще си почина от нея.

Жан-Мишел отдалечи моторницата от кърмата на „Александра“, после с пълна скорост се понесе напред. Те профучаха край южната страна на острова, край предградията на Густавия и после заобиколиха Гран Поант. След две минути влязоха в малък залив, защитен от двете страни от назъбени голи сиво-кафяви вулканични скали. Между

скалите под яркосиньото небе се простираше широк плаж с формата на полумесец.

— Добре дошла в Салин — каза Надия.

Жан-Мишел внимателно преведе лодката през вълните и акостира на няколко метра от бреговата линия. Рафик и Шаруки скочиха през борда и нагазиха в плитката вода. Надия се изправи и се спусна през борда в силните ръце на Рафик.

— Най-добрата част от това да имаш бодигардове — каза тя. — Никога не се намокряш по пътя за плажа.

Сара с неохота се отпусна в ръцете на Шаруки. Няколко секунди по-късно тя бе оставена внимателно на мокрия пясък в края на брега. Докато Жан-Мишел обърна моторницата и се насочи обратно към „Александра“, Надия стоеше досами водата и се оглеждаше за подходящо място, където да се настанят.

— Ей там — каза тя, после хвана Сара за ръка и я поведе към далечния край на плажа, където нямаше хора.

Рафик и Шаруки тръгнаха след тях, носейки шезлонгите и чантите. На петдесет метра от най-близкия летовник Надия спря и прошепна нещо на арабски на Рафик, който в отговор на казаното постла две хавлиени кърпи на пясъка и разгъна шезлонгите.

Двамата бодигардове си направиха преден пост на около двайсет метра от тях. Надия съблече плажната си рокля и седна на хавлията. Дългата ѝ черна коса беше сресана назад и блестеше от гела, с който бе намазана. Тя носеше слънчеви очила със сребриста отсянка, през които се виждаха големите ѝ влажни очи. Девојката погледна през рамо към бодигардовете, после свали горницето на банския си. Гърдите ѝ бяха големи и добре оформени. След двете седмици слънчеви бани кожата ѝ бе силно потъмняла. Сара седна на единия шезлонг и зарови стъпалата си в пясъка.

— Харесва ли ти да си с тях? — попита тя.

— С бодигардовете ли? — Надия сви рамене. — Щом си дъщеря на Зизи ал Бакари, бодигардовете са факт от живота ти. Знаеш ли какъв откуп би поискал за мен някой похитител или терорист?

— Милиарди.

— Точно така. — Тя бръкна в плажната си чанта и извади пакет цигари „Вирджиния Слимс“. Запали една за себе си и предложи на Сара, която поклати отрицателно глава. — Не пуша на „Александра“ от

уважение към желанието на баща ми. Но когато съм далеч от него... — Гласът ѝ заглъхна. — Няма да му кажеш, нали?

— Честна дума. — Сара кимна към бодигардовете. — Ами те?

— Те няма да *посмеят* да кажат на татко.

Надия върна цигарите в чантата си и издиша дима към безоблачното синьо небе. Сара затвори очи и обърна лице към слънцето.

— Случайно да имаш там бутилка много студено розе?

— Ще ми се да беше така — отвърна Надия. — Жан-Мишел винаги успява да скрие малко вино на борда. Сигурна съм, че ще ти даде една-две бутилки, ако го помолиш мило.

— Страхувам се, че той иска да ми даде не само вино.

— Да, ти много го привличаш. — Надия вдигна слънчевите очила на челото си и затвори очи. — Точно зад дюнците има ресторант. После, ако искаш, може да прием по едно питие.

— Не знаех, че пиеш.

— Не много, но обичам бананово дайкири в дни като този.

— Мислех, че религията ви го забранява.

Надия махна пренебрежително с ръка.

— Не си ли религиозна? — попита Сара.

— Обичам вярата си, но съм и модерна саудитска жена. Ние имаме две лица. Когато сме вкъщи, сме длъжни да крием лицето си зад черен воал. Но на Запад...

— Можете да пиете от време на време по едно дайкири и да лежите без горнище на банския на плажа.

— Точно така.

— Баща ти знае ли?

Саудитката кимна утвърдително.

— Татко иска да бъда истинска западна жена, но да остана вярна на принципите на исляма. Казах му, че това е невъзможно — или поне не в най-стриктния смисъл — и той го зачита. Не съм дете, Сара. На двайсет и седем години съм.

Тя се обърна на една страна и подпря глава на ръката си.

— А ти на колко години си?

— На трийсет и една — отговори Сара.

— Била ли си омъжена?

Сара поклати глава. Лицето ѝ бе все така обърнато към слънцето и изпита чувството, че кожата ѝ пламна. *Надия знае* — помисли си тя. — *Те всички знаят.*

— Ти си красиво момиче — каза саудитката. — Защо не си се омъжила още?

Заради едно телефонно обаждане в осем часа и петдесет и три минути сутринта на 11 септември 2001 година.

— Ами поради всички обичайни причини — каза на глас. — Първо беше колежът, после докторатът ми, след това работата. Предполагам, никога не ми е останало време за любов.

— Не ти е останало време за любов? Колко тъжно.

— Това е американска болест.

Надия смъкна слънчевите очила от челото на очите си и се завъртя на гръб.

— Слънцето е силно — напомни ѝ Сара. — Покрий се с нещо.

— Аз никога не изгарям. Това е едно от хубавите неща да бъдеш саудитец. — Тя протегна ръка и лениво зарови фаса си в пясъка. — Сигурно е много странно за теб.

— Кое?

— Една стопроцентова американка като теб да работи за Зизи ал Бакари.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, Надия, но едва ли съм стопроцентова американка. Прекарах по-голямата част от детството си в Европа. Когато се върнах в Америка, за да постъпя в колеж, се чувствах ужасно не на място. Отне ми доста време да се приспособя.

— Не те ли притеснява да работиш за саудитец?

— Защо да ме притеснява?

— Защото много хора в твоята родина ни обвиняват за атаките от 11 септември.

— Аз не съм една от тях — отговори Сара и повтори думите, които ѝ бе казал Габриел в Сърби. — Осама бен Ладен избра саудитци да проведат атаките, за да предизвика разцепление между твоята и моята страна. Той обяви война както на саудитското кралско семейство, така и на Америка. Ние сме съюзници, а не врагове в битката срещу Ал Кайда.

— Саудитските разузнавателни служби многократно предупреждаваха баща ми, че е взет на мушка от терористите заради

близките си отношения с кралското семейство. Затова имаме толкова строга охрана. — Надия махна с ръка към бодигардовете. — Затова трябва да мъкнем горили на плажа вместо две красиви момчета.

Тя легна по корем, излагайки гърба си на топлите слънчеви лъчи. Сара затвори очи и потъна в полудрямка, изпълнена със сънища. Събуди се след час и откри, че уединеното им допреди място се е напълнило с хора. Сега Рафик и Шаруки седяха точно зад тях. Надия изглеждаше заспала.

— Горещо ми е — прошепна Сара на бодигардовете. — Ще отида да поплувам. — Когато Рафик понечи да се изправи, му даде знак да остане. — Ще се справя.

Напредваше бавно във водата, докато тя не стигна до гърдите ѝ, после се гмурна и заплува енергично под вода, докато не подмина прибоя. Когато отново се показва на повърхността, до нея плуваше Яков.

— Колко време планирате да останете в Сен Бартелеми?

— Не знам. Не ми казват нищо.

— В безопасност ли си?

— Да, доколкото знам.

— Видя ли някой, който може да е Бен Шафик?

Тя поклати глава.

— Ние сме тук с теб, Сара. Всичките. Сега се отдалечи от мен и не поглеждай назад. Ако питат за мен, кажи, че съм те сваял.

След тези думи Яков се гмурна под повърхността и изчезна. Сара се върна на плажа и легна на кърпата до Надия.

— Кой беше мъжът, с когото говори? — попита тя.

Сара почувства как сърцето ѝ пропусна един удар, обаче успя да отвърне спокойно:

— Не знам, но флиртуваше с мен пред очите на приятелката си.

— Че какво очакваш? Той е евреин.

— Как можеш да кажеш какъв е?

— Повярвай ми, така е. Никога не говори с непознати, Сара. Особено с евреи.

* * *

Сара бе в каютата си и се обличаше за вечеря, когато чу бръмченето на хеликоптера. Тя закопча перленото колие на врата си и побърза да се качи на задната палуба, където завари Зизи, облечен в избелели джинси с модерна кройка и бял пуловер, да седи на дивана в хладния вечерен въздух.

— Ще отидем да вечеряме на острова — каза той. — Надия и аз ще се качим на последния хеликоптер. Ти ще дойдеш с нас.

Двайсет минути по-късно се качиха на борда на „Сикорски“. Докато летяха над пристанището, светлините на Густавия меко проблясваха в сгъстяващия се мрак. Прелетяха над билото на стръмните хълмове, издигащи се зад пристанището, и се запускаха към летището, където в края на пистата ги очакваха другите, скупчени около колоната от черни „Тойота Ланд Крузър“-и.

Щом Зизи зае мястото си, автоколоната се насочи към изхода на летището. На отсрещната страна на пътя, в паркинга на най-големия търговски център на острова, Сара зърна за кратко Йоси и Римона, възседнали мотоциклет. Тя се наведе напред и погледна към Зизи, който седеше до дъщеря си.

— Къде отиваме?

— Запазили сме места за вечеря в ресторант в Густавия. Но първо ще отидем за по едно питие във вила от другата страна на острова.

— И вилата ли сте резервирали?

Зизи се засмя:

— Всъщност тя е взета под наем от наш бизнес партньор.

Извънния мобилен телефон. Хасан отговори, преди да звънне втори път, и след като провери самоличността на обаждания се, го подаде на Зизи. Сара погледна през прозореца. Сега се носеха с пълна скорост край залива Сен Жан. Тя хвърли поглед през рамо и видя фаровете на последния „Ланд Крузър“, който караше в непосредствена близост зад тях. Пред очите ѝ изникна картина: Йоси с каска отпред на мотоциклета и зад него Римона, прегърнала го през кръста. Сара пусна картината във въображаема машина за унищожаване на документи.

Автоколоната внезапно намали, когато навлязоха в малкото и оживено крайбрежно градче Сен Жан. От двете страни на тясната улица се нижеха магазини и ресторанти, а загорели от слънцето пешеходци сновяха нехайно сред уличния трафик. Жан-Мишел тихо

изруга, когато мъж и жена на мотоциклет се шмугнаха край тях в тясната пролука в задръстването.

В другия край на градчето уличното движение оредя и пътят се заизкачва по острите канари край залива. Преминаха един остър завой и за момент пред тях се разкри морето, което проблясваше като живак под светлината на току-що изгрялата луна. Следващият град беше Лориан — не толкова обаятелен като Сен Жан и по-малко оживен. Имаше малък търговски център, затворена бензиностанция, салон за красота за местните жени, щанд за бургери, обслужван от голи до кръста момчета с мотопеди. На масичка с хромиран плот седеше Габриел, облечен в жълто-кафяви шорти и със сандали на краката.

Зизи затвори шумно капачето на мобилния си телефон и без да поглежда назад, го подаде през рамо на Хасан. Надия бе хванала кичур от косата си и разглеждаше крайчетата на космите за евентуални поражения.

— В Густавия има един приличен нощен клуб — каза тя нехайно. — Може да отидем да потанцуваме там след вечеря.

Сара не отговори и отново погледна през прозореца. Минаха покрай гробище и се заизкачваха по стръмен хълм. Жан-Мишел превключи на по-ниска скорост и натисна педала на газта до дупка. По средата на нанагорницето пътят неочаквано завиваше наляво. От рязкото кривване на тойотата Сара политна към Надия. Голата ѝ кожа бе гореща от слънцето.

Минута по-късно те поеха към тесен, брулен от ветровете нос. Към края на носа автоколоната внезапно намали и зави, влизайки през портата в предния двор на голяма бяла вила, която бе цялата осветена. Сара погледна през рамо, когато желязната порта започна автоматично да се затваря. Покрай нея профуча мотоциклет, каран от мъж в жълто-кафяви шорти и сандали, и изчезна в далечината. Вратата на колата се отвори и тя слезе.

* * *

Той стоеше на входа до руса, около четирийсетгодишна жена и посрещаше всеки от членовете на големия антураж на Зизи, които се качваха един зад друг по настланото с плочи стълбище. Беше висок, с

широки като на плувец рамене и тесен ханш. Косата му беше черна и ситно къдрава. Носеше бледосин пуловер и бели панталони. Ръкавите на пуловера стигаха до китките му и дясната му ръка беше мушната в джоба. Зизи хвана Сара под ръка и я представи:

— Това е Сара Банкрофт, новият шеф на художествения ми отдел. Сара, това е Ален ал Насър. Той ръководи наша фирма за рисков капитал в Монреал.

— Много се радвам да се запозная с вас, Сара.

Говореше свободно английски с лек акцент. Ръката му продължаваше да стои в джоба. Мъжът кимна към жената до него.

— Съпругата ми — Софи.

— *Bonsoir*^[1], Сара.

Блондинката протегна ръка. Сара се ръкува с нея, после протегна ръка към Ален ал Насър, но той бързо погледна встрани и нарочно прегърна Вазир бен Талал. Сара влезе във вилата. Беше голяма и просторна и едната ѝ страна гледаше към голяма външна тераса. Там имаше тюркоазен плувен басейн, а отвъд него се виждаше единствено притъмнялото море. На една маса бяха наредени напитки и леки закуски. Сара напразно потърси с поглед бутилка вино и като не откри, си взе чаша сок от папая.

Тя занесе чашата си на терасата и седна. Газените лампи се поклащаха от нощния вятър. Косата на Сара също се развяваше. Тя мушна непокорните кичури зад ушите си и обърна взор към вътрешността на вилата. Ален ал Насър бе оставил Софи на Жан-Мишел и сега говореше поверително със Зизи, Дауд Хамза и Бен Талал. Сара сръбна от сока си. Устата ѝ бе пресъхнала. Сърцето ѝ бясно туптеше.

— Смяташ ли, че е красив?

Тя стреснато вдигна очи и видя пред себе си Надия.

— Кой?

— Ален.

— За какво говориш?

— Видях начина, по който го гледаше, Сара.

Измисли нещо! — каза си тя.

— Гледах Жан-Мишел.

— Не ми казвай, че наистина обмисляш това!

— Не е добре да се смесва работата с любовна афера.

— Обаче е красив.

— Много — съгласи се Сара, — но е проблем.

— Те всички са такива.

— Колко добре познаваш Ален?

— Не много — отговори Надия. — Работи за баща ми от около три години.

— Да приема ли, че не е саудитец?

— Ние нямаме имена като Ален. Той е ливанец. Мисля, че е израснал във Франция.

— И сега живее в Канада?

— Предполагам. — Лицето на Надия помръкна. — По-добре е да не задаваш много въпроси за бизнеса на баща ми... или за хората, които работят за него. На татко не му харесва това.

Надия се отдалечи и седна до Рахима. Сара обърна поглед към морето и се загледа в светлините на минаващ плавателен съд.

Знаем, че се е спотаил някъде в империята на Зизи. Може да се представи за инвестиционен банкер или мениджър на предприятие. Може да се окаже предприемач по недвижими имоти или фармацевтичен директор.

Или управител на фирма за рисков капитал на име Ален ал Насър. Ален, който е ливанец, но е израснал във Франция. Ален със закръглено лице, което не отговаря много на тялото му, но смъртно изглежда като мъжа, когото бе видяла в провинциалната къща в Сърри. Ален, който точно в този момент бе отведен в задната стая за разговор на четири очи с президента и главен изпълнителен директор на *Джихад Инкорпорейтед*. Ален, който не се ръкува с нея. Дължеше ли се това на страх да не се зарази от една неверница? Или на факта, че ръката му е леко вдървена в резултат на раната от шрапнел, която е получил в Афганистан?

— *В подобна ситуация, Сара, най-простото е най-доброто. Ще го направим по старомодния начин. С телефонни кодове. С физически знаци.*

— *Физически знаци?*

— *Преместване на часовника от лявата на дясната ръка. Вдигане и сваляне на яката на палтото. Преместване на дамската чанта от лявото на дясното рамо.*

— *Сгънат вестник под мишница?*

— *Ще се изненадаш, но аз винаги съм имал слабост към косата.*

— *Към косата?*

— *Как обичаш да носиш косата си, Сара?*

— *Най-вече пусната.*

— *Имаш красиви скули. Грациозна шия. Трябва да помислиш за варианта от време на време да я носиш вдигната. Като Маргьорит.*

— *Твърде старомодно е.*

— *Някои неща никога не излизат от мода. Вдигни си сега косата заради мен.*

Тя бръкна в дамската си чанта за шоколата, която Киара ѝ даде през последния ѝ ден в галерията, и направи каквото я бе помолил Габриел.

— *Изглеждаш много красива с вдигната коса. Това ще е нашият сигнал, ако видиш мъж, за когото мислиш, че е Бен Шафик.*

— *И какво ще се случи после?*

— *Остави това на нас, Сара.*

---

[1] Добър вечер (фр.). — Б.пр. ↑

25. ГУСТАВИЯ, СЕН БАРТЕЛЕМИ

Тази нощ за първи път, откакто се качи на борда на „Александра“, Сара не спа. Лежеше в голямото си легло, стараяйки се да стои неподвижна, за да не би Бен Талал, ако я наблюдава чрез скрити камери, да заподозре, че е неспокойна. Малко преди шест часа небето започна да изсветлява и над хоризонта се появи червено зарево. Тя изчака още половин час, преди да си поръча кафе. Когато то пристигна, я мъчеше силно главоболие.

Излезе на своята палуба и се облегна на перилата, загледана в светлината, която бавно заливаше пристанището, като мислеше за Ален ал Насър от Монреал. Бяха останали във вилата малко повече от час, а след това отидоха да вечерят в Густавия. Зизи ги заведе в ресторант „Ла Вела“, който се намираше в края на пристанището. Ален ал Насър не отиде с тях. В действителност името му не бе споменато по време на яденето или поне тя не го чу. Един мъж, който би могъл да е Ели Лавон, мина край ресторанта по време на десерта. Сара бе свела лице да избърше устните си и когато отново вдигна очи, той беше изчезнал.

Тя внезапно изпита нужда от физическо движение и реши да отиде до гимнастическия салон, преди Зизи да го заеме. Нахлузи шорти от ликра, потник и маратонки, влезе в банята и вдигна косата си с шнолата пред огледалото. Когато пристигна в салона, там цареше тишина. Беше се надявала да го заvari празен, но видя Жан-Мишел, наведен над един уред, да работи за бицепсите си. Поздрави го хладно и се качи на велоергометъра.

— Ще ходя на острова да потичам. Искате ли да дойдете с мен?

— А тренировката на Зизи?

— Той каза, че го боли гърбът.

— Имам чувството, че не му вярвате.

— Гърбът винаги го боли, когато иска почивен ден. — Французинът свърши серията упражнения и попи потта от раменете и ръцете си. — Да вървим, преди трафикът да стане много натоварен.

Двамата се качиха на една моторница и се понесоха към вътрешността на пристанището. Още нямаше вятър и водата бе спокойна. Жан-Мишел акостира на обществения док близо до празно кафене, което току-що отваряше за закуска. Двамата загряха няколко минути на кея, после затичаха по тихите улици на стария град. Жан-Мишел тичаше с лекота до нея. Когато започнаха да се изкачват на зигзаг по склона на издигащия се зад пристанището хълм, Сара изостана с няколко крачки. Подмина я мотоциклет, каран от момиче с каска и стройни бедра, обути в сини джинси. Сара ускори темпо и скъси дистанцията. На върха на хълма спря да си поеме дъх, докато Жан-Мишел подтичваше леко намясто.

— Какво става?

— Качила съм четири килограма и половина по време на това пътуване.

— Почти свършваме.

— Колко още ще останем?

— Още два дни в Сен Бартеlemi. — Издаде устни напред по типично галски маниер. — А може би три. Зизи май започва да става нетърпелив да тръгне. Не знам.

Точно тогава първият самолет за деня прелетя над главите им и се спусна от другата страна на хълма към пистата, която бе в подножието му. Без предупреждение Жан-Мишел се втурна след него надолу по пътя. Двамата подминаха тичешком летището и главния търговски център на острова, после взеха завоя и се насочиха към градчето Сен Жан. Първите коли се появиха по улиците и те трябваше на два пъти да отскачат към пясъчния банкет на пътя, за да избегнат приближаващите се камиони. Жан-Мишел я преведе през един отвор в каменната стена в края на пътя и се запуска по пясъчна пътека към плажа.

— По-добре е да тичаме тук — каза той. — Ще направя няколко скоростни отсечки. Смятате ли, че ще издържите до края?

— Какво ви кара да мислите, че ще изостана от вас?

Той удължи крачка. Сара се мъчеше да бъде в крак с него.

— Наближава началото на отсечката — каза Жан-Мишел. — Готова ли сте?

— Мислех, че това беше отсечката.

Той спринтира и бързо увеличи дистанцията. Изтощена от безсънната нощ, Сара намали темпото, откривайки, че за първи път, откакто влезе в лагера на Зизи, е сама. Това не продължи дълго. След две минути Жан-Мишел дотича обратно при нея, движейки ръцете си ритмично като бутала. Сара се обърна и отново затича. Той я задмина и намали крачка.

— Умирам от глад — каза тя. — Какво ще кажете да закусим?

— Първо ще довършим бягането. Ще хапнем нещо в кафенето, което е близо до лодката.

Отне им двацет минути да вземат разстоянието до пристанището. Кафенето бе започнало да се пълни, но Жан-Мишел намери празна сенчеста маса отвън и двамата седнаха. Сара прегледа менюто, после вдигна поглед към бутика за мъжко облекло отсреща. Витрината бе пълна с ръчно изработени френски ризи от на вид скъп памучен плат. Тя затвори менюто и обърна очи към Жан-Мишел.

— Трябва да купя някакъв подарък на Зизи в знак на благодарност.

— Зизи няма нужда от подаръци. Всъщност той е човек, който има всичко.

— Трябва да му купя нещо. Беше много щедър към мен.

— Сигурен съм, че е така.

Сара докосна ръката на Жан-Мишел и посочи към бутика.

— Последното нещо, от което се нуждае Зизи, е риза — каза той.

— Обаче те изглеждат много хубави.

Той кимна в знак на съгласие:

— Френски са. Още можем да правим добре някои неща.

— Дайте ми вашата кредитна карта.

— Тя е на компанията Ей Ей Би.

— Ще ви върна парите.

Жан-Мишел извади картата от джоба на спортните си гащета и ѝ я подаде.

— Не си правете труда да ми ги връщате — каза той. — Повярвайте ми, Сара, няма да сте първата, която купува подарък на Зизи със собствените му пари.

— Какъв номер риза носи той?

— Вратната му обиколка е 16,5 инча, а дължината на ръкава — трийсет и три.

— Доста впечатляващо.

— Аз съм личният му треньор.

Сара му каза поръчката си за закуска — филия хляб, бъркани яйца и кафе с мляко — и се отправи към бутика. Постоя пред витрината да разгледа ризите, после влезе. Привлекателна млада жена с къса руса коса я посрещна, обръщайки се към нея на френски. Сара избра две ризи — тъмносиня и бледожълта — и каза размерите на Зизи на продавачката. Жената влезе в задната част на магазина и се върна след минута с ризите.

— Имате ли подаръчни кутии?

— Разбира се, мадам.

Тя извади една изпод щанда, грижливо опакова ризите в копринена хартия и ги постави в кутията.

— А имате ли някакви поздравителни картички? — попита Сара.
— Нещо с плик?

Продавачката отново бръкна под щанда. Тя постави картичката пред Сара и ѝ подаде химикалка.

— Как ще платите, мадам?

Сара ѝ подаде кредитната карта. Докато жената извърши изтеглянето на парите от картата, тя се подпря на щанда и написа на картичката: *Ален ал Насър — Монреал*. След това я пъкна в плика, навлажни с език края на капачето му и го залепи здраво. В това време продавачката сложи квитанцията пред нея. Сара я подписа и подаде химикалката на младата жена заедно с плика.

— Не разбирам, мадам.

— По някое време тази сутрин тук ще дойде един мой приятел, за да види дали не съм забравила нещо — каза Сара. — Моля ви, дайте му този плик. Ако го направите, ще ви бъде платено добре. Важно е да сте дискретна. Разбирате ли ме, мадам?

— Разбира се. — Продавачката се усмихна дяволито, после погледна към седящия в кафенето Жан-Мишел. — Тайната ви ще бъде запазена.

Жената сложи кутията с ризите в книжна торбичка и я подаде на Сара. Тя ѝ намигна, после излезе и се върна в кафенето. Закуската ѝ я чакаше на масата.

— Някакви проблеми? — попита Жан-Мишел.

Тя поклати отрицателно глава и му върна кредитната карта.

— Не, никакви.

* * *

След половин час Сара и Жан-Мишел се качиха на моторницата и се върнаха на „Александра“. Габриел изчака да минат още петнайсет минути, преди да влезе в бутика. Той взе картичката от продавачката и ѝ даде сто евро за безпокойството. Пет минути по-късно седеше зад румпела на моторна лодка „Зодиак“ и се носеше към вътрешността на пристанището.

Право пред него се виждаше „Александра“ — най-големият частен плавателен съд в пристанището, втори по размери след круизъра, който бе пристигнал предишната нощ. Габриел зави няколко градуса и се насочи към „Слънчевата балерина“, хвърлила котва на няколкостотин метра встрани, близо до двете скали, които стояха като на пост на входа на пристанището. Той спря скутера до кърмата на яхтата и отиде в главния салон, превърнат в мобилен команден и оперативен център. Там имаше сигурен сателитен телефон и компютър, свързан с булевард „Цар Саул“. Две дузини мобилни телефони и няколко ръчни радиостанции бяха включени да се зареждат, а една видеокамера с телефотообектив бе насочена към „Александра“.

Габриел застана пред монитора и видя Сара да излиза на своята палуба. После погледна към Яков, който говореше по телефона с Тел Авив. Когато той приключи разговора си след минута, Алон вдигна поздравителната картичка. *Ален ал Насър — Монреал.*

— Браво на нашето момиче — каза Яков. — Седни, Габриел. На булевард „Цар Саул“ имаха напрегната сутрин.

Габриел си наля от термоса чаша кафе и седна.

— Рано тази сутрин техниците ни проникнаха в системата за резервации на агенцията за отдаване под наем — обясни Яков. — Вилата, която Сара посети снощи, е била наета от монреалска компания, наречена „Меридиан Кънстракшън“.

— „Меридиан Кънстракшън“ се контролира изцяло от „Ей Ей Би Холдингс“ — обади се Лавон.

— В резервацията упоменато ли е кой ще отседне във вилата? — попита Габриел.

Яков поклати отрицателно глава.

— Направена е от жена от дирекцията на „Меридиан“, която се казва Катрин Девро. Тя е платила авансово за всичко и е инструктирала агенцията за отдаване под наем къщата да бъде отворена и готова за неговото пристигане.

— Кога е пристигнал тук?

— Съгласно документите — преди три дни.

— Още колко време ще остане?

— Резервацията е за още четири дни.

— А какво се знае за колата му?

— Сега пред къщата има паркиран един кабриолет. Стикерът на задницата му е на „Айланд Рентал Карс“. Няма компютърна система за резервация. Всичко е на хартия. Ако искаме подробности, ще трябва да влезем с взлом по старомодния начин.

Алон погледна към Мордекай — обучен *невиот*.

— Офисът на фирмата се намира на летището — поясни Мордекай. — Обикновена будка с плъзгащ се алуминиев капак на прозореца и една врата за влизане и излизане на персонала. Можем да влезем вътре за секунди. Проблемът е, че самото летище се охранява нощем. Може да провалим цялата операция само за да открием името и номера на кредитната карта, които той е използвал за наемане на колата.

— Твърде рисковано е — съгласи се Габриел. — Някаква активност по телефона?

През нощта Мордекай бе поставил предавател в разпределителната телефонна кутия.

— Едно обаждане тази сутрин — каза той. — Беше жена. Позвъни във фризьорския салон в Сен Жан и си запази час за днес следобед.

— Как се представи тя?

— Мадам Ал Насър — отговори Мордекай. — Има един малък проблем с кабелното отклонение. Както се оказа, ние сме извън обхвата. Сигналът е слаб и е много смущения. Ако Бен Шафик сега вдигне телефона, може да не успеем да направим идентификация на

гласа му заради статичното електричество по линията. Имаме нужда от подслушвателен пост.

Габриел погледна към Яков.

— Какво ще кажеш да преместим яхтата?

— Водите отвъд това място са много бурни за акостиране. Ако хвърлим котва там, за да наблюдаваме вилата, ще стърчим като вдигнат пръст. Със същия успех бихме могли просто да отидем до входната врата на Ал Насър и да му се представим.

— Това не е лоша идея — вметна Михаил, който в този момент влезе в салона. — Аз съм доброволец.

— Нужен ни е статичен пост — каза Яков.

— Тогава ще си го осигурим. — Алон вдигна отново поздравителната картичка. — А какво ще кажете за това име? Познато ли ви е?

— Не е от псевдонимите, които знаем — отговори Яков. — Ще накарам на булевард „Цар Саул“ да го пуснат в компютърната база данни и да видим какво ще открият.

— А сега какво ще правим? — попита Михаил.

— Ще прекараме деня в наблюдение — каза Габриел. — Ще се опитаме да го снимаме и да запишем гласа му. Ако успеем, ще ги изпратим в Службата да ги анализират.

— Островът е малък — напомни Лавон — и имаме ограничен брой хора.

— Това може да се окаже в наша полза. На места като това не е необичайно да виждаш всеки ден едни и същи хора.

— Вярно е — каза Ели, — но копоите на Бен Талал ще се изнервят, ако виждат твърде много познати лица.

— А ако от булевард „Цар Саул“ ни информират, че Ален ал Насър от Монреал наистина е бившият саудитски офицер от ГРД Ахмед бен Шафик? — поинтересува се Михаил. — Какво ще правим тогава?

Алон вдигна очи към монитора и се загледа в Сара.

— Връщам се в Густавия — каза той, без да отделя очи от екрана. — Нуждаем се от подслушвателен пост.

* * *

Благовъзпитаната англичанка, която го посрещна петнайсет минути по-късно в агенцията за отдаване на вили под наем „Сибарт“, имаше кестенява коса с изсветлели от слънцето кичури и светлосини очи. Габриел играеше ролята на Хайнрих Кивер — заможен немец, който бе попаднал в рая и искаше да поостане още. Англичанката се усмихна — вече бе чувала тази история много пъти — после разпечата на принтера списъка със свободните имоти. Габриел го прегледа и се намръщи.

— Надявах се за нещо ето тук — каза той и посочи на картата върху бюрото. — На този нос от северната страна на острова.

— На нос Милу? Да, там е чудесно, но за съжаление в момента нямаме нито една свободна вила. Впрочем имаме една ето тук. — Тя почука с пръст картата. — Това е следващият нос. Нос Манген.

— От къщата вижда ли се нос Милу?

— Да, доста ясно. Искате ли да видите някои снимки?

— Да, ако обичате.

Жената извади една брошура и я отвори на съответната страница.

— Вилата е с четири спални, хер Кивер. Нуждаете ли се от нещо толкова голямо?

— Всъщност може да имаме и известна компания.

— Тогава, предполагам, тази ще ви свърши идеална работа. Малко скъпичка е — по дванайсет хиляди на седмица — и се изисква резервацията да е за минимум две седмици.

Габриел сви рамене, сякаш да каже, че парите не са пречка.

— Без деца и никакви домашни любимци. Нямате куче, нали?

— Боже мой, не!

— Освен това има депозит срещу щети от две хиляди долара, така че общо стават двайсет и шест хиляди, естествено платими авансово.

— Кога можем да се настаним?

Жената погледна часовника си.

— Сега е десет и петнайсет. Ако пришпорим нещата, ще можем да я предоставим на вас и съпругата ви най-късно в единайсет и половина.

Габриел се усмихна и ѝ подаде кредитната си карта.

Макар че англичанката не го знаеше, първите гости пристигнаха във вилата петнайсет минути след като Габриел и Дина се настаниха. Техният багаж бе доста различен от този на обикновените посетители на острова. Мордекай донесе гласово активиращ се приемник и камера „Никон“ с дълъг обектив, а Михаил пристигна с раница от непромокаема материя, в която имаше мобилни телефони, радиостанции и четири пистолета. След един час те за първи път видяха набелязания обект, когато той се показва на терасата, облечен с къси бели панталони и бяла риза с дълъг ръкав. Мордекай го засне няколко пъти. Пет минути по-късно, когато Ал Насър излезе гол до кръста от басейна след енергично плуване, той му направи още няколко снимки. Габриел ги разгледа на компютъра, но обяви, че не си заслужава да се изпращат за анализ на булевард „Цар Саул“.

В един часа на обяд червената лампичка на гласово активирация се приемник светна зелено. По линията прозвуча сигналът за свободно, последван от звука на някого в къщата, който набираше местен номер. След две позвънявания се обади жена от ресторант „Глориет“. Габриел затвори разочаровано очи, когато другият глас на линията се оказа на мадам Ал Насър, която поиска да направи резервация за два часа. Той за кратко обмисли идеята да постави екип в ресторанта, но я отхвърли, след като получи описание на претъпканото крайбрежно заведение. Все пак Мордекай успя да направи още две снимки на Ал Насър — едната, когато слиза от колата си на паркинга, и втората, докато пие питието си на масата. И на двете Ал Насър носеше спортни слънчеви очила и риза с дълъг ръкав. Габриел ги изпрати за анализ на булевард „Цар Саул“. След час, когато Ал Насър и съпругата му излизаха от ресторанта, от Службата пуснаха съобщение по сигурната линия, че резултатите не са категорични.

В три и половина те си тръгнаха от „Глориет“ и отидоха с колата до Сен Жан, където Ал Насър остави жена си във фризьорския салон. Оттам той отиде в Густавия, където в три часа и петдесет минути се качи на една моторница и се насочи към „Александра“. Йоси засне пристигането му от мостика на „Слънчевата балерина“ заедно с топлатата прегръдка, с която го посрещна Зизи ал Бакари, когато влязоха

в кабинета на горната палуба за среща на четири очи. Сара не беше на борда да види пристигането на Ал Насър, защото в този момент тя и по-голямата част от антуража на Зизи се гмуркаха на Фурш — малко пусто островче, на около два километра североизточно от Сен Бартелеми.

Срещата продължи малко повече от час. Йоси засне излизането на Ал Насър от кабинета на Зизи и решителното изражение на лицето му, когато се качи на моторницата и се отправи обратно към Густавия. Михаил го проследи до градчето Сен Жан, където малко след шест часа той взе от салона съпругата си с нова прическа. В шест и половина Ал Насър пак преплува няколко дължини в басейна си, а Михаил седеше с мрачна физиономия до Габриел във вилата от другата страна на заливчето.

— Следим го цял ден — каза той, — а какво имаме да покажем? Няколко безполезни снимки. Ален ал Насър очевидно е Бен Шафик. Нека да го хванем сега и да приключим с това.

Габриел го изгледа пренебрежително.

— Някой ден, когато станеш малко по-възрастен и по-мъдър, ще ти разкажа историята за нощта, когато ударна група на Службата си помисли, че е видяла своята жертва, и по погрешка уби невинен човек.

— Знам историята, Габриел. Случила се е в Лилехамер. В Службата още я наричат *Лейл ха Мар*: Нощта на горчиината. Но това е било отдавна.

— Обаче все още е най-големият оперативен гаф в историята на Службата. Те убиха грешен човек и бяха заловени, докато го правят. Нарушиха всички правила. Действаха прибързано и се оставиха да ги водят емоциите. Стигнахме твърде далеч, за да допуснем друга *Лейл ха Мар*. Първо намираме доказателство — безупречно, неопровержимо доказателство, — че Ален ал Насър е Ахмед бен Шафик. Само тогава започваме да говорим за неговото убийство. И ще натиснем спусъка само когато можем да измъкнем Сара и целия екип от острова, без да бъдем заловени.

— Как ще се сдобием с доказателство?

— Снимките не са достатъчно добри — каза Габриел. — Имам нужда от гласа му.

— Той не говори.

— Всеки говори. Просто трябва да го накараме да говори, когато слушаме.

— А как ще направим това?

Точно тогава светна зелената лампичка на записващото устройство на телефона и звукът от набирането на номер прозвуча от говорителите. Разговорът на госпожа Ал Насър продължи по-малко от трийсет секунди. Когато приключи, Алон прослуша запис, за да се увери, че правилно е чул подробностите.

— „Поавр“.

— Искаме маса за двама за девет часа.

— Всичко е заето, мадам. Можем да ви направим резервация за осем часа или за девет и половина.

— Осем е твърде рано. Резервирайте ни за девет и половина, моля.

— Вашето име?

— Ал Насър.

Габриел натисна бутона „Стоп“ и погледна към Михаил: *Търпение, момче. Хубавите неща се случват на този, който чака.*

* * *

Ресторантът, известен като „Поавр“, е един от неразкритите бисери. Намира се в далечния край на приятен търговски център в Сен Жан, там, където се пресичат главното крайбрежно шосе и тесен път, който се изкачва във възвишенията, издигащи се до плажа. От него се разкрива гледка само към уличното движение, паркинга и малко от околността. Салонът му е колкото средно голям вътрешен двор в предградията. Обслужването е понякога мудро, но храната, когато най-сетне пристигне, е една от най-добрите на острова. При все това, поради неблагоприятното му местоположение, онези, които идват на Сен Бартеlemi, за да бъдат забелязани, рядко могат да се видят в „Поавр“ и в него никога не става нещо необичайно. Ето защо до днес още се говори за случилия се там инцидент, в който бяха замесени госпожа и господин Ал Насър.

Историята е добре позната на персонала, както и на местните хора, които пият на малкия бар. В спокойните часове между обяда и

вечерния наплив те често я преразказват на чаша розе или кафе еспресо с цигара. Резервацията била за девет и половина вечерта, но двамата дошли по-рано. Салонната управителка Одет, която била на смяна онази вечер, си спомня, че било към девет и петнайсет, но барманът Етиен ще ви каже с голяма увереност, че е било в девет и дваайсет. Все още нямало свободни маси, така че те трябвало да седнат да изчакат на бара. Естествено Етиен се погрижил за питиетата. Чаша шампанско за мадам Ал Насър и сок от ананас за господина. „Нещо друго?“ — попитал Етиен, но господинът се усмихнал хладно и отговорил почти шепнешком: „Само сок, моля“.

Масата се освободила някъде след девет и половина. Тук отново възниква спор за времето. Сервитьорката Дениз си спомня, че било девет часът и четирийсет минути, но Одет, която се занимава с резервациите и настаняването на посетителите, се къдне, че не е било по-късно от девет и трийсет и пет. Независимо от времето, мосю и мадам Ал Насър не харесали масата. Мадам се оплакала, че е твърде близо до входа на тоалетната, но хората останали с убеждението, че мосю Ал Насър не я харесал по друга причина, макар че не изразил гласно никакво мнение.

Наближавало десет часът, когато се освободила съседната маса. Тя се намирала до парапета откъм улицата. Господин Ал Насър седнал с лице към бара, но Етиен си спомня, че погледът му бил постоянно прикован в уличното движение по крайбрежния път. Дениз им съобщила вечерното меню и взела поръчката им за питиетата. Мадам поръчала бутилка вино. Марка „Кот дю Рон“, твърди Дениз. „Бордо“, според Етиен. Обаче за цвета на виното няма спор. Било е червено и скоро повечето от него щяло да бъде плиснато върху белия панталон от тропикал на мадам.

Виновникът за инцидента пристигнал в „Поавр“ в десет часа и петнайсет минути. Бил среден на ръст и с не много внушителна фигура. Етиен го описва като висок метър и седемдесет и шест сантиметра, с тегло най-много шейсет и осем килограма. Носел широки жълто-кафяви бермуди, които не били прани отдавна, огромна фланелка с разпран ляв ръкав, сандали със залепващи се каишки и шапка за голф, която била виждала и по-добри дни. Странно, но никой не може да опише с точност лицето му. Етиен си спомня старомодни очила. Одет — неподдържани мустаци, които наистина не подходжали

на чертите му. Дениз пък си спомня само походката му. Тя ще ви каже, че краката му са били леко извити навън — като на човек, който може да тича много бързо и е добър на футбол.

Мъжът нямал име онази вечер, но по-късно станал известен просто като Клод. Той пристигнал в Сен Жан с мотоциклет откъм Густавия и прекарал по-голямата част от вечерта в пиене на бира „Хайнекен“ в бара през няколко къщи оттам. Щом дошъл в десет и петнайсет да търси маса, дъхът му вонял на цигари и бира, а и тялото му не миришело по-приятно. Когато Одет му обяснила, че няма свободни маси и че *не би го настанила дори и да има такива*, той изломотил нещо неразбираемо и поискал ключа за тоалетната. Тя отговорила, че тоалетната се използва само от клиентите на ресторанта. Тогава той погледнал към Етиен и казал: "Една „Хайнекен“. Етиен сложил бутилка бира на бара, свил рамене пред обвинителния поглед на Одет и му подал ключа.

Колко дълго е останал в тоалетната — е също предмет на известен спор. Преценките варират от две до пет минути, а по въпроса за това какво точно е правил вътре се разказват най-налудничави теории. Клетата двойка, която седяла на масата, отказана от мосю и мадам Ал Насър, по-късно описала неговото уриниране като едно от най-дългите в историята и казала, че било последвано от многократното пускане на сифона и обилното леене на вода в казанчето. Когато най-сетне излязъл, той си закопчавал дюкяна на бермудите и се усмихвал като човек, освободен от голям товар. Непознатият тръгнал обратно към бара с поглед, прикован върху очакващата го бира. И тогава започнала бъркотията.

Дениз тъкмо приключила с повторното наливане на чашата с вино на мадам Ал Насър. Госпожата я вдигнала към устата си да отпие, но я свалила с отвращение, когато Клод излязъл от тоалетната, закопчавайки панталона си. За нещастие, тя поставила чашата на масата и я пуснала с намерението да се наведе напред и да каже на мосю Ал Насър за видяното. Като минавал, олюлявайки се, оттам, Клод бутнал чашата и разплискал съдържанието ѝ в скута на мадам Ал Насър.

Описанията на случилото се после варират в зависимост от това кой разказва историята. Всички са единодушни, че Клод направил добронамерен опит да се извини и че господин Ал Насър бил този,

който избрал пътя на конфронтацията. Разменили си груби думи, както и заплахи за насилие. Произшествието можело да се разреши по мирен начин, ако Клод не бил предложил да плати за химическото чистене. Когато предложението му било яростно отхвърлено, той бръкнал в джоба на мръсните си бермуди и хвърлил няколко смачкани банкноти в лицето на мосю Ал Насър. Дениз успяла да се дръпне настрана точно преди Ал Насър да сграбчи Клод за гърлото и да го забута към изхода. Той го задържал там за момент, крещейки още обиди в лицето му, после го блъснал надолу по стълбите право на улицата.

Някои от другите посетители изръкопляскали, но повечето изразили загриженост за окаяното състояние на дрехите на мадам Ал Насър. Единствено Етиен проявил симпатия към човека, проснат на тротоара. Барманът му помогнал да се изправи на крака и със сериозни опасения го гледал как той се качил на мотоциклета си и колебливо поел по крайбрежния път. До ден-днешен Етиен храни съмнения относно достоверността на събитията от онази вечер. Самият той притежател на черен колан по карате, барманът доловил нещо в стойката на пияния, което му подсказало, че му е събрат в бойните изкуства. „Ако дребният мъж с очила и шапка за голф бе избрал да отвърне на удара — казва Етиен с убеждението на вещ човек, — щеше да откъсне ръката на мосю Ал Насър и да му я сервира за вечеря заедно с неговото бордо“.

— Не беше бордо — ще ви каже Дениз. — Беше „Кот дю Рон“.

— „Кот дю Рон“, бордо — няма значение. И ще ви кажа още нещо. Когато този малък негодник се отдалечи, бе ухилен до уши. Сякаш току-що бе спечелил на лотарията.

* * *

Ели Лавон бе наблюдавал изпълнението на Габриел от паркинга, така че точно той го описа същата вечер на останалата част от екипа във вилата. Алон бавно крачеше по покрития с плочки под, гушнал шише газирана вода за своя махмурлук, като държеше торбичка с лед върху отеклия си ляв лакът. Мислите му бяха отправени към сцената, която се разиграваше сега в отдалечения на другия край на света Тел Авив, където екип от специалисти по гласова идентификация

решаваше дали мъжът, известен като Ален ал Насър, ще живее, или ще умре. Габриел знаеше какъв ще е отговорът. Разбра го в мига, в който обзетият от убийствена ярост набеязан обект се изправи от масата. И видя доказателството за това няколко секунди по-късно, когато успя да вдигне десния ръкав на ризата му и да зърне грозния белег от шрапнел на ръката. В единайсет и половина лампите светнаха във вилата от другата страна на заливчето. Алон излезе на терасата и на отсрещния нос Ахмед бен Шафик направи същото. На Михаил му се стори, че двамата мъже се гледат един друг през тъмната бездна. В единайсет и трийсет и пет сателитният телефон извъня тихо. Яков вдигна слушалката, слуша мълчаливо около минута, после затвори и извика на Габриел да влезе.

26. НОС МАНГЕН, СЕН БАРТЕЛЕМИ

Събраха се на верандата на вилата и се изтегнаха на тапицираните с копринена дамска дивани и на плетените столове. Дина направи първата кана кафе, докато Лавон забодде едромашабна карта на острова върху стената. Габриел дълго я гледа с мрачно изражение. Когато най-накрая заговори, произнесе само една дума.

— Цвайтер. — После погледна към Лавон. — Помниш ли Цвайтер, Ели?

Лавон повдигна едната си вежда, но не каза нищо. Разбира се, че си спомняше Цвайтер. Шефа на „Черният септември“ в Италия. Първият, който умря заради Мюнхен. Габриел и сега го виждаше — мършав интелектуалец с карирано сако, който пресича площад „Анибалиано“ в Рим с бутилка смокиново вино в едната ръка и книгата *Приказки от хиляда и една нощ* в другата.

— Колко времето наблюдава, Ели? Две седмици?

— Почти три.

— Кажим им какво научи за Ваел Цвайтер, преди дори да си помислим да го убием.

— Че всяка вечер се отбива в един и същи малък хранителен магазин. Че винаги отива до бар „Триест“, за да проведе няколко телефонни разговора, и винаги влиза в жилищната си кооперация през вход В. Че лампите във фойето са снабдени с таймер и той остава на тъмно за момент, търсейки в джобовете си монета от десет лири за асансьора. Точно там го направи, нали, Габриел? Пред асансьора?

— *Извинете, вие ли сте Ваел Цвайтер?*

— *Не! Моля ви, не!*

— И после изчезна — продължи Лавон. — Имахме две коли за бягство. Екип да покрива пътя. На сутринта ти беше вече в Швейцария. Шамрон каза, че е било като да духнеш клечка кибрит.

— Ние контролирахме всеки детайл. Ние избрахме времето и мястото за екзекуцията и я планирахме до най-малката подробност. Свършихме всичко по правилата онази нощ. Обаче не можем да направим нищо такова на този остров. — Габриел погледна към

картата. — Ние действаме по-добре в големите градове, а не на места като това.

— Това може да е истина — възрази Дина, — но не можеш да го оставиш да си тръгне жив оттук.

— А защо не?

— Защото има подръка средствата на милиардер. Защото всеки момент може да отлети за Нажд и да го изгубим от поглед завинаги.

— Има правилни и неправилни начини да се вършат тези неща. Това определено е неправилен начин.

— Не се страхувай да дръпнеш спусъка заради случилото се на Лионската гара, Габриел.

— Това няма нищо общо с Париж. Имаме за мишена професионалист, ограничено поле за действие, рискован път за бягство, непредсказуема величина, наречена Сара Банкрофт. Да продължавам ли?

— Но Дина е права — каза Яков. — Трябва да го направим сега. Може да нямаме друга възможност.

— Единадесета заповед. *Трябва да не се оставите да ви заловят.* Това е нашата първа отговорност. Всичко друго е второстепенно.

— Вчера видя ли го на борда на яхтата на Зизи? — попита Римона. — Ще прегледаме ли отново видеозаписа? Видя ли лицето му, когато излезе? Според теб за какво са говорили, Габриел? За инвестиции? Той се опита да убие чичо ми. Трябва да умре.

— А какво ще правим с жената? — поинтересува се Йоси.

— Тя е съучастничка — каза Лавон. — Очевидно е член на организацията му. Защо се чува само нейният глас? Не й ли се струва малко странно, че съпругът ѝ никога не вдига телефона?

— Значи ще я убием!

— Ако не го направим, никога няма да се измъкнем от този остров.

Дина предложи операцията да се подложи на гласуване. Яков поклати глава в знак на несъгласие.

— В случай че не сте забелязали — каза той, — това не е демокрация.

Габриел погледна към Лавон. Двамата се гледаха известно време, после Ели затвори очи и кимна веднъж.

* * *

Те не спаха тази нощ. На сутринта Йоси нае втори джип „Сузуки Витара“, а Яков и Римона — мотоциклети „Пиаджо“. Одет и Мордекай отидоха до магазина за корабни принадлежности в Густавия и купиха две лодки „Зодиак“ с извънбордов двигател. Дина прекара по-голямата част от деня да звъни в най-престижните ресторанти на острова, опитвайки се да резервира маса за трийсет души. В един и половина на обяд научи, че „Тату“ — моден крайбрежен ресторант в Сен Жан — вече е зает за вечерта за частно парти и няма да се допускат други посетители.

Габриел отиде с колата до Сен Жан, за да огледа лично мястото. Ресторантът беше открита конструкция с пъстроцветни платнени ленти, висящи от тавана, и оглушителна танцова музика, която се лееше от тонколониите. Дузина маси бяха наредени под островърх дървен навес, а няколко други бяха разпръснати по плажа. Имаше малък бар, както в повечето ресторанти на острова, и бутик, където продаваха ужасно скъпо дамско плажно облекло. Обедният обслужващ персонал бе обхванат от трескава активност, боси момичета, облечени само с горнище на бански и дълги до глезените плажни поли, тичаха от маса на маса да разнасят храна и напитки. Грациозна манекенка с бански костюм излезе от бутика и направи няколко пози заради него. Когато Габриел не изрази никакво одобрение, девойката се намръщи и приближи до масата на изтрупани американци, които възторжено изразиха одобрението си.

Той отиде до бара и си поръча чаша розе, после я взе и се върна при бутика. Съблекалните и тоалетните се намираха в тесен пасаж, в края на който беше паркингът. Габриел постоя там за малко, като оглеждаше движението и изчисляваше времето. След това изпи половината чаша розе и напусна ресторанта.

„Мястото е отлично“ — помисли си той. Обаче имаше един проблем. Беше немислимо да измъкнат Сара от масата. Бодигардовете на Зизи бяха тежковъоръжени и всички до един бивши офицери от саудитската национална гвардия. За да изведат Сара, тя трябваше да отиде в съблекалните в предварително уговорено време. А за да стане това, трябваше да ѝ предадат съобщение. Докато се отдалечаваше с

мотоциклета си, Габриел позвъни на Лавон във вилата и попита дали тя е на острова.

* * *

Ресторантът в Салин нямаше изглед към морето, а само към пясъчните дюни и обширното солено мочурище, обградено от обрасли с шубраци зелени хълмове. Сара седеше на сенчестата веранда, държейки в ръка столчето на чашата си, пълна с ледено розе. До нея седеше Надия — модерната мюсюлманка, която пиеше третото си дайкири и настроението ѝ се подобряваше с всяка изминала минута. На отсрещната страна на масата Моник и Жан-Мишел тихо се караха. Очите на французина бяха скрити зад черни слънчеви очила, но Сара виждаше, че той оглежда внимателно младата двойка, която току-що пристигна с мотоциклет и сега се качваше по стълбите на верандата.

Мъжът беше висок и тромав, с дълги до коляното плувни гащета, джапанки и памучен пуловер. Английският му акцент, както и надменният тон, с който попита дали има свободна маса, издаваха придобитото в Оксфорд образование. Акцентът на момичето бе неопределим, средноевропейски. Горницето на банския ѝ беше още мокро от плуването и прилепваше към пищните ѝ, загорели от слънцето гърди. Тя попита салонната управителка къде се намира тоалетната достатъчно силно, за да я чуе Сара, както и всички останали в ресторанта, после спокойно задържа погледа на Жан-Мишел, докато минаваше край масата, а изумрудената ѝ плажна кърпа се развя, разкривайки чифт женствени бедра.

Надия сръбна от дайкирито си, докато Моник изгледа смръщено Жан-Мишел, сякаш подозираше, че интересът му към момичето се простира отвъд професионалните задължения. Две минути по-късно, когато излезе от тоалетната, девойката тръсна коса и игриво полюшна бедра в такт с регето, което се лееше от стереоуредбата зад бара. *Правило на Службата* — помисли си Сара. — *Когато действаш на обществени места — като барове и ресторанти, не стой кротко и не чети вестник. Това само ще ти придаде вид на шпионин. Привлечи вниманието върху себе си. Флиртувай. Бъди шумен. Пий твърде много. Кавгата винаги е добра.* Но сега Сара забеляза и нещо друго, което бе

сигурна, че Жан-Мишел не е съзрял. Римона не носеше обеци, което означаваше, че е оставила съобщение за нея в тоалетната.

Тя проследи с поглед как Римона седна до Йоси и му се сопна, задето не я очакваше питие. Над дюните се спусна сянка и внезапно излязъл вятър задуха сред тревите на мочурището.

— Изглежда, се задава голяма буря — каза Жан-Мишел и поръча трета бутилка розе, за да издържи на нейния пристъп.

Надия си запали една „Вирджиния Слимс“, после поднесе кутията на Моник, която направи същото. Сара се обърна да погледне приближаващата буря, като не преставаше да се пита колко минути трябва да изчака, преди да отиде до тоалетната. А и какво ще намери там.

След пет минути облаците се продъниха и силен порив на вятъра запрати дъждовните струи върху гърба на Сара. Жан-Мишел махна на сервитьорката и я накара да спусне тентата. Сара се изправи, взе плажната си чанта и се отправи към дъното на ресторанта.

— Къде отиваш? — попита той.

— Пием трета бутилка вино. Къде отивам според теб?

Жан-Мишел внезапно се изправи и я последва.

— Много деликатно от твоя страна, но аз наистина нямам нужда от помощта ти. Правя това самичка още от малка.

Той я хвана под ръка и я поведе към тоалетната. Вратата беше открената. Жан-Мишел я бутна да се отвори широко, огледа набързо кабинката, отстъпи встрани и я пусна да влезе. Сара затвори вратата и я заключи, след това спусна седалката достатъчно силно, за да се чуе отвън.

Има няколко места, където обичаме да крием нещата — беше й казал Габриел. — Залепваме ги от вътрешната страна на тоалетното казанче или ги крием в автомата за санитарни хартиени седалки. Кошчетата за боклук винаги вършат добра работа, особено ако имат капак. Обичаме да крием съобщения в кутиите за тампони, защото сме установили, че арабите, дори и професионалистите, не желаят да ги докосват.

Тя погледна под мивката, видя едно алуминиево кошче и натисна с крак педала му. Когато капакът се вдигна, съзря кутийка, скрита отчасти от смачкани книжни кърпички. Бръкна и я извади. *Прочети бързо съобщението — беше я инструктирал Габриел. — Гледай да*

запомниш подробностите. Никога, повтарям, никога не вземай със себе си съобщението. Ние имаме навика да използваме бързо изгаряща хартия, така че ако имаш запалка или кибрит, запали я над мивката и тя ще изчезне. Ако не, пусни я в тоалетната и водата ще я отнесе. В най-лошия случай сложи съобщението обратно в кутийката и я остави в кошчето за боклук. Ние ще я вземем, след като излезеш.

Сара погледна в плажната си чанта и видя, че има кибрит. Понечи да го извади, но реши, че няма нужната за това смелост, така че накъса съобщението на парченца, хвърли ги в тоалетната и пусна водата. Застана за момент пред огледалото и заразглежда лицето си, като в същото време пусна водата да тече в мивката. *Ти си Сара Банкрофт* — каза си. — *Не познаваш жената, която остави кутийката от тампони в кошчето за боклук. Никога преди това не си я виждала.*

Затвори кранчето и се върна на верандата. Сега дъждовната вода се лееше на бурни потоци от улуците. Йоси шумно се опитваше да върне бутилка вино „Сансер“, а Римона разглеждаше менюто, сякаш то бе напълно безинтересно. Жан-Мишел я наблюдаваше, докато тя пресичаше залата, като че я вижда за първи път. Сара седна и се загледа в бурята, която вилнееше над мочурището, знаейки, че скоро ще свърши. *Тази вечер ще вечеряш в „Тату“* — гласеше съобщението. — *Когато ни видиш, престори се, че ти е зле, и иди в тоалетната. Не се притеснявай, ако изпратят бодигард с теб. Ние ще се погрижим за него.*

* * *

Единственият, който им трябваше сега, бе почетният гост. Не го бяха виждали през по-голямата част от деня. У Габриел нарастваше убеждението, че Бен Шафик е успял да се измъкне незабелязано, и за кратко обмисли идеята дали да не позвъни по телефона във вилата, за да се убеди, че още е заета. Обаче в единайсет и половина го видяха да излиза на терасата, където след своето обичайно енергично плуване той се припича на слънце цял час.

В дванайсет и половина Бен Шафик влезе в къщата и няколко минути по-късно белият кабриолет се зададе по автомобилната алея

със смъкнат гюрук и жената зад волана. Тя отиде до месарския магазин в Лориан, стоя десетина минути вътре, после се върна във вилата на нос Милу за обяд на открито.

В три часа, докато бурята вилнееше над крайбрежието, кабриолетът пак се появи на алеята, но този път го караше Бен Шафик. Лавон тръгна след него на един от новозакупените мотоциклети, заедно с Мордекай и Одед за подкрепление. Бързо стана ясно, че саудитецът проверява дали не е следен, защото се отказа от оживените пътища край северния бряг на острова и вместо това се насочи към рядко населената източна страна. Той профуча край скалистото крайбрежие на Тоани, после зави към вътрешността и се понесе с пълна скорост край редицата запуснати селца в тревистите хълмове на Гран Фон. Спря за няколко секунди на завоя за Лориан — достатъчно дълго, за да принуди Мордекай да го подмине. Две минути по-късно на кръстовището на пътя със Сен Жан Бен Шафик повтори същата операция. Този път Одед трябваше да напусне следенето.

Лавон бе убеден, че крайната цел на Бен Шафик е Густавия. Той побърза да влезе в града по друг път и чакаше близо до хотел „Карл Густав“, когато кабриолетът се спусна по хълма откъм Люрен. Саудитецът паркира в края на пристанището. Десет минути по-късно, след като провери още веднъж внимателно за опашка, този път пеш, той се присъедини към Вазир бен Талал в кафене край кея. Ели си поръча суши в един ресторант нагоре по улицата и ги зачака да излязат. След час той се върна във вилата и съобщи на Габриел, че имат проблем.

* * *

— Защо се срещна с Бен Талал? Бен Талал се занимава със сигурността, и то с тази на *Зизи*. Трябва да вземем под внимание възможността Сара да е разкрита. Действаме в голяма близост вече няколко дни. Островът е малък. Всички сме професионалисти, но... — Гласът на Лавон заглъхна.

— Но какво?

— Момчетата на *Зизи* също са професионалисти. Такъв е и Бен Шафик. Този следобед той шофираше като човек, който знае, че е

следен.

— Това е стандартна процедура — възрази Габриел без особен ентузиазъм.

— Винаги може да се усети разликата между някой, който го прави машинално, и човек, който смята, че е следен. Струва ми се, че Бен Шафик знае, че го наблюдаваме.

— Тогава какво предлагаш, Ели? Да бием отбой?

— Не — отвърна Лавон. — Ако тази вечер можеш да имаш само една цел, гледай тя да е Сара.

* * *

Десет минути по-късно. Зелената лампичка на подслушвателното устройство светна. Чу се сигналът за свободна линия, после — звукът от набирането на номер.

— Ресторант „Тераца“.

— Искам да направя резервация за тази вечер.

— За колко души?

— За двама.

— По кое време?

— За девет часа.

— Бихте ли изчакали за момент да проверя?

— Разбира се.

— Девет и петнайсет устройва ли ви?

— Да.

— Чудесно, имате резервация за двама за девет и петнайсет.

Вашето име моля.

— Ал Насър.

— Благодаря, мадам. Довиждане.

Щрак.

* * *

Габриел отиде до картата.

— „Тераца“ е тук — каза той, като почука с пръст хълмовете над Сен Жан. — Те няма да напуснат вилата преди девет.

— Освен ако не отидат първо някъде другаде — добави Лавон.

— Вечерята на Зизи започва в осем часа. Това ни дава почти един час, преди да ни се наложи да преместим Сара на някое място за изтеглянето ѝ.

— Освен ако Зизи не пристигне по-късно — вметна Ели.

Габриел отиде до прозореца и погледна над тесния залив. Времето се беше развалило и сега цареше сумрак. Морето бе започнало да притъмнява и по хълмовете светваха лампи.

— Ще ги убием във вилата — вътре в къщата или в двора, на автомобилната алея.

— Тях? — попита Лавон.

— Това е единственият начин да се измъкнем от острова — каза Габриел. — Жената също трябва да умре.

27. ПРИСТАНИЩЕТО НА ГУСТАВИЯ, СЕН БАРТЕЛЕМИ

През следващите два часа след изявлението на Габриел имаше движение на хората от екипа и на материали, което остана незабелязано от мирните жители на острова. Сара стана свидетелка само на един елемент от подготовката, тъй като седеше на личната си палуба, загърната в бяла хавлиена роба, когато „Слънчевата балерина“ потегли и безшумно се отдалечи в сгъстяващата се тъмнина. Бурният следобеден вятър бе стихнал и сега край яхтите, закотвени на входа на пристанището, подухваше топъл бриз. Тя затвори очи. От слънцето я болеше главата, а в устата си имаше метален вкус от голямото количество изпито розе. Неразположението ѝ бе добре дошло. То ѝ даваше нещо, за което да мисли, освен за това, което предстоеше. Погледна часовника си — „Хари Уинстън“, подарен ѝ от президента и генерален изпълнителен директор на *Джихад Инкорпорейтед*. Той показваше седем и двайсет. Оставаше още малко до измъкването ѝ.

Сара погледна към кърмата на „Александра“ и видя, че кацналият там „Сикорски“ е тъмен и неподвижен. Щяха да ходят на вечеря, тръгването бе планирано за седем часа и четирийсет и пет минути, разпорежданията бяха дадени от Хасан — способния и експедитивен шеф на отдела по пътуванията на Зизи. „И моля, не закъснявайте, госпожице Сара“ — беше ѝ казал той. Зизи пък я посъветва да си облече нещо специално. „Тату“ е любимият ми ресторант на острова — добави той. — *Очертава се да бъде паметна вечеря.*

Бризът се усили и отнякъде в пристанището долетя звънтенето на шамандура. Сара отново погледна часовника си и видя, че е седем и двайсет и пет. Представи си събирането. Може би щяха да имат семейна вечеря — като тези в къщата в Съри. Или може би обстоятелствата щяха да са такива, че храненето ще е неуместно. Каквото и да бе настроението, тя жадуваше за тяхната прегръдка. Обичаше ги. Обичаше ги всичките. Обичаше ги, защото всички останали ги мразеха. Обичаше ги, защото бяха като спасителен остров,

заобиколен от море от фанатици, и защото се страхуваше, че вълната на историята един ден може да ги отнесе, а тя искаше да е част от тях дори само за миг. Обичаше тяхната спотаена болка и способността им да се радват, тяхната жажда за живот и презрението им към онези, които убиват невинни хора. В живота на всекиго от тях имаше цел и на нея всеки един ѝ изглеждаше като малко чудо. Спомни си за Дина — красивата девойка с белези, последното от шест деца — по едно дете за всеки един милион убити евреи. Беше казала на Сара, че баща ѝ е единственият оцелял от холокоста от семейството си. След като дошъл в Израел, си избрал името Сарид, което на иврит означава „останка“, и бе кръстил последното си дете Дина, което пък означава „отмъстена“. *Аз съм Дина Сарид — бе казала тя. — Аз съм отмъстената останка.*

И тази вечер — помисли си Сара — ние ще устоим заедно.

В седем и половина тя още не бе помръднала от шезлонга си на палубата. Помайването ѝ си имаше причина. Искаше да си остави само няколко минути за обличане — по-малко време за някоя невнимателна постъпка, издаваща, че няма намерение да се връща тук. *Не вземай нищо със себе си — пишеше в съобщението на Римона. — Остави стаята си в безпорядък.*

И така тя остана на палубата още пет минути, после се изправи и влезе в каютата си. Остави робата да се плъзне от раменете ѝ и да падне на пода, сетне бързо си сложи бикините и сутиена. Тоалетът ѝ — свободно падащ тъмнооранжев костюм с панталон, който Надия купи за нея предния следобед в Густавия — лежеше на неоправеното ѝ легло. Облече го набързо и отиде да си придаде блясък в банята. Сложи си златната гривна, но остави на шкафа другите бижута, подарени ѝ от Зизи. Когато трябваше да реши с каква прическа да е, за първи път се поколеба. Вдигната или пусната да е косата ѝ? Пусната, реши тя. Първата стъпка назад към предишния ѝ живот. Живот, който, както я предупреди Габриел, никога нямаше да е същият.

Върна се в стаята и я огледа за последен път. Остави стаята си в безпорядък. Поръчението бе изпълнено. „Не вземай нищо със себе си. Никаква дамска чанта или портфейл, никаква кредитна карта или пари.“ Та на кого му са нужни кредитни карти и пари, когато е част от антуража на Зизи ал Бакари? Излезе в коридора и затвори вратата, уверявайки се, че не е заключена. После се отправи към кърмата, където чакаха моторниците. Рафик я вдигна и я подаде на Жан-Мишел,

който стоеше в едната от тях, и тя се озова, притисната между двамата Абдула, на задната седалка. Зизи седеше срещу нея заедно с Надия. Когато лодката се понесе към брега, те напрегнато се взираха в нея в мрака.

— Трябваше да си сложите перлите, Сара. Щяха чудесно да вървят на костюма ви. Обаче се радвам, че отново сте с пусната коса. Така тя изглежда много по-добре. Не ви харесвах с вдигната коса. — Той погледна към дъщеря си. — Не мислиш ли, че изглежда по-добре с пусната коса?

Преди Надия да отговори, Хасан тикна един мобилен телефон в ръката на Зизи и прошепна нещо на арабски, което прозвуча като ужасно спешно. Сара погледна към вътрешното пристанище, където четири черни тойоти „Ланд Крузър“ чакаха в края на кея. Беше се събрала малка група зяпачи, надяващи се да зърнат знаменитостите, които могат да си поръчат толкова внушителна автоколона на такъв малък остров. Тъмнокосата девойка, която седеше на една остъклена веранда няколко метра по-нататък, изобщо не се впечатляваше от спектакъла на знаменитостите. „Отмъстената останка“ гледаше невиждащо в пространството, тъй като умът ѝ явно бе зает с по-важни неща.

* * *

Плажът в Салин — един от малкото на острова, където няма хотели и вили — тънеше в мрак, нарушаван единствено от фосфоресциращия отблясък на превключвателя на лунна светлина. Мордекай докара на брега първата моторница „Зодиак“ в осем часа и пет минути. Одет пристигна със своята лодка две минути по-късно, като теглеше третата с найлоново въже. В осем и десет те дадоха сигнал на Габриел. Екипът „Салин“ беше на позиция. Изходът за бягство бе отворен.

* * *

Както обикновено, и тази вечер плажът в Сен Жан опустяваше бавно и все още имаше няколко упорити летовници, които седяха на пясъка в сгъстяващата се тъмнина. В края на летищната писта, близо до поочукания от времето знак, който предупреждава за нисколетящи самолети, имаше малко парти. В него участваха четирима души — трима мъже и едно тъмнокосо момиче, пристигнало с мотоциклет от Густавия няколко минути по-рано. Един от тях бе донесъл бира „Хайнекен“, друг — портативен касетофон, от който в момента звучеше парче на Боб Марли. Тримата мъже се бяха изтегнали в различни пози. Двама от тях — якичък на вид мъж с белези от шарка на лицето и един по-деликатен, с живи кафяви очи и развята коса — пушеха, като си подаваха цигарата, за да успокоят нервите си. Девојката танцуваше под звуците на музиката, а бялата ѝ блуза проблясваше на лунната светлина.

Макар да не си личеше от държанието им, те бяха избрали много внимателно мястото за своето парти. Оттам можеха да наблюдават движението по пътя от Густавия заедно с галавечерята, която започваше на сто и петдесет метра по-надолу, в ресторант „Гату“. В осем и половина единият от мъжете — якият със сипаничавото лице, явно получи обаждане по мобилния си телефон. Не беше обикновен телефон, а двупосочна радиостанция, която изпраща и получава обезопасени съобщения. Миг след като затвори, той и другите двама мъже скочиха на крака и шумно побягнаха към пътя, където се качиха в джип „Сузуки Витара“.

Облечената в бяло девојка остана на плажа, слушайки Боб Марли, докато наблюдаваше частния турбовитлов самолет, спускащ се над водата в залива по посока на пистата. Тя погледна към очукания знак: ПАЗИ СЕ ОТ НИСКОЛЕТЯЩИ САМОЛЕТИ! Девојката бе бунтарка по природа и не му обърна никакво внимание. Усили музиката и затанцува, докато самолетът премина с грохот над главата ѝ.

* * *

Плажът в Мариго Бей е малък и скалист и рядко се използва, освен от местните хора, които държат на него лодките си. Там, точно в

края на крайбрежния път, има малка отбивка, където могат да се съберат две или три коли, и паянтово дървено стълбище, водещо надолу към плажа. Тази нощ отбивката бе заета от два мотоциклета „Пиаджо“. Собствениците им седяха на тъмния плаж върху кила на преобърнатата лодка. В краката на всеки от тях бе оставена по една найлонова раница, като и в двете имаше по два пистолета със заглушител. По-младият мъж носеше „Барак SP-21“ 45-и калибър. По-възрастният предпочиташе по-малките оръжия и бе пристрастен към италианските пистолети. Оръжията в неговата раница бяха деветмилиметрови берети.

За разлика от техните сънародници в Сен Жан, двамата мъже не пиеха и не слушаха музика, нито демонстрираха фалшиво веселие. Седяха мълчаливо и дишаха бавно и равномерно, за да успокоят бесния ритъм на сърцата си. По-възрастният наблюдаваше движението по пътя, а по-младият съзерцаваше плискащите се вълни. Обаче и двамата не изпускаха от очи сцената, която щеше да се разиграе след няколко минути във вилата, разположена в края на носа. В осем и половина по-възрастният мъж вдигна радиостанцията си и произнесе две думи: „Тръгвай, Дина!“.

* * *

Съпругата на Жан-Мишел — Моник, първа забеляза момичето.

Напитките току-що бяха сервирани, а Зизи бе приключил с нареждането си всички да се насладят на вечерята, защото ще е последната на Сен Бартеlemi. Сара седеше до хер Верли на противоположния край на масата. Швейцарският banker тъкмо изразяваше своето възхищение от творчеството на Ернст Лудвиг Кирхнер, когато тя забеляза с крайчеца на окото си бързото извъръцане на ъгловатата глава на Моник и движението на черната ѝ коса.

— Ето я онази девойка — каза Моник, без да се обръща към някого специално. — Онази с ужасния белег на бедрото. Спомняте ли си я, Сара? Вчера я видяхме на плажа в Салин. Слава богу, днес носи панталони.

Сара учтиво се извини на хер Верли и проследи погледа на Моник. Девойката вървеше покрай самата вода, облечена с бяла блуза

и сини джинси с навити до прасеца крачоли. Когато приближи до ресторанта, един от бодигардовете излезе напред и се опита да ѝ препречи пътя. Макар да не можеше да чуе разговора им, Сара виждаше, че момичето държи на правото си да мине през участъка от обществения плаж, независимо от строго охраняваното частно тържество, което се провеждаше в „Тату“. *Правило на Службата — помисли си тя. — Не се опитвай да бъдеш незабележим. Набий се на очи. Ако се налага, стани за смях.*

Най-накрая бодигардът отстъпи и девойката мина, куцукайки бавно, и се скри в мрака. Сара изчака да минат няколко секунди, после се наведе над масата пред Моник и каза тихо на ухото на Жан-Мишел:

— Мисля, че ще повърна.

— Какво има?

— Пих твърде много вино на обяд. Едва не повърнах в моторницата.

— Искате ли да отидете до тоалетната?

— Може ли да ме заведете, Жан-Мишел?

Той кимна утвърдително и се изправи.

— Почакай — каза Моник. — Ще дойда с теб.

Жан-Мишел поклати глава, но жена му се изправи рязко и помогна на Сара да стане.

— На клетото момиче му е лошо — изсъска му тя на френски. — Има нужда от жена, която да се погрижи за него.

* * *

В същия момент един джип „Сузуки Витара“ спря на паркинга на „Тату“. Зад волана седеше Йоси, а Яков и Лавон бяха на задната седалка. Яков дръпна затвора на деветмилиметровата си берета, за да се зареди първият патрон, и се взря в пасажа, очаквайки появата на Сара.

* * *

Когато напускаха плажа, Сара хвърли поглед през рамо и видя Зизи и Надия да гледат след нея. Тя се обърна и впери поглед пред себе си. Жан-Мишел вървеше от лявата ѝ страна, а Моник — от дясната. И двамата я държаха за ръка. Те я преведоха бързо през вътрешната част на ресторанта и подминаха бутика. Пасажът тънеше в пълен мрак. Жан-Мишел отвори вратата на дамската тоалетна, запали лампата, огледа помещението и махна на Сара да влезе. Вратата се затръшна. *Твърде шумно* — помисли си тя. Заклучи я за по-сигурно и се погледна в огледалото. Лицето, което видя, не беше нейното. Можеше да е нарисувано от Макс Бекман или Едвард Мунк. Или може би от дядото на Габриел — Виктор Франкел. Беше портрет на ужасена жена. През затворената врата чу гласа на Моник, която я питаше дали е добре. Сара не отговори. Тя се хвана за мивката, затвори очи и зачака.

* * *

— По дяволите! — прошепна Яков. — Защо трябва да води шибания кикбоксър?

— Можеш ли да го поемеш?

— Мисля, че да, но ако нещата тръгнат на зле, гледай да го гръмнеш в главата.

— Досега никога не съм убивал.

— Лесно е — каза Яков. — Слагаш пръста си на спусъка и натискаш.

* * *

Беше точно осем часът и трийсет и две минути, когато Габриел се изкачи по дървените стълби на брега на Мариго Бей. Носеше мотоциклетна каска, микрофон пред устата и миниатюрна слушалка. В черната непромокаема раница на гърба му бяха беретите. На една крачка зад него, Михаил бе екипиран по същия начин. Те се метнаха на мотоциклетите и едновременно запалиха двигателите. Габриел кимна веднъж и двамата потеглиха по пустия път.

Спуснаха се по стръмния склон на хълма, като Габриел караше отпред, а Михаил го следваше на няколко метра. Пътят беше тесен и ограден от двете страни с каменна стена. Пред тях, на върха на следващия хълм, беше отбивката за нос Милу. Паркиран в края на каменната стена, стоеше мотоциклет, а на седалката му седеше Римона, облечена в сини джинси и вталена блуза, скрила лицето си под каска със спуснат визьор.

Тя светна два пъти с лампичката на каската — сигнал, че пътят е чист. Габриел и Михаил взеха завоя с пълна скорост и продължиха към носа. Пред тях се разкри морето, окъпано от лунната светлина. Вляво се издигаше голият склон на хълма, а отдясно — редица малки бунгала. От последното изскочи черно куче и яростно залая, когато профучаха край него.

На следващото кръстовище имаше вестникарска будка с пощенски кутии и малък пуст навес на автобусна спирка. Наближаваща кола влезе в завоя твърде бързо и се отклони към страната на Габриел. Той намали и я изчака да мине, после отново форсира мотора.

Точно тогава чу в ухото си гласа на Римона.

— Имаме проблем — каза тя спокойно.

Докато вземаше завоя, Габриел хвърли поглед през рамо и видя какъв е проблемът. След тях идваше очукан син „Рейндж Роувър“ с маркировка на жандармерията.

* * *

На паркинга на „Тату“ Яков тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато чу гласа на Римона в слушалката. Той погледна към Лавон и попита:

— Какво става, по дяволите?

Отговори му Габриел.

* * *

В роувъра имаше двама полицаи — единият беше зад волана, а вторият, който изглеждаше по-старши, седеше на пасажерската седалка с радиослушалка пред устата. Габриел устоя на изкушението да се обърне повторно и продължи да гледа напред.

Точно зад автобусната спирка пътят се раздвояваше. Вилата на Бен Шафик оставаше вдясно. Габриел и Михаил завиха наляво. Няколко секунди по-късно те намалиха и погледнаха назад.

Колата на жандармерията бе поела по другия път.

Габриел спря и се зачуди какво да направи. Дали жандармеристите са на рутинна обиколка, или се бяха отзовали на телефонно обаждане? Дали е случаен лош късмет или нещо повече? Беше сигурен само в едно: Ахмед бен Шафик беше в ръцете му и той го искаше мъртъв.

Зави, върна се до разклонението и погледна към края на носа. Пътят беше пуст и ченгетата никъде не се виждаха. Той даде газ и полетя напред в тъмнината. Когато пристигна пред вилата, портата ѝ бе отворена, а колата на жандармерията — паркирана на алеята. Ахмед бен Шафик — най-опасният терорист в света — товареше куфарите си в багажника на своето субару.

А двамата френски жандармеристи му помагаха!

Габриел се върна до мястото, където го чакаше Михаил, и съобщи новината едновременно на всички членове на екипа:

— Нашият приятел се готви да напусне острова, а Зизи му е уредил полицейски ескорт.

— Разкрити ли сме? — попита Михаил.

— Трябва да приемем, че е така. Вземете Сара и се махайте от Салин.

— Страхувам се, че това вече не е възможно — отговори Лавон.

— Кое не е възможно?

— Не можем да вземем Сара — поясни Ели. — Губим я.

* * *

Нечий юмрук удари по вратата три пъти. Напрегнат глас ѝ извика да излезе. Сара дръпна резето и отвори вратата. Жан-Мишел стоеше

отвън в пасажа заедно с четирима от бодигардовете на Зизи. Те я сграбчиха за ръцете и я повлякоха към плажа.

* * *

Белият кабриолет мина през портата и зави по пътя, последван от роувъра на жандармерията. Петнайсет секунди по-късно малкият ескорт профуча край Габриел и Михаил. Гюрукът все още бе спуснат. Бен Шафик държеше волана с две ръце и гледаше право напред.

Габриел погледна към Михаил и каза едновременно на целия екип по радиостанцията:

— Изтеглете се от Салин веднага. *Всички*. Оставете ми една лодка, но напуснете острова.

После потегли след Бен Шафик и жандармеристите.

* * *

— Причинявате ми болка.

— Съжалявам, госпожице Сара, но трябва да побързаме.

— За какво? За основното ястие?

— Има бомбена заплаха. Напускаме острова.

— Бомбена заплаха? Срещу кого? Срещу какво!

— Моля ви, не казвайте нищо повече, госпожице Сара. Просто вървете бързо.

— Добре, но пуснете ръцете ми. Причинявате ми *болка*.

* * *

Габриел караше със загасен фар на двеста метра зад роувъра. Те профучаха през село Лориан, после през Сен Жан. Докато караха край залива, видях табелата за ресторант „Тату“. Намали и погледна към паркинга точно когато Зизи и хората от антуража му се качваха в тойотите пред очите на други двама жандармеристи. Сара бе

притисната между Рафик и Жан-Мишел. За момента Габриел не можеше да направи нищо. Той неохотно даде газ и продължи след Бен Шафик.

Сега летището беше право пред тях. Без да дадат мигач, двата автомобила завиха по служебния път и се насочиха през охраняемата порта към пистата. В другия ѝ край ги чакаше турбовитлов самолет с работещ двигател. Габриел спря на банкета на пътя и наблюдаваше безпомощно как Бен Шафик, жената и двамата жандармеристи слизат от колите.

Саудитският терорист и жената веднага се качиха в самолета, а жандармеристите натовариха куфарите им в багажното отделение. Петнайсет секунди след като вратата на пилотската кабина се затвори, самолетът потегли, набирайки скорост на пистата. Когато той се издигна над залива на Сен Жан, автоколоната на Зизи профуча край летището и се заизкачва по склона на хълма към Густавия.

* * *

Беше осем часът и четирийсет минути, когато Мордекай и Одед забелязаха Михаил и Римона да се спускат по дюните към плажа на Салин. След две минути се появиха още фигури. В осем и четирийсет и три всички, освен Лавон, бяха на борда на лодките.

— Чу го, Ели — извика Яков. — Иска всички да напуснем острова.

— Знам — отвърна Лавон, — но няма да тръгна без него.

Яков видя, че няма смисъл да спори. Минута по-късно скутерите се носеха през прибоя към „Слънчевата балерина“. Лавон ги гледа, докато се стопиха в мрака, после се обърна и закрачи напред-назад край водата.

* * *

Автоколоната се запуска с пълна скорост надолу по хълма към Густавия. Габриел, който караше след нея, видя „Александра“, цялата окъпана в светлина, да се полюшва в края на пристанището. След две

минути тойотите завиха и влязоха на пристанищния паркинг. Бодигардовете на Зизи се заеха с придвижването на групата от колите до моторниците с бързината и точността на професионалисти. Спасяването на Сара бе невъзможно. Алон я зърна само веднъж — оранжев проблясък между две тъмни фигури — след миг всички бяха на море, устремени към убежището си — „Александра“. Не му оставаше друго, освен да се обърне и да поеме към Салин, където го чакаше Лавон. Когато потеглиха през залива, Габриел седеше с мрачно изражение на носа на лодката.

— Помниш ли какво ти казах днес следобед, Габриел?

— Помня, Ели.

— Ако тази вечер можеш да имаш само една цел, гледай тя да е Сара. Това ти казах.

— Знам, Ели.

— Кой сгреша? Ние ли? Или пък Сара?

— Сега това е без значение.

— Да, така е. Той ще я убие, освен ако по някакъв начин успеем да си я върнем.

— Няма да го направи тук. Не и след като замеси френската жандармерия.

— Ще намери начин. Никой, предал Зизи, не може да се измъкне безнаказано. Правилата на Зизи.

— Ще трябва да я отведе някъде — каза Габриел. — Освен това ще иска естествено да разбере за кого работи.

— Което означава, че *може* да имаме много малка пролука — в зависимост от методите, които той ще използва, за да получи отговорите.

Габриел не каза нищо. Лавон можеше да прочете мислите му.

Ще си я вземем. Да се надяваме само, че ще е останало нещо от нея, когато го направим.

28. ГЛАВНАТА КВАРТИРА НА ЦРУ

Вестта за катастрофата на остров Сен Бартелеми пристигна в оперативния отдел на булевард „Цар Саул“ десет минути след като Габриел се върна на „Слънчевата балерина“. По това време генералният директор Амос Шарет беше в кабинета си на горния етаж, информиран за развитието на операцията от дежурния офицер. Независимо от късния час, той незабавно събуди министър-председателя и му съобщи новината. След пет минути имаше второ обаждане по сигурната линия от „Слънчевата балерина“, този път до Лангли, Вирджиния. Позвъняването не беше до оперативния център, а до личния телефон на Ейдриън Картър в кабинета му на седмия етаж. Картър прие новината спокойно, както правеше в повечето случаи, играейки си с един кламер, докато Габриел му съобщи искането си.

— В момента имаме самолет в Маями — каза Ейдриън. — Той може да кацне в Сен Мартен на зазоряване.

Картър затвори телефона и погледна към панела с телевизионни монитори на отсрещната стена на стаята. Президентът бе на обиколка в Европа за изглаждане на взаимоотношенията. Беше прекарал деня в срещи с новия канцлер на Германия, докато по улиците на Берлин полицаите укротяваха антиамерикански демонстранти. Почти същото положение се очакваше и при последните две спирки от обиколката на президента. Французите се стягаха за вълна от мюсюлмански размирици, а карабинерите очакваха неவிждани от години по своя мащаб демонстрации в италианската столица, далеч от сцените на трансатлантическа хармония, на които се надяваха имиджмейкърите от Белия дом.

Ейдриън изгаси телевизорите и заключи книгата си в стенния сейф, после взе палтото си от закачалката на гърба на вратата и излезе от кабинета си. Секретарките си бяха тръгнали и преддверието тънеше в мрак, нарушаван единствено от трапецовидния сноп светлина, който струеше от откритата врата в отсрещния му край. Вратата водеше към кабинета на заместник-директора на разузнаването Шепард Кантуел — еквивалент на Картър в аналитичния отдел на

Управлението. От вътрешността на помещението долиташе тракането на клавишите на компютърна клавиатура. Кантуел бе още тук. Според шегаджиите в Управлението, Кантуел никога не си тръгвал. Той просто се заключвал в стенния си сейф към полунощ и излизал на зазоряване, за да е на бюрото си, когато директорът пристигне.

— Ти ли си, Ейдриън? — попита провлачено Кантуел с характерния си бостънски акцент. Когато Картър надникна в леговището му, заместник-директорът на разузнаването спря да пише и погледна над купчина папки. Той беше педантичен и морален като игумен и два пъти по-хитър. — Боже, Ейдриън, изглеждаш напълно съсипан! Какво те мъчи?

Когато Картър измърмори нещо неясно за хаоса около европейската обиколка на добра воля на президента, Кантуел се впусна в дълго обяснение за измислената опасност от антиамериканизма. Шепард беше анализатор и не можеше да се отърси от това.

— Ейдриън, винаги ме е смайвала тази наша абсурдна необходимост да бъдем могъщи и в същото време обичани. Американският президент се пресегна през половината свят и за един следобед свали иракския управник. Дори Цезар не е успял да направи това. А сега иска да е боготворен от своите противници. Колкото по-скоро престанем да се притесняваме, че не ни харесват, толкова по-добре ще е за нас.

— Пак ли четеш Макиавели, Шеп?

— Никога не съм спирал да го правя. — Той преплете пръсти зад тила си и разпери лакти, предоставяйки на Картър нежелан изглед към мишниците си. — Из Управлението се носи неприятен слух, Ейдриън.

— Така ли? — Картър хвърли поглед към часовника си, който Кантуел се престори, че не е забелязал.

— Според него ти си се забъркал в някаква специална операция срещу заможен приятел на саудитското кралско семейство. А твои партньори в това начинание — повтарям това, което чух, Ейдриън — са израелците.

— Не трябва да обръщаш внимание на слухове — отвърна Картър. — Докъде са се разпрострели?

— Отвъд Лангли — отговори Кантуел, което бе друг начин да каже, че слухът е стигнал до някои от братските агенции, нахлули в

територията на ЦРУ след досадната реорганизация на американската разузнавателна общност.

— Колко откъд?

— Достатъчно далеч, така че някои хора в града са започнали да стават нервни. Знаеш как се играе тази игра, Ейдриън. Има тръбопровод между Рияд и Вашингтон и по него текат зелени банкноти. Градът е зает от саудитски пари. Те се изливат в мозъчните тръстове и юридическите фирми. По дяволите, лобистите печелят дивиденди от тази работа. Саудитците дори успяха да създадат система да ни подкупват, докато още сме на постове си. Всички знаят, че ако се грижат за Ал Сауд, докато работят за „Клуб Фед“^[1], той ще се погрижи за тях, когато се върнат в частния сектор. Може да е под формата на доходен договор за консултантски услуги или някаква законна работа. Може да е катедра в някой скучен институт, който прокламира саудитската партийна линия. И когато из града започнат да се носят слухове, че някакъв каубой в Лангли преследва един от най-щедрите благодетели на тази нечестива система, хората стават нервни.

— Ти един от тях ли си, Шепард?

— Аз? — Кантуел поклати енергично глава: — Връщам се в Бостън в мига, в който бъда освободен от длъжност. Обаче има други хора в сградата, които планират да останат в града и да се опаричат.

— А какво, ако се окаже, че щедрите благодетели на тази нечестива система пълнят джобовете на хората, които се връзват със самолети в нашите сгради? Ако тези наши приятели са потънали до шия в тероризма? Ако са готови да сключат каквато и да е сделка с дявола, за да осигурят своето оцеляване, дори и тя да води до избиването на американци?

— Здрависваш се с тях и се усмихваш — отговори Кантуел. — И мислиш за тероризма като за неприятен допълнителен товар към твоя следващ танкер с петрол. Още ли караш старото си волво?

Кантуел знаеше точно какво кара Картър. Отредените им места бяха едно до друго в западния паркинг.

— Не мога да си позволя нова кола — каза Ейдриън. — Не и с три деца в колежа.

— Може би трябва да се запишеш в саудитския пенсионен фонд. Виждам в бъдещето ти доходоносен договор за консултантски услуги.

— Не е в мой стил, Шеп.

— Е, какво ще кажеш за тези слухове? Има ли някаква истина в тях?

— Никаква.

— Радвам се да го чуя — рече Кантуел. — Ще се погрижа да оправя нещата. Лека нощ, Ейдриън.

— Лека нощ, Шеп.

Картър слезе на партера. Паркингът за ръководния персонал беше почти пуст. Той се качи на своето волво и се насочи към Северозападен Вашингтон, следвайки пътя, по който бяха минали с Габриел преди осем седмици. Когато минаваше край имението на Зизи ал Бакари, намали и се взря през решетките на портата към противния фалшив замък, кацнал на високия скалист бряг на реката. *Не я докосвай* — помисли си яростно Картър. — *Ще те убия лично, ако падне и косъм от главата ѝ.* Като пресичаше Чейн Бридж, погледна към индикатора за бензин. Сигналната лампичка светеше в червено. *Колко подходящо* — помисли си той. Резервоарът му бе почти празен.

* * *

В същия момент „Слънчевата балерина“ заобикаляше Гран Поант и се връщаше към мястото за закотвяне край Густавия. Габриел стоеше сам на носа с бинокъл пред очите и наблюдаваше задната палуба на „Александра“, където екипажът на яхтата сервираше набързо приготвената вечеря за трийсет души. Той ги видя като фигури в картина. „Корабно парти“^[2] — помисли си. — Или може би „Тайната вечеря“?

Зизи седеше царствено начело на масата, сякаш събитията от тази вечер са приятно развлечение от монотонността на иначе обикновеното пътуване. От лявата му страна беше красивата му дъщеря Надия. Отдясно, ровейки в храната си без апетит, седеше доверената му дясна ръка Дауд Хамза. По-нататък на масата се разполагаха адвокатите — Абдул и Абдул, и хер Верли — човекът, който се грижеше за парите на Зизи. Там бяха и Мансур, който уреждаше пътуванията, и шефът по комуникациите и сигурността Хасан. Не липсваше и Жан-Мишел — личен треньор на Зизи и допълнителен бодигард, с намусената си жена — Моник. Следваха

Рахима Хамза и нейният приятел Хамид — красивата египетска филмова звезда. Имаше и четирима разтревожени на вид бодигардове и няколко привлекателни жени с невинни лица. И едва тогава, седнала на противоположния край на масата, колкото се може по-далеч от Зизи, бе красивата жена, облечена в тъмнооранжева копринена дреха. Тя осигуряваше баланса на композицията, беше невинността срещу злото на Зизи. И Габриел забеляза, че е изплашена до смърт. Той знаеше, че присъства на представление. Ала за кого бе предназначено то? За него или за Сара?

В полунощ фигурите в картината му се изправиха и си пожелаха лека нощ. Сара изчезна в един коридор и Габриел отново я изгуби от поглед. Зизи, Дауд Хамза и Вазир бен Талал отидоха в кабинета на Ал Бакари. Габриел си представи нова картина. *Срещата на тримата злодеи* — от неизвестен художник.

След пет минути Хасан се втурна в кабинета и подаде на Зизи мобилен телефон. Кой се обаждаше? Някой от брокерите на Ал Бакари, за да иска инструкции каква позиция да заеме при отварянето на борсата в Лондон? Или е убиецът на невинни хора Ахмед бен Шафик, който му казва какво да направи с момичето на Габриел?

Зизи взе телефона и с жест отпрати Хасан. Шефът на сигурността Вазир бен Талал отиде до прозореца и спусна щорите.

* * *

Сара заключи вратата и светна всички лампи в стаята. Пусна сателитната телевизионна система и превключи на Си Ен Ен. Германските полицаи се сражаваха с демонстранти по улиците. „Още едно доказателство — каза репортерът — за провала на американците в Ирак“.

Тя излезе на своята палуба и седна. Яхтата, която видя следобед да напуска пристанището, се бе върнала. Дали Габриел е на нея? Бен Шафик жив ли е или мъртъв? Дали Габриел е жив, или е мъртъв? Знаеше само, че нещо се е объркало. *От време на време се случват разни неща* — бе казал Зизи. — *Ето защо вземаме толкова сериозни мерки за сигурност.*

Сара се загледа в яхтата, търсейки някакви признаци за движение по палубата, но тя беше твърде далеч, за да може да види нещо. *Ние ще бъдем с теб, Сара. Всички.* Излезе вятър. Тя обви с ръце краката си и придърпа коленете към брадичката си.

Надявам се, че още сте тук — помисли си отчаяно. — И моля ви, измъкнете ме от този кораб, преди да ме убият.

* * *

В известно отношение тя не си спомняше кога студът я накара да влезе вътре и да си легне. Събуди се в ранни зори от барабаненето на лекия дъжд по палубата. Телевизорът още работеше, президентът бе пристигнал в Париж и площад „Конкорд“ беше море от протестиращи. Тя вдигна телефона и си поръча кафе. Донесоха го след пет минути. Всичко бе същото, с изключение на ръкописната бележка, която бе сгъната на две и подпряна на панерчето с кифлата ѝ. Бележката беше от Зизи. *Имам работа за вас, Сара. Съберете си багажа и бъдете готова за тръгване в девет часа. Ще поговорим, преди да тръгнете.* Тя си наля чаша кафе и я занесе до вратата, водеща към палубата ѝ. Едва тогава забеляза, че „Александра“ е потеглила на път и че са напуснали остров Сен Бартеlemi. Прочете отново бележката на Зизи. В нея не пишеше къде ще пътува.

---

[1] Име, с което наричат понякога Академията на ФБР в Куонтико. — Б.пр. ↑

[2] Картина на американската художничка импресионистка Мари Касат. — Б.пр. ↑

29. ДАЛЕЧ ОТ СЕН МАРТЕН

Сара излезе на задната палуба точно в девет часа. Сега валеше по-силно, облаците се бяха спуснали ниско и бе притъмняло, а морето беше бурно от силния вятър. Зизи носеше бледосин дъждобран и тъмни очила, независимо от мрачното време. Бен Талал стоеше до него, облечен с широко сако, за да прикрива оръжието на кръста му.

— Нито миг скука — каза Сара колкото се може по-приветливо. — Първо бомбена заплаха, после бележка със закуската ми, в която пише да си опаковам багажа. — Тя погледна към площадката за излитане на хеликоптери и видя пилота на Зизи да се качва в командната кабина на „Сикорски“. — Къде отивам?

— Ще ви кажа по пътя — отговори Зизи, като я хвана за ръката.

— Вие идвате с мен?

— Само до Сен Мартен. — Той я побутна към стълбите на хеликоптера. — Там ви чака частен самолет.

— А закъде ще лети този самолет?

— Ще ви откара да видите една картина. Ще ви разкажа за нея по пътя.

— Къде отива самолетът, Зизи?

Той спря наред стълбите и я погледна, но тя не видя очите му, скрити зад тъмните очила.

— Нещо безпокои ли ви, Сара? Изглеждате напрегната.

— Просто не обичам да хващам самолети, когато не знам закъде летят.

Зизи се усмихна и понечи да каже нещо, но думите му бяха заглушени от двигателя на хеликоптера.

* * *

Габриел бе застанал на носа на „Слънчевата балерина“, когато хеликоптерът излетя. Той го проследи с очи за миг, после се втурна към мостика, където зад щурвала стоеше един флотски лейтенант.

— Отвеждат я в Сен Мартен. На какво разстояние сме от брега?

— На около пет мили.

— За колко време ще стигнем дотам?

— При това време, бих казал, за трийсет минути. А може и малко по-бързо.

— А с моторните лодки?

— Не се и опитвайте със „Зодиак“ при тези условия.

— Закарай ни дотам колкото се може по-бързо.

Лейтенантът кимна и започна приготовленията за промяна на курса. Габриел отиде в командния център и набра телефонния номер на Картър.

— Докато говорим, тя лети към летището на Сен Мартен.

— Сама ли е?

— С нея са Зизи и шефът му по сигурността.

— За колко време ще стигнете до нея?

— Имаме четирийсет и пет минути до брега и още петнайсет минути до летището.

— Ще дам нареждане екипажът да е в готовност. Самолетът ще е готов, когато пристигнете.

— В момента само трябва да разберем къде я изпраща Зизи.

— Благодарение на Ал Кайда сега сме свързани с всички летищни контролни кули в това полукълбо. Когато пилотът на Зизи заяви курса на полета, ще знаем къде отива тя.

— Колко време ще отнеме?

— Обикновено отнема само няколко минути.

— Предполагам, няма нужда да ти напомням, че колкото по-скоро стане това, толкова по-добре.

— Ти само стигни до брега — отговори Картър. — Аз ще се погрижа за останалото.

* * *

— Картината е на Мане — каза Зизи, когато полетяха към бреговата линия точно над купчина ниски черни облаци. — От няколко години съм ѝ хвърлил око. На собственика не му се щеше да се разделя

с нея, но снощи се обади в офиса ми в Женева и казал, че проявява интерес да сключим сделка.

— Какво искате да направя?

— Да разгледате картината и да се уверите, че е в добро състояние. После внимателно да проверите произхода ѝ. Както сигурно знаете, по време на войната в Швейцария са били внесени при незаконни обстоятелства хиляди творби на френски импресионисти. Последното, което искам, е някое еврейско семейство да дойде да тропна на вратата ми, за да си иска обратно картината.

Сърцето на Сара се сви от страх. Тя обърна глава и погледна през прозореца.

— И ако произходът е наред?

— Договорете подходяща цена. Готов съм да стигна до трийсет милиона, но за бога, не му казвайте това. — Той ѝ подаде визитка с написан на гърба ѝ номер. — Щом договорите цената, звъннете ми, преди да я потвърдите.

— Кога ще го видя?

— В десет часа утре сутринта. Един от моите шофьори ще ви посрещне на летището тази вечер и ще ви откара до хотела ви. Можете добре да се наспите, преди да видите картината.

— Може ли да узная името на собственика?

— Херман Кларсфелд. Той е един от най-богатите хора в Швейцария, което говори нещо. Предупредих го колко сте красива. Очаква с нетърпение да ви види.

— Чудесно — каза тя, като продължаваше да гледа през прозореца към приближаващия се бряг.

— Хер Кларсфелд е осемдесетгодишен, Сара. Не трябва да се притеснявате за неуместно поведение от негова страна.

Зизи погледна към Бен Талал. Шефът по сигурността бръкна под седалката си и извади нова дамска чанта „Гучи“.

— Вашите вещи, госпожице Сара — каза той с извинителен тон.

Тя взе чантата и я отвори. Вътре бяха електронните устройства, които ѝ взеха при нейното пристигане онзи следобед: мобилният телефон, джобният компютър, айподът, сешоарът и даже будилникът ѝ. На борда на „Александра“ не бе оставено нищо, сякаш тя никога не е била там.

Хеликоптерът започна да се снишава. Сара отново погледна през прозореца и видя, че се спускат към летището. В края на пистата имаше няколко частни самолета. Единият от тях се зареждаше с гориво за излитане. Зизи пак почна да превъзнася богатството на хер Кларсфелд, но Сара не чу нищо от думите му. Сега мислеше само за бягство. *Няма никакъв хер Кларсфелд — каза си тя. — Няма и картина на Мане. Щяха да я качат на самолет, за да я елиминират. Спомни си думите на Зизи от следобеда, когато прие предложената ѝ работа. Както виждате, аз съм много щедър към хората, които работят за мен, но страшно се ядосвам, когато те ме предават.* Тя го предаде. Предаде го на Габриел. А сега щеше да плати с живота си. *Правилата на Зизи.*

Погледна надолу към пистата, чудейки се дали Зизи не е оставил някоя пролука, през която тя да успее да избяга. Сигурно ще има митничар, който да провери паспорта ѝ. Може би някой митнически офицер или полицаи, или и двамата. Изрепетира това, което щеше да им каже: *Името ми е Сара Банкрофт. Аз съм американска гражданка и тези мъже се опитват да ме превозят до Швейцария против волята ми.* После погледна към Зизи и шефа му по сигурността. *Взели сте предвид този сценарий, нали? Платили сте на митническите служители и сте подкупили местната полиция.* Зизи не допускаше протакане, особено по отношение на истерички неверници.

Задните колела на хеликоптера избумтяха върху пистата. Бен Талал отвори вратата на кабината и слезе от „Сикорски“, после се обърна и подаде ръка на Сара. Тя я пое и слезе по стълбите сред вихрушката, вдигана от перката. На шестдесет метра от хеликоптера чакаше самолет „Фалкон-2000“ с работещи двигатели, готов за излитане. Сара се огледа наоколо — нямаше митнически служители, нито полицаи. Зизи бе затворил единствения ѝ прозорец. Тя погледна назад към кабината на хеликоптера и го видя за последен път. Той ѝ махна дружелюбно, после погледна златния си „Ролекс“ като лекар, отбелязващ часа на смъртта на пациента си.

Бен Талал грабна куфарите ѝ, напомни ѝ да наведе глава, след това я хвана за ръката и я поведе към фалкона. На стълбичката тя опита да се отскубне от него, но той стисна здраво ръката ѝ над лакътя и я поведе нагоре. Сара извика за помощ, но гласът ѝ бе заглушен от воя на самолетните двигатели и тътена на перката на хеликоптера.

На върха на стълбата тя направи втори опит за бунт, който Бен Талал потуши с едно силно мушване между лопатките. Сара политна и влезе в малката луксозна кабина, обзаведена с мебели от полирано дърво и мека светлокафява кожа. Заприлича ѝ на ковчег. Поне пътуването ѝ към смъртта щеше да е удобно. Събра сили за още един бунт и се хвърли яростно към саудитеца. Сега, скрит от погледа на външния свят, той нямаше нужда от дискретност. Зашлеви я толкова силно по дясната буза, че я запрати на пода на кабината. Саудитците знаеха как да се отнасят с разбунтували се жени.

Ушите ѝ писнаха и за момент бе заслепена от затанцувалите пред очите ѝ искри. Когато зрението ѝ се избистри, видя Жан-Мишел да стои надвесен над нея и да бърше ръцете си с ленена кърпа. Французинът седна на краката ѝ и изчака, докато Бен Талал притисне ръцете ѝ към пода, преди да забие иглата под кожата ѝ. Сара усети бодване, после във вените ѝ сякаш потече разтопен метал. Кожата от лицето на Жан-Мишел като че се смъкна и тя потъна в някаква студена черна вода.

30. СЕН МАРТЕН

Час по-късно моторната лодка влезе в акваторията на Големия залив. Четиримата мъже на борда бяха облечени със спортни сака и панталони и всеки от тях носеше малка пътна чанта заради местните власти. След като акостираха при „Бобис Марина“, мъжете се качиха в чакащото ги такси и се отправиха с доста висока скорост към летището. Минаха паспортния контрол, всичките с фалшиви документи, и се качиха на чакащия ги частен самолет „Гълфстрийм V“. Екипажът вече бе заявил полета и поискал разрешение да излети. След един час, в единайсет и трийсет и седем минути местно време, самолетът излетя. Дестинацията му беше летище Клотен, Цюрих, Швейцария.

* * *

Когато гълфстриймът се издигна над залива Симпсън, Ейдриън Картър проведе три телефонни разговора: единия с директора на ЦРУ, втория — с отдела на Управлението, специализиран в уреждането на тайните пътувания, а третия — с лекар от Управлението, специалист по лечението на ранени агенти при екстремни условия. После отвори стенния си сейф и извади единия от трите портфейла, намиращи се в него. В портфейла имаше фалшив международен паспорт заедно със съответната лична карта, кредитни карти, малко пари в брой и снимки на семейство, което не съществуваше. Десет минути по-късно крачеше през западния паркинг към своето волво седан. Щабният офицер отново бе полеви агент. И той отиваше в швейцарския кантон Цуг.

* * *

В търговската част на Мюнхен Узи Навот се наслаждаваше на късен обяд в компанията на един платен информатор от Германската

федерална разузнавателна служба, когато получи спешно обаждане от Тел Авив. Не го търсеха от отдел „Операции“, а му звънеше лично Амос Шарет. Разговорът им беше кратък и едностранен. Навот слушаше мълчаливо, като от време на време изсумтяваше, за да покаже на Амос, че разбира какво трябва да направи, после затвори.

Узи не искаше да се издаде пред немца, че Службата е насред разразила се криза, така че остана в ресторанта още половин час, нацърбвайки нокътя на палеца си под масата, докато събеседникът му си похапваше щрудел с кафе. В три и петнайсет следобед той вече бе зад волана на своя мерцедес Е-класа, а в три и половина шофираше с пълна скорост на запад по магистрала Е-54.

Мисли за това като за прослушване — бе казал Амос. — *Направи го чисто и отдел „Специални операции“ е твой.* Но докато летеше към Цюрих в гаснещата следобедна светлина, личното му повишение бе последното нещо, за което мислеше. Той искаше Сара и я искаше цяла.

* * *

Обаче Сара, изгубена в мъглата на наркотиците, не подозираше нищо за събитията, които се вихреха около нея. В действителност тя нямаше представа даже за състоянието на собственото си тяло. Не знаеше, че е превита одве на седалката в задната част на летящия на изток „Фалкон-2000“, направляван от контролната въздушна служба „Меридиан Екзекутив“, притежавана изцяло от „Ей Ей Би Холдингс“. Не знаеше също, че ръцете и глезените ѝ са оковани с белезници. Нито че на дясната ѝ буза е избило пурпурно петно — поздрав от Вазир бен Талал. Нито че седнал срещу нея, отделен от малка полирана масичка, Жан-Мишел прелиства холандско порнографско списание и си сръбва от малцовото уиски, което бе купил от безмитния магазин на летището в Сен Мартен.

Сара си даваше сметка само за своите сънища. Имаше смътното чувство, че картините, които ѝ се разкриваха, не са реални, но въпреки това е безсилна да ги контролира. Сепна я телефонен звън и когато вдигна слушалката, чу гласа на Бен, обаче вместо да се забие в Южната кула на Световния търговски център, той беше кацнал

безопасно в Лос Анджелис и пътуваше към мястото на тяхната среща. Тя влезе във величествената къща в Джорджтаун и бе посрещната не от Ейдриън Картър, а от Зизи ал Бакари. После се озова в запусната английска провинциална къща, заета не от Габриел и екипа му, а от група саудитски терористи, които планираха следващия си удар. Последваха още картини. Красива яхта се носеше по море от кръв. Галерия в Лондон, в която са закачени портрети на мъртъвци. И накрая един реставратор на картини с прошарени слепоочия и изумрудени очи, който стоеше пред портрет на жена, окована с вериги за тоалетка. Реставраторът беше Габриел, а жената на портрета — Сара. Картината избухна в пламъци и когато те угаснаха, тя видя само лицето на Жан-Мишел.

— Къде отиваме?

— Първо ще разберем за кого работиш — отговори той. — А после ще те убием.

Сара затвори очи от болка, когато иглата се заби в бедрото ѝ.

Разтопен метал. *Черна вода...*

31. КЛОТЕН, ШВЕЙЦАРИЯ

Хотел „Флайуей“ на улица „Марктгасе“ номер 19 е по-скоро удобна, отколкото луксозна къща. Фасадата му е сива и мрачна, фойето е неприветливо и стерилно. В действителност единственото му качество е близостта му до летище Клотен, което е на петнайсет минути път оттам. В снежната февруарска вечер хотелът беше място на тайно събиране, за което управата и местната полиция още не знаеха. Двама мъже пристигнаха от Брюксел, един от Рим, а четвъртият — от Лондон. И четиримата бяха специалисти по физическо проследяване. И четиримата се регистрираха с фалшиви имена и с фалшиви паспорти. Петият мъж дойде от Париж. Той се регистрира със собственото си име, което беше Моше. Този мъж не бе специалист по следенето, а обикновен куриер, *бодел*. Колата му — „Ауди А8“ — беше паркирана на улицата. В багажника имаше куфар, пълен с оръжие, радиостанции, очила за нощно виждане и шапки тип балаклава^[1].

Последният мъж, който пристигна, беше добре познат на момичетата от регистратурата, защото често пътуваше през летище Клотен и бе прекарал повече нощи в хотел „Флайуей“, отколкото можеше да си спомни.

— Господин Бриджис! — възкликна едното момиче, когато той влезе във фойето.

След пет минути Бриджис вече бе в стаята си на горния етаж, а след още две останалите мъже се събраха при него.

— Самолетът скоро ще кацне на летище Клотен — съобщи им той. — На борда му ще има девойка. Ние трябва да се погрижим тя да не умре тази нощ.

* * *

Сара се събуди за втори път. Отвори очи само колкото да придобие представа къде е, после ги затвори, преди Жан-Мишел да

забие в бедрото ѝ още една пълна спринцовка. Сега самолетът се снишаваше, разтърсван от силна турбуленция. Главата ѝ се отметна настрана и при всяко накланяне на самолета пулсиращото ѝ от болка слепоочие се удряше в стената на кабината. Пръстите ѝ бяха вдървени от притискането на белезниците, а в ходилата си усещаше хиляди иглички. Жан-Мишел все така се изтягаше на седалката срещу нея. Очите му бяха затворени, а пръстите — преплетени над слабините му.

Сара отново отвори очи. Погледът ѝ бе замъглен, сякаш бе обвита от черна мъгла. Тя вдигна ръце към лицето си и напипа плат. *Качулка* — помисли си. После погледна надолу към собственото си тяло и видя, че то е обвито с черно покривало. Французинът я бе забулил с *абая*^[2]. Изхлипа тихо. Жан-Мишел отвори едното си око и я изгледа злобно.

— Какво има, Сара?

— Отвеждате ме в Саудитска Арабия, нали?

— Отиваме в Швейцария — точно както ти каза Зизи.

— Тогава защо е тази *абая*!

— Тя ще улесни влизането ни в страната. Когато видят саудитска жена с покривало, швейцарските митничари стават много почтителни. — Той ѝ отпрати още една гротескна усмивка. — Мисля, че е срамота да се покрива с черно момиче като теб, но и ми беше приятно да ти го сложа.

— Ти си свиня, Жан-Мишел.

Сара не видя замахането — добре насочен удар с опакото на ръката, който попадна точно върху подутата ѝ дясна буза. Докато погледът ѝ се избистри, французинът вече се бе облегал на седалката си. Самолетът се раздрусва от нова турбуленция. Тя усети в гърлото си изригналата от стомаха ѝ киселина.

— Мисля, че ще повърна.

— Като в „Тату“ ли?

Мисли бързо, Сара.

— В „Тату“ наистина ми прилоша, идиот такъв.

— Много бързо се оправи. В действителност изглеждаше добре, като се върнахме на „Александра“.

— От наркотиците, които ми инжектираш, ми се повръща. Заведи ме в тоалетната.

— Искаш да провериш за съобщения ли?

Бързо, Сара, бързо.

— За какво говориш? Заведи ме в тоалетната, за да повърна.

— Никъде няма да ходиш.

— Поне вдигни *абаята*.

Той я изгледа недоверчиво, после се наведе напред и вдигна покривалото, излагайки лицето ѝ на студения въздух в кабината. На Сара това потресаващо ѝ напомни на вдигането на воала на булката от младоженеца. Заля я вълна от гняв и тя се хвърли към него, вдигнала окованите си в белезници ръце към лицето му. Жан-Мишел с лекота избегна удара ѝ и стовари ръката си върху лявата страна на главата ѝ. Ударът му я изтръгна от кожената седалка и я запрати на пода. Без да се изправя, той я изрита в корема, изкарвайки въздуха от дробовете ѝ. Докато Сара се мъчеше да си поеме въздух, съдържанието на стомаха ѝ се изля върху килима.

— Гадна кучка! — изрева диво французинът. — Би трябвало да те накарам да си го почистиш.

Той сграбчи веригата на белезниците ѝ и я блъсна обратно на седалката, после се изправи и отиде в тоалетната. Тя чу шуртенето на водата в мивката. Когато се появи отново, Жан-Мишел държеше мокра ленена кърпа, с която грубо избърса повръщаното от устните ѝ. След това извади от малка кожена кутия друга спринцовка и ампула с прозрачна течност. Напълни спринцовката, без да го е грижа за дозата, и хвана ръката ѝ. Сара се опита да го отблъсне, но той я удари два пъти през устата. Когато дрогата потече във вените ѝ, тя остана в съзнание, но се почувства така, сякаш огромна тежест притиска тялото ѝ. Клепачите ѝ се затвориха, но не изгуби съзнание.

— Още съм будна — каза тя. — Опиатите ти вече не ми действат.

— Действат ти точно както трябва.

— Тогава защо съм в съзнание?

— Така е по-лесно да се получат отговори.

— Отговори на какво?

— По-добре си закопчай колана — отвърна подигравателно французинът. — След малко кацаме.

* * *

Тя допря лицето си до студеното стъкло на прозореца и погледна през него. Навън цареше пълна тъмнина. Няколко минути по-късно навлязоха в облаци и самолетът се заклати от турбулентните вълни. Жан-Мишел си сипа още една чаша уиски и я изпи на екс.

Излизайки от облаци, попаднаха в снежна буря. Сара погледна надолу и се взря в наземните светлини. Множество ярки светлини бяха скупчени около северния край на голям воден басейн, а цялата крайбрежна линия бе обточена от по-слаби светлини, които проблясваха като бижута. Опита да си спомни къде бе казал Зизи, че я водят. *В Цюрих — помисли си. — Да, Цюрих... Хер Кларсфелд... Картина на Мане, за която Зизи би платил трийсет милиона и нито милион повече...*

Самолетът прелетя северно от центъра на Цюрих и се насочи към летището. Сара взе да се моли той да се разбие при кацането. То обаче беше противно гладко, толкова гладко, че даже не разбра кога докоснаха земята. Движиха се още няколко минути. Французинът гледаше спокойно през прозореца, докато Сара се приближаваше към смъртта си. Корпусът на самолета ѝ се стори дълъг като алпийски тунел и когато се опита да заговори, не можа да произнесе нито дума.

— Наркотикът, който ти дадох, има краткотрайно действие — поясни Жан-Мишел с вбесяващо окуражителен тон. — Скоро ще можеш да говориш. Поне така се надявам... за твое собствено добро.

Самолетът забави ход. Французинът спусна черния воал пред лицето ѝ, после отключи белезниците на ръцете и краката ѝ. Когато най-сетне спряха, той отвори задната врата и показа главата си навън, за да се увери, че нещата са наред. След това хвана Сара под мишниците и я изправи. Кръвта болезнено нахлу в краката ѝ и коленете ѝ се подгънаха. Жан-Мишел я улови, преди да падне.

— Единият крак пред другия — каза той. — Просто върви, Сара. Спомни си как се ходи.

Тя го направи, но едва-едва. Вратата беше само на метър и петдесет от нея, но разстоянието ѝ се стори най-малко километър и половина. На няколко пъти настъпи края на *абаята* и политаше напред, но Жан-Мишел я задържаше да не падне. Когато най-накрая стигна до вратата, я посрещна порив на мразовит вятър. Снегът се сипеше силно и бе ужасно студено, а през черния воал нощта ѝ се струваше още по-тъмна. И този път не видя митничари или хора от

охраната, а само един мерцедес седан с дипломатически номер. Задната му врата зееше отворена и през нея Сара видя мъж със сив балтон и мека шапка. Въпреки замъгления си от наркотиците разум, тя разбра какво става. „Ей Ей Би Холдингс“ и саудитското консулство в Цюрих бяха поискали ВИЛ дипломатическо обслужване за пътника, пристигащ от Сен Мартен. Беше точно като заминаването: нямаше митническа и паспортна проверка, нито път за бягство.

Жан-Мишел ѝ помогна да слезе по стълбите, преведе я през пистата и я качи отзад в чакация мерцедес. Той затвори вратата и веднага се отправи обратно към самолета. Щом колата потегли, Сара погледна към мъжа, седящ до нея. Погледът ѝ бе замъглен от воала и го видя само като абстрактна фигура. Огромни ръце. Кръгло лице. Здравостиснатата уста, заобиколена от четинеста брада. „Друга версия на Бен Талал — помисли си тя. — Спретната горила“.

— Кой сте вие? — попита Сара.

— Аз съм незначителен. Аз съм никой.

— Къде отиваме?

Той я удари с юмрук по ухото и ѝ изсъска да не гъква повече.

* * *

След трийсет секунди мерцедесът с дипломатически номер префуча край покрита със сняг фигура, гледаща отчаяно под вдигнатия капак на аварирала кола. Човекът като че ли не обърна никакво внимание на префучалия мерцедес, макар че му хвърли кратък поглед, когато той се насочи към пътя, излизащ на магистралата. Мъжът се насили да преброи бавно до пет. След това затръшна капака на мотора и скочи зад волана. Когато завъртя ключа, двигателят веднага запали. Той включи на скорост и потегли.

* * *

Не знаеше от колко време пътуват — от час, а може би повече — но знаеше целта на това пътуване. Спиранията, потеглянията, внезапните завои и резките ускорения, от които ѝ се гадеше. Ели

Лавон бе нарекъл тези маневри измъкване от следене, а Узи Навот — да се изплъзнеш от опашката си.

Тя погледна през тъмния прозорец на колата. Като момиче прекара няколко години в Швейцария и познаваше града доста добре. Това не бяха улиците на Цюрих, които помнеше от младостта си. Бяха тъмните улици с груба настилка в северните квартали на индустриалната зона. Грозни складови постройки, опушени тухлени фабрики и жп релси за товарни гари. Нямаше пешеходци по тротоарите и пътници в автобусите. Струваше ѝ се, че е сама на света с един-единствен спътник — Незначителния. Попита го отново къде отиват. Той ѝ отговори с удар в корема, който я накара да изкрещи.

Мъжът погледна през рамо, после блъсна Сара на пода и прошепна нещо на арабски на шофьора. Сега тя беше в пълен мрак. Прогони болката в едно кътче на съзнанието си и опита да се съсредоточи върху движението на колата. Завой надясно. Наляво. Тропот от преминаването над релси. Внезапно спиране накара гумите да изсвистят. Незначителния блъсна гърба ѝ в седалката и отвори вратата. Когато тя се вкопчи в страничните облегалки, съпротивлявайки се да слезе, той я задърпа грубо, преди да изгуби търпение и да ѝ нанесе саблен удар в бъбреците, от който я прониза болка във всяка фибра на тялото ѝ.

Тя изпищя в агония и пусна облегалките. Незначителния я измъкна от колата и я остави да падне на земята. Циментът беше леден. Изглежда, бяха на паркинг или на рампата на някой склад. Сара остана да лежи, гърчейки се в агония, като гледаше към мъчителя си през черния воал. *Погледът на саудитските жени към света.* Нечий глас ѝ нареди да стане. Тя опита, но не успя.

Шофьорът излезе от колата и заедно с Незначителния я изправи на крака. Омотана в *абаята*, тя се задържа права с разперени ръце и зачака следващия удар в корема. Вместо това я натикаха на задната седалка на друг автомобил. Мъжът, който седеше в него, ѝ беше познат. Видя го първо в къщата в Съри, а втория път — в една вила на остров Сен Бартелеми.

— Добър вечер, Сара — каза Ахмед бен Шафик. — Радвам се да те видя отново.

[1] Плетена шапка, която покрива плътно главата, шията и долната част на лицето. — Б.пр. ↑

[2] Широка горна дреха, носена от някои мюсюлманки, която покрива и главата. — Б.пр. ↑

32. ЦЮРИХ

— Сара истинското ти име ли е, или трябва да те наричам по друг начин?

Тя се опита да отговори, но въздухът не ѝ достигна.

— Името... ми... е... *Сара*.

— Добре, да бъде Сара.

— Защо... ми... причинявате... това?

— Хайде, хайде, Сара.

— Моля... ви... *пуснете*... ме.

— Боя се, че е невъзможно.

Тя клюмна напред, отпусайки глава между коленете си. Той я сграбчи за врата и я изправи, после вдигна воала и разгледа нараняванията по лицето ѝ. От изражението му не пролича дали ги смяташе за много сурови или за твърде снизходителни към нея. Сара го изгледа на свой ред. Кожен тренчкот, кашмирен шал, очила с малки кръгли стъкла и кокалена рамка: самото vyplъщение на преуспяващ цюрихски богаташ. Тъмните му очи излъчваха пресметлива интелигентност. Изражението на лицето му бе като при първата им среща.

— За кого работиш? — попита любезно Бен Шафик.

— Работя... — тя се закашля силно — ... за Зизи.

— Дишай, Сара. Дишай бавно и дълбоко.

— Не... ме... удряйте... повече.

— Няма — рече той, — но трябва да ми кажеш това, което искам да узная.

— Не *знам* нищо.

— Искам да знам за кого работиш.

— Казах ви... работя за Зизи.

На лицето му се изписа леко разочарование.

— Моля те, Сара. Не го прави трудно. Само отговори на въпросите ми. Кажи ми истината и целият този неприятен епизод ще свърши.

— Вие ще ме убиете.

— Така е, за съжаление — каза Бен Шафик, сякаш се съгласяваше с преценката ѝ за времето. — Но ако ми кажеш това, което искам да знам, ножът ще ти се размине и смъртта ти ще е възможно най-леката. Ако продължиш с тези лъжи, последните ти часове на земята ще бъдат истински ад.

Жестокостта му е безгранична — помисли си тя. — Говори за моето убийство, а няма благоприличието да погледне настрани.

— Аз не лъжа — каза на глас.

— Ще проговориш, Сара. Всички проговарят. Безсмислено е да се съпротивляваш. Моля те, не си причинявай това.

— Аз не причинявам нищо. Вие сте тези, които...

— Искам да знам за кого работиш, Сара.

— Работя за Зизи.

— Искам да знам кой те изпрати.

— Зизи ме покани. Изпрати ми бижута и цветя. Изпрати ми самолетен билет и ми купи дрехи.

— Искам да знам името на мъжа, който установи контакт с теб на плажа в Салин.

— Не...

— Искам да знам името на мъжа, който изсипа вино върху моята колежка в Сен Жан.

— Какъв мъж?

— Искам да знам името на накуцващото момиче, което мина край „Тату“ по време на вечерното парти на Зизи.

— Откъде да знам името му?

— Искам да знам защо ме наблюдаваше, когато ми беше на гости. Защо внезапно реши да вдигнеш косата си, както и защо косата ти бе вдигната, когато отиде да тичаш с Жан-Мишел.

Тя вече плачеше неудържимо.

— Това е лудост!

— Искам да знам имената на тримата мъже, които ме проследиха с мотоциклети по-късно същия ден, имената на двамата мъже, дошли да ме убият във вилата ми, и това на мъжа, който наблюдаваше излитането на самолета ми.

— Казвам ви *истината!* Името ми е Сара Банкрофт. Работех в една художествена галерия в Лондон. Продадох на Зизи картина и той ми предложи да започна работа при него.

— Картината на Ван Гог?

— Да.

— „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“?

— Да, дявол да ви вземе!

— И откъде се сдоби с тази картина? Да не би да ти беше доставена от твоята разузнавателна служба?

— Не работя за никаква разузнавателна служба. Работя за Зизи.

— За американците ли работиш?

— Не.

— За евреите?

— Не!

Той въздъхна тежко, свали очилата си и дълго време съзерцателно ги бърса с кашмирения си шал.

— Трябва да знаеш, че малко след твоето излитане от Сен Мартен на летището пристигнаха четирима мъже и се качиха на частен самолет. Ние ги разпознахме. Предполагаме, че са се отправили насам, към Цюрих. Те са евреи, нали, Сара?

— Не знам за какво говорите.

— Повярвай ми, Сара. Евреи са. Веднага си личи.

Бен Шафик разгледа очилата си и ги избърса отново.

— Освен това трябва да знаеш, че колеги на тези евреи съвсем непохватно се опитаха да те проследят тази вечер, след като се приземи на летището. Нашият шофьор лесно се отърва от тях. Виждаш, че и ние сме професионалисти. Сега ги няма, Сара. Ти си самичка.

Той си сложи очилата.

— Мислиш ли, че така наречените професионалисти, за които работиш, ще искат да пожертват живота си за теб? Досега щяха да са избълвали на пода всичките си тайни. Но ти си по-добра от тях, нали, Сара? Ето защо той допусна грешката да те вземе на работа.

— Не беше грешка. Вие самият допускате грешка.

Бен Шафик се усмихна разочаровано.

— Сега те оставям в ръцете на моя приятел Мохамед. Той работеше за мен в Група 205. Познато ли ти е това име, Сара? Група 205? Твоите манипулатори със сигурност са ти я споменали по време на подготовката ти.

— Никога преди не съм я чувала.

— Мохамед е професионалист. Също така е много вещ в разпитването. Двамата с Мохамед ще направите едно пътуване. Нощно пътуване. Познат ли ти е този термин, Сара? Нощното пътуване.

Като не получи друг ответ, освен риданията ѝ, той сам отговори на въпроса си:

— По време на Нощното пътуване Аллах разкрил Корана на Пророка. Тази нощ ти ще направиш свое собствено разкритие. Тази нощ ще кажеш на моя приятел Мохамед за кого работиш и всичко, което те знаят за моята мрежа. Ако му го кажеш бързо, ще получиш награда за благодарност. Ако продължиш с тези лъжи, той ще остърже плътта от костите ти и ще накълца главата ти. Разбираш ли ме?

Стомахът ѝ се сви от позив за повръщане. Страхът ѝ явно достави удоволствие на Бен Шафик.

— Даваш ли си сметка, че гледаш ръката ми? Те казаха ли ти за моя белег? За увредената ми ръка? — Още една отегчена усмивка. — Ти бе предадена, Сара... предадена от твоите работодатели.

Той отвори вратата и слезе, после подаде главата си вътре и я изгледа още веднъж.

— Впрочем ти почти успя. Ако приятелите ти бяха успели да ме убият на онзи остров, най-голямата ни операция щеше да се провали.

— Мислех, че работите за Зизи в Монреал.

— О, да. Почти бях забравил. — Бен Шафик уви плътно шала около врата си. — Мохамед няма да смята за толкова забавни твоите малки лъжи, Сара. Нещо ми подсказва, че двамата ще прекарате дълга и мъчителна нощ.

Тя остана мълчалива за момент. После попита:

— Каква операция?

— Операция ли? От мен? Аз съм само един инвестиционен банкер.

Сара повтори въпроса си:

— Каква е операцията? Къде ще ударите?

— Назови истинското ми име и ще ти кажа.

— Името ви е Ален ал Насър.

— Не, Сара. Не името ми за прикритие. *Истинското* ми име. Кажете го. Признайте греховете си, Сара, и ще ти кажа това, което искате да узнаете.

Тя започна да трепери неистово. Опита се да изговори думите, но не можа да събере смелост.

— Кажете го! — извика й той. — Кажете името ми, кучко!

Сара вирна глава и го изгледа право в очите.

— Името... ви... е... Ахмед... бен... Шафик.

Той отметна рязко глава, сякаш да избегне удар. После й се усмихна с възхищение.

— Ти си много смела жена.

— А вие сте страхлив убиец.

— Ще те убия собственоръчно.

— Кажете ми какво ще направите.

Бен Шафик се поколеба за момент, после й се ухили арогантно.

— Достатъчно е да се каже, че имаме недовършена работа във Ватикана. За престъпленията на християните и на Западния свят срещу мюсюлманите скоро ще бъде отмъстено веднъж завинаги. Разкажи на Мохамед каквото знаеш, Сара. Направи по-леки последните си часове на земята.

Като каза това, той се обърна и се отдалечи. Незначителния я издърпа от задната седалка на колата, като притисна напоена с етер кърпа върху носа и устата й. Тя заби нокти в ръката му. Започна да удря напосоки. Нанесе му няколко безполезни ритника в пищялите. След това упойващото вещество взе надмощие и тя усети как полита към земята. Някой я хвана. Напъха я в багажника на колата. Нечие лице се появи за момент и я изгледа с любопитство и странна сериозност. *Лицето на Мохамед*. После капакът се затвори с трясък и я обгърна тъмнина. Когато колата потегли, тя изпадна в безсъзнание.

33. ЦУГ, ШВЕЙЦАРИЯ

Густав Шмит — шеф на отдела за борба срещу тероризма към Швейцарската федерална служба за сигурност — беше невероятен съюзник на американците в борбата срещу ислямския екстремизъм. В страна, където политиците, пресата и по-голяма част от населението бяха твърдо против Съединените щати и тяхната война, Шмит тайно бе създал лични връзки със своите партньори от Вашингтон, особено с Ейдриън Картър. Когато Картър се нуждаеше от разрешение да действа на швейцарска територия, Шмит неизменно му го осигуряваше. Когато Картър искаше някой агент на Ал Кайда да излезе от федерацията, Шмит обикновено му даваше зелена улица. А когато Картър се нуждаеше от място за приземяване на самолет, Шмит редовно му предоставяше право за кацане. Частната писта в Цуг — богат индустриален град в сърцето на страната — беше любимата писта на Картър в Швейцария. На Шмит — също.

Беше малко след полунощ, когато самолетът „Гълфстрийм V“ излезе от облаците и се приземи на заснежената писта. Пет минути покъсно Шмит седеше срещу Картър в скромно обзаведената кабина.

— Имаме спешна ситуация — рече Ейдриън. — И за да съм напълно честен с теб, трябва да ти кажа, че не разполагаме с пълната картина. — Той махна към своя спътник. — Това е Том. Той е лекар. Смятаме, че ще се нуждаем от неговите услуги, преди да свърши нощта. Отпусни се, Густав. Сипи си едно питие. Може да се позадържим тук.

После Картър погледна през прозореца към вихрещия се сняг и не добави нищо. Нямаше нужда. Сега Шмит знаеше какво е положението. Един от агентите на Картър бе в беда и Ейдриън не бе сигурен, че ще успее да го измъкне жив. Шмит отвори брeндитo и отпи. В подобни ситуации той се радваше, че се е родил в Швейцария.

* * *

По същото време подобно бдение се извършваше в главния терминал на летище Клотен. Мъжът, който чакаше, не беше висш швейцарски полицейски служител, а Моше, *боделът* от Париж. В нула часа и четирийсет и пет минути от терминала излязоха четирима мъже, озовавайки се сред снежната вихрушка. Моше натисна клаксона на своето ауди и мъжете едновременно се обърнаха и се насочиха към колата му. Яков, Михаил и Ели Лавон се качиха отзад, а Габриел седна отпред.

— Къде е тя?

— Отправиха се на юг.

— Карай — каза Габриел.

* * *

Сара се събуди от парализиращия студ, ушите ѝ пицяха от свистенето на гумите по мокрия асфалт. *Къде съм?* — запита се тя и тогава си спомни. Намираще се в багажника на мерцедес и против волята си беше участница в нощното пътуване на Мохамед към смъртта. Бавно, парченце по парченце, тя събра фрагментите на този безкраен ден и ги подреди в тяхната последователност. Видя Зизи в хеликоптера да поглежда часовника си, изпращайки я на смърт. После своя спътник Жан-Мишел, който подрямва няколко минути по пътя. Най-накрая видя чудовището Ахмед бен Шафик, който се заканваше, че кървавата баня във Ватикана още не е свършила. Чу гласа му и ритмичното повтаряне на въпросите му.

Искам да знам името на мъжа, който установи контакт с теб на плажа в Салин...

„Той е Яков — помисли си тя. — И е пет пъти по-голям мъж от теб“.

Искам да знам името на накуцващото момиче, което мина край „Тату“ по време на вечерното парти на Зизи...

„Казва се Дина — мислено отвърна тя. — Отмъстената останка“.

Искам да знам името на мъжа, който изсипа вино върху моята колежка в Сен Жан...

„Той е Габриел и много скоро ще те убие“.

Сега тях ги няма и ти си сама...

„Не, не съм — помисли си тя. — Те са тук с мен. Всичките“.

И Сара ги видя мислено как идват за нея през снежната вихрушка. Дали щяха да пристигнат, преди Мохамед да я „награди“ с безболезнена смърт? Дали щяха да дойдат навреме, за да научат тайната, която Ахмед бен Шафик толкова арогантно ѝ хвърли в лицето? Сара знаеше, че би могла да им помогне. Тя имаше информацията, която Мохамед искаше, и щеше да му я даде с бързината и подробностите, които тя пожелаеше. *Действай бавно — помисли си. — Протакай колкото се може повече.*

Затвори очи и отново започна да губи съзнание. Този път заспа. Спомни си последното нещо, което ѝ каза Габриел в нощта преди заминаването ѝ от Лондон: *Поспи, Сара. Чака те дълго пътуване.*

* * *

Когато пак се събуди, колата се люшкеше силно. Вече не се чуваше свистенето на гумите по асфалта. Сега като че ли си пробиваха път през дълбок сняг по неравен терен. Тя се убеди в това само след миг, защото гумите загубиха сцепление и един от пътниците в колата бе принуден да слезе и да я бута. Когато автомобилът отново спря, Сара чу гласове, говорещи на арабски и швейцарски немски, после силното скърцане на замръзнали метални панти. Продължиха да пътуват още малко, след това спряха за трети, последен път, както предположи тя, защото двигателят веднага замлъкна.

Капакът на багажника се отвори. Две непознати лица се възряха в нея, четири ръце я сграбчиха и я измъкнаха навън. Поставиха я права и я пуснаха, но коленете ѝ се подвиха и Сара се свлече върху снега. Това им се стори много забавно и те се посмяха няколко секунди, стоейки около нея, преди пак да я изправят на крака.

Тя се огледа. Намираха се в средата на обширна поляна, заобиколена от високи ели и борове. На нея се издигаше хижа с островръх покрив и някаква отделна постройка, до която бяха паркирани два джипа. Валеше силен сняг. Както бе забулена с черната *абая*, на Сара ѝ се стори, че от небето вали пепел.

Появи се Мохамед и изръмжа нещо на арабски на двамата мъже, които я държаха права. Те направиха няколко крачки към хижата,

очаквайки тя да ги последва, но краката ѝ бяха вдървени от студа и не се помръдваха. Опита се да им каже, че е измръзнала до смърт, но не успя да артикулира и една дума. Имаше едно положително нещо в студа: отдавна не усещаше болка от ударите, нанесени ѝ в лицето и в корема.

Мъжете я хванаха за ръцете и през кръста и я повлякоха към хижата. Краката ѝ се влачеха, оставяйки две бразди в снега. Скоро стъпалата ѝ пламнаха от студа. Опита да си спомни какви обувки си сложи тази сутрин. Внезапно се сети — сандали с равна подметка, онези, които Надия ѝ купи в Густавия, за да са в тон с дрехите ѝ в „Тату“.

Стигнаха до задната страна на хижата. Тук дърветата бяха по-наблизо — на не повече от трийсет метра от сградата — и имаше часови, който пушеше цигара и потрепваше с крака, за да се стопли. Под надвисналата над стената на къщата стряха бяха наредени дърва за огрев. Мъжете я издърпаха през вратата, а после я помъкнаха надолу по някакво стълбище. Все още вдървени от студа, краката на Сара се удряха във всяко стъпало. Тя заплака от болка, разтърсвана от силни ридания, на които мъчителите ѝ не обърнаха никакво внимание.

Стигнаха до друга врата, която бе заключена с катинар. Един пазач го отключи, отвори вратата и светна лампата. Мохамед влезе пръв в стаята. След това двамата мъже вкараха и Сара.

* * *

Малко квадратно помещение, не повече от три и половина на три и половина метра. Порцелановобели стени със снимки по тях. Араби в затвора „Абу Граиб“. Араби в залива Гуантанамо. Закачулен ислямски терорист, държащ отрязаната глава на американски заложник. В средата на стаята имаше метална маса, чиито крака бяха захванати с болтове за пода. В средата на масата — желязна халка, за която бяха закачени чифт белезници. Сара изпищя и се задърпа назад. Напълно безполезно, разбира се. Единият мъж прикова ръцете ѝ към масата, докато вторият ги закопчае с белезниците. Блъснаха един стол отзад в краката ѝ и две ръце я принудиха да седне. Мохамед дръпна *абаята* от лицето ѝ и ѝ зашлеви два шамара.

* * *

— Готова ли си да говориш?

— Да.

— И никакви лъжи повече?

Тя поклати отрицателно глава.

— Кажиго, Сара. Никакви лъжи повече.

— Никакви... лъжи... повече.

— Ще ми кажеш ли всичко, което знаеш?

— Всичко.

— Студено ли ти е?

— Вледенена съм.

— Искаш ли да пиеш нещо топло?

Тя кимна утвърдително.

— Чай? Пиеш ли чай, Сара?

Още едно кимване.

— Как пиеш чая си, Сара?

— Не говорите... сериозно.

— Как пиеш чая си, Сара?

— С цианкалий.

Той се усмихна тъжно.

— Трябва да бъдеш много щастлива. Ще пийнем чай, а после ще поговорим.

* * *

Тримата мъже излязоха от стаята. Мохамед затвори вратата и отново сложи катинара. Сара подпря глава на масата и затвори очи. В ума ѝ изникна картина — часовник, който отброява минутите до нейната екзекуция. Мохамед ѝ носеше чай. Сара отвори стъкления капак на въображаемия часовник и върна стрелките пет минути назад.

34. КАНТОН УРИ, ШВЕЙЦАРИЯ

Сервираха чая по арабски, в малки чаши. Ръцете на Сара все още бяха оковани. За да пие, тя се принуди да наведе глава към масата и да сърба шумно под изпълнения с отвращение поглед на Мохамед. Той изобщо не докосна чая си. Остави го непокътнат между разтворения си бележник и един зареден пистолет.

— Не можете да ме елиминирате и да очаквате, че никой няма да забележи — каза тя.

Мохамед вдигна очи и примигна бързо няколко пъти. Сара, която вече не беше забулена с *абаята*, го огледа под ярката светлина в помещението за разпити. Темето на ъгловатата му глава беше плешиво, а остатъкът от косата и брадата му бяха грижливо подстригани на една и съща дължина. Черните му очи бяха отчасти скрити зад очила с фина рамка, които проблясваха на светлината всеки път, когато вдигаше глава от бележника си. Изражението му беше открито и необичайно искрено за палач, а когато не крещеше и не заплашваше да я удари, лицето му имаше почти приятен вид. Понякога на Сара ѝ заприличваше на млад и напорист журналист, задаващ въпроси на застанал на подиум политик.

— Цял Лондон знае, че заминах за Карибите със Зизи — каза тя. — Прекарах почти две седмици на „Александра“. Виждали са ме с него в ресторантите на Сен Бартелеми. Бях на плаж с Надия. Има данни за заминаването ми от Сен Мартен и пристигането ми в Цюрих. Не можете да прикриете просто така изчезването ми от Швейцария. Няма да ви се размине.

— Но нещата не се случиха по този начин — възрази Мохамед. — Виждаш ли, малко след като пристигна тази вечер, ти нае стая в хотел „Долдер Гранд“. Администраторът провери паспорта ти — нещо обичайно за Швейцария — и препрати информацията на швейцарската полиция — също толкова обичайно. След няколко часа ти ще се събудиш и след като поръчаш да ти донесат кафе в стаята, ще отидеш във фитнес залата на хотела, за да направиш сутрешната си тренировка. После ще вземеш душ и ще се облечеш за срещата си.

Една кола ще те вземе в девет и четирийсет и пет и ще те закара до дома на хер Кларсфелд на Цюрихберг. Там ще бъдеш посрещната от няколко души от обслужващия персонал на хер Кларсфелд. След като разгледаш картината на Мане, ще позвъниш на господин Ал Бакари в Карибите и ще го уведомиш, че на този етап не можеш да постигнеш споразумение за цената. Ще се върнеш в хотел „Долдер Гранд“ и ще освободиш стаята си, после ще продължиш към летище Клотен, където ще се качиш на един търговски самолет и ще се върнеш в Лондон. Ще отпочинеш два дни в апартамента си в Челси, като междувременно ще направиш няколко обаждания от телефона и ще използваш неколkokратно кредитните си карти. И тогава, за нещастие, ще изчезнеш необяснимо.

— Коя е тя?

— Достатъчно е да знаеш, че прилича на теб дотолкова, че да пътува с паспорта ти и да влезе и излезе от апартамента ти, без да събуди подозрението на съседите. Тук, в Европа, има хора, които ни помагат, Сара, хора с бели лица.

— Да, но полицията ще започне да следи Зизи.

— Никой *не следи* Зизи ал Бакари. Полицията ще има въпроси, разбира се, и ще получи своевременен отговор от адвокатите на господин Ал Бакари. Но нещата ще станат без шум, при изключителна дискретност. Това е едно от големите предимства да бъдеш саудитец. Ние на практика сме над закона. Но да се върнем на настоящата ни работа.

Той погледна надолу и почука нетърпеливо с върха на химикалката си по празната страница на бележника.

— Сега ще отговориш ли на въпросите ми, Сара?

Тя кимна.

— Кажи *да*, Сара. Искам да бъдеш по-приказлива.

— Да — рече тя.

— Какво *да*?

— Да, ще отговоря на въпросите ви.

— Името ти Сара Банкрофт ли е?

— Да.

— Много добре. Мястото и датата на раждане, записани в паспорта ти, верни ли са?

— Да.

— Баща ти наистина ли е бил директор на Ситибанк?
— Да.
— Родителите ти в момента наистина ли са разведени?
— Да.
— Посещавала ли си Дартмътския университет и защитила ли си по-късно магистратура в института „Кортолд“ в Лондон?
— Да.
— Ти ли си Сара Банкрофт, която е написала възторжено приета дисертация върху немския експресионизъм и е защитила докторат по философия в Харвард?
— Същата.
— По това време работеше ли за Централното разузнавателно управление?
— Не.
— Кога стана агент на ЦРУ?
— Никога не съм била агент на ЦРУ.
— Лъжеш, Сара.
— Не лъжа.
— Кога стана агент на ЦРУ?
— Не съм от ЦРУ.
— Тогава за кого работиш?
Тя замълча.
— Отговори на въпроса, Сара. За кого работиш?
— Знаете за кого.
— Искам да го чуя от теб.
— Работа за разузнавателната служба на Израел. Той свали очилата си и я изгледа втренчено.
— Истината ли ми казваш, Сара?
— Да.
— Ако ме излъжеш отново, ще разбере.
— Знам.
— Желаш ли още чай?
Тя кимна.
— Отговори ми, Сара. Искаш ли още чай?
— Да, бих искала още чай.
Мохамед се облегна назад в стола си и удари с длан по вратата на стаята. Тя се отвори незабавно и от другата ѝ страна Сара видя двама

мъже, застанали на пост.

— Още чай — каза им Мохамед на английски, после отгърна бележника си на нова страница и вдигна към нея жадното си за информация, открито лице. Сара протегна ръка към въображаемия си часовник и върна стрелките му с още десет минути назад.

* * *

Това, което тя не знаеше, бе, че разпитът ѝ се провежда на територията на населеня предимно с римокатолици кантон Ури, в района на страната, който швейцарците наричат на галено Вътрешна Швейцария. Хижата се намираше в тясна клисура, прорязана от приток на река Ройс. През клисурата минаваше само един път, а на върха ѝ беше разположено потънало в сън село. Узи Навот го огледа набързо, после се обърна и се запъти отново към дъното на клисурата. Знаеше от опит, че швейцарците са едни от най-бдителните хора на планетата.

Саудитците се бяха опитали да му се изплъзнат в Цюрих, но Навот беше нащрек. Той винаги смяташе, че ако следиш професионалист, който очаква да бъде следен, е най-добре да го оставиш да си мисли, че наистина го следят — и което е още по-важно, че контрамерките му са успешни. За да осъществи това, Узи жертва трима от наблюдателите си в Северен Цюрих, той лично бе наблюдавал как мерцедесът с дипломатически номер влезе в склада в индустриалната зона на града и пак той го последва извън Цюрих дваайсет минути по-късно.

Хората му се бяха прегрупирали край бреговете на Цюрихското езеро и се присъединиха към него в преследването на юг към Ури. Лошото време им осигури допълнителна защита, от която сега се възползва Навот, като слезе от колата си и се прокрадна тихо между гъстите дървета към вилата, стиснал пистолет в протегнатите си напред ръце. Половин час по-късно, след бегъл оглед на имота и охраната му, той беше отново зад волана и караше обратно през клисурата към долината на река Ройс. Там паркира в едно отклонение до речния бряг и зачака Габриел да пристигне от Цюрих.

* * *

— Кой е началникът ти?

— Не знам името му.

— Ще те попитам още веднъж. Как се казва началникът ти?

— Казвам ви, не знам името му. Или поне не истинското име.

— Под какво име го познаваш?

Не му издавай Габриел — помисли си тя и изрече първото име, което ѝ хрумна:

— Представи ми се като Бен.

— Бен?

— Да, Бен.

— Сигурна ли си? Бен?

— Това не е истинското му име. Просто така каза, че се нарича.

— Откъде знаеш, че това не е истинското му име?

Тя се зарадва на прецизността на разпита, защото това ѝ позволяваше да премести стрелките на въображаемия си часовник с още няколко минути назад.

— Защото той ми каза, че това *не е* истинското му име.

— И ти му повярва?

— Нямах причина да не му вярвам.

— Кога се срещна с този мъж?

— През декември.

— Къде?

— Във Вашингтон.

— По кое време на деня?

— Вечерта.

— В дома ти? Или на работното ти място?

— След работа. По пътя към къщи.

— Разкажи ми как стана, Сара. Разкажи ми всичко.

И тя го направи малко по малко, без да бърза.

* * *

— Къде се намираше къщата, в която те отведоха?

- В Джорджтаун.
- На коя улица в Джорджтаун?
- Беше тъмно. Не помня.
- На коя улица в Джорджтаун, Сара?
- Мисля, че беше на Ен Стрийт.
- Мислиш или си сигурна?
- Беше на Ен Стрийт.
- Какъв е адресът?
- На къщата нямаше табела.
- В кой квартал се намира?
- Не помня.
- На изток от Уисконсин Авеню или на запад?
- Вие познавате Джорджтаун?
- На изток или на запад?
- На запад. Определено на запад.
- В кой квартал, Сара?
- Май между Трийсет и трета и Трийсет и четвърта улица.
- Май?
- Между Трийсет и трета и Трийсет и четвърта улица.
- От коя страна на улицата?
- Какво имате предвид?
- От коя страна на улицата, Сара? Северната или южната?
- Южната. Определено южната.

* * *

В два и четирийсет и пет Навот забеляза аудито, което се приближаваше по пътя с по-голяма от допустимата за това лошо време скорост. Когато колата профуча край него сред облак сняг и кални пръски, той зърна за миг четиримата разтревожени мъже във вътрешността ѝ. Узи извади телефона си и се обади.

— Току-що ме подмина — каза тихо той и вдигна очи към огледалото, за да види как аудито завива рязко и едва не се преобръща. *Спокойно, Габриел. Спокойно.*

* * *

— Кой те разпита първо? Агентът на ЦРУ или евреинът?

— Американецът.

— Какви неща те питаха?

— Говорихме най-вече за войната срещу тероризма.

— Какво например?

— Той ме попита каква трябва да е според мен съдбата на терористите. Да бъдат докарвани и съдени в Америка или да бъдат убивани на бойното поле от мъже в черно.

— Мъже в черно?

— Така ги нарече той.

— И имаше предвид специалните части? Наемните убийци на ЦРУ? Морските тюлени?

— Предполагам.

— А ти какво му отговори?

— Наистина ли искате да знаете?

— В противен случай нямаше да те питам.

И тя му каза, предоставяйки му информацията малко по малко.

* * *

Застанаха в кръг на брега на реката и Навот разказа набързо на Габриел всичко, което знаеше.

— Отвън има ли други пазачи, освен двамата при предния вход?

— Не знам.

— А в къщата?

— Не знам.

— Видя ли къде я отведоха?

— Не.

— Минаха ли други коли по пътя?

— Пътят е съвсем пуст.

— Информацията не е достатъчна, Узи.

— Направих всичко, което можах.

— Знам.

— Според мен имаш само две възможности, Габриел. Първата е да извършиш още една разузнавателна операция. Но това ще отнеме време. Плюс това е рисковано. Ако ни видят да идваме, първото, което ще направят, е да убият Сара.

— А втората възможност?

— Да атакуваш незабавно. Аз избирам нея. Един бог знае какво преживява Сара в момента.

Габриел сведе очи към снега и се замисли за миг.

— Влизаме още сега — заяви той. — Ти, Михаил, Яков и аз.

— Спасяването на заложници не е по моята част, Габриел. Аз съм съгледвач.

— Определено не е и по частта на Ели, а искам да сме поне четирима души. Моше и Ели ще останат в колите. Когато им дам сигнал, те ще дойдат по пътя и ще ни вземат.

* * *

— Кога дойде евреинът?

— Не си спомням точното време.

— Горедолу?

— Не помня. Беше около половин час след пристигането ми, значи трябва да е било около седем, предполагам.

— И се нарече Бен?

— Не веднага.

— Отначало се представи под друго име, така ли?

— Не. Отначало изобщо не се представи.

— Опиши ми го, ако обичаш.

— По-скоро е дребен.

— Слаб или дебел?

— Слаб.

— Много слаб?

— Мускулест.

— С коса?

— Да.

— Какъв цвят?

— Тъмна.

— Дълга или къса?

— Къса.

— Косата му беше ли прошарена на места?

— Не.

Мохамед остави спокойно химикалката върху бележника си.

— Лъжеш, Сара. Ако ме излъжеш още веднъж, разговорът ни ще приключи и ще получим тази информация по друг начин. Разбираш ли ме?

Тя кимна.

— Отговори ми, Сара.

— Да, разбирам ви.

— Добре. А сега ми дай точното описание на евреина, който се е представил като Бен.

35. КАНТОН УРИ, ШВЕЙЦАРИЯ

— Да се върнем на косата му. Каза, че е къса? Като моята?

— Малко по-дълга.

— И тъмна?

— Да.

— Но е прошарена на места, нали? На слепоочията, ако трябва да съм по-точен.

— Да, слепоочията му са прошарени.

— А сега ми кажи за очите. Зелени са, нали? Необикновено зелени.

— Очите му са много зелени.

— И този човек има специфична дарба, нали?

— Има много дарби.

— Умее да реставрира картини?

— Да.

— И си абсолютно сигурна, че никога не си чувала истинското му име?

— Казах ви. Представи се като Бен.

— Да, знам. Но не се ли нарече поне веднъж с друго име?

— Не, никога.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Наричаше се Бен.

— Това не е истинското му име, Сара. Той се казва Габриел Алон. И е убиец на палестинци. А сега ми кажи, ако обичаш, какво се случи след пристигането му в къщата в Джорджтаун.

* * *

В началото на пътеката, която водеше към хижата, имаше табела. На нея пишеше „Частна собственост“. Дворната порта се намираше на триста метра навътре в гората. Габриел и Навот се движеха от едната страна на пътеката, а Михаил и Яков — от другата. Снегът край пътя,

който излизаше от клисурата, бе дълбок, но между дърветата бе значително по-малко. Гледан през очилата за нощно виждане, той блестеше в призрачно яркозелено, докато стволите на боровете и елите бяха тъмни. Габриел се прокрадваше напред, стараейки се да не настъпва паднали клони, които биха могли да изпрацят под тежестта му. В гората цареше мъртвешка тишина. Той чуваше бясното туптене на сърцето си и шума от стъпките на Навот зад гърба си. Държеше беретата с две ръце. Не носеше ръкавици.

Зърна къщата за пръв път петнайсет минути след навлизането им между дърветата. Прозорците на приземния етаж светеха, както и един прозорец на втория етаж. Пазачите се бяха подслонили на топло в един от джиповете. Двигателят работеше, но фаровете бяха изключени. Портата беше отворена.

— Прихвана ли целта, Михаил?

— Да.

— Кого виждаш по-добре от твоя ъгъл?

— Шофьора.

— Дотам са почти петдесет метра, Михаил. Ще можеш ли да го свалиш с един изстрел?

— Ще мога.

— Застреляй го в главата. Трябва да го направим тихо.

— Държа го на мушка.

— Пригответи се и изчакай моя сигнал. Ще стреляме едновременно. И Бог да ни е на помощ, ако не улучим.

* * *

— Значи Алон те помоли да му помогнеш?

— Да.

— И ти се съгласи?

— Да.

— Веднага ли?

— Да.

— Без никакво колебание?

— Да.

— Защо?

— Защото вие сте зли. И ви мразя.
— Внимавай какво говориш.
— Искяхте истината.
— И какво стана после?
— Подадох си оставката във „Филипс Кълекшън“ и се преместих в Лондон.

* * *

Габриел се прицели внимателно в мъжа на пасажерската седалка.
— Готов ли си, Михаил?
— Готов съм.
— Два изстрела по мой сигнал след пет, четири, три, две...
Габриел натисна два пъти спусъка. В предното стъкло на джипа зейнаха почти едновременно четири дупки. Той се втурна по пътеката през дълбокия до коленете сняг и се приближи предпазливо до автомобила с протегнат напред пистолет, следван по петите от Навот. Михаил беше направил две смъртоносни рани в главата на шофьора, но другият мъж бе улучен в бузата и в горната част на гръдния кош и все още беше в полусъзнание.

Алон го простреля два пъти през страничния прозорец, после застина за момент и огледа терена за някакъв знак, че присъствието им е разкрито. Навот забеляза пръв пазача, който изскочи иззад дърветата от лявата страна на къщата, а Михаил го свали с един-единствен изстрел в главата, който изпръска девствения сняг с кръв и мозък. Габриел се обърна и закричи по поляната към хижата, а тримата му спътници го последваха.

* * *

— Разкажи ми за този Джулиан Ишъруд.
— Джулиан е много мил човек.
— Евреин ли е?
— Така и не разбрах.

— Джулиан Ишърууд е дългогодишен агент на израелското разузнаване?

— Не бих могла да знам.

— Значи, след като напусна „Филипс Кълекшън“, започна незабавно работа като заместник-директор на Джулиан Ишърууд?

— Точно така.

— Но ти си била абсолютна аматьорка. Кога те обучаваха?

— Нощем.

— Къде?

— В една провинциална къща на юг от Лондон.

— Къде се намира тази провинциална къща?

— В графство Съри, ако не се лъжа. Така и не разбрах как се казва селото.

— Тази къща постоянна тайна квартира на израелците ли е?

— Беше взета под наем. Съвсем временно.

— В нея имаше ли други хора, освен Алон?

— Да.

— Използваха други хора, които да помагат в обучението ти?

— Да.

— Кажете ми имената на някои от тях.

— Хората, които идваха от Тел Авив, никога не ми казаха имената си.

— А другите членове на екипа на Алон?

— Какво за тях?

— Кажете ми имената им.

— Моля ви, не ме карайте да го правя.

— Кажете ми имената им, Сара.

— Моля ви, недейте!

Той я удари достатъчно силно, за да я събори от стола. Белезниците се впиха в китките ѝ и тя увисна на тях, а Мохамед се разкрещя:

— Кажете ми имената им, Сара! На всички!

— Имаше мъж на име Яков.

— Кой друг?

— Йоси.

— Кажете ми друго име, Сара.

— Ели.

- Друго.
— Дина.
— Друго.
— Римона.
— И същите тези хора те последваха на Сен Бартеlemi?
— Да.
— Кой беше мъжът, който пръв се доближи до теб на плажа в Салин?
— Яков.
— Коя беше жената, която остави съобщението за теб в тоалетната на ресторанта в Салин?
— Римона.
— Кое беше накуцващото момиче, което влезе в ресторант „Тату“ точно преди да отидеш до тоалетната?
— Дина.
— И всички тези хора са евреи?
— Това изненадва ли ви?
— Ами ти, Сара? Ти еврейка ли си?
— Не, не съм еврейка.
— Тогава защо им помагаше?
— Защото ви мразя.
— Да, и виж докъде те доведе това.

* * *

Преди да стигнат до хижата, се сблъскаха с още един пазач. Той се появи от дясната им страна, излизайки иззад ъгъла на къщата, и направи глупостта да пристъпи на открито с отпуснато край тялото му оръжие. Габриел и Михаил го простреляха едновременно. Изстрелите им бяха приглушени от заглушителите, но пазачът нададе пронизителен писък, когато куршумите разкъсаха гърдите му. Две лица изникнаха внезапно зад стъклата на осветените прозорци като мишени в стрелбище — едното на прозореца на приземния етаж точно пред Габриел, а второто на горния етаж под стряхата. Алон откри огън по първия мъж, а Михаил се погрижи за втория.

Вече бяха изгубили елемента на изненадата. Те презаредиха оръжията си, като изминаха тичешком последните трийсет метра, разделящи ги от предния вход. Яков тичаше най-отпред, защото имаше богат опит в проникването в терористични убежища по Западния бряг и ивицата Газа. Той изобщо не си направи труда да пробва ключалката. Вместо това изстреля серия куршуми в средата на вратата, за да убие всеки, който би могъл да стои от другата ѝ страна, след което отнесе с няколко изстрела ключалката и околната част от касата. Навот, който беше най-едър от четиримата, стовари масивното си тяло върху вратата и тя падна навътре като съборена плочка от домино.

Другите трима влязоха бързо в малкото преддверие. Габриел покри пространството вляво, Яков — в средата, а Михаил — това отдясно. Алон, който все още беше с очилата за нощно виждане, съзря мъжа, когото простреля през прозореца, прострян на пода в локва кръв. Яков и Михаил откриха огън незабавно и той чу предсмъртните викове на още двама мъже. Продължиха към вътрешността на хижата, намериха стълбището към мазето и тръгнаха надолу. *Ще започнем оттам* — беше казал Габриел. — *Инквизиторите винаги обичат да вършат работата си под земята.*

* * *

Сара му описваше деня на продажбата, когато от горния етаж долетя шум от безредие. Той я накара да млъкне с жесток шамар през лицето, после се изправи и се приближи бързо до вратата с оръжие в ръка. Няколко секунди по-късно тя чу викове, крясъци и тежки стъпки по стълбите. Мохамед се обърна и насочи пистолета към лицето ѝ. Сара, която все още беше прикована с белезници към масата, инстинктивно наведе глава между ръцете си в мига, в който той натисна два пъти спусъка. В тясното помещение изстрелите прозвучаха като артилерийски гръм. Куршумите изсвистяха във въздуха над главата ѝ и се забиха в стената зад гърба ѝ.

Мохамед изрева от ярост, че е проявила неблагоприятното да избере живота пред смъртта, и пристъпи напред, за да стреля отново. В същия миг вратата се стовари навътре, сякаш пометена от взрив. Тя го блъсна в гърба и го повали на земята. Пистолетът все още беше в

ръката му. Той се надигна на едно коляно и го насочи отново към Сара, но в същия момент в помещението влетяха двама мъже със скиорски маски и очила за нощно виждане. Те простреляха Мохамед. И продължиха да стрелят, докато не им свършиха патроните.

* * *

Те срязаха белезниците и веригите и я изведоха покрай окървавените тела на мъртъвците. Щом се озоваха навън, тя се хвърли в прегръдките на Габриел като дете. Той я пренесе през заснежената поляна, после надолу по пътеката до шосето, където Лавон и Моше ги чакаха с колите. Тишината на гората беше нарушена от риданията ѝ.

— Трябваше да им кажа разни неща.

— Знам.

— Те ме биха. Казаха, че ще ме убият.

— Знам, Сара. Видях стаята.

— Те знаят за теб, Габриел. Опитах се да...

— Всичко е наред, Сара. Вината е наша. Ние те разочаровахме.

— Съжалявам, Габриел! Толкова съжалявам.

— Моля те, Сара, недей!

— Видях го отново.

— Кого?

— Бен Шафик.

— Къде го видях?

— В Цюрих. Той не е мъртъв, Габриел.

— И какво ти каза?

— Че планира нов атентат във Ватикана.

36. ЦУГ, ШВЕЙЦАРИЯ

Двама от агентите на Навот успяха да се придвижат на юг през италианската граница, преди лошото време да блокира планинските проходи. Другите двама отидоха на изток, в Австрия. Самият Навот се присъедини, към Моше и замина за Париж, за да осигури безопасността на Хана Вайнберг. Габриел отведе Сара на частната писта извън Цуг. Докато шофираше към нея, седяха като любовници — той я беше прегърнал с една ръка през раменете, а тя бе притиснала мокрото си лице към шията му. В четири и половина самолетът излетя и се изгуби в облаците. Картър и Габриел не бяха на борда му.

— Добре, Габриел, слушам те.

— Сара е видяла Бен Шафик в Цюрих. Той ѝ е казал, че планира нов атентат във Ватикана.

Картър изруга тихо под носа си.

— Вашият президент днес е на посещение в Рим, нали?

— Така е.

— По кое време трябва да е във Ватикана?

— По обяд.

Алон погледна часовника си.

— От Цюрих за Рим има полети на всеки кръгъл час. Ако побързаме, можем да се качим на самолета в седем.

— Карай — каза Картър.

Габриел запали колата и потегли към Цюрих. Ейдриън се обади в щаба на ЦРУ и поиска да го свържат с началника на американските тайни служби.

* * *

През първите трийсет минути от пътуването им Картър не спря да говори по телефона. Когато светлините на Цюрих изплуваха от мъглата в северния край на езерото, той приключи разговора и се обърна към Алон:

— Сара ще кацне във военновъздушната база Рамщайн след по-малко от час. Там ще я отведат в една американска военна болница, за да ѝ направят обстоен преглед.

— Какво каза твоят лекар?

— Че състоянието ѝ е такова, каквото може да се очаква. Охлузвания и натъртвания по лицето. Леко мозъчно сътресение. Рана на лявото око. Вътрешни натъртвания в областта на корема. Две пукнати ребра. Два счупени пръста на краката. Чудя се защо са постъпили така с нея.

— Влачили са я надолу по стълбите към мазето.

— А, и хипотермията. Предполагам, че я е получила в резултат от пътуването ѝ в багажника. Така или иначе нещата можеха да бъдат много по-лоши.

— Погрижи се някой от твоите хора да е постоянно с нея — каза Габриел. — Последното нещо, от което имаме нужда в този момент, е Сара да издаде по невнимание тайните ни на лекарите в Рамщайн.

— Няма страшно, Габриел. Тя е в добри ръце.

— Каза, че е проговорила.

— Естествено, че е проговорила. По дяволите, и аз щях да проговоря!

— Трябваше да видиш онази стая.

— Да си призная, радвам се, че не я видях. Подобни работи не са по вкуса ми. Понякога си давам сметка, че копнея за добрите стари дни на Студената война, когато мъченията и кръвта не бяха част от работата ми. — Той погледна към Алон. — Предполагам обаче, че те винаги са били част от твоята. Така ли е?

Габриел не му отговори.

— Тя им е казала всичко, за да спечели време. Въпросът е дали Мохамед е успял да докладва някаква част от тази информация на шефовете си, преди да пристигнем.

— Взе ли бележника му?

Алон потупа горния джоб на коженото си яке.

— Ще разпитаме Сара, щом се възстанови.

— Може да не помни всичко, което им е казала. Била е дрогирана.

Продължиха да пътуват в мълчание. Въпреки ранния час, уличният трафик бе натоварен от колите на отиващите на работа хора.

Трудолюбиви швейцарски бизнесмени — помисли си Габриел. И се запита колко ли от тях работят за компании, които са свързани по някакъв начин с риядската „Ей Ей Би Холдингс“ в Женева.

— Мислиш ли, че ще ме пуснат да се кача на този самолет, Ейдриън?

— Густав ме увери, че заминаването ни ще е безпроблемно.

— За теб може би, но аз имам доста колоритно минало в Цюрих.

— Ти имаш колоритно минало навсякъде. Не се тревожи, Габриел. Ще те пуснат на самолета.

— Сигурен ли си, че приятелят ти Густав ще потули нещата?

— Да потули кое? — Картър се усмихна уморено. — Докато разговаряме с теб, към Ури пътува наш екип от *чистачи*. Густав ще охранява вилата, докато пристигнат. А после... — Сви рамене. — После ще бъде, все едно нищо не се е случило.

— Какво ще правиш с труповете?

— Разполагаме с тайни гробища в Източна Европа. Ще получат подобаващо погребение — повече от това, което заслужават. А някой ден, когато тази безкрайна война все пак свърши, може да кажем къде са заровени костите им на някои от техните роднини. — Картър поглади мустаците си. — И вие имате, нали?

— Какво да имаме?

— Тайно гробище? Някъде там в Йорданската долина?

Габриел го изгледа продължително в огледалото за обратно виждане, но не каза нищо.

— Колко са труповете, Габриел? Помниш ли?

— Разбира се, че помня.

— Колко са тогава? Екипът трябва да знае къде да ги търси.

Алон му каза. Два в джипа. Два на поляната пред хижата. Един до прозореца на първия етаж. Още един до прозореца на втория етаж. Два в преддверието. Два в подножието на стълбището. И Мохамед.

— Единайсет души — отбеляза Картър. — Ще се сдобием с имената им. Ще открием кои са били и какво са планирали. Но мисля, че за момента може със сигурност да приемем, че тази нощ сте ликвидирали важно бойно звено, както и човек от изключително значение за операцията на Бен Шафик.

— Да, но не пипнахме този, когото искахме.

— Нещо ми подсказва, че ще го откриете.

— Поне двама от тях бяха европейци, а Узи е чул единия да говори на швейцарски немски.

— Опасявам се, че ще бъдат погребани заедно с мюсюлманските си събратя. Предполагам, че и те самите биха пожелали да стане така. — Картър погледна часовника си. — Не можеш ли да караш по-бързо?

— Карам почти с осемдесет, Ейдриън. Каква част от истината каза на тайните служби?

— Казах им, че разполагаме с обезпокоително достоверно доказателство, че силите на глобалния джихад планират да извършат атентат срещу президента по време на посещението му във Ватикана днес следобед. И наблегнах особено на думите „обезпокоително достоверно доказателство“. Тайните служби разбраха съобщението съвсем ясно и недвусмислено, така че се надявам да ми осигурят кратка среща с президента по-късно тази сутрин. Той е отседнал в резиденцията на посланика.

— Може да размисли и да отложи визитата си.

— Няма — рече Картър. — В момента Ватиканът е най-яркият символ в света на заплахата от ислямския тероризъм. Така че президентът няма да пропусне своя шанс да подсили мисията си на тази сцена.

— Лукези ще го смъмри.

— Той е подготвен — каза Ейдриън. — За всеки случай тайните служби вече преговарят с италианците да променят плановете за пътуването на президента. Оказа се, че са обмисляли това още *преди* да получат обаждането ми. В Рим цари истински хаос. Очакват по улиците днес да има два милиона души.

— И как смятат да го вкарат във Ватикана?

— Колоната от автомобили на гостуващите държавни глави обикновено влиза в Светия престол през портата „Санта Анна“, после продължава по Виа Белведере до вътрешния двор на „Сан Дамазо“. Там ги посреща командирът на швейцарската гвардия и ги ескортира до Апостолическия дворец. Телохраниелите на държавните глави са принудени да останат долу в двора. Такъв е протоколът във Ватикана. Президентът продължава нагоре сам, охраняван единствено от гвардейците. Обаче ще ти издам една малка тайна. Тайните служби винаги внедряват двама-трима свои хора в официалната група —

хубави момчета католици, които искат да се срещнат с негово Светейшество.

— И какви промени готвите?

— Президентът ще пристигне във Ватикана с хеликоптер и ще се приземи на папската хеликоптерна площадка.

— Но тя се намира в далечния западен ъгъл, точно срещу стената. Ако някой чака в засада на Виале Ватикано с друг гранатомет...

— Тайните служби казват, че ще обезопасят района.

— И колко хубави момчета католици ще внедрите в официалната делегация на президента?

— Повече от обичайното. — Картър погледна отново часовника си. — Може би единият от нас трябва да влезе в летището няколко минути след другия. Лангли ни е запазил отделни места в самолета.

— Срамуваш ли се от мен, Ейдриън?

— Всъщност никога не съм се гордял повече с теб. Ти и момчетата ти проявихте изключителна смелост, като отидохте в хижата.

— Нямахме друг избор, Ейдриън. Никога нямаме.

Картър затвори очи за момент.

— Знаеш ли, Бен Шафик може просто да се е перчел или да е блъфирал поради някаква причина.

— Защо му е да блъфира? Той възнамеряваше да я убие.

37. ВАТИКАН

— Добре че вашият приятел монсеньор Донати ни помоли да ви закараме — каза капитанът на карабинерите, — иначе никога нямаше да успеете да стигнете от летище Фиумичино до Ватикана.

Габриел погледна през прозореца на хеликоптера. Под него се простираше Рим. Вила Боргезе беше пълна с демонстранти и приличаше на море от хора. Челните редици на шествието излизаха от задната страна на парка на Виа Венето.

— Можете ли да ги задържите извън Ватикана?

— Ще се опитаме. — Капитанът посочи през прозореца. — Виждате ли онези барикади там долу? Планът ни е да ги насочим нагоре по хълма към парка Яникулум. Само че очакваме да има два милиона протестиращи. Ако нещата излязат извън контрол... — Той сви рамене по италиански. — Радвам се, че потушаването на размирици вече не влиза в задълженията ми. Там долу може да стане истинско бойно поле.

Хеликоптерът се обърна и направи вираж към града държава. Куполът на базиликата, покрит частично от огромните брезентови платнища на строителните работници, блесна под ярката слънчева светлина, докато възванието за мир на папата се развяваше на фасадата от лекия утринен ветрец. Те се спуснаха ниско над Виале Ватикано, като се задържаха в италианското въздушно пространство възможно най-дълго, после прелетяха над стената и се приземиха на папската хеликоптерна площадка. Там ги очакваше Донати, облечен в черно расо с пурпурен колан, а до него стоеше цивилен швейцарски гвардеец. Високият свещеник ги посрещна с мрачно изражение, те се ръкуваха набързо и тръгнаха през Ватиканските градини към Апостолическия дворец.

— Колко сериозно е положението този път, Габриел?

— Много.

— Можеш ли да ми кажеш защо?

— Заради пратеника — отвърна Алон.

* * *

Габриел изчака да се качат в кабинета на Донати на третия етаж и едва тогава му съобщи останалото. Луиджи разбра, че му казва само част от историята, но беше прекалено загрижен за безопасността на господаря си, за да протестира.

— Искам да стоиш плътно до него, докато президентът не напусне Ватикана.

Този път Алон не възрази.

— Изглеждаш така, сякаш си минал през страхотни премеждия — вметна Донати. — Откога не си спал?

— Честно казано, не мога да си спомня.

— Опасявам се, че сега няма никакво време за сън — рече Луиджи, — обаче трябва да се погрижим за външния ти вид. Случайно да си носиш костюм?

— Ще ми се да можем да ти обясня колко нелепо звучи този въпрос.

— Ще ти трябват подобаващи дрехи. Охранителите на Светия отец от швейцарската гвардия носят костюми и вратовръзки. Сигурен съм, че командирът ще ти намери подходящо облекло.

— Има нещо, от което се нуждая повече, отколкото от син костюм, Луиджи.

— И какво е то?

Габриел му каза.

— Швейцарският гвардеец ще ти осигури и това.

Донати вдигна телефона и набра някакъв номер.

* * *

Десет минути по-късно Габриел бе посрещнат в двора „Сан Дамазо“ от същия швейцарски гвардеец, който бе стоял до Донати на хеликоптерната площадка. Той беше висок колкото Алон, имаше широки прави рамене, които изпълваха парадната му куртка, и дебел като на играч на ръग्би врат. Русата му коса бе подстригана ниско до

скалпа на кръглата му глава, така че кабелът на слушалката в ухото му се виждаше съвсем ясно.

— Познаваме ли се? — попита го Габриел на немски, когато тръгнаха надолу по Виа Белведере.

— Не, сър.

— Изглеждаш ми познат.

— Аз бях един от гвардейците, които ви помогнаха да заведете негово Светейшество в Апостолическия дворец след нападението.

— И аз така си помислих. Как се казваш?

— Ефрейтор Ерих Мюлер, сър.

— От кой кантон си, ефрейтор?

— Нидвалден, сър. Той е полукантон, близо до...

— Знам къде се намира — прекъсна го Габриел.

— Познавате ли Швейцария, сър?

— Много добре.

Малко преди портата „Санта Анна“ те завиха надясно и влязоха в казармата на швейцарските гвардейци. В приемната имаше бюро с формата на полумесец, зад което седеше чинно дежурният офицер. Пред него бяха разположени монитори за наблюдение. На стената зад гърба му висеше разпятие и наредени в редица знамена, представляващи двайсет и шестте швейцарски кантона. Докато Габриел и Мюлер минаваха край дежурния, той отбеляза нещо в дневника си.

— Швейцарската казарма е строго охранявана — поясни Мюлер. — Има три различни входни пункта, но този е главният.

Те излязоха от приемната и завиха надясно. Пред тях се ширна дълъг тъмен коридор, от който се влизаше в малките и подобни на килии спални помещения на гвардейците. В края на коридора имаше сводест проход, а отвъд него — вътрешен двор с настилка от каменни плочи, в който един сержант провеждаше строева подготовка на шестима новобранци, въоръжени с дървени пушки. Те влязоха в сградата от другата страна на двора и се спуснаха по каменно стълбище, което ги отведе в закритото стрелбище. То беше тихо и празно.

— Тук провеждаме стрелковата си подготовка. Стените би трябвало да са звукоизолирани, но съседите понякога се оплакват от шума.

— Съседите?

— На негово Светейшество му е все едно, но държавният секретар не обича гърмежите. Затова в неделя и на католическите празници не стреляме. — Мюлер се приближи до един метален шкаф и отключи катинара. — Стандартното ни въоръжение е деветмилиметров зигзауер с пълнител, побиращ петнайсет патрона. — Той погледна през рамо към Габриел, докато отваряше вратите на шкафа. — Това е швейцарски пистолет. Много точен... и *много* мощен. Искате ли да го изпробвате?

Алон кимна. Мюлер взе един пистолет, празен пълнител и пълна кутия с муниции и ги занесе на стрелбището. Започна да зарежда оръжието, но Габриел го спря:

— Аз ще го зареда. По-добре се погрижи за мишената.

Гвардеецът закачи една мишена на телта и я придвижи до средата на стрелбището.

— По-надалеч — каза му Алон. — Дръпни я чак до края, ако обичаш.

Мюлер изпълни желанието му. Докато мишената стигне до отсрещната стена на помещението Алон вече бе заредил петнайсет патрона в пълнителя и го беше пхнал в дръжката на пистолета.

— Бърз сте — отбеляза гвардеецът. — Сигурно сте отличен стрелец.

— Имам много практика.

Мюлер му предложи предпазители за ушите и очите.

— Не, благодаря.

— Такива са правилата, сър.

Габриел се обърна без предупреждение и откри огън. Продължи да стреля, докато не изпразни пълнителя. Гвардеецът придърпа мишената към тях, а той извади празния пълнител и събра гилзите.

— Исусе!

И петнайсетте куршума бяха попаднали в средата на лицето от мишената.

— Ще стреляте ли още?

— Приключих.

— Искате ли презраменен кобур?

— Нали си имам панталони.

— Ще ви дам резервен пълнител.

— Дай ми два, ако обичаш. И още една кутия с муниции.

* * *

Габриел се снабди с комплект дрехи от кабинета на командира на гвардията и побърза да се върне в Апостолическия дворец. Донати го отведе на третия етаж и му показа малък апартамент за гости със самостоятелна баня.

— Отмъкнах тази самобръсначка от негово Светейшество — осведоми го Луиджи. — Хавлиените кърпи са в шкафа под мивката.

Оставаха деветдесет минути до пристигането на президента. Алон се избърсна, после прекара няколко минути под душа. За негова изненада се оказа, че дрехите, които му беше дал гвардеецът, са му съвсем по мярка, и в единайсет часа, издокаран подобаващо, той вече вървеше по украсения с фрески коридор към покоите на папата.

Преди да отиде в казармите на швейцарските гвардейци, беше поискал от Донати още нещо — копие на заключителния доклад за октомврийското нападение, подготвен съвместно от италианските и ватиканските служби по сигурността. Габриел го прочете в личната трапезария на Светия отец, докато пиеше капучино и похапваше cornetto^[1], след това прекара няколко минути пред телевизора на папата, като сменяше програмите в търсене на новина за единайсет човешки трупа, намерени в швейцарска хижа. За подобно откритие обаче не се споменаваше по нито една от международните новинарски програми. Той предположи, че хората на Картър са си свършили добре работата.

Донати дойде да го вземе в единайсет и четирийсет и пет. Дватамата отидоха в двореца Белведере и се настаниха в един кабинет с хубав изглед към градините. Малко по-късно клоните на дърветата започнаха да се люлеят и да се превиват, появиха се два огромни двумоторни хеликоптера и се спуснаха към площадката в далечния край на града държава. Когато видя първия от хеликоптерите да се скрива безпрепятствено зад върховете на дърветата, Габриел усети как напрежението му взе да спада. Пет минути по-късно те зърнаха американския президент, който вървеше уверено към двореца,

заобиколен от няколко дузини тежковъоръжени неспокойни агенти от тайните служби.

— Агентите ще трябва да го изчакат в градината — рече Донати. — Това не се нрави на американците, но така повелява протоколът. Знаеш ли, че се опитаха да внедрят няколко агенти на тайните служби в официалната делегация?

— Не думай.

Луиджи го изгледа.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Да — отговори Габриел. — Трябва да се върнем в Апостолическия дворец. Искам да съм там преди пристигането на президента.

Донати се обърна и го поведе към двореца.

* * *

Добраха се до зала „Клементина“ — висока, украсена с фрески приемна зала — пет минути преди президента. Светият отец още не бе пристигнал. Отвън пред широкия вход стоеше церемониален отряд на швейцарската гвардия, още няколко гвардейци чакаха вътре, само че в цивилни дрехи. В единия край на дългата правоъгълна зала имаше два богато украсени с орнаменти стола, а в другия — група репортери, фотографи и телевизионни оператори. Всички изглеждаха необичайно намусени. Претърсването на екипировката и проверките за сигурност, извършени от швейцарската гвардия и тайните служби, бяха по-строги от обикновено, а три европейски телевизионни екипа не бяха допуснати в залата поради дребни несъответствия в документите им за самоличност. Щяха да позволят на журналистите да запишат началото на историческата среща и да го излъчат на живо по целия свят, после щяха да ги отпратят.

Луиджи се върна в коридора, за да посрещне папата. Габриел огледа още миг-два обстановката, после отиде в предната част на помещението и застана на няколко крачки от стола, запазен за Светия отец. През следващите две минути той обходи с поглед събралите се журналисти, като търсеше признаци на тревога или лице, което да

изглежда не на място. Сетне направи същото с делегацията от прелати, която се намираше от лявата му страна.

Малко преди дванайсет, облечен в бяло расо, Светият отец влезе в залата, придружен от Донати, държавния секретар на Ватикана и четирима цивилни швейцарски гвардейци. Сред тях беше и Ерих Мюлер, гвардеецът, който даде оръжие на Габриел. Той спря за момент погледа си върху Алон и го поздрави с кратко кимване. Негово Светейшество прекоси залата и спря пред своя стол. Донати, висок и внушителен във вталеното си черно расо с пурпурен пояс, застана до началника си. Той хвърли бърз поглед на Габриел, после вдигна очи към президента на САЩ, който тъкмо влизаше в залата.

Алон огледа внимателно официалната делегация на президента. Разпозна четирима агенти от тайните служби, може би имаше и още двама-трима. После започна да шари с очи из помещението, сякаш погледът му беше прожектор: журналистите, прелатите, швейцарските гвардейци, президентът и папата. Те се здрависваха в момента, като се усмихваха топло един на друг под ослепителнобялата светлина на проблясващите камери.

Това, което последва, се случи толкова бързо, че изненада дори Габриел. Всъщност, ако не беше Донати, помисли си той по-късно, може би изобщо нямаше да го забележи. Очите на Луиджи внезапно се разшириха и той се хвърли встрани към президента. Алон се обърна и видя оръжието. Беше деветмилиметров зигзауер и ръката, която го държеше, принадлежеше на Ерих Мюлер.

Габриел извади собствения си пистолет и стреля, но не и преди Мюлер да успее да произведе два изстрела. Той не чу писъците и не забеляза проблясването на светлините на камерите. Просто продължи да стреля, докато швейцарският гвардеец не се строполи мъртъв на мраморния под. Скритите сред американската делегация агенти на тайните служби сграбчиха президента и го поведоха бързо към вратата. Пиетро Лукези, епископ на Рим, върховен понтифекс и заместник на свети Петър, падна на колене и започна да се моли над проснатото на земята тяло на висок свещеник в черно расо.

---

[1] Вид тестена закуска; рогче — Б.пр. ↑

38. РИМ

На единайсетия етаж на клиника „Джемели“ има стаи, за чието съществуване знаят малко хора. Те са обзаведени оскъдно като монашески килии. В едната има болнично легло. В другата — дивани и столове. В третата — малък параклис. В коридора пред входа има бюро за охраната. Там винаги седи пазач — дори когато стаите са празни.

Въпреки че болничното легло е запазено за световния духовен водач на един милиард католици, тази вечер то бе заето от неговия доверен личен секретар. Улицата под прозореца на стаята беше пълна с хиляди вярващи. В девет часа те се бяха смълчани, за да чуят първия бюлетин от пресцентъра на Ватикана. В него се казваше, че монсеньор Луиджи Донати е претърпял седемчасова операция за отстраняване на пораженията, нанесени от два деветмилиметрови куршума. Състоянието на монсеньор бе описано като „изключително тежко“ и ставаше ясно, че оцеляването му е под въпрос. Бюлетинът завършваше със съобщението, че Светият отец е до леглото му и възнамерява да остане там в близко бъдеще. Но в него не се споменаваха нищо за факта, че Габриел също е там.

Двамата с папата седяха на един от диваните във всекидневната. От другата страна на отворената врата лежеше Донати, блед и в безсъзнание. Беше заобиколен от екип лекари и медицински сестри с мрачни изражения. Очите на негово Светейшество бяха затворени, а пръстите му прехвърляха зърната на броеница. Предницата на бялото му расо беше изцапана с голямо петно кръв. Той отказа да го смени с друго. Габриел, който го наблюдаваше в момента, си помисли за Шамрон и скъсаното му кожено яке. Надяваше се, че папата не се обвинява за случилото се днес.

Алон хвърли поглед към телевизора. На екрана проблясваше запис на покушението — един от най-драматичните моменти, излъчван някога на живо. Излъчваха го непрекъснато. Беше го гледал поне дузина пъти и сега го изгледа отново. Видя как Мюлер, стиснал пистолета в протегнатите си напред ръце, изскача от групата на

швейцарските гвардейци. Видя себе си — как вади собствения си пистолет от вътрешния джоб на самото — и Донати, който се хвърля пред президента на САЩ в момента, в който Мюлер започва да стреля. *Части от секундата* — помисли си Габриел. Ако бе видял Мюлер части от секундата по-рано, можеше да стреля пръв. И сега Донати нямаше да лежи на крачка от смъртта на единайсетия етаж на клиника „Джемели“. Той погледна отново към папата. Очите му бяха отворени, но вперени в телевизионния екран.

— Как е разбрал, че трябва да застане пред президента, вместо пред мен?

— Предполагам, проумял е, че ако е искал, Мюлер е можел да ви убие стотици пъти. Целта на Мюлер е бил президентът и Луиджи го е съобразил.

— За части от секундата.

— Той е един от най-умните хора, които познавам, Ваше Светейшество. — Габриел погледна към Донати.

— Той спаси президента на САЩ, а навярно дори не го осъзнава.

— Луиджи просто спря куршумите — каза папата, — но ти си този, който го спаси. Ако не беше ти, изобщо нямаше да сме подготвени, че може да се случи нещо подобно. Как разбра, Габриел? Как разбра, че днес ще извършат ново покушение срещу нас?

— Ще поговорим по този въпрос някой друг път. След време.

— В момента провеждате операция, така ли?

Алон не отговори.

— Ерих Мюлер, член на дворцовата ми гвардия... — Гласът на Светия отец заглъхна. — Още не мога да повярвам. Как са го постигнали, Габриел? Как са вкарали наемен убиец в швейцарската гвардия?

— Подробностите не са ми известни, Ваше Светейшество, но вероятно Мюлер е бил завербуван, след като е напуснал швейцарската армия. Бил е без перспективи за работа и близо година и половина е пътешествал из Европа и Средиземноморието. Прекарал е няколко месеца в Хамбург и още няколко в Амстердам. Известно е, че е участвал често в антиамерикански и антиизраелски демонстрации. Може дори да се е помохамеданчил. Смятаме, че е бил вербуван и включен в терористичната мрежа от професор Али Масуди.

— Масуди? Наистина ли? Боже мой, Габриел, мисля, че професор Масуди представи някои от трудовете си на специалната ми комисия за заздравяване на връзките между ислямския свят и Запада. Мисля, че преди време даже е идвал във Ватикана.

— Заздравяването на връзките между ислямския свят и Църквата със сигурност не е било сред плановете на Масуди, Ваше Светейшество.

— Очевидно — рече папата. — Смятам, че вече знаем кой е отворил Вратата на смъртта за атентаторите самоубийци през октомври. Бил е Мюлер, нали?

Алон кимна и премести очи към телевизора, където пуснаха отново записа на нападението.

— Питам се колко ли хора са видели този репортаж днес — промълви папата.

— Милиарди, Ваше Светейшество.

— Нещо ми подсказва, че с кариерата ти на таен агент е свършено. Добре дошъл отново в реалния свят, Габриел.

— Това не е свят, в който се чувствам удобно.

— Какви са плановете ти?

— Трябва да се върна в Израел.

— А после?

— Бъдещето ми е доста несигурно.

— Както обикновено — отбеляза папата. — Франческо Тиеполо ми каза, че пак сте се събрали с Киара.

— Така е, Ваше Светейшество. Сега тя е в Израел.

— И какви са плановете ти?

— Трябва да се ожения за нея, преди да ме е напуснала отново.

— Мъдро. А после?

— Ще действам стъпка по стъпка, Ваше Светейшество.

— Ще ми позволиш ли да ти дам още един съвет?

— Разбира се.

— В момента ти си най-известният човек в Италия. Национален герой. Нещо ми подсказва, че ще посрещнат завръщането ти в страната с отворени обятия. И този път не като Марио Делвекио.

— Ще се занимаем с този проблем, когато стигнем до него.

— Ако бях на твое място, щях да отида във Венеция.

Светият отец се умълча и погледна към отворената врата.

— Не знам какво ще правя, ако Бог ми го отнеме. Не мога да управлявам Римокатолическата църква без Луиджи Донати.

— Спомням си деня, в който той дойде да се срещне с мен в Йерусалим — каза Габриел. — Докато вървахме през Стария град, имах глупостта да го опиша като един невярващ човек на страната на човек с огромна вяра. Но се иска огромна вяра да застанеш на пътя на онези куршуми.

— Луиджи Донати е човек с необикновено силна вяра. Просто понякога не го съзнава. А сега и аз трябва да имам вяра. Трябва да вярвам, че Бог ще ми позволи да го задържа още малко при себе си и че сега Той ще сложи край на тази лудост.

Следващият въпрос на папата беше същият, който зададе на Алон след покушението през октомври.

— Свърши ли се?

Този път Габриел остана загледан в телевизора и не отговори нищо.

Не, Ваше Светейшество — помисли си той. — Не съвсем.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ СВИДЕТЕЛЯТ

39. ВАШИНГТОН

Избраната от Сената комисия се събра месец след покушението срещу президента. Във встъпителните си речи високопоставените ѝ членове увериха американския народ, че разследването им ще е щателно и безкомпромисно, но в края на първата седмица сенаторите и от двете партии бяха разочаровани от това, което според тях беше липса на откровеност от страна на шефовете на президентската служба за сигурност и разузнаването. Хората на президента обясниха съвсем подробно как силите на глобалния ислямски тероризъм са успели да проникнат в средището на християнския свят и как професор Али Масуди е завербувал младия швейцарец Ерих Мюлер, а след това го е вкарал в Папската швейцарска гвардия. Но когато се стигна до това кой е организиран и двете нападения във Ватикана, и по-важното — кой ги е финансирал — те не отговориха нищо със сигурност. Нито пък успяха да обяснят по задоволителен за сенаторите начин присъствието на Габриел Алон, този вече легендарен израелски агент и убиец. След продължителни дебати сенаторите решиха да го призоват лично. Понеже бе чуждестранен гражданин, той не беше длъжен да се отзове на призовката им и както можеше да се очаква, Габриел категорично отказа да се яви пред комисията. Обаче три дни по-късно той внезапно промени решението си. Каза на сенаторите, че ще даде показания, но тайно, без публичност. Те се съгласиха и го помолиха да се яви във Вашингтон следващия четвъртък.

* * *

Алон влезе сам в подземната стая за изслушване. Когато председателят на комисията поиска да стане прав и да каже името си за протокола, той се подчини без капка колебание.

— За кого работите?

— За министър-председателя на Израел.

— Бихме искали да ви зададем много въпроси, господин Алон, но вашият посланик ни каза, че няма да отговорите на нито един, който сметнете за неуместен.

— Вярно е, господин председател.

— Освен това ни бе съобщено, че искате да прочетете изявление, което да бъде записано в протокола, преди да започнем да ви разпитваме.

— Това също е вярно, господин председател.

— Изявлението е във връзка със Саудитска Арабия и отношението на Америка към нея.

— Да, господин председател.

— Само да ви напомня, господин Алон. Въпреки че давате тайно показания, те все пак ще бъдат записани.

— Разбирам, сър.

— Много добре. Можете да продължите.

Габриел сведе поглед и започна да чете изявлението си. Един мъж в дъното на помещението видимо трепна. *Херкулес е дошъл в Сената на САЩ — помисли си той. — И е донесъл със себе си колчан стрели, натопени в жлъч.*

* * *

— Поздравления, Габриел — каза Ейдриън Картър. — Просто не можа да се сдържиш, нали? Дадохме ти сцена и ти се възползва от нея.

— Сенаторите трябваше да научат истината за саудитския режим и за приноса му към глобалния тероризъм. Американският народ трябва да узнае за какво се харчат всички тези петродолари.

— Поне не намеси името на Зизи.

— Имам други планове за него.

— По-добре не се занимавай със Зизи. Освен това в момента не трябва да изпускаш топката от очи.

— Не трябва да изпускам топката от очи? Това пък какво означава?

— Това е спортна метафора, Габриел. Не спортуваш ли?

— Нямам време да спортувам.

— С всеки изминал ден все повече заприличваш на Шамрон.

— Ще приема това за комплимент — каза Алон. — И коя топка не трябва да изпускам от очи?

— Бен Шафик. — Картър го изгледа втренчено. — Някакви следи от него?

Габриел поклати отрицателно глава.

— А вие?

— Ние може би попаднахме на нещо.

— Нещо, за което искаш да ми кажеш?

— Все още не.

Картър пресече Мемориал Бридж и зави по булевард „Джордж Вашингтон“. В продължение на няколко минути пътуваха мълчаливо. Габриел се загледа през прозореца, любувайки се на гледката на Джорджтаун, разположен на другия бряг на реката.

— Видях в пътния ти лист, че на връщане към Израел смяташ да се отбиеш в Рим — обади се Картър. — Да не възнамеряваш да изпълниш друга поръчка за Ватикана?

— Просто искам да прекарам известно време с Донати. Когато напуснах Рим, той все още не беше дошъл в съзнание. — Алон погледна часовника си. — Къде ме водиш, Ейдриън?

— До полета ти остават няколко часа. В коневъдния район на Вирджиния има едно местенце, където можем да обядваме.

— Колко време ще ни отнеме да стигнем дотам?

— Около час.

Габриел спусна седалката си назад и затвори очи.

* * *

Събуди се, когато навлязоха в градчето Плейнс. Картър намали, докато минаваше през малкия търговски квартал, пресече няколко стари железопътни линии и продължи към вътрешността на щата. Пътят беше познат на Алон, позната му беше и дългата чакълена алея, по която зави Картър след около три километра. Тя минаваше край брега на тесен поток. Отляво имаше хълмиста ливада, а в най-високата ѝ част се издигаше голяма фермерска къща с потъмнял меден покрив и две веранди. При последното посещение на Габриел дърветата бяха голи, а земята — покрита със сняг. Сега кучешкият дрян беше

разцъфнал, а ливадите бяха бледозелени от новопоникналата пролетна трева.

По пасбището към тях се приближи в лек галоп кон, язден от жена със златиста коса. Отоците по лицето ѝ бяха намалели и чертите ѝ отново изглеждаха нормално. „Ако не се броят тъмните кръгове под очите ѝ“ — помисли си Габриел. В очите на Сара все още се виждаха следи от кошмара, който преживя в хижата в кантона Ури. Тя подкара умело коня успоредно с колата и погледна надолу към Алон. На лицето ѝ се появи усмивка и за момент заприлича на същата красива жена, която бе видял да върви по Кю Стрийт във Вашингтон миналата есен. После усмивката се стопи и с две умели смущения с токовете на ботушите си Сара накара коня да препусне в галоп към къщата.

— Тя има както добри, така и лоши дни — рече Картър, като гледаше след нея. — Но съм сигурен, че ти си наясно с това.

— Да, Ейдриън, наясно съм.

— Винаги съм смятал, че злобата вреди на работата ни, но никога няма да простя на Зизи това, което ѝ причини.

— Нито пък аз — каза Габриел. — А у мен има много злоба.

* * *

Обядваха мълчаливо под хладните слънчеви лъчи на задната веранда. След това Картър се зае да измие чиниите, а Габриел и Сара тръгнаха на разходка през сенчестата гора. Един агент на ЦРУ понечи да ги последва, но Алон му взе пистолета и го накара да се върне в къщата. Сара носеше дълъг брич за езда, високи ботуши и вълнена жилетка. Габриел все още беше с тъмносивия костюм, с който се яви на сенатското изслушване. В дясната си ръка държеше далекобойния броунинг на агента.

— Ейдриън не изглежда особено доволен от представянето ти пред комисията. — Така е.

— Някой трябваше да им съобщи за нашите *приятели* саудитците. А нима има по-подходящ от теб? Все пак ти спаси живота на президента.

— Не, Сара, ти спаси живота на президента. Може би някой ден тази страна ще открие колко много ти дължи.

— Нямам намерение скоро да ставам медийна звезда.

— А какви са плановете ти?

— Ейдриън не ти ли каза? Присъединявам се към Управлението. Реших, че светът на изкуството ще оцелее и с един музеен куратор по-малко.

— В кой отдел? В оперативния или в разузнавателния?

— В разузнавателния. Вече натрупах оперативен опит за цял един живот. Освен това там никога няма да съм в безопасност. Зизи ми показва съвсем ясно какво става с хората, които го предадат.

— Той има дълга ръка. Помислила ли си за безопасността си тук, в Америка?

— Ще ми дадат ново име и нова самоличност. Аз трябва да си избира името. Чудех се дали ще ми позволиш да използвам името на майка ти.

— Ирене? — Габриел се усмихна. — За мен ще е чест. Тя беше като теб — забележително смела жена. Когато дойдеш отново в Израел, ще ти дам да прочетеш какво се е случило с нея по време на войната.

Сара спря, за да докосне цвета на един кучешки дрян, после двамата продължиха разходката си сред дърветата.

— Ами ти, Габриел? Какви са твоите планове?

— Мисля, че двамата с теб ще поемем в противоположни посоки.

— Тоест?

— Страхувам се, че в момента не мога да ти кажа нищо повече.

Тя се нацупи и го плесна игриво по ръката.

— Смяташ, че вече не можеш да ми имаш доверие, така ли?

— Опасявам се, че сега, когато работиш за разузнаването на друга държава, отношенията ни ще трябва да се ограничат в известни... — Той млъкна, търсейки точната дума на английски. — ... параметри.

— Я стига, Габриел. Нас ни свързва нещо далеч по-силно от правилата за поведение между служителите на две различни служби.

— Виждам, че вече си започнала подготовката си.

— Малко по малко — отговори тя. — Така разнообразявам скучния самотен живот, който водя в тази ферма.

— Добре ли си, Сара?

— Денем — да, но нощем ми е много трудно.

— Така ще е доста дълго време. Но работата за Управлението ще ти помогне. Знаеш ли къде ще те назначат?

— В саудитския отдел — отговори тя. — Аз настоях.

Гората потрепери от тътена на далечна гръмотевица. Сара попита за Джулиан Ишърууд.

— В момента положението му е много подобно на твоето.

— И къде го държиш?

— Сара.

— Хайде, Габриел.

— Скрит е в една стара къща близо до Ландс Енд в Корнуол.

— А галерията?

— В момента е затворена. Заминаването ти от Лондон предизвика доста голям скандал. На момчетата от бара на ресторант „Грийнс“ им е много мъчно за теб.

— И на мен ми липсват. Но повече ми липсва твоят екип.

— Всички ти изпращат най-добри пожелания. — Той се поколеба. — Освен това ме помолиха да ти се извиня.

— За какво?

— Ние те разочаровахме, Сара. Очевидно сме били забелязани от Бен Шафик или от охранителите на Зизи.

— Може вината да е била моя. — Тя сви рамене. — Няма значение. Всички се измъкнахме невредими, а видяхме сметката на единайсет от тях в онази къща. Освен това осуетихме план за покушение над президента. Не е зле.

Проехтя тътенът на нова гръмотевица, този път по-наблизо. Сара погледна към небето.

— Трябва да ти задам няколко въпроса, Сара. Има някои неща, които трябва да узнаем, преди да приключим официално с тази операция.

Очите ѝ останаха вдигнати към небето.

— Трябва да разбереш какво им казах в онази хижа в Швейцария.

— Знам, че беше натъпкана с наркотици. Знам, че навярно си се опитала да прогониш спомена.

Тя погледна към него и поклати глава.

— Не съм се опитвала да забравя. Всъщност помня всяка дума.

Закапаха първите капки дъжд. Сара сякаш не забеляза това. Те продължиха да крачат между дърветата и тя му разказа всичко.

* * *

Ейдриън Картър закара Габриел до летище „Дълес“ и го прекара през охраната. Настаниха се в специалния салон за дипломати и зачакаха обявяването на полета. За да убие времето, Картър се загледа във вечерните новини. Вниманието на Алон обаче бе привлечено от мъжа, който седеше в отсрещния край на салона — принц Башир, посланик на Саудитска Арабия в САЩ.

— Не си го и помисляй, Габриел.

— Публичните конфликти не са в моя стил, Ейдриън.

— Може и да не са, но Башир ги обича.

Сякаш по сигнал саудитецът се изправи и тръгна към тях. Застана пред Габриел, но не му подаде ръка.

— Чух, че тази сутрин сте изнесли доста добър спектакъл в Капитолия, господин Алон. Еврейски лъжи и пропаганда, но все пак забавни.

— Свидетелските ми показания би трябвало да са тайна, Башир.

— В този град нищо не става, без аз да го науча. Освен това съм *принц* Башир. — Посланикът погледна към Картър. — Вие ли сте отговорен за днешния цирк, Ейдриън?

— Призовката бе изпратена от сенаторите, Ваше Кралско Височество. Управлението няма нищо общо.

— Трябваше да го спрете по някакъв начин.

— Това не е Рияд, господин посланик.

Башир го изгледа втренчено, после се върна на мястото си.

— Предполагам, че...

— Какво?

— Няма значение — каза Картър.

Десет минути по-късно обявиха полета на Габриел. Ейдриън го изпрати до изхода.

— О, насмалко да забравя! Докато разговаряхте със Сара, се обади президентът. Искаше да ти благодари. Каза, че ще се чуете друг път.

— Кажи му да не се тревожи за това.

— Освен това каза, че иска да напреднеш по въпроса, който сте обсъждали на южната ливада.

— Сигурен ли си?

— Сигурен в какво?

— Че президентът е използвал точно тези думи?

— Напълно — рече Картър. — Всъщност за какво разговаряхте през онази нощ?

— Разговорът ни беше личен, Ейдриън, и ще си остане такъв.

— Супер.

Те се здрависаха, после Габриел се обърна и се качи на самолета.

40. ТИБЕРИЯ, ИЗРАЕЛ

Следващата нощ беше шабат. Габриел спа до късно следобед, после взе душ, облече се и двамата с Киара потеглиха с колата му към Долината на Израил. По пътя спряха за кратко в Тел Мегидо, за да вземат Ели Лавон, после продължиха към Тивериадско море. Когато стигнаха до вилата от варовик с цвят на мед, кацнала върху една скална тераса над езерото, приближаваше залез-слънце. Шамрон ги посрещна на главния вход. Лицето му изглеждаше отслабнало и изпито, а самият той се придвижваше с помощта на бастун. Беше много красив бастун от маслиново дърво.

— Министър-председателят ми го подари тази сутрин, когато напусках рехабилитационния център в Йерусалим. Едва не го ударих с него. Геула смята, че така изглеждам по-изискан. — Той ги въведе вътре и погледна към Габриел. — Виждам, че си с моето яке. Сега, когато стана ясно, че ще живея още дълго, бих искал да ми го върнеш.

Алон съблече якето и го провеси на закачалката в антрето. От вътрешността на вилата се чу гласът на Геула, която ги канеше на масата за вечеря. Когато влязоха в трапезарията, тя вече бе започнала да пали свещите. Там бяха Йонатан и жена му. А също и Римона със съпруга си. Ронит седна до баща си и тактично напълни чинията му от поднесените блюда, докато присъстващите си ги подаваха около масата. Не споменаха нито дума за операцията „Бен Шафик“ или за Ватикана. Вместо това обсъдиха явяването на Габриел пред американския Конгрес. По киселото изражение на Шамрон си личеше, че той не го одобрява. И възрастният мъж му го показа съвсем ясно, когато го изведе на терасата след вечеря, за да поговорят насаме.

— Постъпи правилно, като първоначално отхвърли призовката, Габриел. Не трябваше да променяш решението си. Като си представих как седиш пред комисията на Конгреса, пък било то и неофициално, рехабилитацията ми се върна шест месеца назад.

— Източникът на глобалния джихад са Саудитска Арабия и ухабизмът — каза Алон. — Сенатът трябваше да разбере това. Както и американският народ.

— Можеше да изложиш мислите си в тайна телеграма. Не беше нужно да седиш пред тях и да отговаряш на въпросите им като обикновен простосмъртен.

Седяха в два удобни стола с лице към парапета. Пълната луна се отразяваше в спокойната повърхност на Тивериадско море, а отвъд него, черни и безформени, се издигаха Голанските възвишения. Шамрон обичаше да седи на терасата си, защото тя гледаше на изток, към враговете му. Той пхна ръка под възглавницата на стола си и извади сребърна табакера и старата си запалка „Зипо“.

— Не трябва да пушиш, Ари.

— Докато бях в „Хадаса“ и в рехабилитационния център, няхах възможност да пуша. Това е първата ми цигара от нощта на нападението насам.

— *Мазел тов*^[1] — каза мрачно Габриел.

— Ако ме издадеш на Геула, ще те фрасна с бастуна.

— Да не мислиш, че ще я заблудиш? Тя знае всичко.

Шамрон върна разговора към свидетелските показания, които Габриел беше дал във Вашингтон.

— Може би си имал скрит мотив — рече той. — Може би си искал да направиш нещо повече от това да кажеш на американския народ истината за саудитските им приятели.

— И какъв би могъл да е този мой скрит мотив?

— След изпълнението ти във Ватикана ти се превърна в навярно най-известния разузнавач в света. А сега... — Шамрон сви рамене. — Нашата работа не е за знаменитости. Ти направи почти невъзможно да те използваме някога отново в тайна операция.

— Няма да работя за „Специални операции“, Ари. Освен това вече са предложили работата на Узи.

— Узи е добър служител, но не може да се мери с теб.

— Сара Банкрофт е жива именно благодарение на Узи. Той е най-подходящият за ръководител на „Специални операции“.

— Не трябваше да използваш американско момиче.

— Ще ми се да имахме още две момичета като нея.

Шамрон, изглежда, бе загубил интерес към цигарата си. Той я върна в табакерата и попита Габриел какви са плановете му.

— Имам да довършвам някои работи и мисля да започна с картината на Ван Гог. Обещах на Хана Вайнберг, че ще ѝ я върна. А

това е обещание, което смятам да изпълня, независимо от новопридобитата ми известност.

— Знаеш ли къде се намира?

Алон кимна утвърдително.

— Скрих радиопредавател в рамката по време на реставрацията. Картината е в имението на Зизи в Ил дьо ла Сите.

— И възнамеряваш да откраднеш картина от Париж след всичко, което преживя във Франция? — Шамрон поклати глава. — Ще бъде по-лесно да проникнеш в дома на твоя приятел американския президент, отколкото в едно от именията на Зизи.

Габриел разсея тревогата на възрастния мъж, като махна с ръка, както обичаше да прави самият Ари.

— А после?

Алон се умълча.

— Ронит е решила да се върне вкъщи — каза Шамрон, — но имам чувството, че ти отново се каниш да ни напуснеш.

— Още не съм решил.

— Надявам се, че си взел решение поне по отношение на Киара.

— Ще се оженим възможно най-скоро.

— А кога смяташ да съобщиш новината на Леа?

Габриел му каза.

— Вземи Геула с теб — посъветва го Ари. — Когато беше по задачи, те прекарвах много време заедно. Леа има нужда от майка, особено в момент като този. Геула е идеалната майка.

* * *

Габриел и Киара прекараха нощта във вилата, в стая с изглед към езерото. На сутринта всички се събраха да закусят на огряната от слънцето тераса, после всеки тръгна по пътя си. Йонатан се отправи на север, за да се присъедини към военната си част; Римона, която се беше върнала на служба в Аман, пое на юг, към своята част. Геула тръгна заедно с Габриел и Киара. Те оставиха Лавон при разкопките в Тел Мегидо, после продължиха към Йерусалим.

Когато пристигнаха в психиатричната клиника „Маунт Херцел“, беше късна сутрин. Доктор Бар Зви, приличащ на равин мъж с дълга

брада, ги посрещна във фоайето. Те отидоха в кабинета му и прекараха един час в дискусии кой е най-добрият начин да съобщят новината на Леа. Тя нямаше почти никакъв досег с реалността. Години наред в съзнанието ѝ възкръсваха спомени от Виена, сякаш гледаше филмова лента. А напоследък се люшкеше между миналото и настоящето, често в рамките на няколко секунди. Габриел се чувстваше длъжен да ѝ каже истината, но искаше да го направи по възможно най-безболезнения начин.

— Тя, изглежда, реагира на присъствието на Геула — отбеляза лекарят. — Може би трябва да поговорим насаме с нея, преди да ѝ кажеш. — Той погледна часовника си. — В момента Леа е в градината. Това е любимото ѝ място. Защо да не го направим там?

* * *

Леа седеше в инвалидната си количка под сянката на една пиния. Ръцете ѝ, изкривени и покрити с белези, стискаха маслинова клонка. Косата ѝ, някога дълга и черна, беше подстригана късо и почти напълно побеляла. Когато Геула и лекарят заговориха с нея, очите ѝ останаха равнодушни. Десет минути по-късно те се отдалечиха. Габриел тръгна по градинската алея и коленичи пред количката, като хвана това, което беше останало от ръката ѝ. Леа го заговори първа:

— Обичаш ли това момиче?

— Да, Леа, много я обичам.

— Ще бъдеш ли добър с нея?

По страните му потекоха сълзи.

— Да, Леа, ще бъда добър с нея.

Тя отмести очи от него.

— Виж снега, Габриел. Не е ли красиво?

— Да, Леа, красиво е.

— Боже, как мразя този град, но снегът го разкрасява. Снегът опрощава всички грехове на Виена. Във Виена вали сняг, докато в Тел Авив падат снаряди. — Тя погледна отново към него. — Ще идваш ли пак да ме виждаш?

— Да, Леа, ще идвам.

Тя отмести отново очи.

— Провери дали коланът на Дани е достатъчно стегнат. Улиците са хлъзгави.

— Достатъчно е стегнат, Леа. Карай внимателно към къщи.

— Ще бъда внимателна, Габриел. Дай ми целувка.

Той притисна устни към обезобразената буза на Леа и затвори очи.

— Една последна целувка — прошепна тя.

* * *

Стените на спалнята на Габриел бяха покрити с картини. Имаше три платна на дядо му — единствените оцелели картини, които беше успял да открие — и над дузина на майка му. Имаше и един неподписан портрет, нарисуван в стил Егон Шиле^[2]. На него беше изобразен млад мъж с преждевременно прошарена коса и изпито лице, върху което бе сложила отпечатък сянката на смъртта. Габриел винаги казваше на Киара, че това е автопортрет. Сега, докато тя лежеше до него, ѝ каза истината.

— Кога го е нарисувала? — попита Киара.

— Непосредствено след като се върнах от операцията „Черният септември“.

— Била е невероятна художничка.

— Да — потвърди той, като погледна към картината. — Рисуваше много по-добре от мен.

Киара се умълча за момент. После попита:

— Колко дълго ще останем тук?

— Докато го намерим.

— И колко време ще отнеме това?

— Може би месец. А може и година. Знаеш как стават тези работи, Киара.

— В такъв случай навярно ще трябва да си купим малко мебели.

— Защо?

— Защото не можем да живеем само с ателие и легло.

— Напротив, можем — възрази Габриел. — Че какво друго ни е необходимо?

[1] Късмет! Честито! (ивр.). — Б.пр. ↑

[2] Австрийски художник експресионист (1890 — 1918 г.). —
Б.пр. ↑

41. ПАРИЖ, АВГУСТ

Охранителната система отчете нахлуването в два часа и трийсет и осем минути през нощта. Регистрира го сензор номер 154, разположен върху една от четиринайсетте двукрили френски врати, през които се влизаше от задната градина в замъка. Системата не беше свързана с частна охранителна компания, нито с парижката полиция, а само с централния пост в имението, където денонощно дежуреха пазачи — до един бивши членове на саудитската национална гвардия.

Първият пазач се озова при отворената френска врата петнайсет секунди след задействането на безшумната аларма и беше проснат в безсъзнание от един от шестимата маскирани нарушители. Десет секунди по-късно пристигнаха още двама пазачи с извадени оръжия и бяха застреляни от същия този нарушител. Четвъртият охранител, който се появи на мястото — двайсет и осем годишен мъж от град Джида, нямаше никакво желание да умира заради собствеността на един милиардер. Той вдигна ръце и побърза да се предаде.

Въоръженият нарушител го събори на земята и седна върху гръдния му кош, без да откъсва очи от екрана на малкия апарат, който държеше в ръка. Въпреки че беше с плетена скиорска маска, саудитецът можеше да види очите му — бяха яркозелени. Зеленоокият мъж мълчаливо махна към широкото централно стълбище. Двама души от екипа му реагираха на сигнала, като се втурнаха нагоре по стълбите. Трийсет секунди по-късно те се върнаха, носейки някакъв предмет. Зеленоокият нарушител сведе поглед към саудитеца и го изгледа хладнокръвно.

— Кажи на Зизи, че следващия път ще дойда за него — рече мъжът на перфектен арабски. После пистолетът му се стовари върху слепоочието на охранителя и той изгуби съзнание.

* * *

След три вечери на Рю де Розие в квартала Маре бе открит центърът за изучаване на френския антисемитизъм „Исак Вайнберг“. Както повечето неща, свързани с френските евреи, създаването на този център също не мина без спорове. Крайнодясната националистическа партия на Жан-Мари льо Пен повдигна въпроса за произхода на средствата, вложени за построяването му, а виден ислямски духовник призова към бойкот и организира шумна демонстрация във вечерта на приема по повод откриването му. Трийсет минути след началото на откриването се получи сигнал за бомба. Всички присъстващи, включително Хана Вайнберг — създател и директор на центъра — бяха изведени от сградата от антитерористичен отряд на френската полиция и приемът бе отменен.

По-късно същата вечер тя и неколцина нейни приятели се събраха на тиха вечеря в ресторанта на Жо Голденберг, разположен на същата улица. Малко след десет часа Хана се прибра в дома си на Рю Паве, следвана от агент по сигурността, изпратен от израелското посолство. Щом влезе в апартамента си, тя отключи вратата в дъното на коридора и включи лампата. Постоя няколко мига, взирайки се в картината, която висеше на стената над скрина в детската ѝ стая, после угаси лампата и си легна.

42. ИСТАНБУЛ, АВГУСТ

Накрая нещата се решиха с бизнес сделка, в която Габриел и Ейдриън видяха доказателство за съществуването на Бог. Пари в замяна на информация — традиция в Близкия изток. Двайсет милиона долара за един човешки живот. Източникът на информацията на Картър беше по-нископоставен саудитски принц с цироза на черния дроб и влечение към румънски проститутки. Парите бяха на Габриел, въпреки че някога принадлежаха на Зизи ал Бакари. Принцът не назова име, само времето и мястото. Времето беше вторият понеделник на август. Мястото — хотел „Сейлан Интерконтинентал“ в Истанбул.

Той пристигна в десет часа под името Ал Рашид. Беше по-висок, отколкото го помнеха. Косата му бе по-дълга и доста прошарена, също като гъстия му мустак. Въпреки непоносимата августовска горещина, беше облечен в риза с дълги ръкави и вървеше с ръка в десния джоб. Мъжът отказа на пиколото да вземе единствената му чанта и се заизкачва към апартамента си, който се намиреше на двайсет и петия етаж. От терасата му се откриваше просторна гледка към Босфора — стая с изглед бе една от многобройните му прищевки. Габриел знаеше за прищевките му, както знаеше и кой апартамент е наел. И тази информация беше купена с помощта на пари. В десет часа и девет минути мъжът излезе на терасата и погледна надолу към протока. Изобщо не забеляза, че на улицата под него двама мъже го наблюдават.

— Това той ли е, Ели?

— Той е.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Габриел подаде на Лавон мобилния телефон. Ели поклати глава.

— Направи го ти, Габриел. Никога не съм си падал по грубите неща.

Алон набра номера. Миг по-късно терасата избухна и горящото тяло на Ахмед бен Шафик полетя надолу в мрака. Габриел изчака да падне на улицата, после включи на скорост мерцедеса и потегли към Кан.

Ресторант „Пица“ е едно от най-популярните заведения в Кан и новината, че е нает за частно парти, провали иначе превъзходния августовски ден. По булевард „Кроазет“ имаше доста спекулации около самоличността на мъжа, отговорен за това посегателство. Посъобразителните посетители на града обаче се досетиха, че отговорът на загадката се намира във водите отвъд старото пристанище. „Александра“ — огромната частна яхта на Абдул Азиз ал Бакари — беше пристигнала в Кан тази сутрин, а всички знаеха, че Зизи винаги отпразнува идването си, като наема най-известния ресторант в града.

Вечерята беше насрочена за девет часа. В осем и петдесет и пет две големи бели моторници се отделиха от „Александра“ и поеха към пристанището под пурпурната светлина на залязващото слънце. Моторниците акостираха на дока срещу „Пица“ в осем и петдесет и осем и гостите на партито тръгнаха към ресторанта под необичайно строга частна охрана. Повечето от туристите, които се събраха да наблюдават внушителното пристигане, не бяха чували за Зизи ал Бакари и не познаваха никого от многобройната му свита. Това обаче не се отнасяше за тримата мъже, които го наблюдаваха от тревистата еспланада в края на кея „Сен Пиер“.

Компанията остана в „Пица“ в продължение на два часа. По-късно пресата щеше да вдигне доста шум около факта, че по време на вечерята никой не е пил вино и не е пушил, което щеше да се сметне за проява на силна религиозност. В единайсет часа и шест минути вечерта гостите излязоха от ресторанта и тръгнаха през улицата към моторниците. Както обикновено, Зизи вървеше почти най-отзад, заобиколен от двама мъже. Единият беше едър арабин с кръгло лице, малки очи и козя брадичка. Другият — французин в черни дрехи, с вързана на опашка руса коса.

В този момент единият от мъжете, които бяха наблюдавали от еспланадата пристигането на компанията, седеше в кафенето до „Пица“. Щом Зизи приближи мястото, което избраха за смъртта му, широкоплещестият мъж с червеникаворуса коса натисна един от бутоните на мобилния си телефон и няколко секунди по-късно от кея „Сен Пиер“ изскочиха с рев два мотоциклета. Водачите им извадиха

оръжията си и откриха огън. Зизи беше улучен пръв, при това смъртоносно. Двата му телохранители измъкнаха пистолетите си и бяха застреляни незабавно. После мотористите завиха рязко наляво, изкачиха хълма и изчезнаха в стария град.

Мъжът с червеникаворусата коса стана от мястото си и се отдалечи. Това беше първата му задача като шеф на „Специални операции“ и всичко мина много добре. Въпреки това разбра, че убийствата няма да свършат в Кан, защото последното, което видя, преди да се отдалечи, беше Надия ал Бакари, коленичила над трупа на баща си и крещяща за отмъщение.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Пратеникът е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията, описани в този роман, са продукт на авторовото въображение или са използвани с художествена цел. Всяка прилика с действителни лица, било то живи или мъртви, с търговски предприятия, компании, събития или места е напълно случайна. Картината „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“ от Винсент ван Гог за нещастие не съществува, въпреки че описанията на последните дни на Винсент в Овер и връзката му с доктор Пол Гаше и дъщеря му са съвсем точни. Тези, които познават добре усамотените кътчета на Сейнт Джеймс, знаят, че в Мейсънс Ярд, на адреса на измислената „Ишъруд Файн Артс“, се намира галерия, притежавана от неповторимия Патрик Матисен, на когото съм задължен до края на живота си. Процедурите по сигурността на Ватикана, описани на страниците на този роман, са в по-голямата си част художествена измислица. А посетителите на остров Сен Бартелеми напразно ще търсят ресторантите „Поавр“ и „Тату“.

За съжаление, главната тема на *Пратеникът* е провокирана от истински събития: финансовата и идеологическата подкрепа, която оказва Саудитска Арабия на глобалния ислямски тероризъм. Съществуват много доказателства за връзка между саудитските благотворителни фондации и ислямските терористи. Един високопоставен американски чиновник ми каза, че след атаките на 11 септември американски длъжностни лица са пътували до Рияд, за да докажат на кралското семейство, че двайсет процента от всички пари, които се дават на саудитски ислямски благотворителни фондации, накрая се озовават в ръцете на терористите. Под натиска на САЩ правителството на Саудитска Арабия е засилило контрола си над дейността на благотворителните фондации. Критиците обаче смятат, че тези стъпки са само параван.

През април 2002 година излезе наяве ново доказателство за потока на пари от Саудитска Арабия към различни терористични

организации. Осем месеца след 11 септември, когато се водеше разследване за ролята на Саудитска Арабия в нападенията, една държавна саудитска телевизия излъчи програма за набиране на средства с благотворителна цел, която събра повече от 100 милиона долара в подкрепа на „палестинските мъченици“ — евфемизъм за атентаторите самоубийци от *Хамас*, *Палестински ислямски джихад* и *Бригдата на мъчениците от Ал Акса*. Телевизионната програма включваше коментари от шейх Саад ал Бураик — виден саудитски духовник, заклеймен от правителството, който описа Съединените щати като „корена на всичко зло и порочно на земята“. После шейхът продължи с думите:

„Мюсюлмански братя в Палестина, не проявявайте милост, нито състрадание към евреите, тяхната кръв, техните пари и тяхната плът. Техните жени са ваше законно притежание. Бог ги направи ваши. Защо не поробите жените им? Защо не поведете джихад? Защо не ги ограбите?“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Този роман, както и предишните книги от поредицата за Габриел Алон, никога нямаше да бъдат написани без помощта на Дейвид Бул, който наистина е един от най-добрите реставратори на произведения на изкуството в света. Няколко служители на израелското и американското разузнаване също ми съдействаха при написването му, но по очевидни причини не мога да им благодаря поименно. Жан Бекър, известна на многобройните си почитатели като „центърът на вселената“, при това не без основание, ми отвори много врати. Стиливият ми редактор, Джейн Хърман, ме спаси от много затруднения. Луис Тоскано направи безброй подобрения на ръкописа, същото може да се каже и за моята доверена приятелка и литературен агент Естер Нюберг от Ай Си Ем, Ню Йорк. Консултирах се със стотици книги, статии и уебсайтове, които са твърде много, за да ги цитирам тук, но не мога да пропусна да спомена невероятната начетеност на Дор Голд, Лоран Муравек, Джералд Познър и Дерек Фел, чийто анализ на последните дни на Винсент ван Гог в Овер ме вдъхнови да измисля „Маргьорит Гаше пред тоалетката си“. Мисля, че е излишно да казвам, че този роман нямаше да бъде възможен без подкрепата на забележителния екип от професионалисти в „Пътнам“: Айвън Хелд, Мерилин Дъксуърт и особено на моя редактор Нийл Найрън.

Ние сме благословени с много приятели, които в различни критични моменти през изминалата в писане година ми осигуриха така нужната перспектива, както и много смях, особено Бетси И Андрю Лек, Елза Уолш и Боб Удуърд, Майкъл и Лесли Сабурин, Андрю и Маргарита Пати. Съпругата ми — Джейми Гангъл, беше мой довереник и умело редактира първите ми чернови, в това число и някои, които не харесвах. Джейми виждаше същността на историята дори когато тя ми се изплъзваше. Без нейните грижи, подкрепа и отдаденост този роман може би нямаше да съществува.

Издание:

Даниъл Силва. Пратеникът

ИК „Хермес“, Пловдив, 2008

Американска. Първо издание

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

Художествено оформление на корицата: Георги Станков

ISBN: 978-954-26-0661-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.